
ROMANTiK
KOMEDi-CiLER
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
KATHERINE
CENTER

Emma Wheeler, senarist olmayı çok isteyen, hayatını romantik komedileri inceleyerek, onlara kafayı takarak ve harika senaryolar yazarak geçiren genç bir kadındır. Aynı zamanda da sürekli bakıma ihtiyaç duyan babasının tek bakıcısıdır.

Bir gün ünlü senarist Charlie Yates'in senaryosunu yeniden yazma fırsatını yakalar. Bu süreçte Emma'nın küçük kardeşi, babasının bakımını üstlenecek ve Emma da karşısına çıkan bu eşsiz fırsatı değerlendirmek için altı haftalığına Los Angeles'a taşınacaktır.

Charlie Yates, aşka inanmadığı için berbat bir romantik komedi senaryosu yazar. Bunu toparlamak da Emma'nın yeni işidir. Kendisi adına, romantik komediler adına ve aşkın kendisi adına savaşacaktır. Charlie'ye aşk hikâyelerinin önemli olduğunu kanıtlayacak, gerekirse onunla öpüşme antrenmanı yapacaktır.

Peki ya o öpücük kazara muhteşem olursa?
Ya gerçek hayat, hayal ettiğinden
çok daha gerçek çıkarsa?

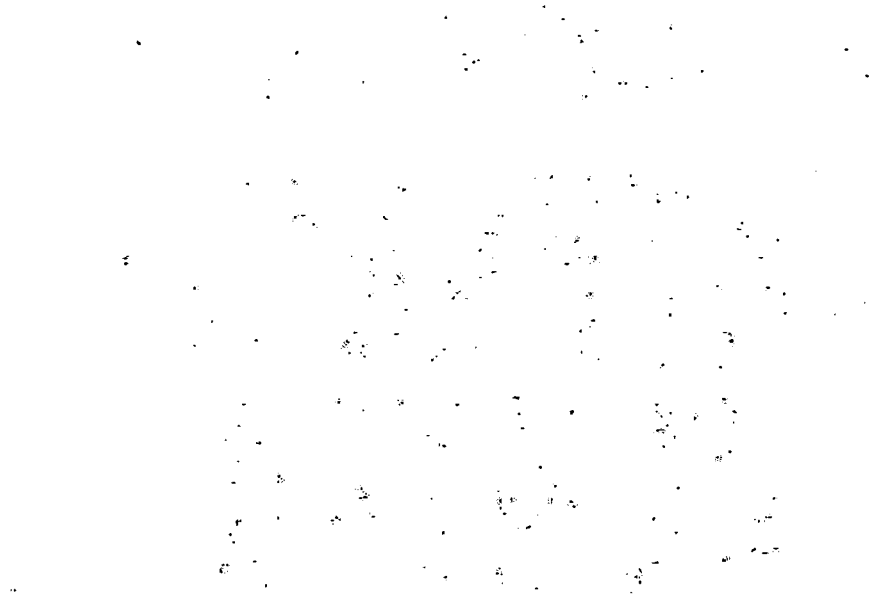
ROMANTİK KOMEDİ-CİLER

KATHERINE CENTER

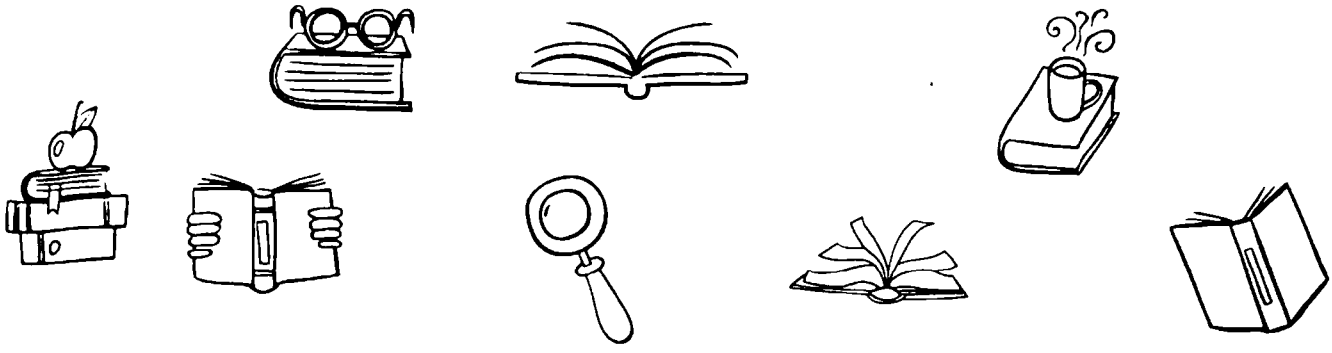
Çevirmen: Elif Nihan Akbaş

Duzenleme
Ny.ozlem

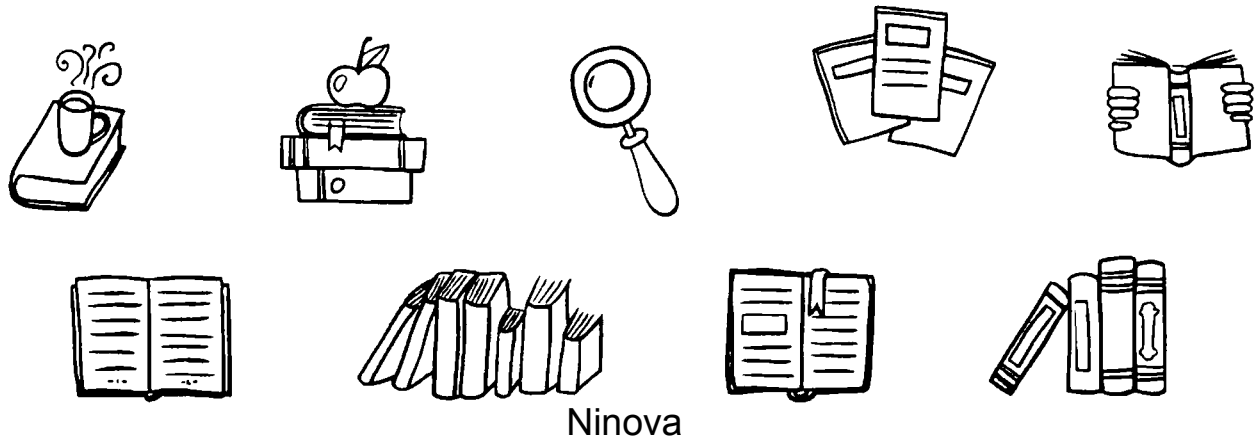
Ninova

Ninova

Sözcükleri en az benim kadar, hatta belki de benim sevdiğimden daha fazla seven babam Bill Pannill için...

Ninova

Ninova

- 1 -

Logan Scott, tam da akşam yemeğimi hazırlarken aradığı için neredeyse açmayacaktım zira babamla birlikte ABBA'nın şahane hitlerine eşlik ediyorduk. Uğruna bir ABBA şarkısını yarıda keseceğim çok fazla insan yoktu ama tamam, evet, Logan Scott yarıda keseceğim insanlardan biriydi.

Logan lisedeki erkek arkadaşımdı ve ayrılma şeklimizden dolayı hâlâ kendini suçlu hissediyor, bu suçluluk hissiyle, bulduğu bütün iş fırsatlarını bana paslayarak baş etmeye çalışıyordu.

Eh, başa çıkmanın en kötü yolu sayılmazdı.

Zarar görmemiş hayatı için ödediği kefaretti bu.

Gerçi kimsenin hayatı tamamen hasarsız sayılmazdı galiba.

Daha az hasarlı hayatı için diyelim.

Kendisi bir menajerdi. Hollywood'da. Senaryo yazarıydı ve bu, epey büyüleyici bir işti.

Aslında teknik olarak benim de menajerimdi ama şimdiye kadar ona bir kuruş bile kazandırmamıştım. Bir bakıma onun hayır işi sayılırdım.

Hiç dert değil, diye ısrar ederdi hep. Önünde sonunda ödeşecektik.

Logan'ın ısrarıyla katıldığım iki farklı senaryo yarışmasında dereceye girmiştim. Variety'de serbest çalışma işi ayarlamıştı bana. Ayrıca taban ücretten yazdığım bütün o film eleştirileri? Hep onun sayesindeydi.

Bana iş paslayıp durmaya devam ediyordu.

Ona kendini suçlu hissetmekten vazgeçmesini söyledim. Ben iyiydim. Ama aslında tam olarak öyle demek istememiştim. Yani onun bu suçluluk hissi faturalarımı ödemeye devam edecekse...

En azından bir kısmını.

Yani diyeceğim o ki, bu gece Logan'ın bana olağanüstü bir teklifi vardı.

"Emma," dedi. "Senden bir yere oturmanı istiyorum."

"Şu an akşam yemeği için yaptığım pankekleri çeviriyorum," dedim. Kız kardeşim Sylvie üniversiteden eve geliyordu, o yüzden en sevdiği yemeği yapmaya girişmiştim.

"Bunu duyunca hepsini yere düşüreceksin," dedi Logan. Beni pankeklerle jonglörlük yaparken hayal etmişti galiba.

Yapımı devam eden pankek yığınının üzerini folyoyla örttüm, müziği kapadım ve odanın diğer ucundaki babama parmağımla bir dakika işareti yaptım.

Babam başıyla onaylarken bir yandan da başparmaklarını ne yapman gerekiyorsa yap der gibi içtenlikle kaldırdı.

"Hazırım," dedim Logan'a.

"Cidden oturuyor musun?"

"Hayır."

"Şaka yapmıyorum. Oturman gerek."

Mutfak masamıza doğru ilerleyip çoktan hazırlanmış yerime oturdum. "Tamam," dedim. "Sahiden oturdum."

"Elimde senin için bir iş var..." dedi Logan, sonra etkiyi artırmak için duraksadı.

"Kabul ediyorum," dedim.

"Uzun metraj bir film senaryosu yazacaksın..." diye devam etti ânı uzatarak.

"Oldu bil," dedim, el artırır gibi.

İşte o anda muhteşem finali yapıverdi: "Charlie Yates'le."

Logan bana oturmamı söylemişti ama o ismi duyunca birden ayağa kalktım.

Sonra donup kaldım. Sonra kaşlarımı çattım. Sonra bekledim. Bana şaka falan mı yapıyordu?

"Alo?" dedi Logan sonunda. "Hâlâ orda mısın?"

Başımı iki yana sallayarak, "Affedersin," dedim. "Bir an Charlie Yates dedin sandım."

"Charlie Yates dedim zaten."

Geri oturdum. "Charlie Yates mi?" dedim, sanki bir karışıklık olması mümkünmüş gibi.

Logan'ın başıyla onayladığını hissedebiliyordum. "Evet."

Ama daha fazla teyide ihtiyacım vardı. "Hani şu The Destroyers'ı yazan Charlie Yates mi? The Last Gunslinger ve Smokecreen', hatta Forty Miles to Hell'i yazan Charlie Yates? Senaristlerin senaristi, yaşayan efsane, ülkenin yarısının Mutlu Noeller, Kovboy repliğini tekrar etmesinin müsebbibi? O Charlie Yates mi?"

"Hı hı," dedi Logan ânın tadını çıkararak. "Ta kendisi."

Bardağımdaki buz gibi sudan bir yudum aldım.

"Bir romantik komedi yazıyor," dedi Logan.

...ve ağzımdaki suyu püskürttüm.

Logan benim kendime gelmemi bekledi.

"Charlie Yates romantik komedi mi yazdı?" İşte şimdi şüphelenmiştim. Kovboy filmi? Tabii ki. Korku filmi? Muhakkak. Robotların bütün insanları yediği distopik bir uzay macerası? Göz açıp kapayana kadar. Ama romantik komedi?

Mümkün değildi.

"Yazmamıştır," dedim kendi soruma cevap verir gibi.

"Yazdı."

"Peki... iyi mi?" diye sordum, sonra soruyu geri almak ister gibi hemen başımı iki yana salladım.

Tabii ki iyiydi.

Charlie Yates'in yazdığı bütün filmleri izlemiş, üstüne çekilmiş ya da çekilmemiş, bulabildiğim ne kadar senaryosu varsa okumuştum. İnternetten bulup çıktısını almış, maşa raptiyelerle güzelce ciltlemiş ve hepsini kitaplığımda kendilerine ait bir rafa alfabetik olarak dizmiştim. Onları yalnızca okumakla kalmamıştım. Altlarını çizmiştim. Kenarlarına notlar almıştım. Her taraflarını yapışkanlı kâğıtlar ve ünlem işaretleriyle kaplamıştım. İyi olduğuna hiç şüphe yoktu. Charlie Yates, bütün ödüllerini elinden almakla tehdit edecek olsanız bile kötü bir senaryo yazamazdı.

"Korkunç," dedi Logan.

"Ne?" Mümkün değildi.

"O kadar korkunç ki ona korkunç demek bile korkunç kelimesine hakaret sayılabilir."

Durumu idrak etmeye çalıştım. "Sen okudun mu?" diye sordum.

"Hâlâ gözlerim kanıyor ama evet. Bütün taslağı okudum."

"Taslak mı okudun?" diye sordum. "Nasıl?"

Lisedeki eski erkek arkadaşım nasıl oluyordu da dünyanın en sevilen süperstar senaristinin özel ilk taslaklarını öylece okuyabiliyordu?

Logan bir saniye kadar duraksadı, sonra lafa girdi: "Şey, ben de bunu seninle paylaşmak için doğru ânı bekliyordum. Ben aslında... onun menajeriyim."

"Ne!" Ayağa kalktım. Yine.

"Sana bunu söylemek için bekledim çünkü kafayı yiyeceğini biliyordum."

"Kafayı falan yediğim yok," dedim ama aslında o an yemek masasının etrafında kafası kopmuş tavuk gibi anlamsız daireler çiziyordum. Logan'ın birtakım popüler insanları temsil ettiğini biliyordum ama o kadar da değildi.

"Sadece nefes alıp verişinden bile kafayı yediğini söyleyebilirim," dedi Logan.

"Nasıl nefes alıyormuşum?" diye sordum.

"Aklını yitirmek üzere olan bir Charlie Yates hayranı gibi."

Tamam. Yanılmıyordu.

Sakinleşmek için bir nefes aldım, ardından evin kapısına doğru ilerleyerek dışarı çıktım ve dördüncü katın dış koridorunda bilinçli adımlarla ilerledim. Sakince. Hiç de kafayı sıyırmamış biri gibi.

Sonra tekrar denedim. "Yani sen şimdi bana ciddi ciddi Charlie Yates'in menajeri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Charlie Yates?" dedim sanki başka bir Charlie'den bahsediyor olabilirmiş gibi. Ardından da, "Charlie Yates?" dedim sanki başka bir Yates'ten bahsediyor olabilirmiş gibi.

"İkisine de evet."

Afallamıştım. "Ne zamandır peki?"

"Yaklaşık üç yıldır."

"Üç yıl mı?" diye tiz bir çığlık attım. Sonra sesimi alçatarak, "Sen az önce üç yıl mı dedin? Yani üç yıldır en sevdiğim senaristle çalışıyorsun ve bundan bana bahsetmeyi hiç düşünmedin mi?"

Sesini kullanarak konuşmayı daha sakin bir zemine çekmeye çalışan Logan, "Düşünmemek değil," dedi. "Sadece doğru an gelene kadar beklemeye karar verdim."

Charlie Vay Anasını Yates'le aramızda yalnızca bir basamak olmasının verdiği keyfi düşündüm. Üç yıldır mahrum kaldığım o keyif. Sonra suçlar gibi bir sesle, "Beklemeye karar verdin, öyle mi?" dedim.

"Evet. Çünkü sen de bilirsin ki zamanlama her şeydir."

Tamam. Pek de haksız sayılmazdı.

Koridorun sonuna ulaşmıştım. Tırabzanın üzerinden eğilip otoparktaki akşam ışıklarına, hemen ardındaki otoyoldan geçen arabaların farlarına ve uzakta ışıldayan şehir ışıklarına

baktım. Charlie Yates'i tanıyan birini tanıyordum. Her şey daha parlak, daha ışıl ışıldı sanki.

"Gayet makul," dedim sonunda.

"Sana bunu şimdi söylüyorum," dedi Logan, "çünkü daha önce de belirttiğim gibi, elimde sana göre bir iş var."

O muhabbeti hatırladım. "Doğru. Bana göre bir işin var..."

"Bir senaryo yazacaksın..." dedi Logan.

Sesimden taşan hayranlıkla, "Charlie Yates'le," diye tamamladım.

"Ama yeniden yazım," dedi Logan. "Hayalet yazarlık. Bu şeyi toparlaman gerek. Hem de ne toparlamak."

"Üstünden mi geçeceğim?"

"Sıfırdan yazacaksın," dedi Logan. "Bizimki United Pictures'taki bir yapımcıyla el sıkıştı. Bu romantik komediyi yazarsa daha önce yazdığı ve epeydir bekleyen o gangster şeyini çekecekler."

Charlie Yates gibi tanınmış bir senaristin çekilmemiş bir senaryosu olması tuhaf mıydı? Pek sayılmaz. Aslına bakılırsa çoğu senaristin bir sürü senaryosu hiç gün yüzüne çıkmazdı. Hollywood'da hiçbir zaman filme çekilmeyen senaryolar yazmak için sağlam bir ödeme alarak şahane bir yaşam sürebilirdiniz. Ancak Charlie Yates'i bir efsane yapan da buydu. Herhangi bir şeyin çekilmesini sağlamak bile bir başarıyken Charlie senaryo ardına senaryo satmıştı. Hepsi filme çekilen, ödül kazanan, klasik olan ve sonra da insanların yıllar boyu kelimesi kelimesine alıntıladığı senaryolar.

"O gangster şeyini çok sevmiştim," dedim. İnternette korsan bir versiyonunu bulmuş, hayranlığımı koca bir post-it yığınını bitirerek belli etmiştim.

Üstelik ben gangster filmlerini sevmezdim bile.

Uyuşturucu baronlarıyla alakalı filmleri de sevmezdim. Ya da hapishane katliamı filmlerini. Ya da katil palyaço filmlerini.

Ya da herkesin köpek balıkları tarafından yendiği, denizde geçen kurtarma filmlerini.

Tabii, onları Charlie Yates yazmadıysa.

Adam iyiydi. Her ne kadar şahsen gerçekten sevdiğim tek tür... romantik komediler olsa da onun yaptığı her şeye bayılıyordum.

Ki onun yazmadığı tek tür de romantik komediydi.

Şimdiye kadar.

İşte adam bu kadar iyiydi. Bütün kişiliğime rağmen beni kendini sevmeye zorlamıştı.

"Mafya olayını da seviyor," dedi Logan. "Araştırma yapmak için aylarca Şikago'da takıldı. Üstelik bütün o süre boyunca da köstekli saat taktı. Üstelik verdiği şu kısa..." Logan devam etmeden önce bir süre tereddüt etti. "...aradan sonra o filmin yapılması için çok hevesli. Ama şu romantik komediyi yazana kadar öyle bir şey söz konusu bile olamaz. Ve az önce de bahsettiğim gibi..."

"Senaryosu korkunç."

"Sözlüklerde korkunç kelimesinin yerine kullanılabilecek daha iyi bir kelimeye ihtiyacımız olacak."

Bir süre durup durumu idrak etmeye çalıştım.

"İşte sen de burada devreye giriyorsun," dedi Logan detaylara girmeye hazırlanarak. "Yeniden yazım olayının anasını ağlatmamız gerekecek. İsimsiz olarak tabii ki..."

"Tabii ki."

"Ama sağlam bir para karşılığında."

"Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?"

"Teknik olarak hak ettiğinden fazla, Yazar Sendikası standartlarına göre."

İşte mesele buydu. Ne kadar başarı elde ettiğine bağlı olarak kazanabileceğin miktarın belirli seviyeleri vardı. Benimse -ki bunu kendime karşı büyük bir şefkatle söylüyorum- neredeyse hiç başarı elde etmemiş biri olduğumdan seviyem düşüktü.

Önemi yoktu. Kim takardı?

Sonuçta mevzu Charlie Vay Anasını Yates'ti.

"Gönder gelsin," dedim. Başka bir şey konuşmaya gerek yoktu. Charlie Yates'in müthiş korkunç senaryosunu ismimi kullanmadan yeniden yazar mıydım? Elbette yazardım. Parasız bile yapardım bunu. Hatta üstüne ben para verirdim. Zihnimin içinde çoktan Son Taslak klasöründe yeni bir dosya açmış, adını da CHARLIE OHANNES YATES koymuştum.

"Ama bir şartı var," dedi Logan.

"Neymiş o?"

"LA'e gelmen gerek."

İşte şimdi yeniden koridorda volta atmaya başlamıştım. "LA'e gelmek mi?" diye tekrarladım sanki bu şimdiye kadar kimsenin yapmadığı bir şeymiş gibi.

"Temelli değil," dedi Logan. "Yalnızca bu yeniden yazım olayı süresince."

Bir yeniden yazım ne kadar sürerdi ki? Daha önce kimse için yeniden yazım yapmamıştım.

Logan aklımı okudu. "Altı hafta," dedi. "Belki biraz daha uzun. Bu yüz yüze yapılması gereken bir iş."

"Ama..." diye başladım. Aklımdan o kadar çok itiraz geçiyordu ki hangisini seçeceğime karar veremedim. "Zoom'a ne oldu? FaceTime'a ne oldu? Peki ya Slack? Google Meet? Yani hatta Skype! Bunu yapmanın milyonlarca sanal yolu var."

"Herif eski kafalı," dedi Logan.

"Bu bir bahane değil."

"Ayrıca koca bir egosu var."

"O egoyu hak ediyor," dedim taraf değiştirerek. "Tırnaklarıyla kazıya kazıya hak etti."

"Mesele şu ki adam Charlie Yates. Her şey istediği gibi olsun ister. Ayrıca herhangi bir işi çıkmamış bir yazarın internet üzerinden yaptığı sanal düzeltmeleri asla kabul etmez."

"Şimdi böyle söyleyince pek de etkileyici görünmedim."

"Farkındayım."

"Yani oraya geleceğim, peki sonra?

"Ona kur yapacaksın."

"Kur mu yapacağım?"

"Yani tabii ki geleneksel anlamda kur yapmaktan söz etmiyorum."

"İyi de ben LA'e gelemem, Logan," dedim. "Hiçbir yere gidemem. Babamı unutuyorsun."

Ama Logan pes etmedi. "Sylvie ne yapıyor?" diye sordu.

Kahretsin. Beni yakalamıştı. "Ne olmuş ona?"

"Yeni mezun olmadı mı?"

"Oldu ama..."

"Plan başından beri bu değil miydi? Sylvie'nin üniversiteyi bitirmesini sağlamak, sonra da görevi devralmasına izin vermek."

"Öyleydi," dedim. Logan'ın haklı olduğunu biliyordum. "Ama Uluslararası Tıbbi Yardım bilmem nesinde çok prestijli bir yaz stajı buldu ve..."

"Saçmalık!" diye bağırdı Logan.

"Sen az önce saçmalık diye mi bağırdın bana?"

"Sıra onda," dedi Logan. Bana kızgındı. "Sen on yıldır her şeyi yaptın..."

"Neredeyse on yıl," diye düzelttim.

"...plan da başından beri onun üniversiteden sonra Teksas'a dönüp görevi devralmasıydı."

"Evet ama bu..."

"Ara onu," dedi Logan. "Hemen şimdi onu ara ve eve gelmesini söyle. Karşına bir daha asla böyle bir fırsat çıkmayacak. Bu senin hayatının fırsatı."

"Onu aramama gerek yok. Şu an havaalanından buraya doğru yolda. Pankekleri hatırlasana."

"Mükemmel zamanlama," dedi Logan bunun üzerine. "Yemekte konuş onunla."

Ama ben yalnızca öne doğru eğildim ve aşağıdan çöp arabası gürültüyle geçerken alnımı metal tırabzanlara yasladım. "İstemiyorum."

"Kendine karşı adil ol, Emma," dedi Logan yalvarır gibi.

Şu an neden bunu konuşuyorduk ki? Yapmam gereken işler vardı ve bu saçmalıklara ayıracak zamanım yoktu. "Sylvie'nin hayallerini paramparça etmeyeceğim, Logan. Bugünün yapılacaklar listesinde bu yok."

"Peki ya sen?" diye sordu Logan. "Senin hayallerin?"

Bunu duyunca doğruldum. "Benim hayallerim..." dedim, işimiz bitti der gibi, "...çok uzun zaman önce paramparça oldu zaten."

Düzenleme
Ny.ozlem

Yemekte Sylvie'yle konuşmadım.

Geçen ocak ayında üniversiteye döndüğünden beri yediğimiz ilk akşam yemeği değildi bu sadece, aynı zamanda onun mezuniyet partisiydi. Babam ve ben mezuniyetini kaçırmıştık zira babam seyahat edemiyordu. Eh, onun seyahat edememesi demek benim de edememem demekti.

Bu sıradan bir yemek değildi. Bir kutlamaydı. Benim muhteşem, zeki küçük kardeşim son derece pitoresk bir üniversite olan Carleton College'dan yüksek şeref derecesi ünvanı ve şeref listesine girerek mezun olmuştu. Bilmiyorsanız söyleyeyim, bu üniversite Ortabatı'nın Harvard'ıdır. Kardeşim şimdi de diğer pek çok şeyin yanı sıra, ailemizin tüm trajedilerin üstesinden geldiğinin ve nihayet geliştiğinin canlı kanıtıydı. Resmî olarak.

Tabii ki kutlayacaktık.

Mezuniyet kepi şeklinde bir pasta yapıp üzerine maytaplı mumlar yerleştirmiştim. Küçük mutfağımızı altın yaldızlı süslerle donatmış, masaya konfetiler serpiştirmiştim. Küçük menüler hazırlayıp hepsini diploma gibi rulo yapmıştım.

LA'e taşınarak bütün bunları mahvetmeyecektim.

İnsan, hayatında pırpır eden bütün o neşeyi en üst düzeye çıkarmalıydı. Ona saygı göstermeli ve tadını çıkarmalıydı. Herkese kaybettiğiniz onca şeyi hatırlatarak o neşeyi öldürmemeliydi.

Slyvie masal kahramanlarını andıran düz sarı saçlarını savurarak, gençliğin, güzelliğin ve umudun somutlaşmış hâli gibi görünen bir kısa tişörtle çıkageldi. Yanında da beş yüz çanta dolusu kirli çamaşır vardı. Sahici bir sevinçle ona sımsıkı sarıldım, zıp zıp zıpladım, cıyakladım ve yanaklarını öptüm. Babam kapıda yürüteciyle bizi karşıladı ve birlikte doğum günü şarkısı melodisiyle "İyi ki Mezun Oldun Sylvie" diye şarkı söyledik. Babam bir eliyle salladığı marakasla* ritim de tutuyordu. Sonra bir sürü pankek ve sosis yiyip her şeyin üzerine krem şanti sıktık.

Küçük yemek masamızda oturup sohbet ettik ve birbirimizle dalga geçtik. Yeniden bir arada olduğumuz her saniyenin keyfini çıkardık. Öyle ki Logan Scott'ın o acayip Charlie Yates haberiyle pat diye ortaya çıkıp işleri karıştırması karşısında bir yanım öfke duymaya başladı.

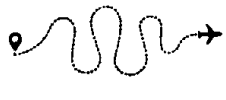
Onca gün varken bugün.

Akşam ilerledikçe ve yemekten sonra oturup sohbet ederken tatlı niyetine üzerine dondurma konmuş kök birası içtikçe o telefon konuşması hafızamdan yavaş yavaş silindi. Krizin geçtiğine dair gitgide artan bir huzur doldu içime. Artık zor kararlar vermeme gerek yoktu ve hayat tahmin edilir, normal ve her zamanki gibi hafif tatminsiz hâliyle akmaya devam edecekti.

Yalnızca mutlu olmak istiyordum. Basit, karmaşık olmayan bir mutluluk. Sadece bir geceliğine. Çok şey mi istiyordum?

Belli ki öyleymiş.

Galiba zamanlama gerçekten de her şeymiş.

Elli beş yaşındaki babamın kardeşimi karşılamak için kapıya neden yürüteçle geldiğini merak etmiş olabilirsiniz. Ya da mezuniyetine neden gidemediğimizi. Ya da enstrüman seçiminin neden *tek* marakas olduğunu.

---

* *Marakas*, içi oyuk olan gövdesinde bulunan parçalar sayesinde sallayınca ses çıkaran bir müzik aleti.

Size her zamanki o hafif neşeli, fazlasıyla basitleştirilmiş cevabı vereceğim: Yaklaşık on yıl önce babam bir *kamp kazası* geçirdi.

Detaylar için biraz zorlarsanız şunu eklerim: Yosemite'ye tırmanırken aniden düşen kayalar yüzünden kafasına darbe aldı ve travmatik bir beyin hasarı geçirdi. Bu da bir tarafını etkileyen kısmî bir felce ve hemipleji denen bir rahatsızlığa neden oldu. Aynı zamanda Meniere hastalığı adı verilen, ciddi denge sorunlarına neden olan bir iç kulak hastalığı da var.

Uzun lafın kısası, durum böyle.

Daha anlatmadığım çok şey var. Hatta en kötü kısmı daha anlatmadım bile.

Şimdilik bu kadarını bilmeniz kâfi.

Babam işte bu yüzden yalnız kalamıyordu. İşte bu yüzden etrafta doksan yaşındaymış gibi geziyordu. İşte bu yüzden 7/24 onun için endişeleniyordum. Ve işte bu yüzden Charlie Yates'le Los Angeles'ta bir senaryo yazmam tamamen, kesinlikle, şüpheye yer bırakmayacak şekilde imkânsızdı.

Sorumluluklarımdan kaçamazdım.

Babamı terk edemezdim.

Dahası onu bu elli beş metre karelik evdeki tıbbi görevlere mahkûm ederek canımın içi kız kardeşimin potansiyelini harcayamazdım.

Yapmayacaktım. Yapamazdım da...

Ta ki senaryoyu okuyana kadar.

Logan'ın konu kısmına "Peşinen Özür Dilerim" yazıp gönderdiği e-posta, tam da Sylvie kulaklıklarını takıp Netflix'ini açarak ranzanın üst katına yerleştiği sırada gelen kutuma düştü. Pijamalarımızı giymiş, ışıkları kapamıştık. Nihayet pes edip eki açmadan önce uzunca bir süre ekrana öylece baktım.

Bir saat sonra iş resmiyete bağlamıştı:

Nihova

Korkunç.

Gerçekten de korkunçtan daha korkunç bir kelimeye ihtiyacımız vardı.

Öncelikle -en azından teoride- çok sevilen romantik komedi klasiği *Bir Gecede Oldu*'nun* güncellenmiş bir yeniden anlatımıydı fakat filmi hiç izlememiş biri tarafından yazıldığı çok belliydi.

Filmi izlemediyseniz lütfen kendinize bir iyilik yapın: Şu an her neyle meşgulseniz bırakın ve gidip filmi izleyin. Bahsi geçen film doksan yaşında ve hâlâ her tarafından yaşam, canlılık ve çekicilik akıyor. Talihsiz bir gazete muhabiri, sosyetik bir kaçağın otobüsle New York'a gitmesine yardım etmeye çalışırken ondan özel bir hikâye çıkarmayı umar ama sonunda ona deliler gibi âşık olur. Clarck Gable görenlere ateş basmasına neden olacak kadar çekici, Claudette Colbert ise şımarık ve muhteşem. Romantik gerilim mi? Resmen *kaşıkla yenebilecek* düzeyde. Yol hikâyesi üzerine kurulu bu romantik komedi binlerce benzerinin önünü açtı ve Oscarları silip süpürdü. Beş büyük kategorinin hepsini kazandı, ki buna En İyi Senaryo da dâhildi. Resmen türünün devidir yani. Tam anlamıyla kutsal bir eserdir.

Ancak Charlie Yates, benim sevgili Charlie Yates'im, kusursuzluk örneğim, diğer bütün yazarları değerlendirirken referans aldığım yazarım, bana göre kesinlikle tüm zamanların en büyük senaryo kahramanı...

Onu paramparça etmişti.

Onu kirletmişti.

Onun *kutsallığını* bozmuştu.

Yaptığı bu şeyin... Yazdığı diyesim bile gelmiyor... Ne bir kıvılcım ne bir yapı ne bir şakalaşma ne de neşesi vardı. Üstelik orijinal filmi andıran ufacık bir sahne bile yoktu. Başlık

---

* *Bir Gecede Oldu (It Happened One Night),* şımarık bir sosyetenin düzenbaz bir muhabire âşık olduğu romantik komedi filmi.

Ninova

aynıydı, karakter isimleri de aynıydı. Ama o kadar. Acaba bunu *uykusunda* yazmış olabilir miydi? *Bir diş operasyonunun ortasında* olabilir miydi? Bu kadar iyi ve usta bir yazar, karşısındakini seri katilleri desteklemeye ikna edebilen, hayaletlere inandıran ve yamyam robotları gerçekten sevdirebilen biri nasıl olurdu da zaten işleyen ve doksan yıldır işlemeye devam eden bir şeyi alıp onun o büyüleyici ruhunu paramparça ederdi?

Şöyle diyeyim, Clark Gable ve Claudette Colbert şu an cennette ağlıyor olmalıydı.

Adam o karakterleri alıp bir *çizgi dansı** yarışmasına götürmüştü.

Çizgi dansı yarışması!

Burada bir şeyler döndüğü kesindi. Acaba Charlie Yates'e inme falan mı inmişti? Bir sohbet robotu gerçek senaryoyu şakasına gizlice yeni baştan mı yazmıştı? Charlie Yates bir yerlerde esir tutulmuş ve kafasına silah dayanarak kariyerini bitirecek kadar kötü bir senaryo yazması istenmiş olabilir miydi?

Gerçi *kariyerini bitirecek kadar kötü* bile bunu anlatmaya yetmezdi.

Bu şey felaketti.

Ama işte karşımdaydı. Her nasılsa benim için bardağı taşıran *son* damlaydı bu.

Gerçek yaşamın hayal kırıklığına neden olmasına izin verilirdi. Hatta gerçek yaşam hayal kırıklığı *garantiliydi.* Küçücük bir dairede hasta babamla birlikte yaşamak? Sağlık sigortamız olsun diye bölge üniversitesinde birinci sınıflara İngilizce dersi vermek? Üzerine titrediğim aşırı sevimli küçük kız kardeşimin kendi hayallerini hiçbir engelle karşılaşmadan gerçekleştirebilmesi için kendi hayallerimden vazgeçmek? Hepsine tamamdım. Sonuçta gerçek hayatın kurallarını ben koymuyordum.

---

* *Çizgi dansı (line dance),* bir çizgi üzerinde çeşitli ayak ve kol hareketleriyle bir sağa bir sola kaymayı temel olarak benimsemiş dans türü.

Ninova

Ama hikâyelerin daha iyi bir seçeneği vardı.

Charlie Yates'in bu nükleer atık çöpüne benzeyen senaryoyla o güzelim filmi, kariyerini, koskoca romantik komedi türünü ve *hepimizin hayatını* mahvetmesine izin vermeyecektim.

İşte sınırım buydu.

Kimse *Bir Gecede Oldu*'ya saygısızlık edemezdi. En azından benim gözlerimin önünde.

Aslında bir karar bile vermemiştim. Okumayı bitirir bitirmez dizüstü bilgisayarımın kapağını kapadım, ranzanın üst katına doğru uzandım ve Sylvie kulaklıklarını çıkarıp bana, "Ne oldu?" diye sorana kadar ona baktım.

"Az önce bildiğimiz şekliyle insan uygarlığını yok edecek bir romantik komedi senaryosu okudum."

Yarım saat sonra bütün hikâyeyi öğrenmişti: Logan'dan gelen telefonu, Charlie Yates'in durumunu, hayatımı değiştirecek fırsatı. Ben daha ne yaptığını anlayamadan "acil bir ailevi mesele" bahanesiyle yaz stajyerliğinden çekildiğini belirten bir e-posta yazmaya başlamıştı bile.

Ne yaptığını anladığımda, "Stajına gitmezlik edemezsin," dedim.

"Tabii ki ederim," dedi.

"Bir haftası kaldı! Söz verdin."

"Bekleme listesindeki birini alırlar."

"Ama..." Başımı iki yana salladım. "O iş *çok prestijli.*"

Sylvie omuzlarını silkti. "Başka zaman giderim."

"Ya başka zaman seni almazlarsa?"

"Ben de başka yere giderim."

Fakat ben başımı hararetle iki yana sallamaya devam ediyordum. Yani tamam, bunu başlatan bendim, kabul ediyorum. Ranzanın merdivenini tırmanıp ona her şeyi anlatan bendim. Sonuçta kardeşim iyi yürekli bir insandı. Meseleyi böyle çözmeye çalışacağını tahmin etmeliydim.

Ama şimdi bu gerçekten olurken nedense katlanamıyordum.

Yani stajından vazgeçerken ne düşünüyordu ki sahiden?

Onu fazla mı korumuştum acaba? Her şeyi çok mu kolay elde etmişti? Dünyanın ne kadar korkunç olduğunu bilmiyor muydu? "Böyle büyük fırsatların ne kadar önemli olduğunu anladığından emin değilim," dedim. "Her an her yerde karşına çıkacaklarını varsayamazsın. Dünya korkunç bir şey. Böyle parlama fırsatları gökten yağmıyor."

"Sen ne dediğinin farkındasın, değil mi?" dedi Sylvie. "Denden. Aynen sana iade ediyorum bunları. Charlie Yates'in ne büyük mesele olduğunun farkında mısın? Film teorisi dersinde onunla ilgili çalışma yaptık."

"Ama sen..." Aklıma bir gerekçe gelmedi. "Sen *gençsin*."

"Sen de gençsin."

"Senin bir potansiyelin var."

"Senin de potansiyelin var."

"Ama sen... yani..." Omuz silktim. "Sen Sylvie'sin. Benim Sylvie'm.

"Sen de benim Emma'msın."

Bu argümanın hiçbir ağırlığı yokmuş gibi başımı iki yana salladım. "Senin elinden şansını alamam."

"Ben de *senin* şansını *elinden* alamam."

"Ama sen kendi şansına çoktan evet dedin bile."

"Ama senin şansın benimkinden daha büyük."

Tartışmaya devam ettikçe bir taraf seçmek zorunda kalıyordu. Benim tarafımsa her zaman belliydi: Sylvie'nin tarafı. O gerçekten de benim Slyvie'mdi. Onu resmen ben büyütmüştüm. İkimiz arasında bir seçim yapmam gerektiğinde Sylvie'yi seçmiştim. Her seferinde. Bu tartışılması bile gereksiz bir şeydi. Onun abla-artı-vekil-annesi olmanın başka bir yolunu bilmiyordum.

Ancak Sylvie vazgeçmiyordu. "Sanırım yazı tura atmamız gerekecek."

"Yazı tura falan atmıyorum, Sylvie."

Of. Resmen bir canavar yaratmıştım. Eskiden bütün tartışmalarımızı ben kazanırdım ama artık beni yenecek kadar büyümüştü.

"Bak ne yapalım, biliyor musun?" dedim. "Bu meseleyi yarın konuşalım."

"Çok geç," dedi Sylvie, yüzünde hınzır ve isyankâr bir ifadeyle. "Az önce e-postayı gönderdim."

"*Ne* yaptın?"

Kazandığını belli etmeye çalışır gibi omuz silkti. "E-postayı gönderdim."

"Konuşmamız henüz bitmemişti!"

"Benim için bitti," dedi Sylvie. "LA'e gideceksin."

"Hemen onlara bir e-posta daha yaz!" dedim bilgisayarını elime alarak. "Bir hata olduğunu söyle!"

Ama Sylvie bilgisayarını göğsüne bastırmıştı. "Asla!"

Tam güreşmeye başlayacaktık ki duvarın ardından babamın sesi geldi. "Kızlar!" diye seslendi. "Tartışmayı kesin!"

İkimiz de donup kaldık ve birbirimize, *al işte, babamı uyandırdın* der gibi baktık.

Derken babamın sesi tekrar duyuldu. Bu kez daha toktu. Tanrı'nın sesi gibi yankılı ve kararlı. "Bu meseleyi bütün mantıklı insanlar gibi sabah konuşuruz," dedi konuyu kapatır gibi. "Sonra da oylama yaparız. Sonra da..." Vurgu için duraksadı. "...Emma'yı LA'e göndeririz."

Düzenleme
Ny.ozlem

- 3 -

Bir hafta sonra uçaktaydım.

Eşyalarımı toplamak, babamın ilaçlarını ayarlamak, malzeme raflarını etiketlemek, günlük yapılacak listesini renk kodlarıyla hazırlamak ve her yüzeyi post-itlere yazılmış hatırlatma notlarıyla kaplamak için *koca bir ay* harcayabilirdim.

Babamın bakımını üstlenmek bir sanat değildi, bir bilimdi ve amatörlere göre olmadığı kesindi. Sylvie elbette zeki bir kızdı ama bu konuda hiçbir eğitimi yoktu ve kendimi bir şempanzeye uzay mekiğinin anahtarını teslim eden bir astronot gibi hissediyordum.

"Her gün en az bir buçuk litre su içmeli," dedim Sylvie'ye. Bir yandan da mutfak dolabındaki su şişelerini keçeli kalemle işaretliyordum. "O hayatta hatırlamaz, o yüzden peşinden koşup başının etini yemen gerekecek."

"Sahiden de başının etini yemek zorunda mıyım?" diye sordu Sylvie, daha önce hiç kimsenin bakımını üstlenmemiş biri gibi.

"Eğer hatırlatmazsan yeterince su içmez, o zaman da vücudundaki sodyum seviyesi yükselir, iç kulağında sıvı birikir ve dengesini kaybedip başını çarpar, bütün geceyi acilde geçirirsiniz."

"Ah," dedi Sylvie. "*Başının eti yenecek.* Anladım."

"Renk kodlu bir tablo tutmanın faydasını görebilirsin," dedim, mutfak dolaplarından birini açıp son üç aylık tablonun bantlandığı yeri göstererek. "Mavi kutucuklar su için. Sarılar multivitaminler. Kırmızı, pembe, turuncu ve yeşiller de ilaçları için. Pofuduk tekboynuz çıkartmaları da sodyum için."

"Babam pek de pofuduk tekboynuz çıkartmalarıyla motive olacak birine benzemiyor ama."

"Onun için değil zaten. Benim için."

Sylvie gözünü kısarak tabloya baktı. "Peki, şu sodyum olayı nasıl işliyor?"

Bunu bilmiyor olması mümkün müydü? Sahiden de o kadar korunaklı mı büyütmüştüm onu? *Sodyum miligramı* son on yıldır bütün hayatımın merkezindeki organizasyon ilkesiydi. "Babamın sodyum alımını günde bin miligramla sınırlandırmamız gerekiyor," dedim. "Ki bu hiç kolay değil. Bir dilim şarküteri etinde iki yüz miligram var."

"İyi de ben onun takibini nasıl yapacağım?"

İyice yıpranmış, köşeleri kıvrılmış sodyum rehber kitabını çıkardım. "Ezberleyeceksin. Tıpkı bir şampiyon gibi." Gururla kitaba dokundum. "Öğren bunu. Yaşa. Sana söyleyeceğin herhangi bir gıdadaki sodyum miktarını gözüm kapalı söyleyebilirim."

Sylvie kitaba kuşkuyla baktı.

"Ciddiyim," dedim. "Doğru söylüyorum. Dene bak."

"Çilek?" diye sordu Sylvie.

"Bir kâsesinde iki miligram."

"Beyaz pirinç?" diye sordu sonra.

"Bir fincanında dokuz miligram."

"Patates kızartması!"

"Küçük boy bir patateste altmış sekiz miligram."

Slyvie onaylar gibi başını salladı.

Ninova

"Beni şaşırtmaya çalış," dedim. "Sana meydan okuyorum. Bütün gün sürdürebilirim bunu. Trüf mantarı. Ananas suyu. Pancar. Yumuşakçalar."

"Sahiden de işinin ehli gibisin."

Aynen öyle der gibi başımı salladım. "Seni ezer geçerim."

Sodyum takıntısı elbette Meniere hastalığını kontrol altına alma çabasıyla ilgiliydi.

Kimse buna neyin neden olduğunu bilmiyordu. Tek bildikleri insanın dengesini bozan bir iç kulak rahatsızlığı olduğuydu. Babamınkinin beyin hasarının ardından başladığı çok açıktı ve zamanla düzelmeyen vakalardandı. Epey kötüydü. Zaten sol tarafındaki kısmi felç nedeniyle ayakta durmakta zorlanıyordu, üstüne bir de Meniere gelince durum yüz kat beter bir hâl aldı.

Gerçi durum dengesizlikten biraz fazlasıydı, *düşme atakları* adı verilen bir şey yaşıyordu. Aniden biri onu yere itmiş gibi hissediyordu. Ya da bazen sanki oda tek bir hızlı hareketle ters dönmüş gibi oluyordu. Üstelik bu atakları kimse önceden anlayamıyordu. Hele de babam. Hiçbir uyarı olmaksızın pat diye geliyordu. Sakin sakin yemek yerken birdenbire sandalyesinden fırlayabiliyordu.

İşte bu yüzden her yerde halı vardı, mutfak zeminine endüstriyel pedler döşemiş, keskin köşeleri köpüklü tamponlarla kaplamıştık. Babamın artık araba kullanamaması ya da mümkünse merdiven kullanmaması da bu yüzdendi. Hatta en yakındaki acil serviste çalışan birkaç hemşireyle artık iyice senli benli olmamızın nedeni de buydu.

Tabii, Sylvie'nin babamın bakımını üstlenmesine güvenmememin nedeni de.

Altı hafta şöyle dursun, işleri *altı gün* bile idare edebileceğini sanmıyordum.

Şu anda uçakta uyuyamamamın sebebi de buydu.

Ne yapıyordum ben? Delilikti bu. Babamı yirmi iki yaşındaki birinin gözetimine bırakarak öylece çekip gidemezdim.

Şeref listesine girmiş bir üniversite mezununun bile böyle bir şeye hazırlanmak için bir haftadan fazlasına ihtiyacı olurdu. Komşumuz Bayan Otsuka beni çamaşır odasında ağlarken bulunca onları ara sıra kontrol etmeyi kabul etmişti ama bu da yeterli olmazdı. Çekip gitmek -neredeyse on yıldır ilk kez bir valiz hazırlayıp uçağa binmek- sorumsuzca davranmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Böyle bir şeyin olmasına izin verdiğime inanamıyordum.

O uçakta, en son sıradaki orta koltukta sıkışmış otururken ve arka arkaya çekilen sifonları dinlerken titrediğimi fark ettim.

Harbi harbi titremekten bahsediyorum. Bayağı.

Öyle eldivenlerinizi unutup dışarı çıktığınız bir günde ellerinizin titremesi gibi bir şey değildi bu. Bütün bedenim sarsılıyordu. En derinden. Kalbim davul gibi güm güm çarpıyordu. O kadar büyük ve o kadar sertti ki önüme baktığımda kalp atışlarımın tişörtümün kumaşını titrettiğini görebiliyordum.

Korku muydu bu?

Uçmaktan mı korkuyordum? Babamı bırakmaktan mı? O küçücük yaşamımı değiştirmekten mi?

Elbette. Evet. Hepsi.

Ama dahası da vardı: Onu özleyecektim.

O benim yalnızca babam değildi. Hayattaki en sevdiğim insandı.

Herkesin en sevdiği insandı o.

Tam bir *neşe kaynağıydı.*

Bazen beyin travması insanlarda kişilik değişikliğine neden olurdu. Babamınki gibi beyin yaralanmalarından sonra ortaya çıkan öfke ve depresyonla ilgili epey bir hikâye duymuşsunuzdur ve bunun haklı bir nedeni vardır. Ama bu hasar onu değiştirdiyse bile, ki bunun tıbbi olarak mümkün olduğundan emin değilim ama... onu daha tatlı biri yapmıştı.

Babam her zaman herkesin hayallerindeki baba olmuştu. Bir baba mağazası olsa kesin çok satanlara girerdi. Onu almak

isteyenler mağazanın önünde kuyruklar oluştururdu. Her zaman sıcakkanlı, teşvik edici, ilgili ve şapşaldı. Olaydan önce bile.

Ama şimdi, tüm olanlardan sonra daha da şaşırtıcı bir şeye dönüşmüştü.

Neşeliydi.

O kayanın düşmesiyle her şeyini kaybetti ama devam etmenin bir yolunu buldu. Sadece o kadar da değil. Gülmenin bir yolunu da buldu. Saçma sapan, esprili şarkılar söyledi. Gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe döndü.

Üstelik beni de bütün bunları yapmaya ikna etti.

Bunu nasıl yaptı peki? Kendine ait Büyük Kanyon büyüklüğünde bir acının yanında durup da nasıl... *minnettar* hissedebildi?

Ben o olmadan bu kalpsiz dünyayla nasıl baş edecektim?

Tek başıma kimdim ki ben?

Kaya düşmesinden önce babam bir çellistti.

Kaya düşmesinden sonraysa tek elle çalınabilecek ne kadar enstrüman varsa hepsini çalmayı öğrendi. Mızıkada, kemikten ritim çubuklarında, zither, tef, teneke düdük ve sürgülü trambonda ustalaşmıştı. Öte yandan tek elle örgü yapmayı, çarkın üzerinde çömlek yapmayı ve boncuk dizmeyi öğrendi. "Renkleri sen seç," derdi. "Ben de sihrimi konuşturayım." Kolye yapma olayında o kadar iyiydi ki Etsy'de bir takı dükkânı açtı.

Ki bu da aylık bütçemize epey bir katkı sağladı.

Demek istediğim, onu gerçekten çok özleyecektim. Tam türbülansa girdiğimiz sırada bembeyaz olmuş parmak eklemlerimle koltuğun kolçağına sımsıkı sarılırken bir yandan da *acaba hayaller hiçbir zaman gerçek olmaya çalışmasa daha mı iyi olurdu*, diye düşünüyordum.

- 4 -

Kahramanınızla tanışmayın. Böyle derlerdi, değil mi? Ah, Tanrım. Çok haklılarmış.

Logan beni LAX'te, plakasında KILL N IT yazan BMW SUV'siyle karşıladı. Tam LA'lik bir şeydi.

Gerçi görünüşe göre LAX'te kimse kimseyi karşılamıyordu.

Bunu bilmemin sebebi de arabaya biner binmez Logan'ın bana söylediği ilk şeyin bu olmasıydı. "Umarım biraz olsun minnet duyarsın," dedi.

Onunla buluşmaya geç kalmıştım çünkü devasa valizim valiz alım kısmındaki döner banda takılmıştı ve diğer çantamın da tekerleği kırıldığından merhamet dilenircesine sesler çıkaran şeyi sürüklemek zorunda kalmıştım ve bu da beni yavaşlatmıştı. Tabii bir de havalimanının banyosunda kıvırcık kızıl saçlarımı şeye, *daha az kıvırcık ve kızıl* bir şeye dönüştürmeye çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Saçlarımdan nefret ettiğim falan yoktu. Sadece... çok fazlalardı.

İnsanların benimle ilgili fark ettiği ilk -ve son- şey hep o olurdu. Arkadaşım Maria bir keresinde kıvırcık saçlı olmakla ilgili şöyle demişti: *Sen onu kontrol etmiyorsun. O seni kontrol ediyor.*

Sonunda da saçıma her gün yaptığım şeyi yapmaya karar vermiştim: Tepeden atkuyruğu yapıp pon pon gibi görünmesini

sağlamak ve öylece bırakmak. Diğer seçenek açık bırakmaktı, ki bu da kafamın üzerinden lav gibi yayılması demekti. Ama zavallı Charlie Yates'i de düşünmek zorundaydım. İlk karşılaşmada görsel olarak biraz fazla olurdu sahiden.

Zavallı adamı korkutmak istemedim.

Bu arada kıyafetime de epey kafa yormuştum. Kot pantolon, Converse ayakkabılar ve kayık yaka baskılı bir bluz. Fazla mı gündelikti? Fazla mı sevimliydi? Yeterince havalı değil miydi? Acaba çelik grisi bir takım elbise ile pilot gözlükleri mi deneseydim? İnsan gezegenin en iyi senaristiyle tanışmaya giderken nasıl giyinirdi ki?

Logan ise aksine tam olarak nasıl giyinilmesi gerektiğini bilirdi. Üzerine tam oturan özel dikim takımının ütüsü o kadar kusursuzdu ki neredeyse ona sarılmaktan vazgeçecektim. Sekiz yıldır ara sıra yaptığımız FaceTime görüşmeleri dışında ilk kez yüz yüze geliyorduk ama hâlâ aynı görünüyordu.

"Hiç değişmemişsin," dedim kemerlerimizi takarken.

"Dalga mı geçiyorsun? Eskisinden çok daha havalıyım." Sonra dönüp bana baktı. "Asıl değişmeyen sensin."

Ne olmuş yani lise mezuniyetinde taktığım halka küpeleri takıyorsam? Sonuçta saf gümüştendi.

Bir şeyler atıştırmak ya da bir kahve içmek için bir yerlere uğrarız diye düşünmüştüm ama Logan doğruca Charlie Yates'in Hollywood Hills tarafındaki evine doğru sürmeye başladı. Durmak yoktu.

Sanırım bu iş oluyordu.

"Umarım havalimanında işemişsindir," dedi Logan, *buradan geri dönüş yok* der gibi.

"Hem de yarış atı gibi," dedim ben de *gönder gelsin* der gibi söyleyebildiğimi umarak.

Evet, Logan'la lisede çıkmıştık ama her şeyden önce arkadaştık biz. Onun son derece yakışıklı babası -Amerikalı, siyahi ve Atlantalı-, zarif mi zarif annesiyle -İngiliz, beyaz ve televizyon

yapımcısı- yurt dışında savaş muhabiri olarak çalıştığı dönemde tanışmıştı. Logan çoğunlukla Londra'da büyümüştü, ta ki babası bir gün Houstan'da gece haberlerini sunma işi bulana kadar. O dönemde Logan da lisemize yeni çocuk olarak teşrif etti.

Birbirimize hemen kanımız kaynadı, zira edebiyat dersinde Robert Frost'ın "Elmalar Toplandıktan Sonra" şiirinin cinsellikle ilgili olması gerektiğini düşünen yalnızca ikimiz olmuştuk.

Ayrıca, her ne kadar o uzun boylu, ben kısa olsam ve o havalı bir İngiliz aksanıyla konuşurken ben sıradan Amerikalı bir genç gibi konuşuyor olsam da, her ne kadar onun beje çalan cildinin yanında ben fazla solgun kalsam da -ki fotoğrafçılık dersindeki bir çocuk her seferinde bana şaşkın şaşkın bakıp tenime biraz kontrast ekleyebilmeyi dilediğini söylerdi- ela gözlerimiz kesinlikle birbirinin aynıydı.

Hem de tıpatıp.

Böylece insanlara ikiz olduğumuzu söylemeye başlamıştık.

"Tek yumurta ikizi değil tabii," derdik.

Bu oyun o kadar eğlenceliydi ve biz o kadar iyi oynuyorduk ki insanlar bazen bize inanıyordu. Kabak gibi ortada olan genetik farklılıklarımıza dikkat çekecek olurlarsa, "Genetik diye bir şey var, kabullenin," derdim. Logan da hemen arkamdan, "Gözler yalan söylemez," diye eklerdi.

Dâhinin teki birimiz kraliyet ailesine mensupmuş gibi konuşurken diğerinin hiç öyle konuşmadığını fark edecek olursa da sanki acı dolu bir anıyla sarsılmış gibi yüzümü buruşturur ve "Henüz bebekken trajik bir ayrılık yaşadık, *Parent Trap** muhabbeti," derdim. Logan da araya girerek, "Lütfen onun kötü anılarını daha fazla tetikleme," diye eklerdi.

Uzmanlık alanımızsa restoranlarda çifte bedava doğum günü pastası almaktı.

---

* *Parent Trap*, genellikle ayrılmış ya da boşanmış ebeveynleri barıştırmaya çalışan çocukların ya da çevrenin bu tarz çabaları için kullanılır.

Logan liseyi bitirdikten sonra babası ulusal gece haberlerini sunma işini alınca -doğru duydunuz: Logan'ın babası *Malcolm Scott*- aile bir kez daha taşındı ve Logan da Stanford'a devam edip oradan mezun oldu. Sonra da hiç debelenmeden aşırı başarılı bir kariyere adım attı.

Yani demek istediğim, benimle irtibatta kalmak zorunda değildi. Evine sıkışıp kalan, aşırı başarılı herhangi bir şeye adım atamayan benimle.

Ama kaldı.

Şimdi, üniversiteye başlamak üzere yola çıkmasından önceki geceden beri -o akşam benden ayrılmış ve doğrudan ondan aktarıyorum: "İkimizin de biraz özgürlüğe ihtiyacı var," demişti- yüz yüze görüşmediğim bu adamın yanında birden gerildiğimi hissettim.

O günden beri koca bir ömür yaşamıştı, ki en dikkat çekici olanı üniversite zamanı eşcinsel olduğunu açıklaması ve gururla beni arayarak çıktığı son kız olduğumu söylemesiydi.

"Onur duydum," demiştim.

"Değil mi? Aynen. Hiçbir kadın senin yerini alamayacak."

Logan'ın şimdilerde nasıl bir hayat sürdüğünden çok emin değildim ama muhteşem partilerle, muhteşem yemeklerle ve muhteşem insanlarla dolu olduğunu tahmin ediyordum. Bu yüzden de daha havalimanından bile çıkmamışken T.J. denen ve kesinlikle muhteşem *olmayan* bir adamın araması ve sesinin hoparlörde belirmesi beni bayağı şaşırttı.

"Lo! Gan!" T.J. denen bu adamın sesi öyle gürdü ki arabanın içinde yankılandı. "N'aber? Aldın mı şu kızı?"

"Yanımda."

"Sakın ona kariyer katili olduğunu söyleme," dedi T.J.

Logan'a kaşlarımı çatarak batım.

"T.J...." dedi Logan, "...hoparlördesin."

"Öyle mi?" Bir duraksama oldu. "Sorun değil. Sorumluluğumu alırım. Koca Charlie Yates'in şu anda yapması gereken

son şey tüm testosteronunu hiç edip kızlarla birlikte kadın filmleri yazmak."

Logan gösterge panelindeki birkaç tuşa dokundu ve "Bak ne diyeceğim, ben seni sonra arayayım," dedi.

Ama T.J. onun kapamasına fırsat vermeden, "Bu arada o işin aslında birkaç iş çıkarmış birine gitmesi gerekiyordu," diye ekledi.

Logan telefonu kaparken, "Hat kesiliyor!" dedi.

Derken betondaki eklemelerin tekerleklerin altında ritmik sesler çıkardığı uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda, "Bu biraz agresif geldi," dedim.

"Senden haberdar bile olmaması gerekiyordu aslında ama asistanımın ona zaafı var."

"Senaristti galiba?"

Logan başıyla onayladı. "*Beer Tower*'ın yapımcısı. Bir de *Beer Tower II: The Reckoning*."

İki filmi de duymamıştım.

"YouTube'da epey popüler oldu," dedi Logan.

"Peki... iyi miydi?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Logan. "Ama bir sürü yatay entegrasyon sentezledi. Yalnızca Solo Cups'ın sponsorluğu bile borçlarını temizledi."

"Ben neden bu filmi hiç duymadım?"

"Sen tam olarak hedef kitlesi sayılmazsın."

"Charlie Yates işini o mu istiyordu?" diye sordum.

"Onu suçlayabilir misin?"

"Sadece biraz şerefsiz gibiydi."

"İstediğini elde edememeye pek alışkın değil."

"O nedenmiş?" diye sordum.

"Çünkü bir Hollywood ailesinin üçüncü nesli. Acayip iyi bağlantıları var. *Beer Tower* on milyon dolar kazandı. *Beer Tower II* yirmi milyon dolar kazanmadan önce."

"O da bu sayede pat diye seni mi arıyor?"

Ninova

"Her alanda olmayı seven insanlardan biri."

Logan soğukkanlıyı oynuyordu ama LA için tuhaf bir karşılama olmuştu. Daha havalimanından bile çıkmamışken bir düşman edinmiştim.

Kısa bir duraksama daha oldu, sonra Logan konuşmaya başladı: "Onunla hayatta karşılaşmazsın. Charlie o herife katlanamıyor. Tam bir maço."

"Ama senin müşterin, değil mi?"

"Dünyada yanlış olan ne varsa o herifte toplanmış," dedi Logan. "Ama evet, müşterim."

Biraz sıkıntılı bir başlangıç olmuştu.

Ama resmin daha büyük, daha önemli bir parçası: Benim Charlie Yates'le çalışacağım bir işim vardı -maço T.J. bundan hoşlansa da hoşlanmasa da- ve tam da şu an kesinlikle, inkâr edilemez bir biçimde Charlie Yates'in evine doğru gidiyordum.

Daha önce Charlie Yates'in bir evi olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Onun bir tür semavi yazı tanrısı uçağında falan yaşadığını sanıyordum.

"Tam olarak ev denemez," dedi Logan. "Daha çok malikâne gibi. Dış cephesi Nancy Meyers filmlerinden birinde kullanıldı."

Bu bilgi, durumu neden daha korkutucu kılıyordu?

"Belki de önce otele uğrasak iyi olur," dedim.

"Ne oteli?"

"Otelde kalmayacak mıyım?"

"Altı hafta otelde kalacak paran var mı?"

Vay canına. Bu konuya pek kafa yormamıştım belli ki. "Sende mi kalacağım o zaman?"

Logan bunu duyunca bir kahkaha patlattı ve sevgilisi Nico'nun Santa Monica'daki milyon dolarlık evlerinin misafir odasında Knit&Bitch adını koyduğu, yıldızlara örgü dersler

veren bir mikro-imparatorluk işlettiğini ve... evdeki bütün boş alanları yün yumaklarıyla doldurduğunu açıkladı.

Yani orada da kalmıyordum sanırım.

"Peki, nerede kalacağım ben?"

Logan omuz silkti. "Charlie'de."

Refleks olarak, "Hangi Charlie?" diye sordum.

"Yates," dedi Logan alay eder gibi.

Charlie Yates'le mi? Başımı iki yana salladım. "Affedersin. Bir saniye. Ben şimdi Charle Yates'le mi *yaşayacağım?*"

"Onunla *kalacaksın*," diye düzeltti Logan sanki farklı şeylermiş gibi.

"Bu kadarı rahat edemeyeceğim denli yakın."

"Onu doğru düzgün görmezsin bile," dedi Logan. "Beş misafir odası falan var." Şaşkınlıkla çarpılmış yüzüme baktı. "Aslında tatil köyü gibi bir yer."

Bu temel bilgiyi nasıl gözden kaçırmıştım ben? Hollywood'a gitme fikri karşısında düşünemeyecek kadar gözlerim mi kamaşmıştı?

Logan trafikte slalom yapar gibi diğer arabaların arasından ilerlerken, "Bahsetmediğin başka ne gibi detaylar var?" diye sordum.

"Kabullen artık," dedi Logan. "Detay meselesi abartılıyor."

Öyle miydi?

Logan şöyle bir dönüp baktı. "Yemyeşil olmuşsun," dedi.

"Pek macera pratiğim yok," dedim. "Ayrıca korkunç bir şoförsün."

"Korkunç bir şoför olmak bir güç hamlesidir," dedi Logan. Sonra güçlü konumundan, "Bir tavsiye ister misin?" diye ekledi.

"İstemem."

"Charlie'yle yatma."

"*Charlie'yle yatma* mı?" diye cıyakladım sanki bu fikir hiç aklımdan geçmemiş gibi.

"Ona hayranlık duyduğunu biliyorum," dedi Logan. "O seviyede kalsın."

"Delirdin mi sen?"

"Mantar panonda adamın fotoğrafı var."

"Orada Kurt Vonnegut'ın da fotoğrafı var."

"Vonnegut'la ilgilenmiyorum."

"Evet. *Öldüğü* için."

"Sen *onun evine taşınmadığın* için."

"Bu kimin suçu acaba?"

"Ben profesyonel ortaklığa fazlasıyla *tamamım*," diye açıkladı Logan. "Ama onun ötesindeki her şeye *karşıyım*."

"Bu konuşmayı neden yapıyoruz ki?"

"Sen hastasın. O hasta. Bu tam bir cinsel ilişki kuluçkası değil de ne?"

"Bu işi ayarlayan sendin. Ben başka herhangi bir yerde kalmayı seve seve kabul ederdim."

"Aynı evde daha iyi yazarsınız," dedi Logan.

Dönüp ona baktım. "*Yatmadığımız* sürece," diye ekledim.

"Aynen!"

İniş esnasında yakalandığımız türbülans yüzünden midem hâlâ bulanıyordu ve Logan'ın NASCAR* tarzı araba kullanışı da pek yardımcı olmuyordu. Bütün gün -hatta dün de- hiçbir şey yememiştim ve önceki gece uyuyamamıştım. Kalbim göğsümün içinde deli gibi atmaya devam ediyordu. Söylemeye gerek bile yok ama bu cinsel ilişki temalı samimi sohbetimizin de duruma pek katkı sağladığı söylenemezdi.

"Ben sadece diyorum ki..." dedi Logan, "...bunu aklından bile geçirme."

"Geçirmiyordum ki zaten. Ta ki sen aklıma sokana kadar. Şimdi mecburen düşünüyorum."

"Sızlanmayı kes," dedi Logan. "Sana yardım ediyorum."

---

* *NASCAR*, Ulusal Yarış Arabaları Birliği

"Beni korkutuyorsun."

"Hazırlıklı olsan iyi olur," dedi Logan.

"Artık konuşmasan mı?"

Ama Logan devam etti: "Adam ilişkiler konusunda berbat! Karısı onu neden terk etti sence?"

Beni yakalamıştı. "Neden?"

"Çünkü o mafya zımbırtısı için Şikago'da derin bir araştırmaya daldı ve kadını üç ay boyunca bir kez bile aramadı."

Birden onu savunasım geldi. *Çalışıyordu ama!* Fakat onun yerine, "Tamam, kabul. Epey uzun bir süre," dedim.

Logan nihayet aynı noktadaymışız gibi başını salladı. "O kadife pantolonların aklını çelmesine izin verme. Sen buraya şöyle bir ayak basıp feci hâlde geç kalmış parlak kariyerinin açılışını yapmaya, sonra da çekip gitmeye geldin."

- 5 -

Evet, Charlie Yates'in evi eski Hollywood tarzı malikâne-villa-konak gibi bir şeydi ve Sunset Bulvarı'nın hemen arkasında, malikânelerle dolu dönemeçli bir yolun üzerindeydi. *Tabii ki rüya gibi bir evde yaşayacak,* diye düşündüm Logan evin önünde durup el frenini çekerken. Adam bir rüyayı yaşıyordu ve o rüya da böyle görünüyordu.

Park ettikten sonra bir süre oyalandım. Rujumu tazeledim, pon pon şeklindeki saçımı düzelttim, küçük bir el aynası çıkararak dişimde biber olup olmadığını -bir kez daha- kontrol ettim. Gerçi bugün hiç biber yememiştim. En azından bildiğim kadarıyla.

Bütün bunları havalimanının tuvaletinde zaten yapmıştım ama olsun, bir daha yaptım.

Charlie Yates'in karşısına çıkacaktım.

Müthiş bir azametle iletişim kurmak üzereydim.

Oturma odasında bir taht görsem şaşırmazdım.

İnternetteki bütün videolarını izlemiştim Bu videoların çoğu onu hayran hayran izleyen seyircilerin karşısında sahne aldığı senaryo festivallerindendi. Böylece yapı, karakter gelişimi ve olayların dallanıp budaklandığı gelişme kısmının sarkmasına nasıl engel olunabileceği hakkında söylediği neredeyse her şeyi ezberlemiştim. Yüzünü görmüştüm. Sesini biliyordum. Otuz beş yaşında olduğunu, İkizler burcu olduğunu, düztaban

olduğunu ve önü düz, geniş çizgili kadife pantolonlara karşı sarsılmaz bir sevgi beslediğini biliyordum. Ayrıca kimse onu bir film yıldızı gibi yakışıklı olmakla suçlamasa da dağınık, kuralsız, asi bir çekiciliği vardı, ki ben bunu yakışıklılıktan başka bir şey olarak sınıflandıramazdım.

Onun dışında? Konuşurken saçlarının ön kısmını tutup elinin içinde sımsıkı tutma alışkanlığı vardı, ki sonunda saçlarını bıraktığında her biri başka yöne bakardı.

Hadi ama. Bu dayanılmaz değil de neydi?

Zaman zaman yemek yaparken falan öylesine aklıma gelen bir şeydi bu. Yüzünde tam olarak neyi seviyordum? Beynimdeki desenlerle uyuşan gizli bir geometri mi? Belki de dudaklarının dolgunluğunu? Ya da köşeli çenesini? Ya da -bu söyleyeceğim adamın videolarını kaç kez tekrar tekrar izlediğimi ele verecek ama- burun deliklerinin şekliyle ilgili bir şey miydi? Bunu söylemem tuhaf mı kaçıyordu? Bir adamın burun deliklerinin çekici bulduğumu söylemem? Ama öyleydi. Dost canlısı, açık sözlü, gülümsemesini bastırdığında aşağı doğru hafifçe çukurlaşan simetrik burun delikleri...

Yazarlar genel olarak insanlığın en iyi görünümlü alt gruplarından sayılmazdı. Uzaylılar dünyamıza inip *bize türünüzün fiziksel olarak en mükemmel örneklerini gösterin*, dese gidip de bodrumdan bozma çalışma odalarında dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş kahve lekeli yazarları aramaya koyulmazdık. Yani dış görünüm açısından yazar için konulmuş çıta öyle çok da yüksek sayılmazdı. Charlie normal bir insana göre değerlendirildiğinde sekiz olabilirdi ancak yazarlar arasında değerlendirildiğinde kesinlikle ondu. Bunun yanı sıra erken yaşta elde ettiği başarı -*üniversitedeyken* yaptığı tuhaf, bağımsız bir film beklenmedik bir başarıya ulaştığında bu, kariyerinin ilk adımı olmuştu- onu medyanın gözdesi hâline getirmişti. Senaristlerin çoğunun adını bile bilmezdi kimse. Ama Charlie Yates'i hepimiz bilir ve severdik.

Yetenek, çekicilik ve karşı konulmaz burun deliklerinin mükemmel bir birleşimiydi.

Gerçekten ama gerçekten, tanıştığımızda bunu yanlışlıkla ağzımdan kaçırmamayı umuyordum.

Charlie Yates'in elini sıkıp, "Burun deliklerinize bayılıyorum!" deyiverdiğim bir kâbus belirdi zihnimde. Sonra da onun donakalmış ifadesi karşısında dehşete kapılarak durumun tuhaflığını azaltmak için açıklama yapmaya çalışıyordum: "Hani gözyaşı şeklindeler ya, bir de üst dudağınızın en uç köşelerine yaslanma biçimleri falan. Hani sanki James Dean sigarasından bir fırt çekmek üzereymiş gibi. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Of, Tanrım! Gerçekten de en büyük düşmanım kendimdim.

Logan, Charlie Yeats'in ev kapısına uzanırken ben hâlâ aklımdan geçenler yüzünden yüzümü buruşturuyordum, bu yüzden bavulumu ve el çantamı çakıl taşlı yolda hızla sürükleyerek ona yetişmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Logan kapıyı çalarken ben soluklarımı düzene sokmaya çalıştım.

Tanrım, gergindim. Okyanusu mu hayal etseydim? Güçlü bir duruş mu deneseydim? Hızlıca bir meditasyon? Charlie Yates o kapıyı açmadan önce ne kadar zamanım olduğunu hesaplamaya çalıştım.

Ama adamın yaptığına tam olarak kapı açmak denemezdi. En azından geleneksel anlamda.

Logan'ın kapıyı tıklatmasından sonra kapı kolu hafifçe döndü ve kapı hafifçe gıcırdayarak aşağı yukarı on santim kadar aralandı. İçeriden gelen seslere bakılırsa Charlie bir telefon görüşmesini sonlandırmaya çalışıyordu ve kapıyı açmak yerine sadece kilidi açmıştı. Logan dönüp, *bana bir saniye ver*, dercesine bir parmağını kaldırdı. Ardından telefonunu ve anahtarlarını elime tutuşturarak içeri süzüldü.

Kapının önündeki basamaklarda elimde Logan'ın telefonu ve anahtarları, valizlerim ve içini en sevdiğim kalemlerim ve defterlerimde doldurduğum sırt çantamla yapayalnız kalmıştım.

Vay be.

Sonradan düşününce, Logan herhalde kapıyı arkasından kapadığını sanıyordu. Ama tam olarak kapanmamıştı. Dolayısıyla da birkaç dakika sonra kapı aralığından yanlışlıkla konuşmalarına kulak misafiri olmak zorunda kaldım.

Müthiş bir hızla karanlık bir hâl alan bir konuşmaydı bu.

"Sana bir hediye getirdim, dostum," diye lafa girdi Logan. Kraliçe'nin İngilizcesinin el verdiği ölçüde samimi bir *kanka* sesiyle konuşuyordu.

"*Hediye* derken?" diye sordu Charlie. Sesi gerçek hayatta bilgisayar hoparlöründen yayılan hâlinden daha pürüzlüydü.

"Bir yazar," dedi Logan. "Sana bir yazar getirdim."

Charlie durumu anlayamadı. "*Sana bir yazar getirdim* derken?"

Aralarındaki ilişkiyi değerlendirmeye çalıştım. Charlie'nin ses tonunda bir şey vardı -nazikti ama sıcak değildi- ve bu da Logan'ı çaba sarf etmeye itiyordu.

"Dışarıda," dedi Logan. "Bir romantik komedi yazarı. *Bir Gecede Oldu* üzerine çalışmak için."

"Buraya bir yazar mı getirdin? Benim evime? Şu anda?"

İşte o an anladım.

Charlie Yates'in geleceğimden haberi bile yoktu.

Of, siktir.

Şu an her ne oluyorsa, Charlie Yates'in onayladığı bir şey değildi.

Nefesimi tuttum. Bir kez bunu öğrendikten sonra öğrenmemiş gibi yapamazdım.

"Evet," diye devam etti Logan boğazını temizleyerek. Ter içinde kalmış gibiydi. "Kendisi şu an burada. Burada ve... yardımcı olmaya hazır."

Logan'ın her şeyi yeterince mantıklı gösterebilirse her şeyin gerçekten de mantıklı *olacağını* düşündüğünü anlayabiliyordum.

Ama karşısındaki Charlie Yates'ti. Menajeri tarafından Jedi tarzı akıl oyunlarıyla kandırılacak biri değildi. Ayrıca bu duruma karşı tek kelimelik bir cevabı vardı: "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Yardıma ihtiyacım yok."

"Tabii ki *ihtiyacın* yok," diye geri bastı Logan. "Sadece işleri kolaylaştırmak için."

Ama Charlie Yates bunu da yemedi. "Başka yazarlarla çalışmak hiçbir zaman işleri kolaylaştırmaz."

"Bir danışman gibi düşün. Benim arkadaşım. Hani geçen sefer sana bahsetmiştim ya."

"Danışmana ihtiyacım yok."

"Elbette yok. Daha çok sekreter gibi. Sen söylersin, o yazar."

Sekreter ha!

Logan bu ilk direnci kırmak için bastırıyordu. "Onu içeri getireyim, böylece..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Peki, bu *hayır* şey demek mi?"

"*Hayır*, hayır demek. Hayır, onu içeri getirmeni istemiyorum. Hayır, senaryo konusunda yardıma ihtiyacım yok. Ya da bir danışmana. Ya da sözlerimi yazıya dökecek birine. Ben nasıl yazılacağını biliyorum. Nasıl senaryo yazılacağını da biliyorum bu arada."

Ev-vet. Onu gücendirmişti.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye devam etti Charlie. "Ne senden ne de başka birinden gelecek bir şeye. Özellikle de senin amatör arkadaşlarından birine."

Acıttı. Ama haklı.

"Amatör olabilir ama bazı koşullar nedeniyle..."

Ninova

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak."

"Ben sadece düşünmüştüm ki şayet..."

"Dostum. Hadi ama. Tamam, karşıma kiminle çıkarsan çık rahatsız olurdum. Ama lisedeyken bir şeyler yaşadığın alelade bir kız? Hakaret sayılır bu be!"

"Sana onun iyi olduğunu söylüyorum."

"Ben de sana umurumda bile olmadığını söylüyorum."

"Sana bu işi halledip önüne bakabilmek için yardım eli uzatıyorum, sense bana yeterlilik belgesi falan diyorsun."

"O belgelerin bir amacı var."

"Bak, romantik komediler onun uzmanlık alanı. Her şeyi. *Harry Sally'yle Tanışınca*'nın* her satırını ezberden okuyabilir sana."

"Lütfen böyle bir şey yapmasına izin verme."

"Sana diyorum, romantik komedi konusunda onun kadar bilgili başka bir yazar bulamazsın. Resmen takıntılı. Hayatında başka hiçbir şey yok. Ne bir ilişki. Ne çoluk çocuk. Hiçbir şey. *Tek yaptığı* bu. Hayalî aşk, elindeki tek şey."

Aman Tanrım, Logan. Öldürseydin bari.

Sonra Logan vahim bir karar verdi. Yalan söyledi. Charlie Yates'e. Benim hakkımda.

Kulaklarımda hâlâ ağır çekimde çınlayan bir yalan.

"Senaryoyu okudu," dedi. "Ve bayıldı."

Ne?

Tek yapabildiğim, içeri dalıp bu yalanı düzeltmemek için kendimi fiziksel olarak engellemek oldu. *Bayılmamıştım.* Hatta bayılmanın *zıddı* neyse ondan olmuştu. Onun bin katı falan. Tiksinmiştim. İğrenmiştim. O şeyi *yeryüzünden kazıyıp yok*

* *Harry Sally'yle Tanışınca (When Harry Met Sally)*, kadın ve erkek sadece arkadaş olabilir mi sorusu üzerine kurulmuş, 1989 yapımı Amerikan romantik komedi filmi.

etmek istiyordum. Kendi hafızamdan, zamandan ve mekândan da.

Logan'ın gerçek trajik yaşamımla ilgili hakikatleri anlatarak beni Charlie Yates'in karşısında küçük düşürmesi başka bir şeydi, *yazarlık erdemimi yalanlarla lekelemesi* bambaşka bir şey.

Charlie de tam burada duraksadı. "Senaryoyu okudu ve *bayıldı* mı?"

İşte o an anladım: Logan *çok* yanlış bir hesap yapmıştı.

Charlie'nin, senaryosunun kötü olduğunu bilmediğini tahmin etmişti. Elinde olmaksızın kendi işini beğendiğini. Charlie'ye onun senaryosunu sevdiğimi -Charlie'nin de gizliden gizliye sevdiğini bildiği gibi sevdiğimi- söylerse ikimiz aynı takımdaymışız gibi görünecek sanmıştı. Bizi anlamayan zalim bir dünyaya karşı bir olacağımızı.

"Evet," diye yalan söyledi Logan.

Hayır!

Ama bu yanlış bir hamleydi.

"O zaman demek ki romantik komediler hakkında bir bok bilmiyor. Ben bile o senaryonun türün kendisine hakaret olduğunun farkındayım."

Teşekkür ederim!

Adamın bunu bilmesi beni neden bu kadar rahatlatmıştı?

Logan da şimdi hatasını anlamıştı. Charlie Yates o korkunç senaryosunun korkunçluğunun farkındaydı. Ona senaryoyu sevdiğimi söylemek *bana yardım etmek* şöyle dursun tam tersi bir etki yaratacaktı. Dolayısıyla yön değiştirdi: "Mesele şu ki arkadaşım senin büyük bir hayranın, dostum!"

"Orijinal filmi izlemiş mi?"

"Milyon kere falan. İzledi, okudu, inceledi."

"O zaman benim yazdığım şeyi sevmesinin imkânı yok. Bu da demek oluyor ki ya yalancının teki ya da... ayakkabı bağcığından bile bilgisiz."

Sert oldu.

Sert ama yerinde.

Ayakkabı bağcığından bile bilgisiz. Az önce yeni bir aforizma mı uydurmuştu o?

Logan hâlâ ego üzerinden gitmeye çalışıyordu. "Dediğim gibi, kendisi tam bir Charlie Yates hayranı. Seninle çalışacağı için inanılmaz heyecanlı."

En azından bu kısmı doğruydu.

Derken Charlie, "Tabii öyle olacak," dedi. "Kim heyecanlanmaz ki?"

"Şu an götün teki gibi davranıyorsun. Sana söylüyorum, o çok iyi."

"Ben de sana onu buradan alıp götürmeni söylüyorum."

Birbirlerine dik dik baktıklarını tahmin ettiğim bir duraksama oldu.

Daha sonra Charli birden, "Bir dakika. Bekle. Şu geçen gün videosunu mesaj attığın kız mı bu?"

Video mu? Mesaj atmak mı?

Logan'ın elinde duran telefonuna baktım. Lisedeyken şifresini bilirdim. Denedim, çalıştı. Üç sıfır yedi. Galiba bazı şeyler hiç değişmiyordu. Ekran açıldığında Charlie'ye gönderdiği son mesaj belirdi: Beş dakikaya oradayım.

Onun üzerindeyse bir önceki mesajının alt kısmını görebiliyordum.

Bir video.

Charlie Yates'in kapısının önünde öylece dikilirken ikisinin konuşmalarının zihnimde tetiklediği domino taşlarını sindirmeye çalıştım: Charlie Yates'in benim geleceğimden haberi yoktu. Benimle çalışmayı kabul etmemişti. Gerçi herhangi biriyle de çalışmak istemiyordu. Uğruna hasta babamı bırakıp kız kardeşimin geleceğini çaldığım, bütün hayatımı altüst ettiğim o müthiş iş fırsatı *aslında yoktu.*

Hepsinin üstüne lisedeki eski erkek arkadaşım benimle ilgili hem yalan söylemiş hem de hayatıma dair utanç verici

gerçekleri dile getirmişti... ve belli ki Charlie Yates'e gizemli bir video göndermişti.

Telefon ekranına dehşetle bakarken gerçeği öğrenmekten korkuyordum. *Hangi video?*

Formata bakılırsa YouTube'da yayımlanan ve bir kütüphanede yaptığım yazarlık konuşmasını içeren video olmadığı belliydi. O video da aşağı yukarı üç yüz defa izlenmişti zaten. Bölge üniversitesinin ana sayfasında yer alan birinci sınıf edebiyat dersinden bir örnek olmadığı da açıktı.

Hayır, bu video dikeydi.

Bu video kişiseldi.

Bu video Logan'ın telefonundandı.

Şimdi aslında bir seçeneğim olmamasına rağmen bir seçim yapmak zorundaydım. Orada kalıp konuşmalarını dinlemeye devam etmek *istiyordum* zira artık Logan'ın gerçekle olan ilişkisine güvenmiyordum. Ama Logan'ın hangi videoyu gönderdiğini de öğrenmek *zorundaydım.*

Lütfen, lütfen, lütfen bikini videosu olmasın, diye yalvardım sessizce. Bir yandan da valizlerimi kapıdan uzaklaştırarak bahçeye doğru götürdüm ve videoyu duyulmadan izleyebileceğim bir yere doğru ilerledim.

Binlerce kez pişman olduğum o bikini videosu. On yıl önce, ona hiçbir zaman tam olarak inanmasam da Logan'ın sildiğine yemin ettiği bikini videosu. Benden *baştan çıkarıcı bir şeyler* göndermemi istediğinde çekip gönderdiğim, Slyvie'yi beni ilk -ve sonkez bikinimle kıyıya vuran köpüklü dalgaların arasında panter gibi emekleyip hırlarken çekmeye ikna ettiğim bikini videosu.

Bile İsteye Yaptığım En Utanç Verici Şeyler listemin en tepesinde yer alan bikini videosu.

Yapmamıştır. Değil mi?

Yapamaz.

Ama şimdi yeni bir şey daha öğrenmiştim. Logan'ın ne yapıp ne yapamayacağına dair hiçbir fikrim yoktu aslında. Beni

kandırıp aslında var olmayan bir iş için buraya kadar gelmeye ikna ettiğine göre her şeyi yapabilirdi.

Bahçede bir bank vardı. Ne olduğunu anlamadan ilerleyip banka oturdum. Evin içinde süren kavga artık duyuş mesafemin dışında kalınca Logan'ın telefonunda videoyu bulup oynattım.

Bikini videosu değildi.

Hatırlamadığım, hatta muhtemelen daha önce hiç görmediğim bir videoydu.

Ben vardım. Lisedeydim. Gülerek Logan'dan uzaklaşıyordum. "Bu sefer doğru düzgün yap!" diyordum giderken. Hareket edişimi izledim. İzlendiğini bilen kızlar gibi yürüyordum. Kesilerek şorta dönüştürülmüş bir pantolon ile çizgili bir tişört vardı üzerimde. Kızıl buklelerim o zamanlar daha uzun ve vahşiydi, deniz kızı ateşi gibi enseme dökülüyordu. Durup saçımı topuz yaptım.

Bunu tamamen unutmuştum. Lisede saçlarım o kadar uzundu ki topuz yapabiliyordum.

Vay be. O kız şimdi bir yabancı gibiydi. Yolda karşılaştığım bir çocuk gibi.

Kız kollarını kaldırdı, bir adım ilerledi, ardından ani bir hareketle amuda kalktı. Sonra da baş aşağı dururken Shakespeare'in *On İkinci Gece*'sinden bir bölümü ezbere okumaya başladı.

Ah, Tanrım. Bunu tamamen unutmuştum.

"Ah, nerede dolaşırsın, nerede, canım benim sen salına salına?" diye haykırdı genç hâlim ellerinin üzerinde yürüyerek. "Sadık dostun geliyor, bak yoluna. Dağarında her perdeden şarkılar, tizi de var pesi de var. Başını alıp gitme, kavuşunca âşıklar, biter tüm yolculuklar."*

* William Shekespeare, *On İkinci Gece* (İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları, 2020)

Videoyu izlerken şiiri tekrar hatırladım ve bir sonraki satırı beklerken birden koyu kahverengi saçları ve geniş omuzlarıyla hiç hatırlamadığım kadar genç görünen babam yalınayak kadraja girdi, amuda kalkarak şiirin devamını getirdi. "Her akıllı adamın oğlu bilir bunu."

"Baba!" diye sızlandı videodaki hâlim. "Okul içindi bu."

Çok sıradan bir andı ama büyüleyiciydi. Hepsi oradaydı işte: Büyürken oyunlar oynadığım arka bahçe. Annemin taş patikadaki bitki bahçesi. Sürekli tepesine tırmandığımız aşırı büyümüş oya ağacı.

Bu *telefondaki bir video* değildi. Bir zaman kapsülüydü.

Kaybettiğim her şeyin içinde olduğu bir zaman kapsülü.

Tam o an videodan kalbimi durduran bir ses duyuldu.

Onun sesi.

Annemin sesi.

Logan videoyu çekerken annem de hemen yanında duruyor olmalıydı çünkü sesi o kadar yüksekti ki -videodaki üç metrelik alanda yer alan bütün seslerden daha yüksek- kısacık bir an sanki elimdeki telefondan gelmediğini sandım.

"Emma! Tişörtün çıkıyor!" diye seslendi annem.

O an uzun zaman önce kaybettiğim güzeller güzeli annem sanki *orada*, telefonun içinde değil de *burada*, tam yanımda, şimdiki zamanda, benimle birlikte Charlie Yates'in bahçesindeymiş gibi geldi ve kontrol etmek için başımı eğip tişörtüme baktım. Beynim kederli bir an boyunca onun burada, benimle birlikte olduğunu düşünerek resmen canımı yakan bir sevinç kıvılcımı saçtı.

Ama elbette annem burada değildi.

Dokuz yıl önce, babam araba kullanabilecek kadar iyileşir iyileşmez küllerini okyanusa savurmuştuk.

O kıvılcım silinip gitti. Kendime geldim. Video oynamaya devam ediyordu.

"Tişörtüm *çıkmıyor*," diye düzeltti genç hâlim annemi. "Sadece düşüyor."

"Neyse ne. Sütyenin görünüyor."

"O sütyen değil," dedim. "Bikini üstü."

"Eh, aynı sütyene benziyor. Tişörtünü içine sok."

"Yapamam. Kollarım yok."

Hâlâ baş aşağı duran babam, "Kolların var," dedi. "Sadece şu an onları bacak olarak kullanıyorsun."

Logan ise tam o sırada hâlâ sütyen meselesine takılıp kalmıştı ve yardımcı olacağını umarak, "Daha önce görmediğim bir şey değil, Bayan Wheeler," dedi.

"Bunun beni rahatlattığını söyleyemeyeceğim," dedi annem kadraja girerken. İşte oradaydı. Yalnızca sesi değil, görüntüsü de. Benim güzeller güzeli, zarif, sıradan annem kot eteği ve sandaletleriyle çimlerin üzerinden şapşal kızına doğru ilerliyordu. Ben hâlâ amuda kalkmış vaziyetteyken tişörtümü tuttu ve bacaklarım yana kayarken onu şortumun içine tıkıştırdı.

"Böyle daha iyi," dedi popoma bir şaplak atarak. Sonra çimlerin üzerinde ilerlemeye devam etti ve ben de yere yuvarlandım.

"Anne!" diye bağırdım. "Shakespeare performansı sergiliyordum!"

Omzunun üzerinden, "Kıyafetlerin üstündeyken sergile!" diye seslendi. Tam o sırada kadraja takla atarak cılız bir çocuk girdi. Sylvie.

"Ben de Shakespeare performansı sergilemek istiyorum!" dedi Slyvie. Sesi sincap gibiydi.

Ama ben çoktan ayağa kalkmış, yüzümde şapşal bir sırıtışla kameraya doğru koşuyordum. Bir yandan, "Kes! Kes!" diye seslenirken bir yandan da elini boynumun üzerinden geçirerek *kes* işareti yapıyordum. Logan'a çarptığım esnada video sona erdi ve kare donup kaldı: Annem bahçenin diğer ucunda, arka basamaklardaydı. Kapı hafif aralıktı, mutfağa akşam yemeği yapmaya gidiyordu.

O akşam yemekte ne yediğimizi hatırlamaya çalıştım ve artık bunu asla öğrenemeyeceğimi idrak edince kalbim sızladı.

Orada, Charlie Yates'in bahçesinde bir dakika boyunca telefon elimde, öylece durdum. Zamanın dışında bir yerlerdeydim.

Ağladığımı da o zaman fark ettim. Hani şu sizin rızanızı almadan birden sizi ele geçiren parça parça, düzensiz ağlamalardan biri.

Videoyu tekrar oynatmak üzereydim, tekrara alıp sonsuza dek izleyebileceğimi, onu tekrar izlemeye duyduğum hevesi biraz bile dindirmeyeceğini bile bile o unutulmuş ânı durmaksızın içime çekebileceğimi hissediyordum. O sırada günümüzde Charlie Yates'in kapısı hızla açıldı ve günümüzdeki Logan dışarı fırlayarak beni şimdiki zamanın gerçekliğine çekti.

Tuhaftır, birden artık o kadar da önemli değilmiş gibi gelmeye başladı bu.

Logan, "Emma, hemen..." diye başladı.

Ama hâlimi görünce durdu. Sanırım yüzümden sel gibi akan gözyaşlarını fark etmişti. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kalbim düğüm düğüm olmuş, boğazım tıkanmış ve yüzüm yeniden uyanmış bir kedere teslim olmuştu.

Bir süre ikimiz de öylece durduk.

Sonra Logan'ın muhtemelen Charlie yüzünden ağladığımı sanacağını düşündüm. Beni ciddiye bile almayan, bir amatör olarak gören biri yüzünden.

Bu da beni harekete geçirdi.

"Bu..." dedim parmağımla yüzümün etrafına bir daire çizerek, "...bununla ilgili değil," diye ekledim bu kez Logan'ı ve arkasındaki evi ve -her ne haltsa- bütün LA'yi içine alan bir daire çizerek.

Sonra Logan'ın telefonunu ona doğru kaldırdım. Son karesinde donmuş videoyu tutup bunun *neyle* ilgili olduğunu gösterdim.

Logan'ın omuzları düştü. "Emma, ben..."

Ninova

Tam o sırada Charlie de bir nutuk atmaya hazırlanır gibi kapıdan fırladı.

Gerçi söylemeye gerek yok ama gerçekte daha iri görünüyordu.

Charlie Yates'i ilk -ve muhtemelen son- görüşümdü bu. İtiraf etmeliyim ki bir an için bütün dikkatimi üzerine çekmeyi başardı. Sonuçta *hemen oradaydı.* Sürekli yumruklarının arasına aldığı saçlar bunlardı. Sayısız videosunda gördüğüm geniş fitilli kadife pantolonlardan biri karşımdaydı. Yine alametifarikası olan buruşuk Oxford gömleği de üstündeydi. Sık sık tıraş etmeyi unuttuğu kirli sakalı da oradaydı.

Havalimanındaki bir tuvalette nasıl göründüğüne dair endişelenmediği o kadar açıktı ki.

Gerçi bu durumu savunmak gerekirse geleceğimi de bilmiyordu. Ama YouTube'dan bildiğim kadarıyla genelde de hep böyle giyiniyordu. İster bir konferans sahnesinde olsun ister beş yıldızlı bir restoran çıkışında magazinciler tarafından fotoğraflanırken. Sektörel etkinliklere hep parmak arası terlik ve şortla ya da bütün gün yazdığından açlıktan öldüğü için hazır yemek paketleriyle katılırdı. Bir keresinde Paley Center for Media'daki bir panel sırasında cheeseburger ile büyük boy patates yemiş, küçük ketçap paketlerini dizine serdiği bir peçeteye dökmüştü.

İşte böyle mühim bir adamdı. Böyle şeylerini kimse umursamıyordu.

Yorumlar bölümünde bile kimse şikâyet etmemişti.

Sahnede alışılmışın dışında biri olduğu herkesçe biliniyordu. Bir keresinde yuvarlak masanın etrafında uyuyakalmıştı. Bunlar *efsane olduğu için hoş görülen* davranışlar değildi. Aksine, onu efsane yapan şeyin bir parçasıydı hepsi. Bunun bir güç gösterisi olup olmadığı fikri ancak bir süre sonra aklıma gelmişti. Sanki kimsenin kurallarına uymayacak kadar umursamaz olduğunu göstermek istiyordu. Sanki bunu *denemek* bile bir zayıflık işaretiymiş gibi.

Velhasıl işte buradaydı. Üç metre ötemde.

O an tek bir şey düşünebiliyordum: *Bu o. Sahiden o.*

Her şeye rağmen onu gerçek hayatta böyle görmek bedenimde sarsıcı bir etkiye neden oldu.

Ona yakın olmak derinlerde, yer altında çatlaklara ve çiziklere yol açıyordu sanki.

Kanlı canlı, nefes alan Charlie Yates'in karşısında olmak sanki bir şekilde... ruhumda kırılmalara neden oluyormuş gibi. Ya da öyle bir şeye. Onu bir saniyeliğine dahi görmek beni kendi bedenimin derinliklerine sürüklemişti. Orada da her şey çok daha *farklı* görünüyordu. Sanki içimdeki bir musluğu açmaya kalksam su yerine ateş akacakmış gibi.

Abartıyor muyum?

Olabilir. Ama ben de ne gördüğümün farkındaydım.

Benim görüntüm de Charlie Yates'i etkilemiş gibiydi.

Charlie o anda ne görmüştü peki? Bahçesinde ağlayan alelade bir kadın. Şişmiş bir yüz. Ağlamaktan kızarmış gözler. Gözyaşlarıyla lekelenmiş parlak yanaklar. Şişkin, pembe bir burun. Ve çok öfkeli. Gözlerinde şimşekler çakan bir insan kadar öfkeli. Saçlardan bahsetmiyorum bile: Kendime hep buraya gelmeden önce saçlarımı makul bir ponpon hâline getirip *kesinlikle* büyük bir özenle arkaya yapıştırdığımı hatırlatmak zorunda kalıyordum çünkü hayal gücüm sürekli Charlie'nin beni ilk görüşünde başımda ateş turuncusu Medusa yılanları kıvrılıyormuş gibi göründüğümü söyleme eğilimindeydi.

İnsan hayatında kaç kere evinin kapısından dışarı adım atıp böyle bir manzarayla karşılaşırdı ki?

Zavallı Charlie.

Yılanlar olmasa bile çarpıcı bir manzara sunduğuma emindim.

Ama Logan, Charlie'nin tepki vermesine, çığlık atmasına ya da eve koşup kapıyı sürgülemesine fırsat vermeden tekrar konuya döndü. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi bana.

Bunun üzerine gözlerim tekrar Logan'a kaydı. "Öyle mi?" diye sordum.

"Niyetim iyiydi!"

Ama ben artık Charlie Yates'i tamamen unutmuş, başımı iki yana sallıyordum. "Bu videoda *annem* var." Logan'ın telefonunu kaldırdım. "Burada," dedim. "*Annem. Ailem.* Sen bunu nasıl... millete mesaj atarsın? Ben..." Bunu söylerken elimle göğsüme vurdum. "...*ben* bile bu videoyu görmedim. Sen bunu nasıl bir... bir yabancıya gönderirsin? O benim *annem*, Logan."

Dürüst olmak gerekirse ne demeye çalıştığımı ben bile anlamamıştım.

Pek sık karşılaştığım bir durum değildi.

Genellikle önce kelimelerle başlar, duyguları sonradan bulurdum, anlatabiliyor muyum, bilmiyorum.

Ama burada elimde yalnızca bir duygu vardı. Zamandaki bu kayıp anla -bu kayıp insanlarla, bu kayıp aileyle- ilgili paylaşılmayacak kadar değerli bir his.

Onu bana bile göstermeden bir müşterisine mesaj atmasını bir yana bırakıyorum, Logan'ın bu videoyu hâlâ saklaması tuhaf mıydı? Evet, tabii ki.

Ama beni bu kadar şaşırtan o değildi.

Bu *benim annemdi.* Onun kot eteği. En sevdiği sandaletleri. Karamela şekerini andıran sıcak sesi. Benim canım ailemdi bu. Henüz değişmemiş babam, ergenliğe adım atmamış kardeşim, unuttuğum benliğim. Benim için değerli olan herkes oradaydı. Sona ermeden sadece birkaç hafta önce çekilmişti. Sevdiğim herkes güzel ve umutlu hâlleriyle zamanda donmuşlardı. Anlatamayacağım kadar değerliydi bu. El üstünde tutulmalıydı. Ayrıca herkesin, Charlie Yates'in bile klozete oturmuşken bir telefon ekranından izleyeceği bir şey olmamalıydı.

Ya da işte Charlie Yates mesajlarına nerede bakıyorsa.

"Emma," dedi Logan. "Anlıyorum. Özür dilerim. Ama..."

Videoyu kendime gönderirken başımı iki yana salladım.

Ninova

"Emma, bak," diye devam etti Logan. "Sana bu işi ayarlamaya çalışıyordum."

"Bana bu işi *zaten* aldığını söylemiştin."

"Üzerinde çalışıyordum."

"Bana yalan söyledin."

"Beyaz bir yalan."

"İyi, sen kendini böyle kandırmaya devam et."

"Düşünebildiğim en iyi plan buydu."

"Eh, boktan bir planmış!"

"Artık ben de bunun farkındayım. Kesinlikle farkındayım. Ama seninle tanışması gerekiyordu, Emma."

"İnsanlarla tanışmanın bir sürü yolu var. Kahve! Brunch! Akşam yemeği!"

"Bir kahve içmek için ülkenin öbür ucundan kalkıp gelir miydin?"

"Charlie Yates'le mi? *Evet!* Kahretsin, evet!"

"Ah," dedi Logan. "Şey, ben bunu -tam olarak- anlayamamışım. Senin biraz... teşvike ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Bu kabul edilemezdi. "Beni manipüle ettin." Sonra durup, "Bütün hayatımdan boş yere vazgeçmişim, sevdiğim herkesi boş yere ardımda bırakmışım. Hatta boş yere de değil, daha beteri! Aşağılanmak için! Müthiş bir hayal kırıklığı için!" diye ekledim. Dönüp Charlie'ye baktım. "Bu göt herife dünyanın sonunu getirebilecek kadar berbat olan o senaryosunu sevdiğim yalanını atasın diye!"

Eh, hepimiz bir an durup bunu sindirmeyi bekledik.

Sonra Logan, "Sen bizi duydun mu ki?" diye sordu.

"Kapı kapanmadı."

Bahçenin bir yerlerinden bir kuş tam da o anda ötmeye karar verdi.

Ardından Logan, "Hadi içeri gel de hep birlikte oturup konuşalım," dedi.

Diğer mesele de buydu işte. O videoyu görmek içimi dayanılmaz bir ev özlemiyle doldurmuştu. "Konuşmak istemiyorum," dedim. "O beni burada istemiyor ve sen beni hiç getirmemeliydin." Bir süre bekledikten sonra, "Sadece eve gitmek istiyorum," diye ekledim.

Logan'ın telefonuyla anahtarlarını Charlie Yates'in çimlerine fırlattım, ardından çantalarımı kaptığım gibi sürüklemeye başladım. Valizimin kırık tekerleği itiraz edercesine gıcırdadı.

Logan peşimden gelerek, "Hey," dedi. "Nerede olduğunu bile bilmiyorsun."

Yürümeye devam ettim.

"Bak," dedi Logan. "Bu işin altından kalkamadım, farkındayım. Ama en temeline inersek haklıyım. Charlie'nin sana ihtiyacı var. Senin de ona ihtiyacın var."

"İstemediğini söyledi ya. Hem de elli kere falan. Hiçbir belirsizliğe yer bırakmadan."

Logan başıyla onayladı. "Tamam, doğru diyorsun. Kabul etmedi. Ama fikrini değiştirebilir. Ona bunu yaptırabilecek tek insan da sensin."

Ama ben yürümeye devam ettim.

"Emma," diye yalvardı Logan. "Senin için bunu yapmama yardım et."

"İstemiyorum," dedim gözlerimi önümden ayırmadan. "Ve yapmayacağım. Gidiyorum. Kendime karşılayamayacağım lüks bir otel bulup faturasını sana göndereceğim. Kavurucu suyla sıcak bir banyo yapacağım ve minibarda ne var ne yoksa yiyeceğim. Yarın mı? Yarın da eve, ait olduğum yere döneceğim ve Sylvie'nin o stajı geri alıp alamayacağına bakacağım. Sonra da kendime yeni bir iş bulacağım. Çünkü LA'de tanıdığım tek insan sensin ve biz artık arkadaş değiliz."

Sert bir çıkış oldu. Değil mi?

Repliğimi söyledim ve ikisinin de arkamdan sessizce gidişimi izlemesine yetecek kadar güçlü bir finalle noktaladım. Kırık valizimin tekerleğinin iniltileriyle sokak boyunca ilerlerken ikisinin gözlerini de üzerimde hissettim ve görüş alanlarından çıkana kadar başımı dik tuttum.

Ancak onların beni göremeyecekleri bir noktaya gelir gelmez ciğerlerimi -duruşumu ve onurumun kalan son parçalarını- bir arada tutan hava boşaldı ve... balon gibi söndüm.

Ondan sonra da o hâlde yürüdüm: kambur, dengesiz, kayıp.

Kendi kendime bir moral konuşması yapmaya çalışarak, *Uber çağırıp bir otele gideceğim,* dedim.

Ama daha önce hiç Uber çağırmamıştım. Telefonumda uygulaması bile yoktu. Ayrıca daha önce LA'e hiç ayak basmamıştım. Neredeyse on yıldır evimin birkaç kilometre uzağına gitmemiştim. Oteli nereden bulacaktım ki? Yapayalnızdım, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve geri dönemeyecek kadar aşağılanmıştım.

On beş dakika kadar yürüdüm, tam paniklemeye başlayacakken Logan arabasıyla yanımda belirdi ve hızını bana uydurdu. Arabanın camı açıldı.

"Bin hadi," diye seslendi Logan.

Ona aldırmadan yürümeye devam ettim. Ayakkabımın içine taş girmişti ama ona da aldırmadım.

"Geri adım attı, tamam mı?" diye seslendi Logan. "Pes etti. Kalabileceğini söyledi."

Yürümeye devam ettim.

Logan bu kez, "İşi aldın!" diye bağırdı. "Bana inanmıyor musun? Bak, mesajı burada."

Telefonunu kaldırdı ama dönüp bakmadım.

"Dinlemiyorsun. Sana işe yaradığını söylüyorum. Kabul etti. Bu iş oluyor."

Kırık valizim bir taşa takıldı ama o kadar sert çektim ki bir an bile duraksamama gerek kalmadı.

"Bana teşekkür etmelisin!" dedi Logan daha sonra. Bu kez sesini biraz daha yükseltmişti. "İşe yaradı, değil mi?" Telefonunu bana doğru salladı. "Diyor ki, bak aynen okuyorum: *İyi. Siktir et. Misafir odasında kalabilir.*"

Şu anda ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Bir planım yoktu. Tek bildiğim, Logan'ın arabasına binmeyecektim. Bunun dışında hiçbir şey net değildi.

"Geceyi Charlie Yates'in malikânesinde geçirmeyi ret mi ediyorsun? Bu gerçekten oluyor mu şu an? Çünkü bak ne diyeceğim: Adamın bir şarap mahzeni var. Bir de havuzu. Ayrıca bin dolarlık bir kahve makinesi."

Ayakkabımın içindeki taş -ya da acaba cam kırığı falan mıydı?- ve ben yürümeye devam ettik.

Yürüdükçe yürüdük.

Sonunda Logan taş gibi kararlılığım karşısında pes etti ve basıp gitti. Beni arkasında bıraktığında hem daha mağrur hem daha paniklemiş hâldeydim.

Gerçekten mi? Ödeyeceği kefaret bu kadarcık mıydı?

Peki.

Uber uygulamasını indirmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Durup telefonumu çıkardım ama çıkarır çıkarmaz da düşük pil uyarısını gördüm.

Tamam. Paniklemeyecektim. En kötü ihtimalle Charlie'nin evine dönüp telefonunu kullanmak için izin isterdim. Dönüp az önce geçtiğim araziyi inceledim.

En azından dönüş yolunu bulabileceğimi *sanıyordum.*

Muhtemelen.

Karanlık çökmezse.

Yeniden önüme dönüp belki yüzde doksana varan özel indirimleriyle lüks bir otel görürüm diye ufku taradım.

Burada hava kaçta kararıyordu sahi?

Tam bunu düşünürken Logan'ın arabasını tekrar yanıma yanaştırıp boşa aldığını duydum. Hiç dönüp bakmadan ya da bunun şimdiye dek yaptığım en aptalca şey olup olmadığını düşünmeden başımı göğe doğru kaldırıp, "Lütfen ama! Siktir! Git!" diye haykırdım.

"Cidden mi?" dedi bir erkek sesi.

Logan olmayan bir erkek.

Dönüp baktığımda *Beemer*'ı içindeki Logan Scott yerine bir *Chevy Blazer* içindeki Charlie Yates'i gördüm.

Yetmişlerden kalma, havalı, vintage bir Chevy Blazer bu arada. Bebek mavisi. Camları açık. Charli Yates de pilot gözlüklerinin ardından bana bakıyor ve *-öf, tamam be-* inanılmaz havalı görünüyordu.

Kırışık bir Oxford gömleği giymiş bir adamın olabileceği kadar havalı.

Hiçbir yazarın olamayacağı kadar havalı.

Dönüp ona baktım. "Özür dilerim," dedim. Bu sefer çok daha kibardım. "Seni Logan sandım."

Logan'ın beni buraya getirmiş olması Charlie'nin suçu değildi. Benimle çalışmak istememesinde yanlış bir şey yoktu. Evet, biraz kırıcı laflar etmiş olabilirdi ama bunu ona karşı kullanacak

değildim. Onun yerinde olsam ben de benimle çalışmak istemezdim. En sevdiğim yazar olmaya devam edebilirdi.

Logan'ın saçma sapan hikâyesine inandığım için suçlu olan bendim.

"Hadi atla," dedi Charlie. "Seni kurtarmaya geldim."

"Ah," dedim. Hâlâ bu iki adamdan ve bütün bu olaydan olabildiğince uzak kalmak istiyordum. "Ben iyiyim."

Charlie başını pencereden dışarı uzattı ve rüzgârı okumaya çalışan eski bir gemi kaptanı gibi parlak gökyüzüne baktı. Ardından arabasını oraya, yolun ortasına park etti, aşağı indi ve bana doğru ilerledi. "İyi falan değilsin," dedi sonra. "Birkaç saate hava kararacak. O zaman da çakallar ortaya çıkacak."

"Çakallar mı?"

Charlie başını *aynen* der gibi salladı. "Bir de dağ aslanları."

"Burada dağ aslanları mı var?" diye sordum. "Amerika'nın ikinci en büyük şehrinde."

Charlie başıyla onayladı. "Aşağı yukarı dört milyon civarı," dedi. Sonra da, "İnsanlardan bahsediyorum, aslanlar değil," diye ekledi.

Soruma cevap vermemişti. "Sana inanmalı mıyım?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi.

"Sana ne yapacağını söyleyemem," dedi Charlie. "Ama daha ayılardan bahsetmedim."

"Cidden mi?" dedim.

"Sorun yok," dedi Charlie blöfümü görerek. "Senin..." Etrafına bakındı. "...yalnız kalmak istediğini görebiliyorum."

Charlie tam arabasına doğru ilerlemeye başlamıştı ki, "Bir dakika," diye seslendim.

"Sana bir şey olmaz," dedi Charlie. "Ama küçük bir tüyo vereyim: Dağ aslanı görürsen sakın kaçma."

"Kaçmayayım mı?" diye tekrarladım. İnsan bir konuşmanın içinde *kaybolabilir mi?* Çünkü benim başıma gelen tam da buydu.

Charlie omuz silkti. "Bir dağ aslanından daha hızlı koşamazsın."

"Aslında ne diyorum, biliyor musun?" dedim. "Ben de seninle geleyim."

"Yoo," dedi Charlie, artık durumun tadını çıkarıyordu. "Öyle bir mecburiyetin yok."

"İstiyorum ama," dedim.

Charlie beni ikna etmek beklediğinden çok daha kolay olmuş gibi tekrar yanıma gelirken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Bir adım daha yaklaşıp aramızda birkaç santim kalana kadar eğildi. O kadar yakınlaşmıştı ki zihnimde *ne oluyor be?* sorusu cirit atmaya başlamıştı. Ama sonra sırt çantamı omzumdan çıkardığını ve ardından yerdeki valizlerimi aldığını fark ettim.

Hepsini Blazer'ın arkasına yerleştirdi, sonra benim hâlâ hareket etmediğimi görünce yolcu tarafının kapısını açtı. "Bendesin," dedi. "Atla bakalım."

Geceyi Charlie Yates'le geçirme maceram işte böyle başladı.

Gerçi o cümlenin ima ettiği biçimde değil.

Kısa süren eve dönüş yolculuğu boyunca duruma alışmaya çalıştım: Charlie Yates'le birlikteydim. Onun aşırı havalı, vintage -yenilenmiş ve bana söylediğine göre artık hibrit olan- kamyonetindeydik. Radyoda The Allman Brothers çalıyordu. Camlar manuel olarak açılmıştı. O meşhur sıfır nemli LA havası etrafımızda dalgalanıyordu. Charlie arabayı tek eliyle kullanırken boştaki elini de açık pencereden sarkıtmıştı.

Sanki ben orada değilmişim gibi.

Ona kaçamak bakışlar attım. Gerçekten de benimle çalışmayı kabul etmiş miydi? Logan öyle söylemişti ama artık hepimiz Logan'ın ne kadar güvenilir olduğuna dair bir fikir

edinmiştik. Yine de *"İyi. Siktir et. Misafir odasında kalabilir,"* lafı çok doğru çınlıyordu. Logan asla böyle bir diyalog yazamazdı.

"Çok teşekkür ederim," diye söze girdim. "Beni dağ aslanlarından kurtardığın için."

"Dert değil."

"Tüm bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm."

"Senin suçun değil. Logan'ın suçu."

"Valizlerimle falan kapında dikildiğimi görmek senin için çok tuhaf olmuştur."

"Tahmin bile edemezsin."

"Logan durduk yere beni aradı ve elinde tam benlik bir iş olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" dedi Charlie, *pisliğe bak*, der gibi.

"Geçmişte bana bir sürü iş ayarladığından tuhafıma gitmedi. Ama sahiden de... gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu."

Charlie hak verirmiş gibi başını salladı.

"Ama ona güvenmiştim," diye devam ettim. "Yaz boyunca işten izin aldım. Ailemi arkamda bıraktım. Bütün önemli şeyleri erteledim ve bütün hayatımı bir valize sığdırıp buraya geldim. Senin bilmediğini bilmiyordum."

Charlie durumu sahiden anlıyormuş gibi başını salladı.

"Ama gerçekten de en sevdiğim yazar sensin," dedim sonra. "Logan o konuda yalan söylemedi. Seni Richard Curtis'ten, Elaine May'den ve Billy Wilder'dan daha çok seviyorum. Hatta seni..." Bu söyleyeceğim şey kutsal bir şeye saygısızlık gibiydi, öyle ki söylerken yıldırım çarpmasına bile kurban gidebilirdim ama bu vurguyu yapmak zorundaydım. "...Nora Ephron'dan bile çok seviyorum."

Charlie hareketsiz kaldı.

İleri mi gitmiştim?

Sonra *anladım* dercesine hafif, mekanik bir baş hareketi yaptı.

Artık konuşmayı bırakmam gerektiğine dair su götürmez bir işaretti bu.

Ama öğrenmek zorundaydım. Teyit etmek zorundaydım. *Sanki öyleymiş* gibi ilerleyip bunun beni nereye götüreceğini görmeye karar verdim. "Yani sana teşekkür etmek istiyorum. Bu fırsat için. Fikrini değiştirmek kolay olmamıştır muhakkak. Özellikle de bu yaşanan çılgınca şeylerden sonra sıcağı sıcağına. Ama bunun benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu belirtmem gerek." Sonra bunun biraz klişe gibi görüneceğini fark etsem de içtenliğimi ifade edecek daha iyi sözcükler bulamadığımdan, "Bu işe tüm kalbimi ve ruhumu vereceğim," diye tamamladım sözlerimi.

Ona tekrar kaçamak bir bakış attım.

Kaşlarını çatmıştı.

"Hangi işe?" diye sordu.

"Yeniden yazım işi?" dedim.

Charlie bunu duyunca gür bir kahkaha patlattı. Hani şu anlatılamayacak kadar saçma sapan bir şeyle karşılaşıp da şaşkınlığa uğradığınızda ağzınızdan dökülen bir *hah* sesi vardır ya, öyleydi. Sonra da bu kahkahayı hırıltılar, kıkırtılar ve elini kamyonetin kapısına vurmalar takip etti.

Bu durum bir süre daha sürdü.

O gülmeye devam ederken acı bir kahkaha olduğuna karar verdim ama yine de kahkahaydı sonuçta.

Her neyse. Cevabımı almıştım galiba.

"Yeniden yazım ha?" deyip duruyordu Charlie. "Yeniden yazım?"

Söylemeye gerek görmüyorum ama ben gülmüyordum. "Logan bana senin her şeyi kabul ettiğini söyledi," dedim. "Ona demişsin ki... *İyi. Siktir et. Misafir odasında kalabilir.* Hatta bana mesajı *gösterdi.*"

Sanki ona yanıldığını kanıtlayabilirmişim gibi.

Charli kendini toparlamaya çalışırken birkaç derin nefes aldı. "Misafir odasında kalabileceğini söyledim. Bir geceliğine. Yarın evine dönmeden önce."

"Ha," dedim.

"Ona inanman acayip komik," dedi Charlie. "Daha *az önce* sana yalan söylemedi mi?"

Omuzlarım kendimi savunur gibi çöktü. "Evet ama... *her zaman* da yalan söylemiyor ya. Çoğu zaman doğruyu söyler," dedim ama biraz düşündükten sonra, "Yani sanırım," diye ekledim.

"Eh, bu konuda doğruyu söylememiş."

"Peki," dedim. "Anladım."

Charlie, Logan'ın cüretkârlığına ve benim enayiliğime hâlâ hayret ediyordu. "Yani..." diye devam etti. "...ben kimseyle birlikte yazmam. Asla. Logan da bunu bilir. Hem gerçekten de en sevdiğin yazarsam..." Bir açığımı yakalamış gibi yan yan bana baktı. "...bunu da bilirsin."

"Evet," dedim mekanik bir sesle, o çok meşhur hikâyeyi tekrarlayarak. "Bir keresinde Topher James Heywood'la ortak bir iş yapmayı denemişsin ama senin neredeyse kırık bir bira şişesiyle delineceğin bir bar kavgasıyla sonuçlanmış. Ondan sonra da bir daha kimseyle birlikte çalışmamışsın. Bu hikâyeyi anlatışına on kez falan tanık oldum. Ama bazen *Heineken* şişesi oluyor bazen de *Sam Adams*."

Charlie kendimi kanıtladığımı kabul edermiş gibi başını salladı, ardından da, "Biranın markasına hiç girmemem gerekirdi. Sürekli yanlış birayı söylüyorum, sonra da bu konuda öfkeli mesajlar alıp duruyorum."

"Reddit'te bu konuda koca bir tartışma sayfası var."

"Çok sinir bozucu."

"Ben Heinekencilerdenim bu arada. Ama sadece etiketi hoşuma gittiği için."

Charlie bir süre düşündü. "İyi, Heineken olsun o zaman."

Bu nedense tuhaf bir şekilde kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Sonra birden bir şey dank etti kafama. *Heywood.*

Topher James Heywood.

"Bir dakika," dedim. "Şu Topher James Heywood aynı zamanda T.J. Heywood adını da kullanıyor mu?"

Charlie'nin burun delikleri ondan pek hoşlanmadığını belli eder gibi genişledi. "Evet. *T.J.* ve *Teej* ve *Trey* çünkü kendisi üçüncü. Ayrıca..."

"Ayrıca ne?"

"Başka bir lakabı daha var ama kendinden başka kullanan yok."

"Kendi için lakabı mı var?"

Charlie'nin burun delikleri tekrar genişledi. "Evet."

"Ne peki?"

Charlie duraksadı. "Jablowmie."

"Ne?" Anlamamıştım.

"Soyadı yüzünden?" dedi Charlie. "Heywood."

"Jablowmie Heywood mu?"

"Ters çevir," dedi Charlie ve ben hâlâ anlamayınca benim yerime o çevirdi. "Heywood Jablowmie."

Omuzlarım *cidden mi?* der gibi düştü. "Kendine seçtiği lakap bu mu? Doğru sırada bile değil!"

"Bir ara ona söylerim."

"Sen neden bu adamla birlikte yazmaya *kalktın ki?*"

"Yani," dedi Charlie, *nereden başlasam ki?* der gibi. "Bir kere Karun kadar zengin, bu şehirdeki herkesi tanıyor ve beyzbol şapkasını ters takan birine göre elinde inanılmaz bir güç tutuyor."

"Hepsi de babası Chris Heywood ve dedesi Christopher Heywood olduğu için mi?"

"Tepeden inme kavramının klasik bir örneği."

"Ama tepede *başladı*."

"Evet. O işler öyle olur zaten."

Elbette öyle olurdu.

"Her neyse," diye devam etti Charlie, neden benimle çalışamayacağı konusuna dönerek. "Mesele şu ki bu sen ve ben meselesi asla olamazdı zaten. Logan bunu biliyor olmalıydı."

"Katılıyorum."

"Herhangi birinin benim senaryomu tekrar yazmasını asla kabul etmezdim. Hele de internetten bulunmuş, hiçbir eseri olmayan, hiçbir şey başaramamış, isimsiz bir yazarın."

Oha ama artık. Heywood Jablowmie hakkında konuşmaya geri dönebilir miydik?

Bir süre sessizce oturup Charlie'nin kiminle konuştuğunu hatırlamasını bekledim.

Hatırlamadı.

"Resmen hakaret bu," diye devam etti. "Çok gülünç. Kesinlikle ama kesinlikle söz konusu bile olamaz. Sistina Şapel'ini yeni baştan boyaması için elinde pastel boyasıyla bir anaokulu öğrencisini işe almak gibi bir şey bu! Eyfel Kulesi'ni tekrar inşa etmek için oyun hamuruyla oynayan bir veledi işe almak gibi! Mozart'ı tekrar yazmak için ukulele çalan bir ergeni işe almak gibi!"

"Bu senaryoda sen Mozart mı oluyorsun?"

"Elbette."

"Yani öz güvenin..." Alaycılığımı vurgulamak için başımı yana eğdim. "...bayağı sağlıklı."

"Öz güvene ihtiyacım yok! Oscarlarla dolu bir çekmecem var!"

Ah. Alaycılığım görmezden gelinmişti. Peki madem. "Aslında Mozart'ı ukuleleyle dinlemek hoşuma gidebilirdi."

"Asıl meseleyi kaçırıyorsun."

"Hayır," dedim başımı hafifçe eğerek. "Bana kalırsa anladım."

"Çünkü mesele şu ki senin gibi biri, benim gibi biriyle çalışmak için yeterince kalifiye değil."

"Bunu gayet net ifade ettin."

"LA'de yaşamayan, sektörde hiç gerçek bir iş yapmamış ve iki film festivalinde derece almış ama törene katılmamış biri... Alınma ama bu, işini ciddiye almayan birinin yapacağı bir şey."

Alınma mı? Şimdiye kadar söylediği her şey sert olsa da yanlış değildi. Ama *işini ciddiye almamak* mı? İşte burada çizgiyi aşmıştı.

"Ben işimi gayet ciddiye alırım," dedim inceden bir -aynen tahmin ettiğiniz gibi- alındığımı hissederek.

"Yanlış," dedi Charlie.

"*Yanlış* mı?"

"Çünkü ciddiye alsaydın ayağına gelen her fırsatı değerlendirirdin. Yalnızca değerlendirmek de değil, *balıklama atlardın.* Ânında. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi."

"Ama başka şeylerin de önemi *var.*"

"Başarısız bir senarist olmanın nedeni tam da bu düşünce işte."

"Ben başarısız bir senaryo yazarı değilim!"

"Başarısız kariyerinin hangi kısmı böyle düşünmene neden oluyor?"

Vay canına.

Buna nasıl cevap verilirdi ki? Nihayet dişlerimi sıkarak, "Ben kariyerimi gayet *ciddiye alırım*," demeyi başardım.

"Öyle mi?" diye karşı çıktı Charlie. "Çünkü Warner Bros. stajı, işini ciddiye alan yazarların geri çevireceği bir şey değildir."

"Bunu sana Logan mı anlattı?"

"O stajın ne kadar prestijli bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı senin? Hayatını nasıl değiştirebilirdi, biliyor musun? Öyle bir fırsat yakalayıp elinin tersiyle itmiş olman akılalmaz bir şey."

"Ne kadar prestijli olduğunu biliyorum ve..."

Ama Charlie ara vermeden devam etti: "Logan, o stajı kazanmış olmanın beni etkileyeceğini düşündü. Ama senin o fırsatı geri çevirmen bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

"Bak, birtakım şartlardan dolayı..."

"Şartları sikeyim! Anlatmaya çalıştığım tam da bu işte. Bu hayatı istiyorsan onunla yatıp onunla kalkacak, yediğin içtiğin her şeyde onu düşüneceksin. Geri kalan her şeyden önce gelecek. Aile. Arkadaşlar. Cinsellik! Geri kalan her şey ikinci sırada olacak. Geri kalan her şey, *bu işi ciddiye almamak* demek."

O stajı geri çevirmen, yaptığım tüm o acı verici fedakârlıklar içinde en çok canımı yakandı. Ama bu adam kendi şahsi yazma hedeflerimin gerçekten de diğer her şeyden, ailemden -*babamdan*- önce gelmesi gerektiğini düşünüyorsa ona herhangi bir açıklama yapmaya çalışmak fayda etmezdi.

Charlie'nin evine varmıştık. Araç yoluna girerek motoru kapadı ve el frenini çekti.

"*Sen* öyle mi yaptın?" diye sordum o zaman sessizce. "Her şeyi feda mı ettin?"

"Bu koca malikânede nasıl tek başıma kaldım sanıyorsun?"

Bunu iyi bir şey gibi mi söylüyordu? Sesinde buruk bir tını ve muhtemelen anlatılacak uzun bir hikâye vardı. Ama ben o sırada kendi acılarımla başa çıkmaya çalışıyordum.

Bu kavgayı zaten kaybetmiştim.

Uzun bir nefes verdim. "Eh, haklısındır o zaman," dedim. "Senin ifadenle sanırım ben bu işi ciddiye almıyorum."

"Teşekkürler," dedi zafer kazanmış gibi.

"Ama sana küçük bir tüyo vereyim," dedim bu bitmek bilmez günün sonlarına doğru yaklaşırken sesime yansıyan yorgunluğu gizleyemeden. "Genel olarak söylediğin sözlere *alınma ama* eklemek zorunda kalıyorsan... muhtemelen alınılacak bir şey söylüyorsundur."

Charlie bunu duyunca kaşlarını çattı. Yeni yeni idrak eder gibiydi. Kendi fikrini savunmak için çılgınca savaştıktan sonra bir anda ardında bıraktığı enkazı görebiliyormuş gibi.

"Yarın sabah ilk iş dönüş bileti bakarım," dedim sonra yenik bir edayla. Sesim her an ağlamak üzere olduğumu ele verir gibiydi.

Sonra arabadan inmek için kapının kolunu çektim.

Ama kapı kıpırdamadı.

"Ah..." dedi Charlie aniden hatırlamış gibi. "O bozuk." Sonra arabadan inip önünden dolaşarak benim tarafıma geldi. "Sadece dışarıdan açılıyor."

Kapıyı açtı ve ben de çantalarımı alıp hızla içeri girmek, internete bağlanmak, bir uçak bileti almak ve hayatımın geri kalanı boyunca Charlie Yates'i kesinlikle görmezden gelmek niyetiyle bacaklarımı dışarı attım.

Peki, ne mi oldu?

Olan şu: Bayıldım.

Bunu beklemiyordum.

Bir an gayet iyiydim -yani işte insanın kahramanı ona beş para etmez biri olduğunu söylerken ne kadar iyi olunabilirse- ve bir sonraki an Charlie kapıyı tutarken garaj yoluna adım atmış ve onunla yüzlerimiz arasında birkaç santim kalmış, bakışlarını bir esinti gibi üzerimde hissedecek kadar yakınındayken birden bir baş dönmesine yakalanmış, kulaklarımda bir uğultunun yayıldığını duymuş ve görüşümün yandan yandan kararmaya başladığını görmüştüm.

Sonra bir baktım ki beton zeminde sırtüstü yatıyordum ve Charlie'nin yüzü tepemdeydi. Kaşları çatılmıştı ve gözleri kararmıştı. "Emma!" diyordu. "Emma!"

Ama sesi boğuk ve biraz da senkronsuz geliyordu.

Charlie ağır çekimde başını çekip göğsüme dayadı. Kalbimi mi dinliyordu? Nefes alıp almadığımı mı kontrol ediyordu? Kestane rengi saçlarını hâlâ görebiliyordum, zihnim bir fotoğraf çekmek için duraklatılmıştı sanki. Hemen yanımda ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyordu ama biraz sonra ayağa kalkıp koşmaya *-koşmaya!-* başladığını gördüm. Kamyonetinin arkasına gidip valizlerimi aldı ve bana doğru sürükledi. Ardından bacaklarımı kaldırıp valizin üzerine yerleştirerek yükseltti.

Sonra yüzü tekrar burnumun dibine girdi ve dikkatle bana baktı.

"Emma?"

Sesini artık daha net duyabiliyordum.

Yakışıklıydı. En azından bana göre. Bunu inkâr edemezdim.

Burun deliklerinden bahsetme. Burun deliklerinden bahsetme.

Tanrı'ya şükür midem o kadar bulanıyordu ki konuşamıyordum.

Doğrulmaya çalıştım ama Charlie başını iki yana salladı. "Kıpırdama! Ayağa kalkmaman gerek. Biraz bekle."

Yeniden yere uzandım ve Charlie tişörtünün üstündeki gömleği çıkardı, katlayıp bir yastık yaptı ve başımın altına sıkıştırdı, yüzümü kaldırıp bir saniyeliğine omzuna yaslayarak doğru pozisyonu bulmaya çalıştı.

Kahretsin. Güzel kokuyordu.

Deodorantı her neyse, mide bulantıma çok iyi geldi.

Charlie'nin yeniden doğrulduğunu gördüm ve arabadan bir şişe su alıp gelişini izledim. Avucuna biraz su döküp fazlasını silkeledi, ardından da suyu alnıma sürdü.

Sonunda biraz konuşabilecek kadar iyi hissedince, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni serinletiyorum."

"Sıcaklamadım ki."

"İnternette öyle diyor."

Peki. İnternetle tartışacak değildim. Hem zaten iyi de gelmişti.

"Bayıldın," dedi Charlie. Sahiden endişelenmiş gibiydi.

"Özür dilerim," dedim gözlerimi kapayarak.

"Ödümü kopardın. Bembeyaz oldun."

"Bugün bir şey yemedim de," dedim. "Dün de."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Charlie, *neden ki?* der gibi.

Durumu gizleyecek enerjim yoktu. "Seninle tanışacağım için gergindim."

"İki gün hiçbir şey yemeyecek kadar mı gerildin?"

"Hı hı."

"O kadar da korkutucu değilim," dedi Charlie.

Başımı iki yana salladım. "Daha da fenasın. Gerçekte nasıl olacağını bilsem bir ay falan ağzıma lokma süremezdim."

Charlie bana değerlendirir gibi baktı. "Rengin biraz yerine geliyor," dedi başını da onaylar gibi sallayarak. "İçeri girebilecek kadar iyi misin?"

Doğrulmaya başladım ama beni yine durdurdu.

"Öyle değil," dedi. Ardından kollarının altımda hareket ettiğini ve beni kaldırıp eve doğru taşırken gerildiğini hissettim.

Hâlâ sersemlemiş vaziyetteydim ve hareket etmek için galiba *biraz erkendi.* Bu yüzden tutunabilmek için omzuna doğru kıvrıldım. Oradaki manzaram boynundaki kirli sakallardı. Bir de köşeli, bir-yazara-göre-fazla-çekici görünen çenesi. Bir de âdemelması.

Gözlerim kapanmak istedi ama onları açık durmaya ikna ettim.

Kaç insan Charlie Yates'in âdemelmasına *bu kadar* yakın olabilirdi ki?

Ev kapısından girip oturma odasına geçtik. Beni yumuşak bir kanepenin üzerine bıraktı.

"Malikâneni kilitlemeden mi çıktın?" dedim o beni bırakırken.

"Uzaktan kumandalı," dedi.

Sonra başka işlerle uğraştı: başımın altına bir yastık koymak, bir sandalyede duran battaniyeyi alıp üzerime örtmek ve bitişikteki mutfağa ilerlemek gibi.

Bir dolabı açıp bardak çıkarışını, sonra musluğu açışını gözlerimle takip ettim.

Bardakla birlikte geri gelip yanıma diz çöktü. "İnternet senin biraz su içmeni istiyor," dedi ve sonra daha az önce bana *başarısız olmuş ne idiği belirsiz bir yazar* diyen birinden hiç beklemediğim bir şefkatle kolunu omzumun arkasına atıp birkaç yudum alabilmem için beni kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu ben tekrar uzanırken.

Başımla onayladım.

En son ne zaman birileri benimle böyle ilgilenmişti? Herhalde en son annemden böyle bir ilgi görmüştüm. Artık herkesin bakımını üstlenen bendim. Hastalandığımda ya da kalbim kırıldığında kendi kendime idare ediyordum. Ki bu kesinlikle yapabileceğim bir şeydi. Ama birilerinin bana bakmasının nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bu hissi çok özlemiş olacağım ki gözüm dolmaya başladı ve gözlerimi kırpıştırarak o yaşları bastırmaya çalıştım.

Ya da belki de sahiden çok uzun bir gün geçirmiştim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Charlie Yates'in bej rengi misafir odalarından birindeki bej rengi yatakta hiç kıpırdamadan yatarken bahsi geçen adamdan bir mesaj aldım. Evin diğer ucundan.

Bize dışarıdan yemek söylemiş ve yemek için yemek odasına gitmeliymişim.

Ben de öyle yaptım.

Evet, perişan durumdaydım ama akşam yemeğini reddedecek kadar da değil.

Charlie masadaydı. Los Angeles şehrindeki yemeklerin yarısı da öyle.

Charlie manzara karşısında gözlerimin irileştiğini gördü. "Ne seversin bilemedim," dedi. "Ben de hepsinden aldım."

Biraz daha yaklaşarak masayı incelemeye başladım. Suşi, sandviç çeşitleri, Çin börekleri, samosa börekleri, pizza, hamur işleri, kızarmış tavuk... Hepsinden vardı. Hatta fazlası da vardı.

Charlie her şeyden bolca doldurduğu bir tabağı önüne çekmiş, iştahla yiyordu. Aynısını yapmam için bana da bir tabak hazırlamıştı.

Küçük küçük başlamaya karar vererek bir kruvasan aldım.

Charlie benim yemeğimi çiğneyişimi izledi ve birkaç lokmanın ardından, "Nasıl hissediyorsun? Daha iyi misin?" diye sordu.

"Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyorum," dedim. Kulüp sandviçin bir parçasıyla biraz meyve salatası, birkaç lokma da çilekli kurabiye yedikten sonra doyduğuma karar verdim.

Ben yerken bana kaçamak bakışlar mı atıyordu o? İzleniyor muydum? Başarısız bir senarist gibi mi yiyordum?

Tam kaçmayı düşünürken, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Olur herhalde," dedim.

"Senaryomda tam olarak..." diye başladı Charlie, "...neyi sevmedin?"

Of, Tanrım. "Ne bileyim," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bence bu konuya girmemize gerek yok."

"Ben sadece... bunu düşünüp duruyorum," dedi Charlie.

"Geçer," dedim ona.

Charlie başını yana eğdi. "Söylemek istemiyor musun?"

"Sana göre benim fikrimin beş para etmediğini çok net ifade ettin zaten. O yüzden söylememin bir anlamı olacağını sanmıyorum."

"Ya merak ediyorsam?"

"Neden edesin?"

"Sadece... Ne bileyim, hani bir şeyi bilmezsin de gerçekten ama gerçekten öğrenmen gerektiğini hissedersin ya, öyle bir his işte."

O hissi biliyordum. Elbette biliyordum. "Bilgi boşluğu," dedim.

"Doğru," dedi Charlie sanki bu terimi daha önce hiç duymamış gibi. Sonra sanki üzerine düşünüyormuş gibi daha kısık bir sesle, "Bilgi boşluğu," diye tekrar etti.

"*Bilgi boşluğu* terimini bilmiyor musun?" diye sordum.

"Elbette biliyorum. Şey o... bilgideki bir boşluk."

"İzleyicide merak uyandırmak adına önemli bir bilgiyi bilinçli olarak vermemek anlamına gelen bir yazım terimi."

"Eh, işe yarıyor."

Charlie Yates nasıl olurdu da bu terimi bilmezdi?

"Mesele şu ki," diye devam etti Charlie, "sen bende bilgi boşluğu..."

"Sen o bilgi boşluğunu kendi kendine yarattın."

"...yarattın ve ben de şimdi o... boşluğu doldurmanı istiyorum."

Bir an duraksadım. Sonra, "Neden doldurayım ki?" dedim.

Charlie omuz silkti. "Neden doldurmayasın ki?"

"Çünkü..." dedim ve bunu yüksek sesle dile getirdiğime kendim de inanamayarak, "...beni işe almadın," diye tamamladım.

Charlie, *enteresan* der gibi başını salladı.

"Beni işe almış olsaydın..." dedim sonra durumu tamamen netleştirme ihtiyacıyla, "...şu an isteğini yerine getirmekten memnuniyet duyardım." Elimle misafir odasındaki sırt çantamı gösterdim. "Tek satır aralığıyla yazılmış on sayfalık notum var. Senaryonun çıktısını alıp her yerine post-itler yapıştırdım ve sayfa boşluklarını da yorumlarla doldurdum." Gerçi dürüst olmak gerekirse o sayfa boşluklarında daha çok *NE?!!!* ve *OHA!!!* gibi şeyler yazılıydı. Düşünce içeren yorumlardan ziyade dehşet günceleri gibiydi. "Logan'ın bana bu işi aldığımı söylemesiyle buraya gelmek üzere uçağa bindiğim âna kadar her boş saniyemi senaryoyu parçalarına ayırıp çözerek geçirdim. Harcanan bu zamanın da telafisi yok bu arada."

Charlie sanki daha önce bunu düşünmemiş gibi başını salladı.

Devam ettim: "Senaryonla ilgili neleri sevmediğimi *saatlerce* anlatabilirdim. *Bütün gece* oturup anlatırdım sana." Sonra son darbeyi indirdim. "Ama *sen beni işe almadın.*"

Charlie başını onaylar gibi salladı. "Peki ya seni şimdi işe alsam? Sadece bunun için?"

"Ne?"

"Yani şimdi bir danışmanlık hizmeti için seni işe alsam? Sadece bu geceliğine? Bana ne düşündüğünü söyle, ben de zamanının, düşüncelerinin ve zahmetinin karşılığını cömertçe ödeyeyim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü az önce bana *bilgi boşluğu* terimini öğrettin."

Eh, en azından itiraf ediyordu.

Bu teklifi düşündüğümü görebiliyordu. "Saatlik ücretin ne? İki yüz elli dolar?"

Saatlik ücretimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üç yüz," dedim.

"Tamam. Bu gece için aşağı yukarı üç saat ve geçen hafta bu işe ayırdığın zaman. Artı zaman ayırman, girdiğin stres, rahatsızlığın ve bayılmanı da ekleyelim. Üç bin dolara ne dersin?"

"Beş bin," diye karşılık verdim hiç beklemeden.

Mantıklıydı sonuçta, değil mi? Neticede *adamın malikânesinde* pazarlık yapıyorduk.

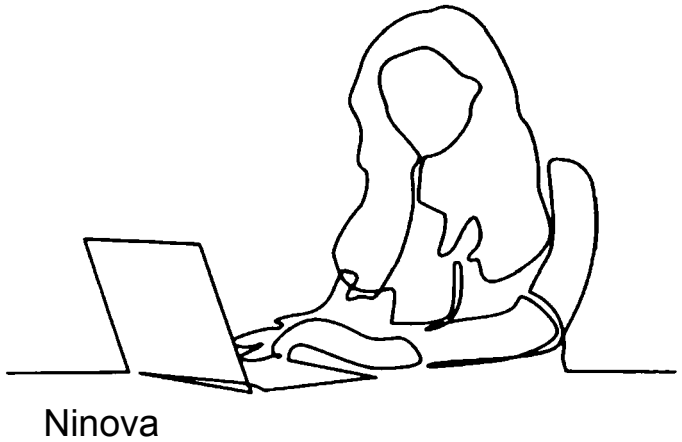
"Anlaştık," dedi Charlie.

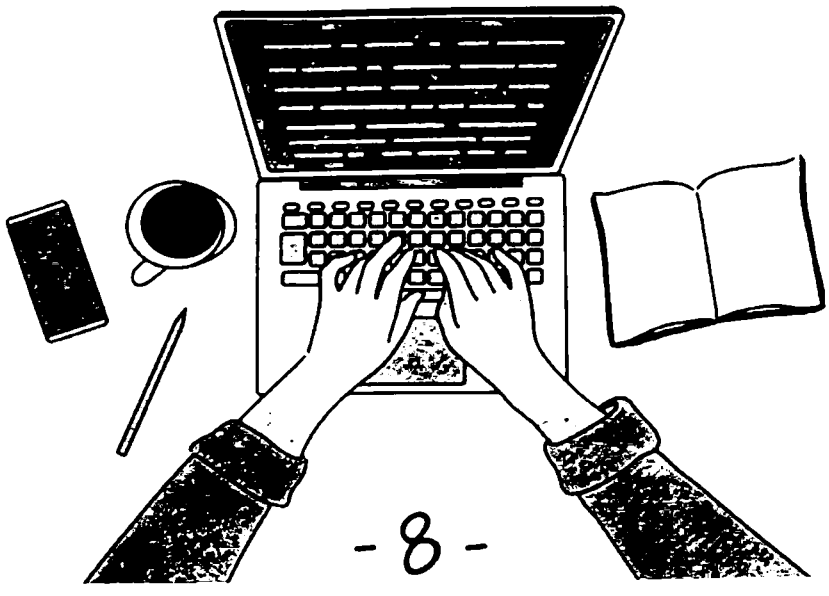
Bir dakika, ne?

Vay canına. Bilgi boşlukları çok yaşasın.

"Anlaştık," diye tekrarladım. "Sen çeki yaz. Ben de notlarımı getireyim."

- 8 -

Beş bin dolarlık çekin bir kızı kendine getirme hızı sahiden de olağanüstüydü.

Charlie onu bana uzattığı anda güvende olması için sütyenimin arasına sıkıştırdım.

Bir güç hamlesi gibi geldi.

Yemek masasını topladık, sonra Charlie elinde havalı bir Moleskine defter ve kalemle karşıma oturdu. Sanki -yok artık- söyleyeceklerimi *not alacakmış* gibi.

Lehine mi yoksa *aleyhine* mi notlar alacağından emin değildim.

Sırt çantamı boşaltmamı izledi. Kalem kutumu, dizüstü bilgisayarımı, not defteri yığınlarım, çıktısı alınmış notlarımı ve en son da her tarafından post-itler ve not şeritleri taşan, kenarları kıvrılmış senaryosunun zımbalanıp karton bir kapakla ciltlenmiş hâlini çıkardım. Birkaç kahve lekesi ve yanlışlıkla küvete düşürdüğüm için büzüşmüş köşesinden bahsetmiyorum bile.

Çok okunmuş bir senaryo olduğu belliydi.

Charlie ona bakakaldı.

"Sana bir şey sorayım," dedim her şeyi çıkardıktan sonra. "Dürüst olmamı mı istiyorsun yoksa kıçını yalamamı mı?"

"Dürüst olmanı," dedi Charlie hiç tereddüt etmeden.

Ama bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Ninova

Yazarlar sizden hep dürüst olmanızı ister. Ama yalnızca işlerini sevdiyseniz.

"Çünkü hiç sevmedim," dedim.

"Eh, *dünyanın sonunu getirebilecek kadar berbat* demenden o kadarını anladım."

Onu duydun mu sen ya? der gibi gözlerimi kıstım. Sonra başımı onaylar gibi sallayıp, "Kaldırabilir misin?" dedim.

"Neyi?"

"Sevilmemeyi."

"Tabii. Kolay. İnsanlar her zaman beni *sevmiyor.*"

"Onların sevmemesi böyle değil ama."

Belki de arabada bana savurduğu hakaretlerden, küçümser tavrındandı, bilmiyorum ama artık mideme birkaç lokma ve sütyenimin arasına biraz para girmişken bu herife hak ettiği cezayı verme fikri çok çekici geliyordu.

Ona senaryosuyla ilgili gerçekten ne düşündüğümü söylemek istiyor muydum?

Bir anda ister oldum.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum, *Köprüden önce son çıkış* der gibi.

Charlie başıyla onayladı onaylamasına ama az önceki kadar emin görünmüyordu.

Suyumdan bir yudum alıp başladım: "Öncelikle şunu söyleyeyim, bugün seninle tanışana kadar gelmiş geçmiş en sevdiğim yazardın. Yazdığın her satırı okudum. Karakter eğrilerini, diyaloglarını, ters köşelerini, mekân tasvirlerini, kusurlu erkek ve kadın karakterlerini, tuhaf bir şekilde bağ kurulabilen kötü adamlarını, zaman aksını, kefaret arklarını, mizah anlatışını ve belki de en çok popülerleşen laflarını seviyorum."

Charlie tüm bunlar dünya düzenine uyuyormuş gibi başıyla onayladı.

"Ancak bu senaryo var ya..." diye devam ettim, "...insanlığa karşı işlenmiş bir suç."

Charlie kaşlarını çattı.

"Bunu yapmak istediğine hâlâ emin misin?" diye sordum son bir kez.

"O çeki çoktan sütyenine tıkıştırdın," dedi Charlie. Eliyle yerini de gösterecek gibi oldu ama sonra birden bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi.

"O zaman kemerleri bağla," dedim omuz silkerek.

Öğretmenlik yaparken kendime bir kural koymuştum: Bir öğrencinin çalışması hakkında kesinlikle üçten fazla eleştiri yapmamak. İnsanlara her şeyi bir anda ve sert bir tavırla söylerseniz kendilerini kaparlar. Tavsiye alıyor gibi değil de saldırıya uğramış gibi hissederler. Bu durum da yardımcı olmaktan çıkıp yaralamaya başlar.

Tek seferde üç eleştiri sihirli sayıydı.

Peki, Charlie Yates karşısında da bu kurala uyacak mıydım?

Hah, çok beklerdi!

Neticede bölge üniversitesindeki yeniyetme öğrencilerden değildi o. Türünün inanılmaz başarılara ulaşmış deviydi. Malikânesi vardı. Bir de Oscar heykelcikleriyle dolu *koca bir çekmecesi.*

Bunu kaldırabilirdi. Hem kaldıramasa bile -*tüm* yazarlar içten içe biraz ağlaktır- bu benim sorunum değildi.

Bana düşüncelerimi paylaşmam için cömert bir ödeme yapmıştı, ben de düşüncelerimi paylaşacaktım.

Hepsini.

Canını mı yakacaktı? Canıma değsin.

"Öncelikle..." diye başladım. "...bu senaryo hiç var olmamalıydı. En baştan bu itirazımı belirtmek istiyorum. Bu film nadir bulunan bir büyüyle dolu, çok sevilen bir klasik ve hatırası berbat bir yeniden yapımla kirletilmemeli."

"Anlaşıldı," dedi Charlie.

Bunu aradan çıkardıktan sonra ciddiyetimi takındım. Belki karşımdaki yazı tanrısına tüm bunları söylemekten biraz

gözüm korkmalıydı. Ama öfkem bende korku namına bir şey bırakmamıştı. Daha yüce bir amaca hizmet ediyordum. "Genel olarak bakarsak..." dedim. "...bu senaryonun *dünyanın sonunu getirecek kadar berbat* olduğunu söylerken hiçbir gerilimi, karakter gelişimi, özlemi, inşa süreci, beklentisi, mizahı, eğlencesi, oyunbazlığı ve ışıltısı olmadığını kastediyordum."

"*Işıltısı* mı yok?" dedi Charlie.

Ama ben daha yeni başlamıştım. "Bu bir romantik komedi ama ne komik ne de romantik. Bir romantik komediden beklenen hiçbir şeyi -*hiçbir şeyi*- yerine getirmiyor."

"Romantik komediden beklenen ne ki?"

"Şahane soru. Aynı zamanda da bu şeyi yazmadan önce sorman gereken bir soru. Ama tamam, konuşalım."

Charlie'nin kalemi hâlâ defterinin üzerinde boş boş duruyordu. Not aldığı falan yoktu. Ama -bu konuda hakkını yiyemem- dinliyordu.

"Romantik komedinin işi..." dedim. "...izleyende aşka düşme hissinin bir benzerini oluşturmaktır."

Charlie burada gözlerini kırpıştırdı ve acaba bunu ilk kez mi duyuyor diye düşünürken buldum kendimi.

Devam ettim: "Bir romantik komedi, izleyenin iki ana karakterin nihayet bütün iç ve dış engelleri aşıp birbirlerine deli divane olacakları o âna ulaşmasını beklerken baş döndürücü, umutlu, leziz bir beklenti hissi içinde olmasını sağlamalıdır."

Bu kez Charlie'ye ters ters baktım.

"Bu romantik komedilerin en birinci, en kutsal kuralıdır," dedim, *ne halt ettiğini biliyorsun* der gibi bir sesle. "Ana karakterler sonunda bir araya gelip mutlu olur." Gerekli etkiyi oluşturmak için bir süre ara verdim. "Sense Claudette Colbert'ın karakterini yanlış adamla evlendirerek bu kuralı çiğnemişsin."

Charlie duraksamamı, açıklama isteğime yormuş olacak ki, "Öylesi daha ilgi çekici," dedi.

Öff. Kendini beğenmiş herif. "Daha *ilgi çekici* olabilir. Ama romantik komedi olmaz. Tüm zamanların en muhteşem romantik komedisini yeniden yazıyorsan *onun da romantik komedi olması gerekir.*"

Charlie buna kafa yordu.

Ben de bu esnada Charlie'nin eserlerine dair ansiklopedik bilgilerimi bir silah gibi kuşandım. "*The Destroyers*'da uzaylılar mı kazandı? Dünyayı ıssız bir cehenneme çevirip o küçük, yetim çocuğu bir kara deliğe mi fırlattılar? Sırf sen yazar olarak *daha ilginç* bir şeyler yapabiliyorsun diye?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Tabii ki öyle bir şey yapmamışlardı.

"Peki, *Night Raid*'de denizaltıları batan deniz komandoları pes edip kendilerini suyla dolu bir mezara mı bıraktılar? *The Maharajas' Express*'te dedektif bütün o ipuçlarını yalnızca *hımm, tıkandım*, demek için mi topladı? *Live and Let Kill*'deki ana karakter karısının kellesinin vurulmasını çözmeye ilgisini kaybedip kendiliğinden giyotine mi uzattı başını?"

Charlie beni izliyordu.

"Tabii ki hayır! Bunu sen de biliyorsun! Bütün türlerin bir vaadi vardır. The Destroyer, evleri kurtaracak. Askerler o son savaşı kazanacak. Dedektif gizemi çözecek. Yılgın ve yas tutan koca tam zamanında aradığı çözüme ulaşacak. Bunu sana söylemek zorunda kaldığıma inanamıyorum ama *romantik komediler için de aynısı geçerli.* İki başkarakter biraraya gelecek. Seyirci bu filmleri o yüzden izliyor. Bunun keyfi için. Onlara bunu vermezsen yalnızca tatmin olmamakla kalmaz, güvenlerinin suistimale uğradığını düşünürler. Tatminsiz bir ilişki gibi bir şey olur! Ne anlamı kalır ki o zaman?"

Bunu söyler söylemez donakaldım.

Az önce Charlie Yates'in karşısında *tatmin* mi demiştim ben?

Charlie de aynı soruyu kendine sorarmış gibi görünüyordu.

Fakat savunduğum nokta geçerliliğini koruyordu. Ben de onu sahiplenmeye karar verdim.

"Şahane bir romantik komedi..." dedim. "...aynı cinsellik gibidir. Sonunda şaşırıyorsan biri işini doğru yapmamış demektir. Bunun nereye gittiğini hepimiz biliyoruz. İşin eğlencesi, oraya nasıl gideceğimizde. Cidden müthiş bir birliktelik yaşayıp destansı bir tatminle sonlandıktan sonra kendi kendine, *tanrım, bu çok klişeydi, farklı bir sonu olmalıydı*, dedin mi hiç?"

Charlie başını eğdi. "Bu soruya cevap bekliyor musun yoksa retorik miydi?"

Retorikti ama o kadar heyecanlanmıştım ki, "Cevap istiyorum!" dedim.

Charlie başını ciddiyetle sallarken, "Demedim," dedi.

"Teşekkür ederim! Aynen!"

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki bu küçük sapma notlarımda yoktu. Söze başlayabileceğim milyonlarca meşru, akademik nokta vardı ama ben daha yeni başlamışken Charlie Yates'e şahsi tatminleriyle ilgili sorular soruyordum. Daha doğrusu *talep ediyordum.*

Charlie'nin ifadesine bakılırsa buraya varmamı o da beklemiyordu.

Gerçi dürüst olmam gerekirse gözleri onu şaşırtmışım gibi parlıyordu.

Charlie Yates'ten takdir görüyor olma fikri... her yerimde bir heyecana neden oldu.

Bu hissi bastırdım. Odaklı kalmam gerekiyordu. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim.

Ancak tam o sırada kalemini aldı ve defterinin en üstüne, "Mutlu son şart," yazdı. Sonra da bunu bir çerçeve içine aldı. Beni duymuş ve katılmış, bir sonraki noktaya geçmeye hazırmış gibi.

Konuşmayı cinsellikten uzaklaştırmam gerekiyordu. O kadarı açıktı.

Notlarıma baktım.

"Diğer sorunlar," dedim, *nereden başlasam ki?* der gibi. "Sanırım bir sonraki devasa sorun, bu senaryoda olan olayların hiçbirinin orijinalindekiyle uyuşmaması. Hiç ama. Sanki filmi izlememişsin gibi."

"Yorum yok."

"Filmi izledin mi?"

"Elbette."

"Yakın zamanda mı?"

"Alakalı olduğunu düşünmüyorum."

"Bence epey alakalı. Karakterlerini *çizgi dansı yarışmasına* götürmüşsün!"

"Ne olmuş?"

"*Bir Gecede Oldu*'da çizgi dansı yok!"

Charlie omuz silkti. "Güncel hâle getirmemi söylediler."

"*Çizgi dansıyla* mı?"

Yeniden omuz silkti. "O kullanılmamıştı."

"*Kullanılmamıştı* derken?"

"Diğer bütün dans çeşitleri kullanılmış. Balo. Sving. Latin dansları. Hip-hop. Müstehcen. *Magic Mike*'taki striptiz serisinden bahsetmiyorum bile."

"*Footloose* filminde çizgi dansı var."

"Ama o romantik komedi değil."

"Sen daha romantik komedinin ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Biliyorum."

Ona şöyle bir baktım, anlaması için bekledim, sonra da, "Feci derecede berbat sorun üç: Burada romantizm yok. Biraz bile. Hatta anladığım kadarıyla ana karakterler birbirlerinden hoşlanmıyorlar bile."

"Hoşlanıyorlar. Kadının adamın üstüne düşmesine ne diyorsun?"

"O kaza."

"Evet ama ateşli bir âna neden oluyor."

"Ne açıdan ateşli? Kadın beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Ama kadın kendinden geçmeden önce birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar."

"Bana pek gözlerinin içine bakmak gibi gelmedi. Daha çok dik dik bakmak gibiydi."

"O senin sorunun."

"Hayır, *senaryoda* öyle."

"Bunun onlar için bir dönüm noktası olduğunu söyleyebilirim."

"Ben de sana işlerin böyle yürümediğini söyleyebilirim."

"Peki. Bir ara üzerime düş de sana göstereyim."

"Peki. Düşerim."

Charlie, "Mesele şu ki insanlar romantik komedilerde sürekli kavga ediyorlar," diyene kadar bir süre birbirimize baktık.

"*İlk başta* ediyorlar, evet. Ancak sonra bu, yerini daha iyi bir şeye bırakıyor. Sürekli kavga edip sonra nefret birlikteliği yaşayarak günü kapayamazlar."

"Nefret birlikteliğini yabana atma. İyi yanları da var."

"Eminim vardır. Ama bu aşk değil."

Charlie, Moleskine defterine, "Nefret seksi = aşk değil," yazıp çerçeve içine almak için duraksadı.

Ben de bu fırsattan yararlandım. "Benimle tartışmaya devam edersen bu sonsuza dek sürer. Bütün geceyi burada geçiririz."

Charlie kaşlarını çattı. Yine haklıydım.

"Yani..." diye devam ettim, "...ben senin senaryonu paramparça ederken sessizce oturup dinlemen gerek. Tamam mı?"

Bir şey diyeyim mi? Aynen öyle yaptı.

Gerçekten de o andan sonra ben hevesle senaryonun her sayfasına yapıştırdığım notların üzerinden tek tek geçip çıkardığı işin -yapıdan motivasyona kadar ne varsa- ne kadar kötü olduğunu madde madde sıralarken öylece oturup dinledi.

İşimiz bittiğinde vakit gece yarısını geçmişti, sesim boğuklaşmıştı ve Charlie Yates beş sayfa dolusu not almıştı. Ki el yazısı da büyük değildi.

Kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum. Bütün bu seyahat boşa gitmemiş gibi. Benimle ilgili varsayımlarında birazcık da olsa yanıldığını kanıtlamışım gibi.

Çok umursadığım da yoktu elbette.

Ben sırt çantamı toplar ve Charlie de notlarını gözden geçirirken birazcık böbürlenmeden edemedim. *Gördün mü, Charlie Yates? Senin düşündüğün kadar değersiz değilim.*

Bu böbürlenmeye değer bir şey miydi?

Keşke burada bırakabilseydim. Ama sabah havaalanına kendi başıma gitmem gerektiğini tam o sırada hatırladım. Dolayısıyla geceyi Charlie'ye doğru eğilip, "Çok özür dilerim. Acaba bana Uber'in nasıl çalıştığını açıklayabilir misin?" diyerek bitirmek zorunda kaldım.

- 9 -

Ertesi sabah havaalanına gitmek üzere hazırlanmış, Charlie'nin mutfağında kendime kahve yapmaya çalışıyordum.

Büyük hata.

Charlie, "Hayır!" diyerek içeri daldı. "O... Ne var biliyor musun? Yapma..." Bedenini benimle kahve makinesinin arasına soktu. "Ben hallederim. O biraz huysuzdur da. Kahve... Kahve mi lazımdı?"

Eh. Peki.

"Sorun değil," dedim. "Havaalanından da alabilirim."

"Hayır, hayır. Seve seve yaparım. Hem zaten seninle konuşacaklarım vardı."

Düğmeleri ve suyun akışını ayarladı.

"Latte mi?" diye sordu sonra. "Cappuccino? Macchiato?"

"Ben... Hangisi en kolaysa," dedim.

Charlie işe koyulurken omzunun üzerinden, "Karımın yapmama izin verdiği tek şey buydu," dedi. Sonra kendini düzeltti. "*Eski* karımın."

Benimle sohbet mi ediyordu o?

"Ee, hazırlandın yani?" dedi sonra sorar gibi.

Kaşlarımı çattım. Yanımdaki eşyalara baktım. "Evet. Araba yirmi dakikaya gelecek."

"Peki sen..." Tereddütle duraksadı. "...evdekilere döneceğini söyledin mi? Kocana falan?"

Ne tuhaf bir soruydu bu. Logan ona hayatıma dair en basit gerçekleri anlatmamış mıydı?

Hafifçe doğruldum. "Benim *kocam falan* yok," dedim. "Babamla yaşıyorum."

"Babanla mı?" diye sordu Charlie sesinde bir, *bunun için biraz fazla yaşlı değil misin?* tınısıyla.

"Onun bakımıyla ilgileniyorum," dedim.

Charlie arkasına döndü.

Gözlerinin içine bakarak devam ettim: "Yıllar önce kampta bir kaza geçirdi, şimdi de devamlı bakıma muhtaç."

Charlie bunu sindirdi. "Ah..." Sonra, "Peki şimdi yanında kim var?" diye sordu.

"Kız kardeşim." *Amatörün teki*, diye eklemedim.

Ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. İyice yerleşene kadar onları aramamı ya da mesaj atmamı yasaklamışlardı. "Denemeye bile kalkma," demişti Sylvie. "Seni dibine kadar görmezden geliriz."

Gerçi zaten aramayı aklımdan geçirecek vaktim bile olmamıştı. Bu sabah alarmım bile çalmadan uyanmıştım çünkü kalbim babamı terk etmiş olmanın kaygısıyla öyle hızlı çarpıyordu ki şiltede titreşimlere neden olduğuna yemin edebilirdim.

Orada öyle uyanık hâlde yatıp endişelerime gömülmüştüm.

Sylvie'ye kusma ve baş dönmesi ilacını nereye koyduğumu göstermiş miydim? Babam propranololunu almış mıydı? Akşam yemeğinde ne yemişlerdi? Lütfen babama patates kızartması yedirmiş olmasındı. Sylvie tabloyu dolduruyor muydu? Babam iyi miydi? Acildeler miydi? Herkes hayatta mıydı?

Charlie, "Peki..." diyerek tekrar lafa girdi. "Onlara geri döneceğini söyledin mi?"

"Henüz değil," dedim. Sonra kendimi daha net ifade edebilmek için gözlerinin içine baktım. "Rezil olmaya hazır değilim."

Charlie başını düşünceli bir edayla salladı. "Yani ben de düşünüyordum da acaba geri dönmek yerine... kalsan mı?"

"Nerede kalsam mı?"

"Burada."

"Burada kalıp ne yapacağım?" Kâhyası mı olacaktım? Çimlerini mi biçecektim? Yatına boya mı çekecektim?

"Burada kal ve benimle birlikte senaryoyu baştan yaz."

Kaşlarımı çattım. Tek yapabildiğim, "Neden?" diye sormak oldu.

Bildiğim kadarıyla bu adam bana ölümüne karşıydı.

"Dün gece yüzünden," dedi Charlie.

"Sana senaryonun berbat olduğunu söylediğim için mi?"

Charlie başıyla onayladı. "Hem ondan hem de haklı olduğun için."

Hah. Olana bakın. Burnu havada yazarımız başkalarının haklı olduğunu da kabul edermiş. Her gün karşılaşacağınız bir şey değildi bu.

Charlie devam etti: "Her konuda haklıydın. Sen söyledikten sonra ben de açıkça gördüm. Başka birinin perspektifinden yazmayı düşünmeyeli uzun zaman oldu. Tuhaf ama iyi geldi bana. O kadar iyi geldi ki bütün gece uyumayıp seni okudum."

Bu tuhaftı işte. "Beni mi *okudun?*"

"İşlerini yani. Yazılarını. Logan'ın bana gönderip okumam için yalvardığı ama benim yüzüne bile bakmadığım şeyleri. İki senaryon ve Warner Bros. başvurun."

"Onları sana mı gönderdi?"

"Birkaç kez. Ama insanların bana ne kadar çok senaryo gönderdiğini tahmin bile edemezsin. Hem meşguldüm. Bir de götün tekiyim tabii. Bilinmesi gereken ne varsa bildiğimi sanmam da var." Kahve makinesi bipledi ve Charlie ona doğru ilerlerken, "Senaryo yazma konusunda, hayat hakkında değil," diye ekledi. "Ayrıca *romantik komedi* dediğinde gözlerim hiçbir şeyi okuyamayacak kadar şaşı oldu diyebilirim."

Ona bir bakış attım. "Elbette."

Charlie alaycılığımı fark ettiyse bile görmezden geldi. "Ama sonra dün gece.... sen çok..." Cümlesini kullanacağı ifadenin fazla olduğunu biliyormuş ama daha uygununu bulamıyormuş gibi hafif bir omuz silkmeyle tamamladı. "...göz kamaştırıcıydın."

Göz kamaştırıcı. O kahveleri doldururken ben de bunu sindirmeye çalıştım. "Bütün gece benim yazdıklarımı mı okudun yani?" Bu o kadar imkânsızdı ki. Charlie Yates... *benim yazdıklarımı okuyor.* Üstelik *göz kamaştırıcı* ifadesini kullanıyor.

"Çok da iyiydi," dedi Charlie.

"Ne iyiydi?" Kastetmesini fena hâlde istediğim şeyi kastediyor olamazdı.

"Yazdıkların."

Aman Tanrım. *Yazdıklarımı sevmiş.*

"Gerçekten iyiydi. Yani tamam, romantik komedilerin en sevdiğim tür olduğu söylenemez ama..."

"Onun altını bayağı bir çizdin," dedim.

"Ama yazdıkların beni neredeyse aşka inandıracaktı. Ki ben hiçbir şeye inanmam."

Charlie fincanlarımızı yemek masasına koyarken ben de onun karşısına oturdum.

"Yani..." dedim. "Yazdıklarımı okudun ve şimdi de..."

"Seni işe almak istiyorum," diye tamamladı Charlie. "Gerçekten. Yeniden yazım işi için."

Beynim bu ani değişim karşısında sarsılmıştı. Dün buraya geldiğimde ne kadar heyecanlıysam sabah da bir o kadar farklı hissediyorum: Eve, o güvenli, dostane topraklara ve beni değersiz görmeyen insanların yanına geri dönmeye can atıyordum.

Charlie bana kendimi değersiz hissettirmişti.

Ama o dündü.

Değişimi sindirmeye çalıştım: Görünüşe bakılırsa bugün de göz kamaştırıcı olduğumu düşünüyordu. Bir de yazdıklarımı okuduktan sonra *işe almak istediği biri* oluvermiştim.

"Beni işe almak mı istiyorsun?" diye sordum. "Yeniden yazmak için?"

"Evet ama sadece bir haftalığına."

"Bir hafta mı?" dedim. Logan *altı* hafta demişti. "O senaryoyu bir haftada düzeltemezsin."

"Düzeltmek gibi bir derdim yok. Kabul edilebilir hâle gelsin yeter."

Hiç anlamıyorum, der gibi başımı iki yana salladım.

Charlie bunun üzerine, "Logan sana anlaşmanın tamamını açıkladı mı?" diye sordu. "En başında bu şeyi neden yazdığımı?"

Bir durup düşündüm. "Takas gibi bir şey miydi? Yöneticinin biriyle? Sen ona bunu yazacaktın, o da senin Mafya senaryonu çekecekti?"

"Evet. Ama bu senaryoyu isteyen o yönetici değil. Onun *metresi*."

Ne tuhaf, ne eski moda bir kelimeydi bu. "*Metresi* mi?"

Charlie başıyla onayladı. "Filme bayılıyor ve yeniden yazımında başrol oynamak istiyor. Feci baskıcı bir tip ve adamın başının etini yiyor. Adam da ona bir şey vermek istiyor."

"Yani bunun gerçek bir proje olmadığını söylüyorsun."

Charlie başıyla onayladı. "Asla çekilmeyecek."

Kahvemi karıştırdım.

"İyi olmasına gerek yok," dedi Charlie. "Kadın hevesini alsın yeter."

"Görünüşe bakılırsa yazdığın ilk versiyonu o da beğenmemiş."

Charlie başını iki yana salladı.

"Yani tüm bunlar göstermelik bir iş için mi?"

"Tüm bunlar mafya filmimin çekilebilmesi için."

"Dünyanın gerçekten de yeni bir mafya filmine ihtiyacı var mı?"

"Dünyayı bilmem," dedi Charlie. "Ama *benim* ihtiyacım var, onu biliyorum." Sonra kendisiyle ilgili gerçekten de önemli ve hassas bir şey paylaşacakmış gibi öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı. "Gurur duyacağım bir şeyler yapmaya ihtiyacım var."

Tam o sırada telefonum bipledi. Başımı eğip baktım. Arabam dışarıdaydı.

Mesele şuydu ki o an gerçekten de sadece eve gitmek istiyordum. "Charlie?" dedim. "Hayır."

Sonra kalkıp valizlerime doğru ilerledim.

Charlie de peşimden geldi. "Hayır mı?"

Sırt çantamı takıp valizimi kavradım, takır tukur etmesin diye de kırık valizi kaldırdım. "Hayır."

Charlie iki valizi de tutup yoldan çekti. "Hayır mı diyorsun?"

Hayır mı diyordum? Hem de Charlie Yates'le çalışmaya? Bu delilikti. Ama durum buydu. "Hayır diyorum, Charlie. Bunu yapmak istemiyorum."

"Dün istiyordun ama."

"Sen de dün beni işe almıyordun ama."

"Dün senin ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

"Eh, ben de dün bunun sahte bir proje olduğunu bilmiyordum."

Ön bahçeye vardık ve Charlie benim yavaşlamadığımı görünce valizi yere bıraktı. *Kendi eşyalarını kendin taşı o zaman,* der gibiydi. Geri dönüp valizi aldım ve bozuk tekerleğin gıcırdamasına izin vererek bekleyen araca doğru ilerledim.

Fakat Charlie peşimden gelmeye devam etti. "Benimle çalışmak istemiyor musun? Resmen havadan para! Hem zaten buradasın! Bu senin için inanılmaz bir fırsat! Şu boktan senaryoya birkaç küçük düzelti girelim, çeklerimizi alalım ve yolumuza bakalım. Benim ne kadar ünlü olduğumu biliyor musun?"

Arabanın yanına varmıştım. Ona bakmak için arkama döndüm. "Ne kadar da ilham verici."

"İlham sanıldığı kadar önemli bir mevzu değil."

Uber şoförü bagajı açıp arabadan indi ama Charlie elini *dur* dercesine kaldırdıktan sonra tekrar bana döndü.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" diye sordu bana doğru eğilerek.

Zoru falan oynadığım yoktu. Sahiden de tek isteğim eve gitmekti. Malikâne, dokunulması yasak kahve makinesi, tuhaf bir metresin sahte projesi. Bunların hiçbiri bana göre değildi.

"Bak," dedim bunun Charlie için noktayı koyacağını umarak. "Ben yarı felçli babamla birlikte boktan bir apartman dairesinde yaşıyorum. Sürekli çalışıyorum. Param yok, arkadaşım yok, bir yıldan fazla süredir çekici herhangi biriyle göz teması kurduğum bile söylenemez. Elimde yalnızca yazma tutkum, romantik komedi sevgim ve insanlık onurum var. Bu tuhaf, hazin proje için de bunlardan herhangi birini feda edecek değilim. Evde bana *ihtiyaçları var.* Ben büyük ve ilham verici bir şey için ayrılmıştım evden. Önemi bile olmayan boktan bir senaryo için ailemi arkamda bırakmak istemiyorum."

Bu işe yarardı artık. Değil mi?

Arabaya doğru döndüm ama Charlie bileğimi kavrayarak beni kendine çevirdi.

"Kalmanı sağlamak için ne yapmam gerek?"

Bunun üzerine gözlerinin içine baktım ve Charlie'ye kendi lafıyla karşılık verdim: "Gurur duyacağım bir şeyler yapmaya ihtiyacım var."

Şaşırtıcı olsa da bu işe yaradı. Charlie gözlerini kırpıştırdı. "Peki." Sonra başını sallamaya başladı. "Peki. Tamam. O senaryoyu gerçekten mi yazmak istiyorsun? O zaman biz de gerçekten yazarız."

"Gerçekten yazmak falan istemiyorum, Charlie. Eve dönmek istiyorum."

"Şartlarını söyle," dedi Charlie.

"Ne?"

"Ne olursa. Sen nasıl olmasını istiyorsan öyle yapacağız."

Uzun uzun iç geçirdim. "Bunu neden yapıyorsun, Charlie?"

Charlie doğru bir şeyler söylemeye hazırlanırmış gibi omuzlarını dikleştirdi. "Çünkü dün gece yazdıklarını okurken seninle çalışmak istedim. Ki ben çok ama çok uzun zamandır hiçbir şey -*hiçbir şey*- istemedim."

- 10 -

Uber şoförü bizi Charlie'nin garaj yolunda bırakıp gittikten hemen sonra telefonum çalmaya başladı.

FaceTime'dan babamla Sylvie arıyordu.

İlk düşüncem düşünce bile sayılmazdı. Bir mide kıpırtısından ibaretti.

Ona yanlış ilaç mı verdi acaba? Yine bir düşme krizi mi geçirdi? Yürüteci yine halının püskülüne mi takıldı?

Oracıkta, bahçenin ortasında telefonu açtım. Ayağımın dibindeki çantalar da hemen yanımda dikilen Charlie de aklımdan uçup gitmişti.

Ancak görüşme başlar başlamaz her şeyin normal olduğunu gördüm: Babam ve Sylvie kafalarını birleştirerek kadraja sığmaya çalışıyor, babam oyuncak düdükle *Günaydın* şarkısı çalıyor ve Sylvie sözleri söylerken bir yandan da marakasını sallıyordu.

Panik, yerini rahatlamaya bıraktı ve yüzlerini gördüğüme o kadar sevinmiştim ki şarkı bittiğinde babam bana bakmak için iyice eğilmiş, "Tatlım, ne oldu?" diye sormuştu.

Aman Tanrım. Ağlıyor muydum?

Yüzüme dokundum. Islaktı.

"Hiç!" dedim yanaklarıma hafifçe vurarak. "Sizi gördüğüme çok sevindim de."

Kendimi zorlayarak gülümsedim.

En azından şimdilik ters giden hiçbir şey yoktu.

"Şu da senin yazar mı?" diye sordu babam kameraya doğru elini kaldırıp işaret ederek.

"*Baba*," dedim, *Yapma ama* der gibi. O *benim* yazarım falan değildi.

Ama arkamı döndüğümde Charlie'nin sandığımdan daha yakın olduğunu gördüm ve dikkatini telefon ekranındaki babama verdiğindeyse az önce dikkatinin *bende* olduğunu fark ettim.

Ağlamamı mı izliyordu?

Giderek batıyordum.

"Merhaba, efendim," dedi Charlie bir düğmeye basmış gibi cazibesini takınarak. "Kızınızla çalıştığım için çok mutluyum. Müthiş bir yazar."

"Eh, o da senin için aynı şeyi düşünüyor," dedi babam. "Bütün şu şeyliğine bakılırsa..." Sylvie'ye bakarak kaşlarını çattı. "Ne deniyordu ona?" Sonra hatırladı: "Hah, çılgın hayranlık."

"Baba!" diye çıkıştım.

"Sana şöyle söyleyeyim, genç adam..." diye devam etti babam, "...bu kızın bana akşam yemeğinde senin diyaloglarını yüksek sesle okuduğu her an için kenara para atmış olsam şimdiye zengindim."

Charlie'nin kaşları kalktı, ona olan hayranlığımın *eserlerinden yüksek sesle diyalog alıntılama* seviyesinde olduğunu yeni fark ediyormuş gibiydi.

Buna nasıl karşı çıkacağımı bile bilmiyordum. Yani, doğruydu sonuçta.

"Charlie Yates'e onun yüzünün dövmesini yaptırdığından bahset!" dedi Sylvie o sırada.

Charlie'nin yüzündeki şaşkın ifade yerini hızla endişeli bir kaş çatışa bıraktı. Fakat ben *yok artık* der gibi başımı iki yana salladım. "Takılıyor," dedim. Sonra durumu netleştirmek için, "Yüzünün dövmesini falan *yaptırmadım*," diye ekledim.

"Masanın üzerine bantladığın bir fotoğrafı var ama," dedi Sylvie.

Bunu da inkâr etmeliydim. "İyi de o *yalnızca yazma motivasyonu için.*"

Sylvie, "Tabii, tabii," dedi.

"Yazı işleri nasıl gidiyor?" diye sordu babam gururlu bir ebeveyn edasıyla.

Konunun değişmesine sevinerek, "Henüz başlamadık," dedim.

Charlie, "Detayların üzerinden geçiyoruz," diyerek araya girdi.

Konuşmanın kontrolünü ele alarak dikkatleri üzerimden çektim. "Siz nasılsınız? Orada her şey yolunda mı? Babamın sodyum değerleri ne durumda?"

"Soracağını biliyordum!" dedi Sylvie, ardından da üzerinde *716* yazan bir post-it kaldırdı. "Dünkü toplam miligram değeri," dedi *buum!* der gibi. Sonra beşlik çakar gibi elini kameraya doğru kaldırdı.

Ben de telefona beşlik çaktım.

"Endişelenmeyi kes," dedi babam o sırada. "Biz iyiyiz. Bu akşam Bayan Otsuka bizi yemeğe davet etti."

Parmağımı babama doğrulttum. "Soya sosu yok."

Babam bunu dile getirmem karşısında alınmış gibiydi. "Aklımdan bile geçirmem."

"Biz asıl *senin* için endişelendik," dedi Sylvie.

"Ben de iyiyim," dedim bunun üzerine, doğruluğundan pek emin olmasam da. Sonra ben daha bir karar veremeden ya da Tanrı esirgesin *tekrar ağlayamadan* garaj yoluna bir araba yanaştı.

Logan'ın Beemer'ı.

Charlie'yle beraber arabaya bakarken, "Onun ne işi var burada?" diye sordum.

Babam da bunun üzerine, "Biz seni tutmayalım! Artık sürdürmen gereken cafcaflı bir Hollywood hayatı var."

Telefona öpücük gönderdim ve ben telefonu kapadığımda Charlie ile Logan birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Yanlarına gittim. Logan gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü görünce, "Ne yaptın ona, dostum?" dedi.

"Ben iyiyim," dedim. "Az önce babamla Sylvie aradı."

"Baban iyi mi?" diye sordu Logan hemen. Durumu kavramıştı.

"Gayet iyi," dedim. "Sadece onları görünce evi özledim."

Logan bunu da anlamıştı. "Dünkü mesajlarıma neden cevap vermedin?"

"Çünkü sana kızgındım," dedim, *hıh* der gibi.

Sonra yeni kurulmuş ittifakı hissetmiş gibi bir Charlie'ye bir bana bakarak, "Peki, şu an neler oluyor burada?"

Charlie uzun bir nefes verdi, ardından itiraf etti: "Birlikte çalışıyoruz."

"Ne?" Logan gümbürtülü bir kahkaha attı. Sonra yumruklarını havaya savurmaya başladı. "Biliyordum! Biliyordum!"

"Bu bağışlandığın anlamına gelmiyor," dedim.

"Eh, bence kesinlikle bağışlandığım anlamına geliyor. Bana kalırsa arayıp da bulamadığınız kelimeler, *teşekkür ederiz.* Ve ben de buna..." Logan eğilerek selam verdi. "...*rica ederim*, diye cevap veriyorum."

Charlie'yle göz göze geldik. Ardından Charlie, "Yöntemlerin fazlasıyla problemliydi," dedi.

"Evet, aynen. İki problemli müşterim var," diye karşılık verdi Logan. Sonra teyit almak için Charlie'ye, "Yeniden yazım olayını yapacak mı yani?" diye sordu.

Charlie başıyla onayladı. "Yapacak. Tabii, fikrini değiştirmediyse."

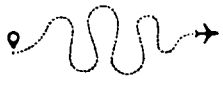
Logan bana baktı. "Fikrini değiştirme. Bu noktaya gelebilmek için resmen öldüm öldüm dirildim."

"Öyle bir niyetim yok," dedim ellerimi kaldırarak. Sonra da, "Şimdilik," diye ekledim.

"Tamam o zaman," dedi Logan. "Hadi gidelim."

Charlie kaşlarını çattı. "Nereye?"

"Bruncha," dedi Logan. "Kutlamaya." Bizim tereddüt ettiğimizi görünce, "Bir de sözleşme üzerine konuşuruz. Çünkü bütün bu olayı yasal hâle getirmeden yazmak yok. Tek satır bile."

Logan'ın bayıldığı, Charlie'nin nefret ettiği (ve benim havaalanı kıyafetlerimin pek uygun düşmediği) şık bir brunch mekânına gittik. İnsanların birilerini görmek ya da kendilerini göstermek için geldiği yerlerdendi. Hostes bizi içeri alırken gözüme çarpan ilk şey... Lütfen biraz durun ve kendinizi hazırlamak için derin bir nefes alın...

Jack Stapleton oldu.

Şaka yapmıyorum.

Jack. Stapleton.

Birinci sınıf aktör Jack Stpleton. Yaşayan En Çekici Erkek Jack Stapleton. Restoranın hemen dışındaki billboardları süsleyen Jack Stapleton.

Her nasılsa gerçek hayatta daha da iyi görünüyordu. Çorapsızdı, bir pantolon ve üzerine ipekten dokunmuş gibi oturan bir Oxford gömlek giyiyordu. Ve brunch yapıyordu -çok üzgünüm: Elinizde oksijen tüpü falan varsa lütfen iyice içinize çekin- Meryl Streep'le.

Yemin ederim ki gerçek insanlardı. Gerçek bir restoranda. Gerçek yemekler yiyorlardı.

Size biraz zaman vereyim.

Açıkçası benim de biraz zamana ihtiyacım vardı ama ben daha durumu yeni yeni kavramaya başlarken Jack Stapleton

başını kaldırıp Charlie'yi gördü, ayağa kalktı ve Charlie'yi ancak ayı sarılması denebilecek şekilde kucakladı.

Jack, onu bırakmadan sırtına vururken, "Selam, dostum," dedi sıcak bir sesle.

Kucaklaşmaları o kadar uzun sürdü ki geri kalanımız kendimizi etrafa bakınırken bulduk. Yerinde oturmaya devam eden Meryl Streep'le göz göze gelmem de böyle oldu.

"Merhaba," dedi bana. Çatalını bir el sallama ile kadeh kaldırma arasında, inanılmaz havalı görünen bir hareketle kaldırdı.

Bu, hayatımda gördüğüm en havalı çatal selamı olabilir miydi? Düşünecek zamanım olmadı çünkü bir anda kendimi durduramadım ve kelimeler ardı ardına ağzımdan döküldü: "Merhaba Meryl Streep, bütün işlerinize hayranım ve size deli gibi âşığım."

Kadın buna sanki insanlar ona her gün aynı şeyleri söylüyormuş gibi, "Teşekkür ederim," diyerek cevap verdi.

Ki muhtemelen söylüyorlardı da, değil mi? Kimi kandırıyoruz?

Yates-Stapleton kucaklaşması yerini ellerini omuzlara atmaya bıraktı. Jack Stapleton, Charlie'den sadece birkaç santim uzundu ama kafasını eğerek birkaç özel soru sormaya çalışıyordu. Hem de hepimiz gözümüzü dikmiş, onları izlerken. Sorduğu her şey başka kimsenin hâkim olmadığı başka bir konuşmanın devamı gibiydi.

"Nasıl gidiyor, dostum?" diye sordu Jack Stapleton.

"Eh işte, idare eder," dedi Charlie.

"Her şey hâlâ yolunda mı?"

"Her şey hâlâ yolunda. Evet."

"Koydukları bütün kurallara uyuyor musun?"

Charlie başıyla onayladı. "Deniyorum."

"Yazı işleri nasıl gidiyor?"

"Bu ara biraz..." Charlie benim bulunduğum tarafa baktı. "...daha iyiye gidiyor olabilir."

"Ne zaman istersen yanındayım. Gece gündüz."

"Ben de senin, dostum. Ne zaman istersen."

Ardından bir ayı sarılması daha, sırta birkaç şaplak ve Jack Stapleton'ın bana dönüp elini uzatarak elektroşok terapisi gibi doğruca gözlerimin içine baktığı ve "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Jack," dediği inanılmaz olağanüstü bir an.

Ondan sonra yapabileceğim tek şey, Logan'ın elini yüzümün önünde sallayarak, "Alo?" diye dikkatimi çekmeye çalıştığı brunch masamızda boş boş oturmaktı. Sonunda garsona dönüp, "Bize bir dakika daha ver," dedi.

Memleketimdeki o küçük evimden idrak edemeyeceğim kadar uzaktım. Hem duygusal hem ruhsal hem de film yıldızı tarzında. Jack Stapleton az önce *sanki meslektaşıymışım* gibi elimi sıktı. Meryl Streep az önce *ucunda meyveli tart olan çatalıyla bana selam verdi.*

Başka bir evrendi bu. Oksijeni çok azalmış bir evren.

Ya da belki de çok fazla olan.

Garson geri geldiğinde menüye hâlâ bakmamıştım.

Logan benim yerime sipariş verdi. Arap usulü çılbır.

Sonra Charlie bana döndü ve "İyi misin?" diye sordu. "Jack'le tanışmak insana ağır gelir."

Feminist ilkeler adına onu düzeltip dünyaca ünlü *iki* oyuncudan da eşit oranda etkilendiğimi söyleyebilirdim. Ancak daha acil bir işim vardı. "Jack Stapleton'la arkadaş mısın?" diye sordum. "Harbi arkadaş?"

Charlie başıyla onayladı. "Jack Stapleton'la harbi arkadaşım."

"İyi de... Neden?"

Charlie omuz silkti. "*The Destroyers*'ı ben yazdım. Ki o filmde..."

"Onun kariyerinin başlangıç noktası," diye tamamladım. "Onu biliyorum. Ama senaryo yazarları genelde filmlerindeki yıldızlarla kankaya bağlar mı?"

Logan bunu duyunca brunch sangriasını püskürtecek gibi oldu.

"Onunla tanıştığımda yıldız değildi," dedi Charlie. "Büyük çıkışını kaçırmamaya çalışan sıkıntılı bir oyuncuydu."

"Peki, nasıl arkadaş oldunuz?"

"İki insan nasıl arkadaş olur? O zor zamanlar geçiriyordu, yanında oldum. Sonra ben zor zamanlar geçirdim ve o yanımda oldu." Sonra durup, "İkimiz de Warhammer 40K oynamayı çok seviyoruz," diye ekledi. Ardından da bu yeterli gelmeyebilirmiş gibi, "Ayrıca uzunca bir süre arabası olmadığından sık sık arabayla onu bir yerlere bırakmam gerekti."

İnanılmaz.

"Sahiden de oldu mu bu? Az önce brunch yaparken Jack Stapleton ve Meryl Streep'le mi karşılaştık?"

"Burası LA," dedi Charlie. "Böyle şeylere alışman gerekecek."

"Birlikte bir film çekiyorlar," diye açıkladı Logan. "Kendinden büyük bir kadına âşık olan -ve erotik bir maceraya atılan- genç bir adamla ilgili romantik bir aşk filmi."

"O filmi bokunu çıkarana kadar izlerim," dedim.

Ama Logan başını iki yana salladı. "Hayır, izlemezsin."

"O nedenmiş?" dedim, *neyi takıntı hâline getireceğimi söyleyemezsin,* der gibi.

"Kadın filmin sonunda otobüsün altında kalıyor."

Homurdanarak hoşlanmayışımı dile getirdim. "Sen nereden biliyorsun?"

"Senarist benim müşterim."

"Harika. O zaman rica etsem o şahsı arayıp *Meryl Streep'i öldürmemesini* söyler misin?"

"Böylesinin daha gerçekçi olduğunu düşünüyor."

"*Sahiden mi?*" diye sordum. "Otobüsün altında kalan kaç kişi tanıyorsun?"

Charlie de tam o sırada araya girmeyi tercih etti: "Zaten romantik aşk filmi de değil."

"Ne?" diye sordu Logan.

Charlie *aynen* der gibi başını salladı. "Ben de dün öğrendim," dedi başıyla beni işaret ederek. Sonra biraz hınzır bir tavır takınarak devam etti: "Herkes tatmin olmadıkça romantiklik söz konusu olmaz."

"Hayır, öyle de..." diye başladım.

Ama Logan araya girerek, "Ha, o filmde epey bir tatmin var bence," dedi.

"*Mutlu sona* erişmiyorsan," diye düzelttim. Sonra altını çizme ihtiyacı hissettim: "*Duygusal* bir mutlu son." Bu konuşma nereye gidiyordu böyle? Sonra daha da net olmak adına, "Çiftin bir araya gelip mutlu olduğu bir son. Hâliyle Meryl Streep'in hayatta ve sağlıklı olduğu," diye ekledim.

"Meryl Streep kaç yaşında ki bu arada?" diye sordu Logan.

Hafifçe doğrularak, "O yaşsızdır," dedim.

"Mesele şu ki," dedi Charlie, "Meryl Streep'i öldürürsen o romantik bir aşk filmi olamaz. Tatminler olsun ya da olmasın."

Logan *öf* der gibi kaşlarını çattı. Sonra bana döndü. "Terminolojime dikkat edeceğim. Peki, madem romantik bir film değil, ne o zaman?"

Benimle dalga mı geçiyordu bunlar? Yine de dikkatimin dağılmasına izin vermedim. "Trajik bir aşk filmi. Ya da trajik bir erotik macera. İnsanları uyarman gerek ki neyle karşılaşacaklarını bilsinler."

Logan, "Gerçek hayatta hiçbir şey için önden uyarılmıyoruz," diye zayıf bir itirazda bulundu.

"İşte bu yüzden..." dedim. "...kurgu, gerçek hayattan *daha iyidir.*"

Bunun üzerine brunch kokteyllerimizi tokuşturduk.

Ancak tam o esnada, tam da ben sohbetin içinde kendimi biraz değerli hissederken, beyzbol şapkasını ters takmış bir

adam masamıza yaklaştı ve elindeki Bloody Mary kadehini kaldırarak, "Lo! Gan!" dedi. Domates suyunun yarısı beyaz masa örtüsüne döküldü.

Logan ve Charlie birbirlerine baktılar ve aralarında geçen o kısacık anda, havadaki o gerilimden -ve ters takılmış beyzbol şapkasından- gelenin kim olduğunu tahmin ettim.

"Kız bu mu?" diye sordu Beyzbol Şapkası, ortaya doğru. İçkisiyle de beni işaret ediyordu.

Neydim ben? *On yaşında bir çocuk mu?* Birilerinin -Charlie? Logan? Oradan geçen bir garson?- *kadın* diye düzeltmesini bekledim ama kimse yapmadı.

Ben bile.

Daha sonra adam bana doğru eğildi. "Sen Logan'ın eski manitası olmalısın."

Bunun üzerine ben de, "Sen de Jablowmie olmalısın," dedim.

Aslında hakaret etmek istemiştim ama herif sırıttı. İçkisini kafaya dikip boş kadehini bir kez daha havaya kaldırdı.

"Yeni işini tebrik ederim! Adam kayırma şahane bir şey, değil mi?"

Bunu diyen de Christopher Heywood'un torunu ve Beer Tower dizisinin saygın yapımcısıydı. Başımı yana eğdim. "En iyi sen bilirsin tabii."

Pes ediyorum der gibi başını salladı. Ardından da, "Görüyorum ki Charlie Yates'in kariyerini bitirme çalışmalarına başlamışsınız?"

Bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

"Şapkan şahaneymiş," dedim. "Nereden aldın? Siperliği falan arkada öyle?"

"Tamam, tamam," dedi Logan, *uzatma artık*, der gibi.

Başımı azarlanmış gibi öne eğdim, *acaba daha ahlaki bir yaklaşım mı sergilemeliydim*? diye düşündüm. Ama sonra

Charlie'nin bana baktığını hissettim ve dönüp baktığımda gözlerinin gülümsediğini gördüm.

T.J. henüz bitirmemişti. "Bu mu senin aşk uzmanın?" dedi Logan'a. Sonra dönüp beni süzdü. "Kusura bakma ama hayatında bir kez randevuya çıkmışlığı var mı acaba?"

"Bu kadarı yeter," dedi Charlie o anda. Ayağa kalkarak peçetesini masaya attı. "Kes şunu."

Charlie fark ettiğimden daha mı uzun boyluydu?

Birilerinin beni savunması iyi geldi. Ama T.J. aslında haklıydı. Gerçek hayatta pek romantik deneyimlerim olduğu *söylenemezdi.* Geçmişimi şöyle hızlıca bir taramak bile durumu acı verici bir netlikle gözler önüne sererdi: İlk kez birlikte olmayı denediğim en yakın arkadaşım -her şeyden çok bilimsel bir deney gibiydi- sonradan eşcinsel olduğunu anlamıştı. Tam iki yıllığına görevli olarak Alaska'ya gideceği sırada görüşmeye başladığım çalışma arkadaşım, eve döndüğünde beni terk etmişti. Birkaç randevu denemesi de olmuştu ancak hiçbiri fazla ilerlememişti zira ya babama bakıyor ya onun için endişeleniyor ya da acil servis yollarında oluyordum.

Ama tabii bu hiç âşık olmadığım anlamına gelmiyordu. Hoşlandığım kişiler konusunda hiç cimri sayılmazdım. Marketteki et bölümünde çalışan adamdan, son düşüşünden sonra babamın dikişlerini halleden doktordan ve bizim binanın tamir işlerini halleden genç, sevimli bir delikanlıdan hoşlandığımı söyleyebilirdim.

Sürekli âşık olup duruyordum. Sadece... kimse bana âşık olmuyordu.

Konu aşk olduğunda kurgu sahiden de elimde kalan tek şeydi.

Ne var ki bu bir zayıflık değildi. Güçtü.

Hayatta ihtiyaç duyduğumuz hikâyelere çekildiğimize dair bir teorim vardı. Her neyi özlüyorsak -macera, heyecan, duygusallık, bağ kurma- onu bulmamıza yardımcı olacak hikâyelere

dönerdik yüzümüzü. Kendimize her ne soruyorsak -bazen o sorular o kadar derinlerde yatar ki onları sorduğumuzun bile farkında olmayız- cevabını hikâyelerde arardık.

Aşk hikâyeleri yıllarca beni neşelendirdi, bana keyif verdi ve insan nezaketinin gücü konusunda beni eğitti. Aşka dair pek çok şey biliyordum. Hatta aşkı kanıksamış insanlardan çok daha fazlasını bildiğime de bahse girerdim.

Yani sorun değildi. Kendimi biliyordum.

Üstelik üçüncü Bloody Mary'sini içen T.J. adlı bir erkonun aşağılayabileceği biri değildim.

Yine de Charlie'nin arkamda durması hoşuma gitmişti. Her anlamda.

Logan, T.J.'i durdurmakla meşguldü. "Masan seni bekliyor, Teej."

T.J. dönüp baktı, masası gerçekten de hazırdı.

Geri döndüğünde doğruca bana baktı ve "Hollywood'a hoş geldin," dedi. Tam çekip gitmek üzereyken, "O saçları düzleştirmen gerekecek," diye ekledi.

O andan sonra Logan ve Charlie kendilerini normal yaşama dönmeye zorladılar, hiçbir şey olmamış gibi yazı projesinden bahsetmeye başladılar.

"Ciddi bir sözleşmeye ihtiyacımız olacak," dedi Charlie. "Artık sana güvenmiyorum. Muhtemelen yeni bir menajer bulmalıyım."

Logan kaygısız bir ifadeyle, "İşe yaradı ama, öyle değil mi?" dedi. "Sonunda onun yazılarını okudun."

"Ya işe yaramasaydı?" Charlie beni işaret etti. "Onu perişan ederdin."

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Görünmeye çalıştığın kadar kaba biri değilsin."

"Büyük riskti," dedi Charlie.

"Her şey risklidir. Onun bir teşvike ihtiyacı vardı. Senin de öyle. Hem olanların senin yazmayı sonsuza dek bırakmana neden olmasına izin vereceğimi düşündüysen beni hiç tanımamışsın demektir."

"Ne oldu ki?" diye sordum.

İkisi birden dönüp önce bana, sonra birbirlerine baktılar.

Ben de, "*Olanların* Charlie'yi yazmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğini söyledin. O olan ne?" dedim.

Charlie şu an -ya da belki hiçbir zaman- bundan bahsetmek istemiyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Ona anlatmalısın, Charlie," dedi Logan. "Bu pek çok şeyi açıklar."

"Sahiden de hiç brunch masasına uygun bir muhabbet değil," dedi Charlie.

"Eh, sen öylesini tercih ediyorsan ben sonra arkandan anlatırım," dedi Logan.

Charlie iç geçirdi. Sonra bana döndü. "Birkaç sene önce hastalandım. Her ne kadar artık tamamen -kesinlikle tamamen- iyi olsam da o hastalıktan sonra pek bir şey yazamadım."

"Hiç yazamadın," diye düzeltti Logan nazikçe.

Charlie de, "Hiç yazamadım," diye kabul etti.

Logan uğursuz bir teşhis paylaşmak istermiş gibi öne doğru eğildi. "Yips oldu."

Kaşlarımı çattım. "*Yips* ne be?"

Charlie bu kavramın onun için kullanılmasından hoşlanmadığını belli ederek yüzünü buruşturdu. "Bir spor terimi," dedi. "Deneyimli bir sporcunun aniden, açıklanamayan nedenlerle..."

"Performans sorunu yaşaması," diye tamamladı Logan.

Charlie dehşete düşmüş gibiydi. "Benim performans sorunum yok."

Logan düzeltti: "Becerilerin ani kaybı."

"Ha," dedim sanki yeni kelimeler öğreniyormuşuz gibi. "Yani yazar tıkan..."

Ancak Charlie bana, *sakın tamamlamaya kalkma* der gibi sert bir bakış attı.

Kelimenin ortasında durdum.

Logan boşluğu doldurmak için atladı: "Bu sözlerin yazarlar için kullanılanını kullanmıyoruz. Yalnızca yips diyoruz."

"Bende yips falan yok," dedi Charlie. "Sadece... yazmıyorum."

"*Hiç mi* yazmıyorsun?" diye sordum.

"Dört yıl önce hastalandığımdan beri tek bir şey yazdım," dedi Charlie cevaben. Sonra, "O da senin düzeltmeye geldiğin senaryo," diye ekledi.

Yani... hiç yazmıyordu.

Charlie, "Son birkaç yılda çıkanların hepsi eskiden yazdıklarım," dedi.

"O mafya işinin çıkması için o yüzden mi bu kadar uğraşıyorsun?" diye sordum. "Elinde başka bir şey olmadığı için mi?"

"Mafya işini sevmem de var tabii," dedi Charlie.

"Peki, romantik komedinin bu kadar berbat olması bu yüzden mi?" diye sordum sonra. "Sen... nasıl yazılacağını unuttuğun için mi?"

"Kötü çünkü onu yazmak istemedim. Ayrıca romantik komedileri de sevmiyorum."

"Ama sen..." Zihnimden yüzlerce itiraz geçti. "Sen *her şeyi* iyi yapabilirsin."

"Olabilir," dedi Charlie. "Ama önce inanmam gerek."

Eyvah eyvah! Lütfen bana aşka inanmayan şu erkeklerden biriyle bir romantik komedi filmi senaryosu üzerine çalışmayı kabul etmediğimi söyleyin. Sormadan edemedim: "Onları yazarken yamyam robotlara inanıyor muydun?"

Nereye varmak istediğimi anladı. "Hayır."

"Peki ya uzaylılar? *The Destroyers*'ı yazarken onlara inanıyor muydun?"

Bu sefer kaçamak yanıtlar vermeye başladı: "Yani, sonuçta evren büyük bir yer."

"Fil hortumlu uzaylıyı diyorum. *O uzaylının* bir yerlerde hayatın tadını çıkardığına inanıyor muydun?"

Charlie ne demek istediğimi anladı. "Tam olarak değil, hayır."

"Yani bana diyorsun ki başka bir galaksiden gelen, işlevsel ve görsel olarak dünyadaki fillerin hortumunun aynısını taşıyan bir uzaylıyla aynı uzay gemisine binmenin mümkün olduğuna inanıyorsun ama iki sıradan insanın birbirine âşık olabileceğini hayal bile edemiyorsun, öyle mi?"

Hepimiz sözlerimi sindirebilelim diye bir saniye bekledim.

"Bu farklı," dedi Charlie.

Logan da onaylar gibi başını salladı. "Hevesini kaybetmiş."

"Kaybetmedim," dedi Charlie, parmak boğumlarıyla göğsüne hafifçe vurarak. "Sadece bulamıyorum."

"Aynen," dedi Logan. "Bu arada *kaybetmek* de tam olarak bu zaten."

"Doğru," dedi Charlie. "Ben *kaybetmek* ifadesini *ölmek* anlamında düşündüm. Hani *denizde kayboldu* ya da *kaybınız için üzgünüm* gibi."

Logan başını iki yana salladı. "Ah şu yazarlar."

"Boşuna nefes tüketiyorsun," dedim boş ve rahatlamış bir suratla. Ama içten içe paniklemiştim. Charlie Yates hevesini mi kaybetmişti? Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Bu adam hevesin kralıydı. Kıyamet alameti miydi yoksa bu?

Tam o esnada Charlie'yle göz göze geldik. "Peki, sağlık bakımından tamamen iyileştin, değil mi?" diye sordum.

"Sapasağlamım," dedi.

"Neyin vardı?" diye sordum.

Ninova

Charlie önce ayakkabısında kontrol etmesi gereken bir şey varmış gibi aşağı baktı, sonra da tanıdığı birilerini seçmeye çalışırmış gibi gözlerini uzaklara dikti. Ardından son derece rahat, söyleyeceği şey acayip sıkıcıymış da peşinden bir sürü soru sorulmasına hiç gerek yokmuş gibi cevap verdi: "Yumuşak doku sarkomu."

- II -

Charlie Yates'le bruncha gitmek uzun süredir beslediğim hayallerimdeki versiyonunu hızla yerle yeksan etti. Charlie'nin *sarkom* kelimesini telaffuz etmesinden saniyeler sonra Logan bir telefon görüşmesi yapmak için masadan uzaklaştı ve hemen ardından da Charlie sandalyesini geri çekerek, "Ben bir su döküp geleceğim," dedi.

Evet. Aynen öyle.

Hayallerimdeki Charlie Yates asla böyle bir şey demezdi.

Masada dikkatimi dağıtacak kimse olmayınca kalbim de son günlerde âdet edindiği üzere tuhaf, şiddetli çarpma hareketlerine başladı.

Hadi ama dostum, halledersin sen der gibi göğüs kafesime hafifçe vurdum.

Ama kalbim buna alındı.

Kesinlikle halledemezdi.

Ben de öyle.

İşte burada, şimdiye kadar gördüğüm en şık brunch mekânındaydım -ki Logan sayesinde değildi- ve Meryl Streep'le aynı havayı soluyor, Jack Stapleton'ın tokalaşmasından kalan... nasıl desem, *avuç enerjisi*ni hâlâ elimde hissediyordum. Üstelik az önce içinde yenilebilir çiçek olan bir brunch kokteyli içmiştim ve gelmiş geçmiş en büyük yazar kahramanım bana tatmin olmakla ilgili şakalar yapmıştı.

Yani. *Hadi ama.*

İçimde bir sahtekârlık sendromu dalgasının yükseldiğini hissettim ve sırf bir şeyler yapmış olmak için ayağa kalkıp tuvalete doğru ilerlemeye başladım. Yolda bir garsonu durdurup kaçmadığımızı, önemli iş görüşmelerimizi bitirip tuvalet ihtiyacımızı giderdikten sonra hepimizin masaya geri döneceğini söyledim.

Garson başını ifadesizce salladı. "Ben personeli bilgilendiririm."

Sonra da -şaka yapmıyorum- tarihin görüp görebileceği en görkemli restoran tuvaletine adım attım. İçeride upuzun, yalağı andıran ve içi siyah oniks taşlarıyla dolu bir lavabonun yanı sıra su özelliği *ve* ateş özelliği vardı. Ellerimi yıkarken temizlik ekibinin bütün bu taşları nasıl temizlediğini merak ettim. *Teker teker mi?* Ben buna kafa yorarken birden Logan'ın sesini duydum, benimle birlikte içerideymiş gibi net ve berraktı.

"İşlerini seveceğini biliyordum," dedi Logan.

Arkama döndüm. Kadınlar tuvaletine göz gezdirdim. Boştu.

"Öyle olacağını biliyordum," diye devam etti Logan aynı yüksek sesle. "Ve haklı çıktım."

Charlie'nin sesi, "Evet, biliyordun," diyerek onu onayladı. "Gerçekten de haklı çıktın."

İşte o sırada oluklu lavabonun sadece kadınlar tuvaletine ait olmadığını fark ettim. Erkekler tuvaletiyle ortaktı. Karşımdaki aynanın altından duvarın diğer tarafındaki musluklardan akan suyu görebiliyordum. Logan'ın ellerini sabunladığını da. Hemen yanındaki diğer eller de Charlie'ye ait olmalıydı.

"Diyalogları," diye devam etti Charlie, "sözel ritmi, yapı anlayışı. Hepsi müthiş."

Aman Tanrım. Charlie Yates'in benimle ilgili güzel laflar edişine mi kulak misafiri oluyordum?

Acaba telefonumu çıkarıp bu ânı kaydetmeli miydim? Ama hareket etmeye bile korkuyordum. Ben onların ellerini görebiliyorsam onlar da benimkileri görebilirdi.

"Ayrıca, siktir, acayip de komik," dedi Charlie.

Sahtekârlık sendromu çözülüp gitti. Senaryo tanrısı Charlie Yates az önce benim ne kadar komik olduğumu tanımlamak için *küfürlü kelime* kullanmıştı.

Hayatımın en muhteşem ânını yaşıyor olabilir miydim? Acaba bugünün bir hatırası olsun diye şu lavabo taşlarından birini çalsam ne olurdu?

Fakat sonra Charlie konuşmaya devam etti: "Yalnızca tek bir sorunum var..." dedi.

Hayır, Charlie! Sorunun falan yok!

"Sululuk."

Kaşlarımı çattım. *Sululuk mu?*

Tam o anda Logan da, "Sululuk mu?" dedi. O da kaşlarını çatıyor gibiydi.

"Aynen, dostum. Şu aşk hikâyeleri. Aşırı sulular."

Of, hayır ya. Hayatımın en güzel günü iptal.

"Üstelik öyle kendine saygısı olan bir sululuk da değil," diye devam etti Charlie. "Hani kütür kütür sulu bir erik ya da karpuz gibi değil. Bu dümdüz cennet hurması. Hani şu eline aldığın anda ezilen, suları akanlardan. Vıcık vıcık bir sululuk."

Yok artık.

"O hikâyelerdeki adamlar var ya?" diye devam etti Charlie. "*Ağlayıp* duruyorlar."

"Ağlamak mı?" diye sordu Logan.

"Çok ağlıyorlar. *Çok* ama. Acayip tuhaf, değil mi? Erkekler ağlamaz."

"Ben bazen ağlıyorum," dedi Logan.

Charlie sanki Logan hakkındaki fikrini değiştirmek üzereymiş gibi, "Öyle mi?" diye sordu. "Bu heriflere katlanamıyorum.

Topla kendini be adam! Git de baltayla bir şeyler biç, diyesim geliyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

Charlie musluğunu kapatarak, "Her neyse," diye devam etti. "Onu ciddiye alamıyorum. İnsan neden bu konuda yazar ki?"

"İnsan herhangi bir konuda neden yazar ki?" diye karşılık verdi Logan.

"Ben sadece," dedi Charlie, "çıkarlarımızın... temelden farklı olduğunu düşünüyorum."

Logan'ın sesi kaşlarını çatarmış gibi çıktı. "Yani bu, onunla çalışmayacağın anlamına mı geliyor?"

Nefesimi tuttum.

"Hayır, onunla çalışacağım," dedi Charlie. "Ama bir yere kadar."

"Bir yere kadar mı?"

"O, muhteşem olana kadar bu iş üzerinde çalışmak istiyor. Bense kabul edilebilir hâle gelene kadar çalışmak istiyorum. O, bu filmin çekilmesini istiyor. Bense bu filmin *kesinlikle çekilmemesini* istiyorum. Tek arzum şu mafya senaryosunu güvelerinden kurtaracak kadar geliştirmek. Sonra ona yol vereceğim."

Logan, "Ama ikiniz de senaryoyu güzelleştirme konusunda anlaştığınızı söylemediniz mi az önce?" diye sordu.

"Evet, öyle *dedim*," dedi Charlie. Sonra Logan zihninden cümlenin *"Ama öyle olmayacak,"* kısmını tamamlasın diye bekledi.

"Ama bu..." dedi Logan.

Ne? diye düşündüm. *Yalan mı? Hile mi? Şerefsizlik etmek mi?*

Logan devam etti: "Söz verdiğin şey bu değil."

"Ben orayı bir şekilde kıvırırım," dedi Charlie.

"Ona söylemek gerek."

"Söylersem kalmaz."

"O zaman benim söylemem gerek."

"Söylersen artık menajerim olamazsın."

"Ama bu..." diye başladı Logan.

Korkunç bir ihanet mi?

Logan, "Hoş değil," diye tamamladı. "Hiç hoş değil."

"Hayatımla ilgili benim kontrolümde olmayan pek çok şey var," dedi Charlie. "Yüz yaşına kadar yaşayabilirim ya da belki önümüzdeki sene ölürüm. Ama sana garantisini verebileceğim bir şey var. Gurur duyduğum tek şey kariyerim ve ben ciddi ciddi romantik komedi yazarak o kariyeri ucuzlaştırmayacağım."

Bu sözleri duyunca başımı onaylar gibi salladım. *Peki,* diye düşündüm. *Tamam.*

Sanırım neticede istifa ediyordum.

Tam burada bir saniye ara verip size içtenlikle bir şey anlatmam gerekiyor.

Peşinen özür dilerim.

Keşke sizi bu kalp sızısından kurtarabilseydim. Gerçekten.

Ama emin olun ki bu kısmı atlamanın bir yolu olsa atlardım.

Ama bundan sonra olanları kavrayabilmek için öncesinde neler olduğunu bilmeniz gerek.

Öncesini bilmeden sonrasını anlayamazsınız. Babamı bırakıp gitmenin benim için neden bu kadar acı verici olduğunu. Ya da neden üniversiteye gitmeyip çevrim içi lisans ve hatta yüksek lisans eğitimi aldığımı. Neden böylesine bir potansiyeli harcadığımı yahut neden kız kardeşim için bu kadar çok fedakârlık yapmaya razı olduğumu, hatta bunu *tercih ettiğimi*, yazarlık kariyerime ciddi bir adım atmanın neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu.

Charlie'nin "başarısız kariyerim"e ucundan kıyısından değinmesinin neden ekstra aşağılık bir şey gibi geldiğinden bahsetmiyorum bile. Sanki onun bilip bilmeden yaptığı yorumlar tek gerçekmiş gibi. Sanki herhangi bir şeye şöyle bir bakmak büyün hikâyeyi anlamaya yetermiş gibi. Sanki hayatım -acım, kederim, fedakârlıklarım- yeterince bilgisi olmayan sıradan bir gözlemcinin yargılayabileceği bir şeymiş gibi.

Erteleyip durduğum şeyi anlatmam gerekiyor artık.

Düşün peşime. Bunu atlatacağız ve emin olun karşı tarafa geçtiğimizde hepimize her zaman olduğu gibi zor şeylerle yüzleşme ve devam etmenin yollarını bulma konusunda çok daha güçlü olacağız.

Ayrıca: Başkalarının acısına tanıklık etmek mi? Dünyada bundan daha nazik bir şey var mı, bilmiyorum. Nezaket de bir duygusal cesaret biçimidir. Bu herkesçe bilinen bir şey mi, bilmiyorum ama duygusal cesaretin ödülü bizzat kendisidir.

Son olarak şunu bilmenizi istiyorum: Artık herkes iyi. Sayılır yani. Çoğunlukla.

Bariz istisnalar dışında.

En azından *ben* iyiyim artık. Gerçekten. İçtenlikle. Sahiden.

Yani en azından *yeterince* iyiyim.

Nihayetinde toparlanmak için neredeyse on yılım oldu.

Vay be! Harbiden o kadar uzun mu sürdü?

Liseden mezun olmamı ve Smith College'dan kazandığım yazarlık bursunu kutlamak üzere ailece Yosemite'ye yaptığımız kamp gezisinin üzerinden on yıl geçmiş demek.

O kaya düşüşünün bildiğim ailemi paramparça etmesinin üzerinden on yıl geçmiş.

Babam kayanın tepesine doğru tırmanan annemin kemerine bağlı ipleri sımsıkı tutarken benim bir kaya çıkıntısında oturduğum ve kız kardeşim Sylvie'yle güneşlendiğimiz, çilekli şekerlemelerimizi çiğnerken kardeşimin bana yedinci sınıfın altıncı sınıftan daha iyi olacağını söylemem için yalvardığı o günün üzerinden on yıl geçmiş.

Ama ben de az değildim. "Garanti edemem," demiştim. "Ortaokul zaten berbat olması gereken bir yer."

"Emma," demişti Sylvie surat asarak. "Yapma ama."

Yine de pes etmemiştim. "Sefilliğe teslim ol," demiştim ona kendimi bilge, yetişkin ve ukala hissederek. "Senin yararına olur. Duygusal bağışıklığını güçlendirir."

Amma kibirli. Amma aptalca.

O sabah -normal yaşamlarımızın son sabahı- zihnimde bugün bile çok canlı. Bal sarısı güneş ışığının bacaklarımıza vuruşunu görebiliyorum. Sylvie'nin yürüyüş ayakkabılarından çıkan biri mor biri pembe çoraplarını görebiliyorum. Dizindeki o yıpranmış yara bandığını, sürekli dalga geçip durduğum Hello Kitty küpelerini ve şişesinden bir yudum su alırken yarısı silinmiş cart pembe ojelerini çok net hatırlıyorum.

Ne şapşal bir çocuktu.

Kendimi de hatırlıyorum. Eskiden olduğum o yabancıyı. Rüzgârın atkuyruğumdan kaçan saç tellerimi oynatarak ensemi nasıl gıdıkladığını. Yazın sona ermesi ve üniversitenin başlaması için nasıl sabırsızlandığımı. Lisedeki erkek arkadaşımın -Logan- okul için ülkenin iki farklı ucuna gidecek olsak da birlikte kalmayı teklif etmesini ve benim ona *düşüneceğimi* söyleyişimi. Büyümeye nasıl da hevesli olduğumu.

Hepsinden öte, hayatımın nihayet gerçekten başlamak üzere olduğu hissini bir gün doğumu gibi bedenimde taşıdığımı hatırlıyorum.

Kendimi o sabahın capcanlı üç boyutlu görüntüsüne kolaylıkla yerleştirebiliyorum hâlâ; sanki o gün bir şekilde, sonsuz bir döngüde, tekrar tekrar yaşanmaya devam ediyormuş gibi. Sanki babam hâlâ annemin güvenlik ipini tutuyor ve annem kayanın yüzeyinde en tepeye tırmanmaya devam ediyormuş, arka planda yükseklerden esen rüzgârın sesi yakınlarda çağlayan bir nehrin uğultusuymuş gibi.

Hepimiz gayet iyiyiz. İyiden de öteyiz. Mutluyuz.

Hayatım bir senaryo olsa, hikâyeyi tam da orada bitirip jenerik yazılarını akıtmaya başlardım. Sonra da belki geri sarıp tekrar izlerdim.

Ama gerçek hayat bir döngü değil, öyle değil mi? Her ânın peşinden gelen bir an daha var.

Ondan sonrasına dair en net hatırladığım şey *sesler.*

Kaya yüzeyinin çok yukarılarından havai fişekleri andıran bir dizi çatırtı.

Ardından kayaların dibinde doğaüstü bir *güm* sesi.

Annemin düştüğünü görmedim.

Babama çarpan kayayı da görmedim.

Hatıranın geri kalanı sonradan bir araya getirerek kurduğumuz bir çatıdan ibaret: Bir kaya parçası gevşemiş. Minik bir çığ gibi. O kayalardan biri daha ne olduğunu anlayamadan babamın kafasına çarparak bilincini kaybetmesine neden olmuş. Babam yere düşerken hâliyle ipler de elinden kayıp gitmiş. Peki o sırada annem ne kadar yüksekteydi? Aşağı yukarı otuz metre? Bazen binaların çatılarına bakıp o ânı yeniden canlandırmaya çalışıyorum. Düştüğü yükseklik üçüncü kata mı denk geliyordu? Dört? *Beş?*

Babamın bildiğinden eminim ama hayatta sormam.

Orada olmama rağmen olayı öyle filmlerdeki gibi ağır çekimde falan görmedim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan her şey olup bitti. O andan sonra da yapılabilecek tek şey ikisinin de kanlar içinde, bilinçsizce, hiçbir bedenin bükülmemesi gereken şekilde bükülmüş hâlde yattıkları yere koşmaktı.

Sylvie daha kıpırdamaya fırsat bulamadan yeniden onun oturduğu kayaya döndüm. "Sakın oraya gitme," dedim. "Buradan kıpırdama." Fazla yüksekte olduğumuzdan cep telefonu çekmiyordu. O yüzden, "Ben gidip yardım getireceğim," dedim.

Ama Sylvie beni dinlemiyordu. "Anne?" diye fısıldadı o tarafa bakarak.

Sylvie'nin yüzünü avuçlarımın arasına alarak kendime çevirdim. "Bu kayadan ayrılma. Oraya gitme. Sakın onlara dokunma, tamam mı? Bu onlara daha çok zarar verebilir."

Sylvie, "Tamam," dedi. Hâlâ fısıldayarak konuşuyordu ve gözleri dolmuştu.

"Hemen dönerim," dedim.

O sırada yanından ayrılacağımı idrak etti. Sesi panikle dalgalandı. "Peki ben ne yapacağım?"

"Onlarla konuş," dedim. "Konuşmaya devam et. Yardım getirmeye gittiğimi söyle. Hemen döneceğimi söyle. Her şeyin yoluna gireceğini söyle."

Hiçbir şey yoluna girmeyecekti. O kadarı açıktı.

"Beni bırakma," diye yakardı Sylvie.

"Mecburum," dedim. "Güçlü ol ve konuşmaya devam et."

Başka ne yapabilirdim ki? Gittim.

Patikadan aşağı doğru koştum. Ne sırt çantam, ne malzemem ne de suyum olduğundan son sürat koşuyordum. Bir ara bir ağaç köküne takıldım ama hemen ayağa kalkıp koşmaya devam ettim. Sonradan ayak bileğimi burktuğumu ama bunun farkında bile olmadığımı öğrenecektim.

Yolun başına ne kadar zamanda ulaştığımı hiç bilmiyorum, zaman kavramını yitirmiştim ama cep telefonu çalışan bir hanımefendi bulduğumda konuşamayacak kadar nefes nefeseydim. "Bir kaya düştü," dedim soluk soluğa. Elimle patikayı işaret ettim. "Annem tırmanıyordu. Annem de babam da yaralandı." Daha sonra kadın yardım çağırmak için numarayı çevirirken kesin olarak bildiğim tek şeyi tekrarlarken buldum kendimi: "Çok fena. Çok fena. Çok fena."

Hiçbir şeyin değiştiremeyeceği bir gerçek: Annem o kazadan kurtulamadı.

Kurtarma ekipleri muhtemelen düşer düşmez öldüğünü söylediler. Onlar geldiğinde annem son nefesini çoktan vermişti ve babamın durumu da kritikti. Kurtarma ekibi babamı bir

sedyeye bağlayıp helikopterle acil servise gönderdi. Bir diğer ekip de annemi almak için geride kaldı.

Sylvie ile beni de babamla birlikte gönderdiler. Alınması gereken kararlar vardı.

Sylvie annemizi bırakmak istemedi. Panikten iyice vahşileşmişti. Çığlıklar atarak annemizin yanına gitmeye çalıştı.

Bana bu yüzden o kadar öfkeliydi ki. Annemizi geride bıraktığım için. Bir başına.

Yıllar sonra bir kere bunu sordum ona. Hâlâ kızgın olup olmadığını.

"Ben sana hiç kızmadım ki," dedi sanki kafayı yemişim gibi.

"Yoo, kızdın," dedim. "Yüzümü tırmaladın."

Sylvie sanki hiç onluk bir şey değilmiş gibi kaşlarını çattı. Sonra, "O güne dair hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

Belki de bu bir lütuftur. O anıların kardeşime musallat olmasını istemem. Annemin o kayaların dibine düşerken çıkardığı ses hâlâ geceleri uykumdan uyandırıyor beni.

O günden sonra geceleri kalkıp yan odada uyuyan babamı kontrol etmeyi âdet edindim.

Benim o kazadan sağ çıkan iyi yürekli babam.

Kazadan önce annem de babam da müzisyendi. Senfonide birlikte çalıyorlardı. Babam çellistti, annem de klarnet çalıyordu. İşte cana yakın ve profesyoneldiler. Evdeyse sürekli birbirleriyle dalga geçer, birlikte düet yaparlardı.

Babam o günü atlattı, evet ama bir daha çelloya elini bile sürmedi.

Neredeyse on yıl süren ve hiçbirimizin idrak edemeyeceği kadar yoğun bir fiziksel ve mesleki terapiden sonra üstesinden gelemediği iki kalıcı etki vardı: Sol tarafındaki kısmi felç hiç geçmedi. O kısmını kullanabiliyordu ama epey zorlanıyordu. Yürüyebiliyordu mesela fakat çok ağır hareket ediyor ve

çoğunlukla yürüteç kullanmak zorunda kalıyordu. Sol tarafının tamamı -çellosundaki perdelere basmak için kullandığı parmakları da dâhil olmak üzere- hep gergin, titrek ve sarsak kaldı.

Ancak bizi esir alan sağlık sorunu bu değildi. Asıl teyakkuzda kalmama neden olan, dengesini bozan meniere hastalığı ve bir anda durduk yere yığılıp kalmasına neden olan düşme ataklarıydı.

Düşme atakları geldiğinde babam çok sert düşüyordu. Hatta bazen kafasını vuruyordu. Ama sadece kötü geçen günler bile onu işlevsiz kılabiliyordu. Bütün gün kenarlarına sımsıkı tutunarak yatağında uzanmak zorunda kalıyordu çünkü engin, fırtınalı bir okyanusa salınmış bir salın üstündeymiş gibi hissediyordu. Bazı aylar diğerlerinden daha kötü geçiyordu, bazen de kendini uzun süre iyi hissediyordu. Ancak bu krizlerin ne zaman vuracağını hiç tahmin edemiyorduk, ki artık araba kullanamamasının da yalnız yaşayamamasının da nedeni buydu.

7/24 ona göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı ve o uçağa binip LA'e gelene kadar da o biri bendim.

Logan'ın daha önce sızlanarak dile getirdiğini duyduğunuz plan, bu bakımı ilk on yıl benim üstlenmem, sonraki on yıl içinse Sylvie'nin devralmasıydı. Sonrasına da bakacaktık. Annemizi kaybettiğimizde Sylvie on iki yaşındaydı ve o ilk yıllarda umursadığım tek şey -ya da belki de devam edebilme nedenim- ona ne olursa olsun mümkün olan en iyi çocukluğu yaşatabilmekti.

Annemin yerine olabildiğince annecilik oynamak.

Kurabiyeler pişirdim. Onu partilere götürdüm. AVM'de makyaj denemeleri yaptırdım. Kotlarını yıpratmasına yardım ettim. Ödevlerini kontrol ettim. Çamaşırlarını yıkadım. Sylvie ve babama o kadar odaklandım ki neredeyse kendimi unuttum. Başımı öne eğip devam ettim.

Birçok bakımdan rahatlatıcıydı da.

Hayatımı tamamen *Sylvie*'ye adamıştım.

Belki de kendimi bu kadar meşgul etmek yastan kurtulmak için tutunduğum bir can simidiydi. Ama sonunda kendi hikâyemde gönüllü olarak yan karaktere dönüştüm.

Sylvie yıldızdı ve ben de onun parlamasına yardım eden güvenilir ablaydım.

Ben de kendimce parlamak istiyordum. Rüyalarımdan büsbütün vazgeçmiş değildim. Yazmaya ve hikâyeler üzerine çalışmaya devam ettim. Hepsini gerçekleştireceğim uzak bir geleceğe dair hayaller kurmayı sürdürdüm. Ama kendimden çok Sylvie ve babamı düşündüğüm, onlar için endişelendiğim de bir gerçekti. Galiba biraz da gelecekle ilgili hayallerimin hep hayal olarak kalmasını istemeye başladım.

Öyle değil midir zaten? Zira hayaller bir kez gerçekleşti mi yeniden hayal olamazlar.

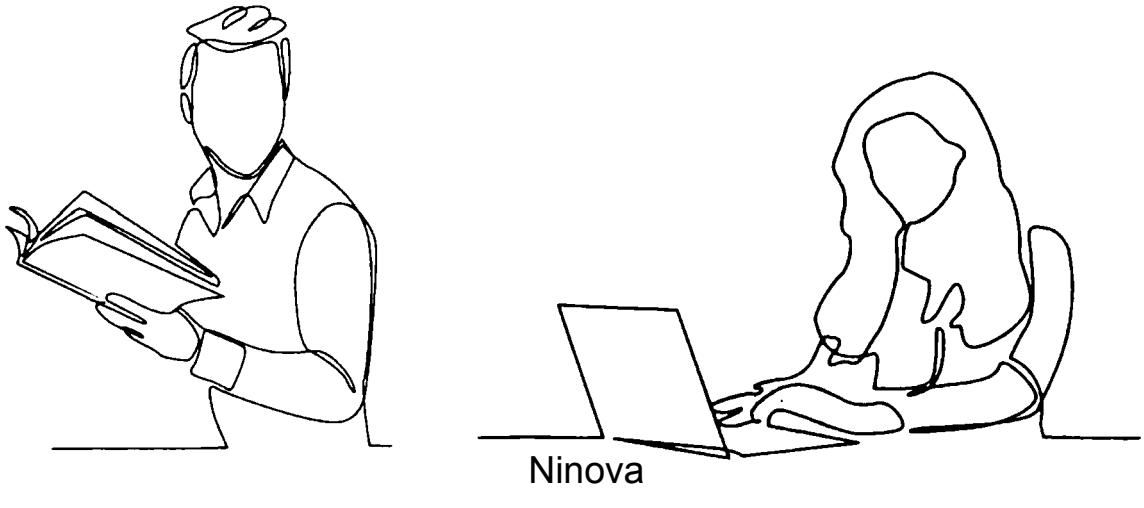
O zaman da hayal edilebilecek ne kalır ki geriye?

Demem o ki böyle yaşamak rahat gelmeye başlamıştı.

LA'e geldiğimden beri olup biten onca şey peki? Hepsi rahatlığın tam zıddıydı. Hayallerin de tam tersiydi.

Elbette bu fırsata tutunmam gerekirdi. Tabii ki burada kalmalı ve bu işi yapmalıydım! *Bu* denen şey ne çıkarsa çıksın. Bundan daha makul bir seçenek yoktu. İnsanın eline bir fırsat geçti mi onu değerlendirmeliydi.

Ama hayalleri teoride yaşamak başka bir şeydi; onları beceriksizce, sakarca ve korku içinde *gerçekleştirmek* bambaşka bir şey.

- 13 -

Charlie'in evine döndüğümüzde üzerimde tuhaf bir neşe vardı.

Bunu yapmak zorunda değildim. İstifa edip eve dönebilirdim.

Charlie masa başına geçip hemen başlamak istedi. Ama *bir,* Logan yazılı sözleşme olmadan hiçbir şey yapmamamı söylemişti ve *iki,* istifa edecektim.

Tabii, henüz Charlie'ye bundan bahsetmemiştim.

Charlie o ağır, çakma çiftlik evi tarzı, tasarımcı işi yemek masasına oturdu. Belli ki benim de geçip karşısına oturacağımı sanıyordu.

Ancak oturmadım.

Aksine oturma odasında dolanıp dünya kadar vaktim varmış gibi biblolara, kitap tutuculara ve dekoratif seramik kâselere göz atmaya başladım. Ki aslında vardı da.

"Hey," dedi Charlie. "Odaklanabilir miyiz?"

"Burası gerçekten çok hoş bir ev," dedim. "Şahane bir zevkin varmış."

"Benimle alakası yok. Karımın zevki. *Eski* karımın." Sonra bir duraksadı. "Aslına bakarsan onun zevki de sayılmaz. İç mimarının zevki."

"Eh, peki o zaman," dedim. "Eski karının iç mimarına tebrikler."

"Acaba rica etsem..." diye söze girdi Charlie.

Ancak ben o esnada televizyon ünitesinin altındaki bir çekmeceyi açmakla meşguldüm. *Boş.*

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlie.

"Yeni iş yerimi keşfediyorum." İkinci çekmeceyi açtım. *Boş.*

"Şu işe başlasak artık?" dedi Charlie.

Ama ben tam o esnada üçüncü çekmeceyi açtım. Üstelik bu seferki...

Bu seferki...

Oscar heykelcikleriyle doluydu.

Donakaldım. Gözlerimi dikip baktım.

Demek... Charlie *bir çekmece dolusu Oscar'ı* olduğunu söylerken lafın gelişi konuşmuyormuş.

Gerçekten de bir çekmece dolusu Oscar'ı vardı.

Üstelik yalnızca Oscar da değildi. Aslına bakılırsa her türden küçük heykelcik karmakarışık bir korsan hazinesi gibi çekmeceye doldurulmuştu. Sanki oraya *yerleştirilmemiş* de öylece *bırakılmış* gibilerdi. Ya da *atılmış.* Ya da *fırlatılmış.*

"Bu ne be?" diye sordum sanki yaramaz bir çocuğun çalıntı şeker zulasını patlatmışım gibi bir sesle.

"Onlar sadece... ıvır zıvır," diye yanıtladı Charlie. *O da* çalıntı şeker zulası patlatılmış yaramaz bir çocuk gibi konuşmuştu.

Çekmecenin içindekilere bakakaldım. Evet, hepsi gerçek Oscar'dı. Başka bir şeyle karıştırılması imkânsız altın heykelcikler. Öte yandan: Küçük altın küre şeklindeki Golden Globe ödülleri de göze çarpıyordu. Onun dışında gümüşten, pirinçten ve kristalden çeşitli heykelcikler de vardı. Üzerlerinde HOLLYWOOD FOREIGN PRESS, NEW YORK FILM CRITICS CIRCLE, WRITERS GUILD OF AMERICA, HOLLYWOOD FILM FESTIVALI gibi yazılar vardı. Üstelik bunlar yalnızca üstte duranlardı. Ancak bu kadarını görebiliyordum.

Başımı kaldırıp baktım. Charlie beni izliyordu. "Bunlar senin ödüllerin mi?" diye sordum.

Charlie başıyla onayladı.

"Harbici film etkinliklerinden yani? Hani smokin giyip sahneye çıktığın ve dünyaca ünlü aktörlerin elinden aldığın ödüller mi bunlar?"

Charlie yine başıyla onayladı.

"Burada ne işleri var?"

Charlie omuz silkti.

"Charlie," dedim her an daha da dehşete düşerek. "Bir sürü senaristin uğruna organlarını satacağı bu ödüller neden ıvır zıvır çekmecesine öylece tıkılmış?"

Charlie bir cevap bulmaya çalışırmış gibi, "Ne bileyim..." dedi. "Hepsi tek bir yerde dursun diye?"

Başımı iki yana salladım. "Tek bir yerde mi? Aklına gelen en iyi çözüm bu mu? Mesela şömine rafına ne dersin? Ya da kitaplığın bir rafı? Ya da cam kapaklı antika bir büfe? Ya da bir kasa? Ivır zıvırların tıkıldığı unutulmuş bir çekmece dışında herhangi bir yer?"

Charlie cevap vermeyince ben de tekrar önüme baktım. Sonra elimle işaret ettim. "Şuradaki Kadın Film Eleştirmenleri Derneği ödülünün küçük kanadı kopmuş!"

Charlie en azından utanmış görünecek kadar aklı başındaydı. Derken birden, "Bak... Bunların hiçbirinin bir anlamı yok," dedi.

Gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

"Hepsi tiyatro," dedi Charlie.

"Sen şimdi bana..." dedim. "...bunca ödülünün olmasını umursamadığını mı söylüyorsun?"

"Umursuyorum," dedi. "Sadece şerefsizin teki gibi hepsini bir vitrinde sergileyip göze sokacak kadar umursamıyorum."

"Senin değer verme anlayışın onları göze görünmeyecek yerlere tıkıp kanatlarını kırmak mı?"

"Bu meseleyi fazla kişisel algılıyorsun sanki," dedi Charlie.

"Evet! Evet, kişisel algılıyorum! Bu ödüllerden biri için bile neler verirdim, hiçbir fikrin yok. Oysa sen hepsine çöp muamelesi yapıyorsun. Şuna bak!" Oscar heykelciklerinden birini alıp ona doğru uzattım. Şaşırtıcı derecede ağırdı. "Baksana nasıl çizilmiş!"

"Önemi yok!" dedi Charlie.

"Önemi yok mu? Sektörün en önemli statülerinden birini temsil eden bir heykelciği çizik içinde bırakmanın önemi yok mu? Bu şeyler katı pirinçten yapılıp yirmi dört ayar altınla kaplanıyor! Bunlarla ilgili koca bir belgesel izledim! Ne kadar şanslı olduğuna dair zerre kadar fikrin yok senin. Ben bütün hayatımı yazarak, çabalayarak, filmlere takıntılı hâlde geçirdim ve bunlardan birine bile yaklaşamayacağım. Oysa sen..." Yeniden çekmeceye baktım ve sözcükler bir anda beni yüzüstü bıraktı.

"Onu mu istiyorsun?" dedi Charlie. "Al gitsin! Senin olsun, tamam mı? Artık eşitiz!"

"Ama eşit *değiliz*. Çünkü ben bu ödülü gerçekten kazanmadım!"

"Kimse gerçekten hiçbir şey kazanmıyor ki!"

"Sen onu bin dolarlık kahve makinene söyle!"

Charlie sanki aradaki bağlantıyı kuramamış gibi kaşlarını çattı.

Ki bu da beni daha beter çıldırttı.

Nasıl olurdu da yaşadığı hayatı normal zannedebilirdi? Nasıl olurdu da ödüllerle dolu bir malikânede yaşayıp tüm bunların hiçbir önemi yokmuş gibi yapabilirdi! "Bu ödülü almamı mı istiyorsun?" dedim. "Tamam, alırım! Sonra da sprey boyayla pembeye boyar, üzerine kırmızı fosforlu kalemle ismimi yazıp etrafına da küçük kalpler çizerim! Sonra da herkese adını *Romantik Komediciler* olacak kadar vıcık vıcık bir romantik komediyle Akademi Ödülü kazandığımı söylerim!"

Tam o anda lafımı, "İstifa ediyorum!" diyerek bitirmeyi ve elimdeki Oscar heykelciğiyle çıkıp gitmeyi o kadar çok istedim ki...

Ama sanırım Charlie'yle bir şeyler yazma şansını daha çok istiyordum. Çünkü Oscar'ı diğerlerinin yanına bırakıverdim. Sonra da başka tek kelime etmeden Charlie'nin evinin arka kapısına doğru ilerledim.

Charlie bana sakinleşmem için bir dakika -hatta birkaç dakika- verdi. Sonra o da sessizce dışarı çıktı ve ben dikilmiş, havuzuna bakarken yanımda durdu.

Sonunda, "Yüksek tramplenli havuzun mu var senin?" dedim. Sesim daha sakindi ama ses tonumda hâlâ biraz yaraya tuz basma havası vardı.

"Evet," dedi Charlie. "Evi aldığımda vardı."

"*Yüksek tramplen* de var mıydı? Bunlardan üretiyorlar mı ki artık?"

"Vintage bir model," dedi Charlie. "Bu ev eskiden Esther Williams'a aitti."

Dönüp ona baktım. "*Amerika'nın Deniz Kızı* Esther Williams mı?"

Charlie onun kim olduğunu bilmeme şaşırmış gibiydi. "Evet. Burada yaşıyordu. Ellili yıllarda. Havuzu da o yaptırmış. Onu tanıyor musun?"

"Eh, öyle de denebilir. Filmlerinin hepsini izledim."

"Deniz kızı temalı romantik komedin için mi?"

Öff. Şimdi hatırladım: Okumuştu. Okumuş *ve hakkında vıcık vıcık bir sululuk gibi bir şeyler söylemişti.* Esther Williams'ın evinde yaşamayı hak etmiyordu.

Ama dışarı çıkmak beni canlandırmıştı. Sıcak ve güneşli bir gündü.

Belki de değişik bir şeyler yapmaya ihtiyacımız vardı.

"Biraz yüzmeliyiz bence," dedim.

Ancak Charlie başını iki yana salladı. "Ben yüzmem."

Ona döndüm. "Hiç mi?"

Bana özünde sıkıcı bir şey söylemek üzereymiş gibi omuzlarını silkti. "Çocukken az kalsın boğuluyordum."

"Madem yüzmüyorsun neden havuzlu bir evin var?"

"Karım istedi. *Eski* karım."

"O yüzer miydi?"

"Aslına bakarsan o da pek yüzmezdi."

"O neden havuz istedi o zaman?"

"Yüzme fikri hoşuna gidiyordu," dedi Charlie. "Ama saçlarının dağılmasından hoşlanmıyordu."

Kendi saçlarımı, zaten darmadağınık oluşunu düşündüm. Belki de bu bir lütuftu.

Charlie'nin her zamanki gibi arkada ponpon gibi toplanmış buklelerime baktığını hissedebiliyordum. "Eminim senin öyle bir sorunun yoktur," dedi.

Bana iltifat mı ediyordu yoksa hakaret mi?

"Yüzmek benim sporum," dedim hareket ederek. "Evimdeyken her gün yüzerim. Kendim için yaptığım tek şey. Her sabah saat beşte..."

"Off," dedi Charlie.

"...altmış tur yüzerim."

Charlie, sanki mübalağa ediyormuşum gibi, "Her sabah mı?" diye sordu.

"Aynen."

"Hafta sonları bile?"

"Evet."

"Yorucu değil mi?"

Omuz silktim. "Yorucu olan hayat. Yüzmek, sadece yüzmek işte."

Sonra içeri girmek üzere arkamı döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Charlie.

Ona baktım. "Mayomu almaya."

"Yanında mayo mu getirdin?"

"Evet."

"Neden?"

"Yüzmek için."

"Havuzum olduğunu nereden biliyordun?"

"Burada kalacağımı bile bilmiyordum ki! Ama bir yerlerde bir havuz bulabileceğimden emindim."

"Burada yüzemezsin," dedi Charlie.

"Nedenmiş?"

"Bu havuz yasak."

"Yasak mı?" diye sordum.

"Yüzmeye uygun değil," dedi.

"*Havuzun* yüzmeye uygun değil mi?"

"Bir süredir temizlenmedi.

Dağ başındaki bir pınar gibi ışıldayan suya baktım.

Charlie, "Ayrıca güvenli değil," diye ekledi. "Nasıl desem? Standartlara uygun yapılmamış. O tramplen tam bir ölüm tuzağı."

"Bana kalırsa *Esther Williams* tramplen yapmayı biliyordur," dedim.

"O profesyoneldi."

İç geçirerek ellerimi belime koydum. "Yani bana havuzunda asla yüzemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı."

"İyi de neden?"

"Öyle işte."

Bu diyaloğun elle tutulur yanı yoktu. Ancak beni havuzda düşünmek Charlie'yi mutsuz etmişti. Galiba ben de şu tuvalette geçen aşırı ucuz komedi muhabbetine hâlâ öfkeliydim. Ama onu mutsuz ettikçe keyfim yerine geliyordu.

Uzak uçtaki tramplene doğru yürümeye başladım.

Charlie arkamdan, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

"Trampleni kontrol edeceğim."

"Yüzmek yok dedim ya."

"Yüzmeyeceğim ki," dedim. "Sadece biraz zıplayacağım."

"*Biraz zıplayacak mısın?*" diye sordu Charlie koşar adım bana yetişmeye çalışarak.

Ne var ki o yaklaşana kadar ben basamakları yarılamıştım bile. Beni ayak bileklerimden yakaladı ancak ayağımı savurarak elinden kurtuldum. O yerde kalmayı tercih etti.

Tutuşundan kurtulduğum anda, "Hemen in oradan. Orası da yasak," dedi.

"Lisede rekabetçi bir yüzücüydüm. Resmen kurbağa gibiydim. Sakin ol."

Charlie en tepeye çıkmamı, ardından da üzerimde kıyafetlerim ve ayağımda spor ayakkabılarımla uca doğru ilerlememi izledi. "İn aşağı," dedi emreder gibi.

Ne diyebilirdim ki? Tramplenin o tanıdık sekişi çok iyi gelmişti. Ayrıca bana emir verilmesinden hiç hoşlanmazdım.

O yüzden de en uca varıp arkamı döndüm, topuklarım suyun üzerinde süzülecek, tahtaya yalnızca parmaklarım değecek şekilde durdum ve tatlı bir ritim tutturdum.

Charlie merdiveni yarılamıştı. Basamaklara korkuyla bakıyordu. "Lütfen yapma!"

"Bu seni neden bu kadar geriyor ki? Seni alakadar etmez."

"Evet, eder. Çünkü düşersen... seni kurtaramam."

"Düşmeyeceğim."

"Bunu bilemezsin. O tramplene en az on yıldır ayak basılmadı. Kürdan gibi kırılabilir."

"Kırılmayacak," dedim. "Hem kırılsa bile beni kurtarmana gerek yok."

"Ya suya yanlış düşersen? Bunu araştırdım. Belirli bir yükseklikten yanlış açıyla düşersen iç organların patlayabilirmiş."

Zıplamaya devam ettim. "Teknik bir terim mi bu? *Patlamış organlar?*"

"Üstelik, *ben yüzmüyorum,*" diye devam etti Charlie. "Yani öyle bir şey olursa burada öylece durup senin boğulmanı izlemek zorunda kalırım, ki bugün hiç o havamda değilim."

"İç organlarım patlarsa..." dedim. "...senin yüzmeyi bilmemenden daha büyük problemlerim olur zaten."

"Ben yüzmeyi *biliyorum,*" diye düzeltti Charlie. "Sadece yapmayı tercih etmiyorum."

"Aynı şey."

"İn aşağı," dedi Charlie buyurgan bir tavırla.

"Olmaz."

"Burası benim havuzum."

"Bunlar da benim iç organlarım."

Tam da bu noktada Charlie'nin yüzünün hafiften değiştiğini gördüm. "İyi," dedi omuz silkerek. Sanki bir anda artık umursamamaya karar vermiş gibiydi.

"İyi mi?" diye sordum.

"Neyse ne," dedi Charlie bu kez. Bambaşka bir karaktere bürünmüştü sanki. Dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Bu adamın yazdığı her şeyi okuduğumdan mı yoksa YouTube'daki bütün röportajlarını defalarca izlediğimden mi ya da bütün senaryolarının yapısını beşli ölçü takıntısı olan bir Shakespeare uzmanı gibi incelediğimden mi, bilmiyorum ama... Charlie'nin trampleninde üzerimde kıyafetlerimle öyle sıçrayıp dururken bir anda aldırışsız bir ifadeye bürünen yüzüne bakmak... içimde Charlie Yates'e dair ani bir farkındalık doğurdu:

Charlie Yates bir şeyden korktuğunda umursamıyormuş gibi davranıyor.

Biraz kurcaladım: Yazarken de aynı şeyi yapıyordu. Kahramanları hep soğukkanlıydı, hayatın dehşetlerinden zerre etkilenmezlerdi. Savaşa atılan, takviye gerektiğinde etrafı çevrilmiş dostlarına yardıma koşan, komutanı tarafından geri çekilmesi emredildiğinde, "Geri çekilmek mi? Kahretsin, daha yeni geldik," diyen adamlar.

Kahramanlarının hepsi korkuyla yüz yüze geldiklerinde *daha da soğukkanlı* bir tavır takınan adamlardı.

Charlie böyle adamlar yazıyordu ama kendisi de öyle bir adamdı. Mesela röportajlarda muhabirlere karşı. Değinmek istemediği bir konuya -mesela annesine ve ebeveynlerinin o sekiz yaşındayken ayrılmasına- girecek olurlarsa hafif bir tebessümle başını eğer ve tamamen bezgin bir tavırla, "Epey bir baş belasıymışım demek," derdi.

Az önce neredeyse boğulduğunu anlatırken de bunu omuz silkerek yapmıştı. Brunchta da *yumuşak doku sarkomundan* bahsederken çoraplarına bakarak benzer bir tavır takınmıştı.

Bir silah olarak kayıtsızlık. Bir silah olarak ilgisizlik. Bir silah olarak vıcık vıcık sululuk.

Haklı mıydım? Az önce Charli Yates hakkında sahiden önemli bir şey mi çözmüştüm?

"Hey, Charlie!" diye seslendim.

Arkasına dönüp gözlerini kısarak bana baktı.

Oracığa, tramplenin ucuna oturdum ve bacaklarımı aşağı sarkıttım.

Charlie dehşetle bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Oturuyorum."

"Görebiliyorum."

"Sana bir şey sormak istiyorum."

Charlie iç geçirdi. "Ne var?"

Bir an duraksadım, ardından, "Karın seni neden terk etti?" diye sordum.

Bomba gibi bir soruydu. Ama sorduğum anda doğru yerde olduğumu anladım. Charlie'nin yüzü iyice kayıtsız bir hâl aldı. Ardından omuz silkiş geldi. "Herhalde saçmalıklarımdan bıkmıştı," dedi. Sonra da, "Onu suçlamıyorum," diye ekledi.

İşte oradaydı.

Charlie Yates'in anlatacak bir hikâyesi vardı.

Hiç önemi yokmuş gibi davrandığı şeyler, aslında en çok önemsediği şeylerdi.

Peki, o kayıtsızlığı zorlarsam ne olurdu?

"Bana gittiği günü anlat," dedim.

"Olmaz," dedi Charlie. Sonra, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü sen anlatana kadar buradan inmiyorum."

"Belki de seni orada öylece bırakıp gitmeliyim."

"Belki de öyle yapmalısın. Ama o zaman kesinlikle bu şeyin üzerinden aşağı çakılırım. Belki bir iki organımı bile patlatırım."

Charlie gözlerini kısarak beni inceledi. Sonunda, "Bunu yapmak zorunda mıyım? Sana o konuyu anlatmam mı gerek? Aşağı inmenin başka bir yolu yok mu?"

Fazlasıyla acımasız olduğunun farkındayım ama haklı olup olmadığımı öğrenmek zorundaydım. Başımı, pazarlığa yer olmadığını belirtecek şekilde ağır ağır salladım.

Charlie iç geçirdi.

Ardından bir kaçış yolu bulma umuduyla etrafına bakındı.

Sonra da kaşlarını çatarak ayaklarını trampleninden sarkıtan bu çılgın kadına baktı ve... yüzü daha da kayıtsız bir hâl aldı. Sanki otobüs bekliyormuş gibi yana baktı, ardından sanki dünyada bundan daha sıkıcı bir cümle kuran kimse olamazmış gibi bir sesle konuştu: "Karımın beni terk ettiği gün, kanser olduğumu öğrendiğim gündü."

- 14 -

İşte, kalmaya böyle karar verdim.

Daha doğrusu, Charlie'yi bir romantik komedi hayranına dönüştürmeye böyle karar verdim. Zor bir işti. Fazla zor. Ancak onunla ilgili yaşadığım o küçük aydınlanma her şeyi değiştirmişti.

Birden ona başka türlü bir merak duymaya başlamıştım.

Kalmama yetecek bir merak.

Sonuçta istediğim an vazgeçebilirdim. Esther Williams'ın malikânesinde biraz daha takılsam bir şey olmazdı.

Böylece tramplenin basamaklarından indim ve Charlie'nin peşinden yemek masasına giderek ciddi pazarlıklara başlamak üzere karşısına oturdum. Artık yeni bir güç vardı elimde, istediğim an çıkıp evime gidebilirdim ama bana istediğimi verirse kalmaya da aynı derecede hevesliydim.

İstediğim belliydi: Senaryoyu doğru düzgün yazmak.

Charlie'nin bütün projeye karşı ne kadar agresif bir kayıtsızlık içinde olduğunu görünce... hikâyesi de düşünülürse, belki, bir ihtimal, derinlerde bir yerde, hayatta itiraf etmeyecek olsa da onun da bunu yapmak istiyor olabileceğini düşündüm.

Üstelik belki -sadece belki- yine o aynı derin yerde, küçümsemeden daha ilgi çekici ve kompleks bir şey bulabilirdik. Yoğun ve yaratıcı tıkanıklığını iyileştirmeye yetecek kadar besleyici bir

şeyler. Tabii, bir yandan da benim kariyerimi canlandıracak bir şeyler.

Ne olursa olsun denemeye değerdi.

Fazla mı uçuyordum? Artık Charlie hakkında, aşırı iyimser olamayacağım kadar çok şey biliyordum. Ama hiç değilse elimde bir şans vardı. Bunu iyi değerlendirmeliydim.

Havuzdan yemek masasına doğru yürürken uzun vadeli birkaç hedef belirlemiştim:

- Charlie'nin romantik komediler konusundaki tepeden bakan tavrını kıracak bir yolculuğa çıkarmak.
- Birlikte müthiş bir senaryo yazmak.
- Bu senaryonun bütün dünyayı kahkahalara boğacak ve umutlandıracak büyük bir filme dönüşmesini izlemek.
- Artık başarısız bir yazar olmamak.

Peki, uzun vadeli hedeflere nasıl ulaşılır? Kısa vadeli hedeflerle:

- Kovulmamak.
- Sylvie'yi uzaktan idare etmeyi becerip babamın hayatta kalmasını sağlamak.
- Charlie'nin beni durdurmasına fırsat vermeden berbat durumdaki senaryoyu baştan aşağı yenilemek.

Kolay iş.

İzninizle biraz ileri sarıp güzel kısmına geleceğim: Pazarlıklar iyi gitti.

Charlie'ye *-çekip gitmeye hazır* birinin öz güveniyle- ancak şartlarımı kabul ederse kalacağımı söyledim: *bir,* fazlasıyla havada kalan ve hakaret sayılan o mutsuz sonu makul, neşeli, tatmin edici bir sona dönüştürmek ve *iki,* senaryoya doldurduğu

çılgınca şeylerle ilgili -çıplak yüzme, çizgi dansı, öpüşme- sahiden araştırma yapmak.

"Tamam," dedi Charlie.

"Neye tamam?"

"Her şeye tamam."

"Sonu değiştirmeye de mi tamam?"

"O konuda fikrimi değiştirdin."

"Peki, tüm o araştırmaları yapmaya da tamam mı?"

"Evet. Tamam."

"Bunun o şeyleri gerçekten *yapmak* anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Benimle. Araştırma için."

Charlie bunun üzerine sanki bütün bu plan onu soymak üzerine kurulmuş gibi, "Seninle çıplak yüzmem," dedi.

"Ben de seninle çıplak yüzmem," dedim.

"İyi," dedi Charlie, biraz fazla kayıtsız bir ifadeyle.

"Ayrıca yüzmek zorunda da değilsin," dedim. "Ama o havuza girmek zorundasın."

Charlie bir kaçış yolu ararcasına hareketsiz kaldı.

"Ne kadar oldu?" diye sordum.

"Yüzmeye son gidişim mi?"

"Herhangi bir su kütlesine girmen. Küvet bile olur."

Charlie hesap yaparmış gibi başını kaldırdı. Sonra, "Yirmi sekiz yıl," dedi. "Aşağı yukarı."

Aynen öyle der gibi başımı salladım. "Neye benzediğini hatırlamıyorsan suyun içinde olmakla ilgili bir şey yazamazsın."

Bunu düşünürken Charlie'nin çenesi gerildi.

Üsteledim. "Romantik komediler âşık olmakla ilgilidir."

"Bunu biliyorum."

"Âşık olmak da bir duygu beslemekle ilgilidir."

"Katılmıyor değilim."

"O hisleri bizzat yaşayamıyorsan yazamazsın ya da seyircinin hissetmesini sağlayamazsın." Dikkatinizi çekerim, *ayrıca*

aşkın var olmadığına dair o toksik ve yeterince irdelenmemiş görüşlerini de tekrar gözden geçirmen gerekecek, demedim.

"Ben hissediyorum," dedi Charlie.

"Şahane," dedim. "O zaman kolay olacak."

Sonunda Charlie bütün taleplerimi kabul etti. Biri hariç. O kadar da önemli gibi görünmeyen, son anda eklediğim talebim.

"Başlığı da değiştirmemiz gerek," dedim.

İşte orada çizgiyi çekti.

"Olmaz," dedi. "Başlık kalacak. Hanımefendinin tek şartı buydu."

Onunla mücadele etmedim. Şimdilik.

Logan, avukatına basit, son derece standart bir sözleşme taslağı hazırlatmıştı. Temel olarak yapmam gereken şeyin *tamamlanmış bir iş* teslim etmek olduğu bir sözleşme. Güzel olmak zorunda değildi, yalnızca tamamlanmış olması gerekiyordu.

"Peki ya bitiremezsen?" diye sordum Logan'a.

"İşin herhangi bir nedenle tamamlanamaması -sen işi bırakırsan ya da o seni kovarsa- sözleşme ihlaline girer."

"Ödememi alamaz mıyım?"

"Alamazsın."

"Bu biraz aşırı değil mi? Sonuçta onun beni burada istemediği düşünülünce..."

"Açıkçası gayet standart bir madde. Aşırı olan Charlie."

"Yani işi bitirene kadar para almayacağım ve bitiremezsek, hiç para almayacağım."

Logan başıyla onayladı. "İşte bu kadar basit."

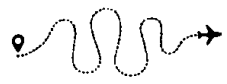
"Basit mi?" diye sordum.

"Kolay değil ama basit," dedi Logan omuz silkerek. "Sen sözleşmeyi ihlal etmemeye bak."

O sözleşmeyi bozan kesinlikle ben olmayacaktım.

Bu şeyi yazmak için altı haftamız vardı. Altı hafta boyunca *kovulmamayı* başarabilir miydim?

Eh, görecektik.

O gece Charlie'nin evindeki saray yavrusu misafir odasında, eski eşinin iç mimarı tarafından seçilmiş milyonlarca iplikten oluşan nevresimlerin altında huzur içinde uyumam gerekiyordu. Sonuçta beni tatmin edecek yeni bir plan üzerinde anlaşmıştık.

Ne var ki gecenin ikisinde uyandım. Yatağımdaki sarsıntı uyandırmıştı beni.

Deprem mi oluyordu? LA'de ara sıra olan bir şeydi bu, değil mi? İyi de insan deprem olurken ne yapardı? Pencereden mi kaçıyorduk? Kapı eşiğine mi gizleniyorduk? Kollarımızı uçamayan bir kuş gibi çırparak dışarı mı koşuyorduk?

Hiçbir fikrim yoktu.

Baskılı pamuk sabahlığımı tişörtümle taytımdan oluşan pijamalarımın üzerine geçirdim -güvenli bir yere kaçmamız gerekirse diye parmak arası terliklerimi de kaptım- ve sendeleyerek Charlie'nin evin diğer kanadında yer alan odasına doğru koşmaya başladım.

Ama yarı yolda, yemek odasında Charlie'yi gördüm. Uyanıktı. Görünüşe bakılırsa *çalışıyordu*. Hiç paniklemiş gibi bir hâli yoktu. Beni görene kadar. Beni görünce bilgisayarının kapağını gereğinden biraz hızlı kapadı.

Peki. *Bu* dikkatimi çekmişti işte.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hiç," dedi Charlie.

"Şüpheli bir hava yayıyorsun," dedim.

Bunun üzerine Charlie, "*Sen* ne yapıyorsun?" diye sorarak aklıma yeniden depremi getirdi.

Ne mi yapıyordum? "Bir sorum var."

"Neymiş?"

"Acaba şu an... deprem mi oluyor?"

"Deprem mi?" diye tekrarladı Charlie.

Etrafa bakındım. "Uyandım ve her şey... sallanıyordu."

Charlie kaşlarını çattı. "Deprem yok," dedi.

"Hiç mi yok?" Belki de o, depremlere alışıktı.

Charlie başını iki yana salladı. "Cıks. Hiç yok."

Ne kadar da küçük düşürücüydü. "Anladım," dedim sanki şakasına katılıyormuşum gibi. Gerçi şakanın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

O an gözüme karanlık penceredeki yansımam takıldı. Saçım başım dağılmış, sabahlığım yamulmuş, başıboş saçlarım öfkeli bir denizanası gibi dalgalanmıştı. Terliklerimi de yanlış giydiğimi fark ettim.

"Belki de rüya görmüşsündür," dedi Charlie o esnada.

Buna tutunabilirdik. "Evet," dedim. "Belki de."

Ancak tam o sırada küçük bir cıyaklama duydum ve Charlie'nin bilgisayarının yanındaki hangarı andıran pelüş nesneyi ilk kez fark ettim.

"O ne?" diye sordum.

"Ne ne?" diye karşılık verdi Charlie.

Fakat ben çoktan cıyaklamanın peşine düşmüş, ilerlemeye başlamıştım. Hangarın kapısından bakınca içerideki yaratığı gördüm. Gözünü dikmiş, bana bakıyordu. Küçük, kabarık bir tüy yumağı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Kobay faresi," dedi Charlie, *tabii ki*, der gibi.

Ama emin olamadım. "Öyle mi?"

Çocukken kuzenimin bir kobay faresi vardı. Bu mahlûk biraz... farklı görünüyordu. *Farklı* derken bildiğiniz toz paspası gibi görünmesinden bahsediyorum. Beyaz ve sarı tüyleri patilerini dahi kaplayacak kadar uzun ve dağınıktı. Hatta neredeyse tamamen tüyden oluşuyordu. Bir de iki parlak, kahverengi göz.

Ona bakakaldım.

"Peru'ya has uzun tüylü cins," dedi Charlie. "Adı Cuthbert."

"Senin mi?" diye sordum şaşkınlıkla, ki ses tonum biraz da, *yetişkin bir adamın Cuthbert adında bir kobay faresiyle ne işi olabilir ki?* der gibiydi.

"Sayılır," dedi Charlie. "Tam olarak değil. Yani artık. Karımın. Eski karımın. Evli olduğumuz dönemde onu ve kardeşini pat diye sahiplendi. Bana hiç sormadan. Sonra evden giderken onları da götürdü. Ama bir nevi ortak velayet gibi bir şey oldu."

Bir Charlie'ye bir kobay faresine baktım. "Başından beri hep burada mıydı?"

Charlie başını iki yana salladı. "Geçici olarak bakıyorum. Karım şehir dışındayken."

"Eski karın," diye düzelttim. Sonra da, "Peki neden küçük, kumaştan bir hangarın içinde?"

"Böyle küçük çadırlara gizlenerek takılmayı seviyorlar. Eski karımın bunlardan bir koleksiyonu var. Sirk çadırı, igloo, arı kovanı. Hatta Airstrem şeklinde bir çadırı bile var."

"İyi de... kaçmıyor mu?"

Charlie başını iki yana salladı. "Orada öyle saatlerce kalabilir."

"Kardeşi mi var dedin sen?" diye sordum etrafa bakınarak.

"Geçenlerde öldü," dedi Charlie. "O yüzden Cuthbert biraz depresif. Bunlar sürü hayvanıdır."

Cuthbert'e baktım, o da bana baktı.

"Elime alabilir miyim?" diye sordum.

Charlie başını iki yana salladı. "Kaldırılmaktan hoşlanmıyorlar," dedi. "Kartal tarafından kapılmış gibi hissetmelerine neden oluyor."

"Kobay farelerinin nasıl hissettiğini nereden biliyorsun ki? Herhangi bir konuda?"

Boşanan ve ortak velayetle kobay faresi bakan Charlie Yates, "Biliyorum işte," dedi.

Bu kesinlikle şok edici bir manzaraydı. Charlie Yates ve evcil bir hayvan.

Ama Charlie hiç de şaşkın değildi.

Bir süre benim Cuthbert'i izleyişimi izledi, ardından da yüksek bir fısıltıyla, "Saat gecenin ikisi. Yatağına dön," dedi.

Ama dönmedim.

Aksine, odama gittim ve aynada Frankestein'ın gelini yansımamı izledim, sonra da saçlarımı toplayıp dişlerimi fırçalayarak ve sabahlığımın önünü tekrar bağlayarak insana dönmeye çalıştım. Geçmişe dönük olarak kendime çekidüzen vermeye.

Tüm bunların ortasında bir yerde depremin hâlâ devam ettiğini fark ettim.

Her şey hâlâ sallanıyordu yani.

Ama aslında her şey değil, sadece *ben* sallanıyordum.

Daha net olmak gerekirse kalbim. Şu deli gibi çarpma işine geri dönmüştü. Elimi kalbimin üzerine koydum ve avucuma tekrar tekrar vuruşunu hissettim. Sanki oraya tıkılıp kalmış, büyülü, vahşi bir hayvan gibiydi, çaresizce dışarı çıkmak istiyordu.

Hiç tereddüt etmeden Charlie'nin yanına döndüm. Bu kez terliklerimi doğru giymiştim.

Ben yeniden odaya girerken Charlie bu kez ayağa kalktı. Sanki *bir* gece yarısı baskını kabul edilebilirmiş ama *ikincisi* endişe sebebiymiş gibi. Bu sefer eşofman altı ve üzerinde Stephen King'den bir alıntı bulunan bir tişört olduğunu fark ettim: CEHENNEME GİDEN YOL ZARFLARLA DÖŞELİDİR.

Pijaması bu muydu? Ne garip bir görüntüydü. İyi de adamın Oxford gömlek ve kadife pantolonla uyumasını mı bekliyordum zaten?

"Çok özür dilerim," dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Bir soru daha sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi Charlie.

Aramızdaki mesafeyi kapadım -dişlerimi fırçalayıp saçlarımı topladığım iyi olmuştu- ve Charlie'nin meraklı yüzüne baktım.

Bir elimi sanki bağlılık yeminine başlayacakmışım gibi göğsüne koydum. "Elini buraya koyabilir misin?"

Charlie başıyla onaylayıp elini kendi kalbinin üzerine koydu.

"Hayır, kendine değil," dedim. "Benimkine." Ona göstermek için elimi kendi göğsüme götürdüm.

Charlie'nin gözleri hafiften irileşti. "Sen elimi..." Bakışları aşağı indi. "Oraya koymamı mı istiyorsun?"

"Tıbbi nedenlerle," dedim. "Sanırım bir sorunum var."

"*Kelimeleri* kullanarak çözebileceğimiz bir sorun mu bu?"

"Evet," dedim. "Ama fiziksel değerlendirmeye de ihtiyaç var. Senin için sakıncası yoksa."

Vardı. Belli ki sakıncası vardı.

Ama yine de dediğimi yaptı, elini sanki çöp öğütücüsünden bir şey çıkaracakmış gibi bir havayla bana doğru uzattı.

Yaklaştıkça her an korkup vazgeçecekmiş gibi yavaşladı, ben de elini tutup kendime doğru çektim ve avucunu göğsüme bastırarak orada tuttum.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Charlie hafiften paniklemiş gibiydi. "Neyi?" diye sordu.

"Sen söyle."

Charlie bir süre hareketsizce durdu, bakışları ikimizin ellerindeydi. Sonra, "Kalp atışlarından mı bahsediyoruz?"

İşte şimdi bir yerlere varıyorduk. "Evet," dedim. "Kesinlikle. Beni uyandıran buydu işte."

"Kalbinin atışı mı uyandırdı seni?"

Başımı *ne çılgın şey, değil mi?* der gibi salladım. "O kadar hızlı atıyordu ki yatağı sarstı."

"O yüzden mi deprem oluyor sandın?"

"Ama hâlâ devam ediyor. Hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Ben... bir şeyler hissediyorum."

"Sence kalp krizi geçiriyor olabilir miyim?"

"Kalp krizlerinden pek anlamam."

"Ben de seninkine bakabilir miyim?" diye sordum.

"Neyime bakacaksın?"

"Kalbine," dedim boştaki elimi uzatıp göğsüne bastırırken.

Charlie neler olduğunu anlayamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Senin kalbin de atıyor," dedim.

"Evet, şey..." dedi. "...kalp dediğin atar."

"Ama yani hızlı atıyor. Bayağı hızlı. Benimki gibi." İkimiz de kalp krizi geçiriyor olamazdık, değil mi? Bu istatistiksel olarak... imkânsıza yakındı. Acaba, ne bileyim, *zehirlenmiş* falan olabilir miydik? Ya da öyle bir şey?

"Şimdi atıyor," diye onayladı Charlie. "Ama atmıyordu. Önceden."

"Önceden derken?" diye sordum.

"Sen sabahlığınla ve... saçlarınla falan çıkıp gelmeden ve... ve elimi göğsüne koymadan önce. Böyle değildi. Hızlı atmıyordu."

Ah.

"Yani bilirsin işte..." diye ekledi, "...tıbbi sebeplerle."

"Anladım," dedim.

Belki de artık birbirimizin göğsüne dokunup durmayı bırakmamız gerekiyordu. O kadarı açıktı. Ama bu geçişi nasıl yapacağımı bilemedim.

"Benim için bunu googlelar mısın?" diye sordum sonunda.

"Googlelamak mı?"

"Kadınlarda kalp krizi belirtileri."

Bilgisayarına doğru hareketlenirken ciğerlerinin derin bir nefesle rahatladığını hissettim. "Olur, tabii."

Charlie ekranı kaydırırken sessizliği doldurmak için, "Benim tıbbi semptomları araştırmama izin yok da," dedim.

"İzin yok mu?" diye sordu ekranı kaydırmaya devam ederken.

"Babam ilk yaralandığında en küçük semptomda bile Google'ın altını üstüne getiriyordum. Bu da bir evham kısır döngüsüne dönüştü."

Charlie başını kaldırıp baktı. "Evham mı? Ama baban gerçekten hastaydı."

"Ama ben tüm o tavşan deliklerine düşerdim. Mesela omuzu mu ağrıyor, hemen *omuz ağrısı* diye aratırdım ve iki saat sonra babamın Parkinson olduğuna emin olurdum. Bir de MS. Bir de omuz kanseri."

"Bu senin suçun değil," dedi Charlie yeniden ekranı kaydırmaya dönerek. "Yazar olduğun için öyle."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Öyle mi?"

"Gerçek olmayan şeylere inanmak? Hiç yoktan bir şeyler uydurmak? Aralarında bağ olmasına gerek olmayan ya da *bunu istemeyen* noktaları birleştirmek? En iyi yazarlar yapar bunları."

Charlie Yates'in beni *en iyi yazarlar* arasında anması tuhaf bir biçimde iyi gelmişti.

Ayrıca az önce onun kalbinin daha hızlı atmasına neden olmak da tuhaf -beklenmedik- bir biçimde iyi geldi.

Charlie de teşhisimi tam o sırada buldu. "İnternete bakılırsa kalp krizi geçirmiyormuşsun," dedi.

"Öyle mi?"

"Öyle. Ama anksiyeten olduğunu söylüyor."

"Hah!" diye patladım. Sonra Charlie'nin yana eğilmiş başına baktım. "Son on yıldır anksiyete seviyem hiç bu kadar dipte olmamıştı."

Bu tartışmaya kapalıydı.

"Ben tam da bu konuda konuşulacak insanım," dedi Charlie. "Hastayken anksiyeteyle epey mücadele ettim."

Aklını kaçırmış gibi şaşkınlıkla baktım ona. "Bende anksiyete falan yok. Sadece sürekli endişeliyim."

Charlie bir süre sessiz kaldı, sonra, "Bu cümlenin odada yankılanmasına izin vereceğim," dedi.

Peki. Ne demek istediğini anlamıştım. "Ama yani sonuçta endişelenmem gereken gerçek durumlar var."

Charlie elini sallayarak beni savuşturdu. "Yaftalamamıza gerek yok."

"Teşekkürler."

"Mesele şu ki..." dedi. "...internet senden burnundan ağır ağır nefes alıp vermeni istiyor. Beş buçuk saniye al, beş buçuk saniye ver."

"*Beş buçuk* mu?" diye sordum. "Dr. İnternet öyle mi diyor?"

Charlie başıyla onayladı.

"Eh, internete karşı gelinmez değil mi?"

"Doğru," dedi Charlie. "Şimdi nefes almaya başla."

Birkaç nefes alışımı izledi, sonra, "İnternet ayrıca içeri girdiğinde bilgisayarımı neden sakladığımı da sormanı istiyor," dedi.

İşte bunu beklemiyordum. Kaşlarımı çatarak Charlie'ye baktım. "Bunu yapmak zorunda... Ben aslında..." Sonra birden, "Sen benim bunu sormamı *istiyor musun?*" diye sordum.

Charlie başıyla onayladı. "Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Ben hiç öyle düşünmüyordum. Ama peki. "Ne saklıyordun?"

Yemek masasının diğer tarafına geçtim ve Charlie yanındaki sandalyeyi çekip hafifçe vurunca yanına oturdum. Sonra bilgisayarını açıp tam ekran yaptı.

Gözlerimi hemen kapamam gerekirse diye iyice kısarak ekrana baktım.

Ama ekranda yalnızca bir bahçe çizimi vardı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Bir video oyunu," dedi Charlie. "Bir şeyleri basınçlı suyla yıkıyorsun."

Sonra birkaç tuşa bastı ve sanki hortumu tutan oymuş gibi hızla su fışkırmaya başladı.

Charlie hortumu kirli bir kaldırıma doğrulttu ve su aktıkça ardında temiz, pırıl pırıl bir alan açtı. Hortumdan bir de tok bir ses çıkıyordu. Kaldırım tamamen temizlenince oyundan tatmin edici bir *çın* sesi duyuldu ve Charlie birkaç puan kazandı.

"Ben içeri girdiğimde *bununla* mı uğraşıyordun."

"Evet."

"Sanal olarak basınçlı suyla kaldırım yıkadığın bir oyun mu oynuyordun yani?"

"Sadece kaldırım değil," dedi Charlie, kaldırımın yanındaki verandaya yönelerek. "Bütün bahçe."

"Ama..." diye başladım ancak aklıma gelen tek kelime, "Neden?" olmuştu.

Charlie *makul soru* der gibi başını salladı. Ardından, "Çünkü eğlenceli. Ayrıca Cuthbert de seviyor," dedi.

Charlie kobay faresinin nasıl da sakinleştiğini göreyim diye oyunu tekrar başlattı. Ancak bakışlarım fare ile ekran arasında gidip gelirken arada bir fark göremedim. Charlie sanal köpek kulübesinin yan tarafını basınçlı suyla yıkamaya başlamadan önce Cuthbert orada tüy yumağı gibi duruyordu ve oyun başladıktan sonra da tam olarak aynı tüy yumağıydı.

"Bu oyunu rahatlatıcı bulanın Cuthbert olduğuna emin misin?" diye sordum.

Charlie odağını hiç dağıtmadan, "Fark eder mi?" dedi.

Daha ne olduğunu anlamadan ben de kendimi kaptırdım. Charlie'nin verandayı bitirip oluklara geçmesini, ardından çitin arkasındaki duvarı ve bütün avlu mobilyalarını yıkamasını izledim. Ta ki nasıl olduğunu bile anlamadan sabah olana kadar. Suyun fışkırma sesini dinledim, bir yeri gözden kaçırdığında işaret ettim ve dünyadaki en sevilen senarist bahçenin geri kalanını bitirip seviye atlarken büyülenmiş gibi yanında oturdum.

Charlie'nin dönüp de onu izleyen Cuthbert ve bana bakması da o sırada oldu.

"İyi haber," dedi sonra.

"Ne?" diye sordum.

"Bana kalırsa Cuthbert seni sevdi."

- 15 -

Nihayet yatağıma geri döndüğümde depremim yatışmıştı. Derin bir uykuya daldım. Ta ki sabahın beşinde irkilerek uyanana kadar.

İçimde babamın iyi olmayabileceğine dair bir korku vardı.

Bunun tamamen belirsiz bir endişe olduğunun farkındaydım: Birinin iyi olmayabileceğine dair muğlak bir his. Ama son on yılda babam için o kadar çok endişelenmiştim ki. Kalbim bunca zamandır düğüm düğüm olmuş, kaskatı bir topa dönüşmüştü sanki. Şimdi de endişelenecek özel bir şey olmadığı hâlde çözülemiyordu.

Endişelenme görevimi resmî olarak Sylvie'ye devretmiştim. Onun gayet yetkin ve olgun biri olduğunu biliyordum. Her şeyi halledebileceğine inancım tamdı. Büyük oranda. Az çok. Sadece sürekli babası için endişelenmeyen o insan nasıl olunur, onu bilmiyordum.

Belki de kalbimin bu aralar böyle atması da bununla alakalıydı. Kendi düğümlerini çözmeye çalışıyordu.

Ya da belki de ölüyordum.

Belki de bir seferliğine kendime Google'da aratma izni vermeliydim.

Sabahın beşinde, karanlığın ortasında, yatağımda uzanıp bunları düşünürken telefonum çaldı. Arayan Sylvie'ydi. FaceTime üzerinden arıyordu.

"Biliyordum!" dedim yatakta doğrularak. "Ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedi Sylvie. Orada, telefonumun dikdörtgen ekranından bana bakıyor, sakin duruşu da sözlerini destekliyordu. Bizim odamızdaydı, ranzanın bana ait olan alt katında oturuyordu. Yüzünü yeni yıkamış, saçlarını düzgünce toplamıştı.

FaceTime'ın beni gösteren küçük ekranına baktığımda benim saçlarımınsa aksine yatmadan önce yaptığım atkuyruğundan kurtulduğunu fark ettim. Karman çorman buklelerim yüzümdeki panik ifadesiyle birleşince elektrik prizine parmağımı sokmuş gibi görünüyordum.

"Bir şey olmadı mı?" diye sordum. "O zaman neden aradın?"

"Sana bunu söylemek için."

"İnsanlar bir şey olmadığını söylemek için bir başkasını aramazlar," dedim.

"*Normal* insanlar aramaz," dedi Sylvie. "Ama söz konusu olan ikimiziz."

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. "İyi de saat sabahın beşi."

"Burada *yedi*."

Yine doğru bir nokta. Sylvie her saniye daha da mantıklı geliyordu.

"Bu saatte FaceTime *yapmasak* olmaz mı?" dedim sonra. "Kameralara hazır değilim."

"Ama ben seni görmek istiyorum!"

Ben daha cevap veremeden Sylvie'nin ekranında başka bir yüz daha belirdi. Erkek arkadaşı Salvador'un yüzü. Atkuyruğu, sanki o da yeni kalkmış gibi dağılmıştı.

"Bence harika görünüyorsun," dedi Salvador.

Onunla daha önce birkaç kez FaceTime üzerinden konuşmuştuk. İkinci sınıftan beri çıkıyorlardı. "Selam, Salvador," dedim.

"Selam, abla," dedi Salvador.

Sonra Sylvie'ye döndüm: "Salvador orada mı? Bizim evde?"

Sylvie, duş almaya giden Salvador'a el salladı. Sonra bana, "Bizimle kalıyor," dedi.

Telaşa kapılmak istemiyordum. Salvador'u severdim. Sylvie için mükemmel bir erkek arkadaştı: olgun, düşünceli, destekleyici. Geçen cadılar bayramında kardeşime dişleri "SENİ SEVİYORUM" yazan bir balkabağı oymuştu.

Ama erkek arkadaşların geceyi evimizde geçirmesi planın bir parçası değildi.

"Hani yazı Brezilya'da büyükannesiyle geçirecekti?" dedim.

"Planlar değişti."

"Ne zaman?"

"Buradaki yüksek lisansa kabul edilince."

"Yüksek lisansa mı başlıyor?"

"Ağustosta. Ama yazın ön koşul derslerini alacak."

Derken, içimi bir karamsarlık kaplarken cevabını *zaten tahmin ettiğim* o soruyu sordum: "Sadece bir iki geceliğine kalıyor, değil mi? Kendine bir yer bulana kadar."

Sylvie, "Şeeyyy," dedi.

"Orada uzun süre seninle kalamaz," dedim.

"Sonuçta boş bir yatağımız var," dedi Sylvie.

"O benim yatağım," dedim.

"Evet. Sen gelir gelmez -artık ne zaman gelirsen- onu şutlarız."

Ama asıl meseleyi kaçırıyordu. Yatağım için endişelenmiyordum. "Sylvie, orada kalamaz," dedim.

"Neden? Babam sorun etmiyor. Salvador'u seviyor."

"Salvador'u *hepimiz* seviyoruz," dedim. "Mesele o değil."

"Peki, mesele *ne?*"

"Dikkatini dağıtır," dedim.

"Dikkatimi dağıtmıyor," dedi Sylvie. "Hatta yardımcı oluyor."

"Yardımcı olamayacak kadar yakışıklı."

"Hatırlatmak isterim, yüksek lisansını doktor asistanlığı üzerine yapacak. Kendisi bir sağlık çalışanı."

"Henüz değil."

"Anlatmak istediğim şu ki etrafta bulunması yararlı olacak biri o."

"Sylvie," dedim ama inatçı bir ses dışında herhangi bir gücüm olmadığının farkındaydım. "Salvador orada kalamaz. Babam tam zamanlı, yedi yirmi dört ilgilenilmesi gereken biri. Hem *âşık* olup hem de bu işi düzgün yapamazsın. Sence de böyle bir şey mümkün olsa şimdiye kadar ben bir yolunu bulmuş olmaz mıydım?"

"İyi," dedi Sylvie.

Bu kadar çabuk pes etmesini beklemiyordum. "İyi mi?"

"Evet, iyi. Salvador'a başka bir yer buluruz. Yani sabahları babamla yoga yapıyor, çamaşırları katlıyor ve babamın Bayan Otsuka'yla birlikte hobi bahçesine inmesine yardımcı oluyor ama sorun değil. Aynı zamanda Bayan Otsuka'nın yaz için buraya gelen ve epey utangaç -ve acayip *sevimli*- biri olan torunu Kenji'ye de bakıcılık yapıyor. Ama mesele değil. Salvador'u evden atarım."

"Güzel," dedim. Vicdan azabına kapılmayacaktım.

"İyi," dedi Sylvie.

"Harika," dedim.

"Şahane," dedi Sylvie.

Kısa bir duraksamanın ardından konuyu değiştirmek için, "Dün senin şu yazarla gerçek hayatta tanışmak hoşuma gitti," dedi.

"FaceTime gerçek hayat değil," dedim.

"Yeterince yakın."

"Ayrıca o benim yazarım da değil," dedim.

Ancak Sylvie bunu duymazdan geldi. "Tatlı biri!" dedi. "Onunla evlenip boy boy yazar bebekler doğurmalısın."

"Sylvie!"

"Küçük pipolar tüttürür, tüvit ceketler giyer ve metaforlardan bahsederler."

"Sylvie!"

"Sadece havası hoşuma gitti, anlatabiliyor muyum? Ayrıca yüzünde de bir şeyler var. Bir tür sıcaklık. Gözlerinin köşelerinin kırışması."

"Sylvie, biz iş arkadaşıyız. Lütfen kafamda bizi eşleştirmeye kalkma."

"Çok geç," dedi Sylvie.

Sonra yastığına yaslandı. "Bana Hollywood'dan bahsetsene," dedi.

"Tam bir..." diye başladım, sonunda, "yolculuk," diye tamamladım.

Sonra ona olup biten her şeyi anlattım: Charlie'nin gelişimden haberi olmamasını, sonra beni işe almayışını, ben senaryosunu yerden yere vururken *notlar almasını*, ardından yazdıklarımı okuyup kazara beğenmesini ve beni işe almasını ama tam anlamıyla, gerçekten de almamasını. Olan biten her şeyi en ufak detayına kadar anlattıktan sonra Jack Stapleton'la tokalaşmamı anlatarak zirveye çıktım ve kanıt olarak da elimi telefona doğru kaldırdım. Sylvie kaşlarını çattı, şaşkınlık nidaları attı ve sevindi. El kısmına geldiğimizde de, "O avucuna *Jack Stapleton buradaydı* yazan bir dövme yaptırmalısın," dedi.

"Şahane fikir," dedim.

Sıradaki soru: "Charlie Yates'in malikânesinde yaşamak nasıl bir şey?"

Bir süre düşündüm. "Sessiz," dedim. "Belki biraz da yalnız. Bunca alana alışkın değilim. Lükse de. Burası otel gibi. Uykuya dalabilmek için arkadan podcast açmak zorunda kaldım."

"Ev özlemi çektiğini söyleme bana."

"Sanırım birazcık çekiyorum," dedim. "Burada kimse müzikal şarkıları söylemiyor. Ya da zither çalmıyor. Ya da yemek

yaparken beni eğlendirmek için canlı sesli kitapmış gibi yüksek sesle kitap okumuyor. Bu evin mutfağına hiç el sürülmemiş sanki. Mağazalardaki teşhir mutfakları gibi. Hani hiç..." Uygun ifadeyi aradım ve sonunda, "...eğlenceli değil," dedim.

"Belki de kendi eğlenceni kendin yaratman gerekiyordur," dedi Sylvie.

"Senaryo yazmak eğlenceli olacak," dedim ama sonra durdum. "Ya da kâbus gibi. Hangisi olur, hiç emin değilim."

"En sevdiğin yazarla birlikte senaryo yazmak nasıl kâbus gibi olabilir ki?" diye sordu Sylvie.

"Şöyle ki..." dedim. "...görünüşe bakılırsa aşka inanmayan o adamlardan biri."

Sylvie, "Off," dedi.

"Ayrıca şimdiye dek gördüklerime dayanarak doğru düzgün bir şeyler yazmamız için önce onu çizgi dansı derslerine zorla götürmem, su fobisini iyileştirmem ve insan ilişkilerinin aslında önemli olduğuna ikna etmem gerekiyor."

"Çocuk oyuncağı," dedi Sylvie.

"Üstelik..." diye ekledim. "...onun rızası olmadan."

"Sen bu iş için doğmuşsun," dedi Sylvie.

"Öyle mi?"

"Ona Sylvie modeli uygula," dedi Sylvie.

"*Sylvie modeli* mi?"

"Kontrol sendeymiş gibi davran. Bana hep öyle yapardın."

"O durum farklıydı," dedim. "Karşımdaki senken *gerçekten* kontrol bendeydi."

"Peki ama yapmak istemediğim bütün o şeyleri nasıl yaptırdın bana?"

"Sadece başka bir seçenek yokmuş gibi davrandım."

"Aynen işte."

"O çocuk değil, Sylvie. Yetişkin bir adam. İstediğim her şeyi yapması için ona Jedi zihin hilesi uygulayamam."

"Herkes içten içe biraz çocuktur," dedi Sylvie. "Öğretmen sesini kullan. Emin ol çok şaşıracaksın."

Böylece denemeye karar verdim.

Neden olmasın ki? Daha iyi bir fikrim yoktu sonuçta.

Sylvie'yle konuşmamız bittiğinde saat altı olmuştu. Mayomu giyip saçlarımı topladım, ardından öğretmen moduna girerek öz güvenli adımlarla Charlie'nin odasına doğru ilerledim ve kapısını sertçe çaldım.

Charlie biraz sonra eşofman altının lastikli bileklerinden biri yukarı sıyrılmış, tişörtü ters dönmüş, saçları karman çorman bir hâlde kapıyı açtı. Bir gözü hâlâ kapalıydı ve bir kaptana benziyordu.

Ağzından dökülen ilk sözcükler, "Üzerindeki ne öyle ya?" oldu beni baştan ayağa süzerken. "Resmen çıplaksın."

Öğretmen sesi. Öğretmen sesi. "Çıplak değilim. Üzerimde mayo var. Yüzmek için."

"Onun altı yani. Çıplaksın."

"Haber değeri yok. Herkes herhangi bir şeyin altında çıplaktır."

"Yani şikâyet ettiğimden değil," dedi Charlie. "Sadece... çok fazla kol ve bacak var."

"Ne giyecektim? On sekizinci yüzyıldan kalma yüzme kıyafetleri mi?"

"Yatağa geri dönsen? Sorun çözülür."

"Tek parça bir Speedo karşısında bu kadar afallayamazsın."

"Uzun zamandır canlı bir kadının yakınlarında bulunmadım."

"Benim suçum değil."

"Ama şu an burada dikiliyor olman senin suçun."

"Kalkma zamanı geldi."

"Neden?"

Öz güven! Öğretmen sesi! Ona Sylvie modeli uygula! "Çünkü program böyle. Sabahları ilk iş yüzerim."

"Hâlâ bunun benimle ne ilgisi olduğunu çözmeye çalışıyorum."

"Sen de benimle geliyorsun."

Charlie bunu duyunca yatağına kaçmak için bir hamlede bulundu ama kolundan tutup onu dışarı sürükledim. Oturma odasını aşıp Fransız kapılardan geçerek havuzun kenarına gittik.

"Ne yapıyoruz şimdi, bir daha söylesene?" dedi Charlie sanki daha önce açıklamışım gibi.

"Maruz kalma terapisi."

Charlie havuza şöyle bir baktı. "Oraya girmem ben," dedi.

"Tabii ki girmeyeceksin," dedim. "*Ben* gireceğim. Sen sadece bana eşlik edecek ve boğulmadığımı göreceksin."

"Peki *ya* boğulursan?"

"Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim," dedim. Sonra elimi havuza inen merdivenin en üst basamağına hafifçe vurdum. "Buraya otur ve ayaklarını suya sok."

Chalie önce bana, sonra havuza, sonra bir daha bana ve yeniden havuza baktı. "Sadece ayaklar mı?"

"Sadece ayaklar."

"Peki, bunu neden yapıyorum?"

"Çünkü ömrünü yüzme havuzlarından korkarak geçiremezsin."

"Ben *sudan* korkuyorum," diye düzeltti Charlie. "Yüzme havuzlarından değil."

"Ayrıca kabul etmiştin. Şartlarda anlaşmıştık."

"Öyle mi?"

Öğretmen sesi. "Aynen öyle."

Charlie iç geçirdi. Sonra beni şaşkınlığa uğratarak... *dediğimi yaptı.* Eşofmanını sıyırdı, ardından havuza adım attı. Belki de benimle uğraşamayacak kadar uykuluydu.

"Offf, soğukmuş," dedi ama yine de oturdu.

"Alışırsın," dedim.

"Daha kahvemi bile içmedim," dedi Charlie. "Onu bırak, dişlerimi bile fırçalamadım."

"Sonra yaparsın," dedim ona kaçma fırsatı vermemek için.

"İşemedim bile!"

"Çalılara işeyebilirsin," dedim. Sonra da daha fazla itiraz etmesine izin vermeden havuza daldım.

Bir şey diyeyim mi? İşe yaradı. Orada durdu. Ben serbest stilde altmış tur yüzerken ayakları suyun içinde, öylece oturdu.

İşim bittiğinde artık iki gözü de açıktı ama onun dışında değişen pek bir şey yoktu.

Havuzdan çıktığımda, "Nasıldı?" diye sordum.

Yüzünde yine o kayıtsız ifade vardı. "Ne nasıldı?"

Stresli olmalıydı. "Havuzda zaman geçirmek."

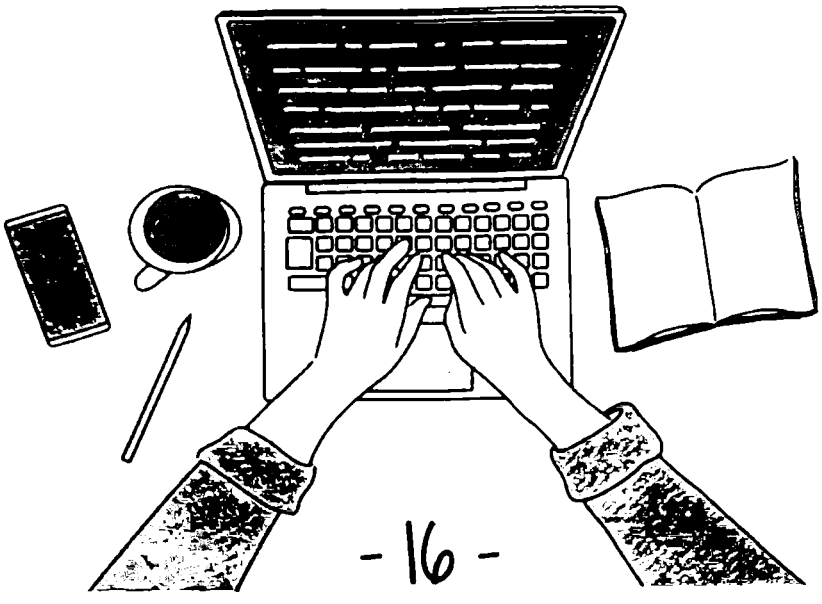
"Ben buna *havuzda* demezdim."

"Ayaklarının seninle aynı fikirde olmadığına bahse girerim."

Charlie sanki tamamen aklımı kaçırmışım gibi baktı bana.

Islak elimle tişörtünün omzuna hafifçe vurarak, "Her neyse," dedim. "İyi iş çıkardın."

- 16 -

Böylece o ilk hafta içinde bir rutin oluşturduk: Sabah ilk iş yüzme, sonra duş, sonra kahve, sonra Charlie'nin yemek masasında dizüstü bilgisayarlarımızı sırt sırta yerleştirip etrafımızda çeşitli uğurlu yazma nesneleri ve şans totemleriyle, birbirimizi görmezden gelmeye çalışarak ama pek de beceremeyerek çalışma. *Final Draft*'ta* daha önce ikimizin de hiç kullanmadığı bir paylaşım özelliği bulmuştuk ve kendimizi onu öğrenmeye zorladık.

Başlarda ikimizin de alışkın olduğu şekilde sessizce çalışacağımızı, değişiklikleri ve soruları birbirimize yalnızca internet üzerinden göndererek alışkın olduğumuz yöntemleri hiç bozmamayı umuyordum. Ama elbette öyle olmadı.

Yani sonuçta o yemek masasının üzerinde bir kobay faresi duruyordu.

Charlie her sabah bir ritüel gibi Cuthbert'i kafesinden çıkarıp hangara koyuyordu ve hayvan da içeri yerleşip bütün gününü ya uzanarak ya da şekerleme yaparak geçiriyordu.

İlk seferinde, "Bence bu kemirgen dikkatimizi dağıtacak," demiştim.

"Ona kemirgen deme."

Kaşlarımı çattım. "E ama... kemirgen değil mi?"

---

* *Final Draft*, senaryo yazmak ve biçimlendirmek için kullanılan bir senaryo yazma yazılım programı.

"Sorun şu ki kendisi şu sıralar zor zamanlardan geçiyor."

Fakat galiba Cuthbert iyi bir arabulucuydu. Bir başkasıyla aynı anda, aynı odada yazmanın normalde yapmadığım bir şey olduğunu da belirtmek isterim.

Charlie de yapmamıştı. "Bu işi genelde insanlardan tamamen uzaklaşarak yaparım," demişti bir ara. "Otobiyografimin başlığının bu cümle olması gerektiğini düşünüyorum: *Upuzun Bir Yalnızlık.*"

Hoşmuş der gibi başımı salladım. Sonra da *acaba bütün yazarların hazırda tuttuğu bir otobiyografi başlığı var mı?* diye düşündüm. Hatta daha da ileri gidip kendiminkini de paylaştım: "Benimki *Bir Gün Bana Teşekkür Edeceksin.*"

Odada başka bir insanın varlığı. Hem de yazmaya çalışırken. Çok tuhaftı.

Mesela tepesindeki küçük yeşil yapraklarla insanın başını dev bir çileğe dönüştüren kapüşonu bulunan uğurlu *sweashirt*'ümü giymek bana kendimi biraz savunmasız hissettirdi. Charlie onu ilk gördüğünde, "Bu... Vay be. Harbiden biraz... şeymiş," demişti.

"Bu benim uğurlu kapüşonlum," demiş ve pek de şans getirmediğini dile getirmemesini ummuştum. Sonra daha kısık bir sesle, "Annem vermişti," diye ekledim.

"Yargılamıyorum," dedi Charlie. "Benim de uğurlu mendilim var."

Cebine baktım ama boştu.

"Ödül törenleri için," diye açıkladı Charlie, ardından da gözlerimi diktiğim yere dokundu. "İlk kez bir ödüle aday gösterildiğimde karım hediye etmişti, ödülü kazandım. Ben de bir sonraki adaylığımda yine o mendili yanıma aldım ve yine kazandım. Şimdi de ona mecburum. Ne zaman o mendili cebime koysam kazanıyorum. O yüzden de taşımaya devam ediyorum."

"Bayağı etkili bir mendilmiş," dedim.

"Değil mi?" diye onayladı Charlie. "Karım çekip gittikten sonra farklı bir mendil almam gerektiğini düşündüm ama zinciri kırmak istemedim."

Beraber çalışırken ifşa olan diğer gizli yazma ritüellerimiz: Ben okurken sayfaların köşelerini okşuyordum. Charlie farkında olmadan topuğunu yere vurup duruyordu. Charlie *Bic* marka tükenmez kalemlerle yazıyor, kapaklarını çiğneyip kalemlerin içine üflüyordu, ki -*kimin aklına gelirdi*- bu şekilde ıslık sesi çıkarıyordu.

Charlie'nin mavi mürekkep insanı olduğu ortaya çıkmıştı, bense kesinlikle siyahçıydım. Yazar olmayanlar için bilgi: Mavi mürekkep-siyah mürekkep meselesi temel bir kimlik meselesidir. Tıpkı CocaCola-Pepsi ya da Beatles-Stones, hatta çizgili defter-düz defter çatışması gibi. Ya biri olursunuz ya da diğeri, ikisi birden olmaz.

Charlie'yi biraz yargılamaktan alıkoyamadım kendimi. Onun da aynı şekilde beni yargıladığını hissedebiliyordum.

Şunu da eklemeden geçemeyeceğim ki Charlie ince uçlu kalem insanıydı, bense yıllar önce kalın uç camiasına katılmış ve bir daha da arkama bakmamıştım.

Ya bir nokta altı milimetre ya da hiç, bebeğim.

Yani geriye dönüp baktığımda bütün bu yazı sürecini pürüzsüz, sanal, dijital, insan ilişkilerini katmadan yürütebileceğimiz fikri sürdürülebilir değildi. Çok geçmeden yemek masasının üzeri buruşmuş kâğıtlarla, üzerine notlar alınmış basılı sahnelerle, atıştırmalık ambalajlarıyla, gazoz kutularıyla, spiralli defterlerle, su şişeleriyle, bir değil iki zımbayla, kalem kutularıyla, bir kutu mendille, upuzun bir uzatma kablosuna bağlanmış bir yazıcıyla, çeşitli dudak nemlendiriciler, göz kalemleri ve hem karton hem de porselen kahve bardaklarıyla doldu.

Ben şahsen masanın bu hâlini daha çok sevmiştim. İlerlemenin görsel işareti.

Charlie'nin de sevdiğine dair bir his vardı içimde.

Her ne kadar ikimiz de kulaklık taksak da habire çıkarıp konuşmaya dalıyorduk. Charlie'nin ne zaman kulaklığını çıkarıp bir soru soracağını ya da bir diyalog okuyacağını hissettiğim bir noktaya gelmiştim. Şunu da söyleyebilir miyim? Yazdıklarını bana yüksek sesle okurken temposuna dikkat etmesi gerekiyordu zira kendimi o kadar kaptırmıştım ki fazla yavaşladığı anda atılıp bir sonraki repliği tahmin ediyordum.

Charlie başını kaldırıp bakıyor ve "Hayır. Ama belki de o daha iyi olur," diyordu.

Bense acaba masanın başında uyuya mı kaldım diye düşünüyordum. Çünkü hiçbir yazar, başka birinin yazdığı bir şeyin *daha iyi olabileceğini* düşünmez. Asla.

İnanılmaz.

Rutin de zamanla evrilmeye başladı. Bütün sabah çalışıyor, öğleden sonra ikimiz de yorgunluk emareleri göstermeye başlayınca ben kalkıp yolu biliyorsanız sadece iki blok ötede bulunan mahalle kahvecisine yürüyordum. Biraz hava değişikliği olsun ve biraz da yalnız kalayım diye. Charlie'yse o sırada Oscar davetlileri listesini oluşturabilecek bir yığın Hollywood insanıyla toplantılarını ve telefon görüşmelerini hallediyordu.

Genel anlamda şaşırtıcı derecede uyumluyduk. Charlie, üzerinde çalıştığımız projeyi hiç umursamayan birine göre epey eğleniyor gibiydi. Öyle ki acaba hayatlarımızın Venn şemasında bir kesişim noktası olabilir mi diye düşündüm: kelimelerle oynama keyfi.

Belki de projenin ne olduğu hiç önemli değildi.

Belki de yazma eylemi o kadar keyifliydi ki tadını çıkarmadan edemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse ben de keyif alıyordum.

Evden uzaklaşmak korktuğum kadar zor gelmemişti.

Şaşıracağınızı hiç sanmam ama Salvador kendine kalacak bir yer bulamadı. Her sabah ilk iş Sylvie'yle birlikte pijamalarını bile çıkarmadan FaceTime üzerinden beni arayarak Baba

Raporu veriyorlardı: günlük toplam sodyum miktarı, reçete güncellemeleri, sadakatle doldurulan renk ve çıkartma tablolarının görsel kanıtları. Salvador, babamı ağırlık antrenmanı için haftada iki kez sokağın başındaki spor salonuna götürüyordu ve düşük sodyumlu ev ekmeği yapımında ustalaşmıştı. Aynı zamanda gitar da çalıyordu -ki bu durum babamı çok keyiflendiriyordu- ve böylece üçü her akşam yemekten sonra Sylvie'nin vokalde ve tefte yer aldığı doğaçlama konserler veriyorlardı.

Günler geçtikçe ve güzel raporlar gelmeye devam ettikçe bakım işini bir kişidense iki kişinin üstlenmesinin daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Görünüşe göre daha eğlenceliydi de. Hatta üçü, bir cumartesi günü çiftçi pazarına giderek koca bir sepet organik sebze almış ve sıfırdan sebzeli makarna yapmışlardı.

Sylvie yemek masamızın üzerine erişte kestikleri bir grup selfiesi göndermişti.

Bunları öğrenmek endişelerimi hafifletiyordu. Birazcık. Endişelerim hafifledikçe de endişelenmemenin ne kadar güzel bir his olduğunu daha iyi idrak ediyordum. Charlie Yates'in malikânesindeki yeni lüks yaşamıma bu kadar çabuk alışmam hayret vericiydi. Ben iyiydim, onlar iyiydi. Herkes iyiydi.

Buna alışmak ne kadar zor olabilir ki?

Başlarda en çok özlediğim şey yemek pişirmekti. Charlie, nasıl desem, yemeğe pek düşkün değildi.

Oradaki ikinci günümde buzdolabını açıp da içinde hazır şarküteri etlerinden başka bir şey görmeyince hayatımın şokunu yaşamıştım.

Evet. Marketin şarküteri reyonundan alınmış paket paket hazır et.

Açık buzdolabına yaslandım. Charlie bana bakınca, "Burada neler oluyor?" diye sordum.

"Buzdolabında mı?" diye karşılık verdi.

"Yiyecek bir şey yok," dedim.

Charlie biraz yaklaşarak, "Var işte," dedi. "Pastırma var. Konserve sığır eti. Jambon da var." Arkasına baktı. "Şunlar da kokteyl zeytini."

"Başka bir şeyin yok mu? Bu kadar mı?"

"Kapak rafında birkaç bira var."

"Ama..." Bütün o etlere bakakaldım. "Bunlarla ne yapıyorsun ki?"

"Yiyorum işte," dedi Charlie sakince. Sanki herkesin yaptığı bir şeymiş gibi.

"Öylece mi?" diye sordum. "Yani sadece... avuç avuç et?"

"*Kaşık kaşık*," diye düzeltti Charlie alınmış gibi. "Gerçi dürüst olmak gerekirse genelde doğruca paketinden yiyorum."

"Charlie, bu hiç sağlıklı değil."

"Sorun yok," dedi Charlie. "Kenya'daki Massailer asırlardır et dışında bir şey yemiyorlar ama turp gibiler."

"Ama *pastırma* yemiyorlar herhalde, değil mi?"

"Makul bir nokta."

Bir duraksama oldu.

"İstersen biraz kahvaltılık gevreğim de var," dedi Charlie başıyla köşedeki küçük kileri işaret ederek.

Buzdolabına bir kez daha baktıktan sonra, "Ama sütün yok," dedim. "Neyle yiyorsun?"

Charlie sanki çok mantıklı bir şey söylermiş gibi, "Suyla," dedi.

Başımı yana eğdim. Daha sonra sanki bu şarküteri etleri üzerine kurulu yaşam gayet makulmüş gibi, "Ben başka bazı yiyecekler alsam... sorun olur mu?" diye sordum.

"Hiç sorun olmaz," dedi Charlie.

"Evde hep yemek pişirirdim de..." dedim durumu normalleştirme çabalarımı sürdürerek.

Charlie başını onaylar gibi salladı.

"Yani akşamları kendime yemek hazırlayabilirim."

Charlie gayet mantıklı bulmuş gibi omuz silkti.

"Paylaşmaktan da mutluluk duyarım," diye ekledim. "Tabii sen... et yığınlarını tercih edebilirsin."

Böylece bu da rutinimizin bir diğer parçası oluverdi, her akşam yemek pişirmeye başladım. Charlie de her gece etrafımda dolanarak sanki *yemek yapan bir insan* onun için yepyeni bir kavrammış gibi beni izliyordu. Aşırı şüpheci davranıyor, "Kendini kesme," ya da "Bir keresinde maydanoz yedikten sonra kusmuştum," yahut "Şu an ağlıyor musun yoksa soğan yüzünden mi böylesin?" gibi şeyler söylüyordu.

Sonra yemek hazır olduğunda pencerenin önündeki mutfak masasını hazırlıyor, bardaklara buzlu su dolduruyor ve önerdiğim her şeye *evet* diyerek oturup yiyordu. Yemeğini çiğnerken, yutarken ve birkaç saniye tadını çıkarırken mutlu sesler çıkarıyordu. Tıpkı...

Tıpkı eski zamanların *akşam yemeği* ritüelinin verdiği zevki unutmuş biri gibi.

Yemeğini çiğnerken sanki buna inanamıyormuş gibi tekrar tekrar, "Muazzam bir aşçısın!" diyordu.

Onu şaşırtmak bana iyi geliyordu.

Bu kadar *takdir edilen* bir şey yapmak da öyle. Babam ve Sylvie de beni takdir ediyorlardı elbette. Hepimiz yemek yapabildiğim konusunda hemfikirdik. Ama onlar artık bana iyice alışmışlardı. Heyecanları sönmüştü.

Charlie içinse her lokma bir yenilikti. Yepyeni ve hayret verici, saf bir lezzetti.

Akşamları markette bana eşlik ediyor, tariflerde ihtiyaç duyduğum şeyleri bulmama yardımcı oluyordu. Ayrıca Cuthbert için de samanlarına ve bezelye topaklarına ek yapmak için tereyağlı kıvırcık ve dolmalık biber gibi küçük lezzetler alıyordu.

Bu Charlie, ilk gün tanıştığım ve beni amatör diyerek küçümseyen Charlie'den çok farklıydı.

Bu Charlie yardımseverdi. Hevesliydi. Minnettardı. Takılması keyifli biriydi. Biriyle birlikte markete gidip o akşam

yiyeceğin yemek için alışveriş yapmak gibi sıradan bir şeyin ne kadar hoş bir şey olduğunu düşündürüyordu bana. Birinin sana eşlik etmesi ve o hoş beklenti. O rahat yoldaşlık. Öylesine laflayabilmek: hoparlörden yükselen şarkılar, şarap etiketlerinin psikolojisi ya da Twinkielerin toplumsal önemine dair sohbetler.

Bir şey daha ekleyeyim mi? Ben yemeği hazırlarken Charlie de büyük bir ciddiyet ve şefkatle Cuthbert'i beslemeye çalışmak gibi zorlu bir göreve adamıştı kendini.

Dışarıdan bakınca kolay gibi görünebilirdi. "Kardeşini kaybettiğinden beri iştahı yok," diye açıklamıştı Charlie daha önce. "Kobay fareleri çok hassastır."

Biri kafasına bir peruk düşürmüş gibi dağınık tüylerinin altında saklanan Cuthbert'e bakmıştım.

"Bana gayet iyi görünüyor," dedim.

"Normalde şu dolmalık biberi silip süpürmesi gerekirdi," dedi Charlie. Sonra ikimiz de Cuthbert'in burnunun dibinde el değmeden duran biber parçasına baktık.

Daha sonra ara sıra başımı kaldırıp baktığımda Charlie'nin biberi yıldız şeklinde kestiğini, Cuthbert'in iştahını açmak için telefonunun hoparlöründen Pachelbel'in *Canon*'unu çaldığını ve Limoges ile Fiestaware porselenleri arasındaki yüzey farklarının kobay farelerinin iştahını etkileyeceğini düşünerek tabakları değiştirdiğini gördüm.

Hassas kelimesi durumu ifade etmekte yetersiz kalırdı.

Zaman zaman konuşmalarına kulak misafiri oluyordum. "Onu özlediğini biliyorum, dostum," diyordu Charlie. "Çok zor. Seni anlıyorum."

Cuthbert sahiden kötü bir gün geçiriyorsa, Charlie bir havucu bir doğrayıcı vasıtasıyla incecik tabakalar hâlinde kesip origami sanatıyla havuç çiçeği şeklini verebilirdi. Ya da hayvanın tırtıklamaya başlamasını beklerken *Bohemian Rhapsody* mırıldanmaya başlardı.

"Sesin çok güzelmiş," dedim Charlie'ye.

Charlie omuzlarını silkti. "Freddie Mercury'ye bayılıyor."

Duyarsız biri gibi görünmek istemem ama bir noktada Charlie'ye, "Yeterince acıkırsa yemez mi?" demek durumunda kaldım.

Charlie *yaygın bir yanılgı* der gibi başını salladı. "Uzun süre bir şey yemezse sağlığı bozulmaya başlar. Kobay farelerinin olayı da av hayvanı olmalarıdır. Yani hasta düştüklerinde bunu gizlerler. Çünkü sürünün en zayıfı daima ilk elenen olur."

"Cuthbert," dedim tatlı tatlı azarlar gibi, "bu odadaki kimse elenmeyecek."

İkimiz de Cuthbert'e baktık. Sonra Charlie, "Bence ikna olmadı," dedi.

İki haftadan fazladır orada kaldığım ve artık evim gibi hissetmeye başladığım bir gece, Charlie'yle yeni bir market gezisinden dönmüştük ki ön kapıdaki güvenlik sisteminin tiz tiz öttüğünü, ardından bir kadının, "Charlie?" diye seslendiğini duyduk.

O sırada ben kilerdeki en yüksek rafa dizmesi için elimdeki domates konservesi kutularını Charlie'ye veriyordum ama kadının sesi duyulduğu anda Charlie beni kolumdan yakalayarak içeri çekti.

Ardından dili yerine oturana kadar kapıyı yavaşça kapadı.

"Ne yapıyorsun..." diye başladım.

Ancak Charlie başını çılgınca iki yana sallayarak bir parmağını dudaklarına götürdü.

İçerisi pek geniş değildi. Yemeklik malzemelerin dizildiği rafların arasına sıkışmıştık ve bedenlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Bu da bir anda Charlie'nin bedeninden yayılan elektromanyetik enerjinin fazlasıyla farkına varmama neden oldu... Ki Charlie'nin de bir anda benim enerjimin farkına vardığını fark etmiştim.

Fısıltıyla konuşmaya geçtim: "Neden kilerde saklanıyoruz?"

"Margaux gelmiş," diye fısıldadı Charlie de.

"Margaux kim?"

"Eski karım."

Tabii ya. Margaux. Kısa bir dönem herkesin gıptayla baktığı o çiftlerden biri olmuşlardı. Charlie'nin *Cehenneme Altmış Beş Kilometre* filminin ve kadının da *Kadınlar Komik Değildir* belgeselinin çıktığı seneydi. Belgesel yalnızca bir buçuk saat sürüyor ve tamamen bu konuda müthiş komik espriler yapan kadın stand-upçıların görüntülerinden oluşuyordu. O sene ikisi de ödülleri silip süpürmüşlerdi.

Yıllar boyunca kadınla ilgili birkaç haber okumuştum. Aklımda kalan en önemli detay -lütfen paniğe kapılmayın- *kurgu sevmediği* yönündeki sözleri olmuştu.

Size biraz zaman vereyim.

Dünyadaki en meşhur kurgu yazarlarından biriyle evli olan bu hanımefendi *kurgu sevmiyormuş.* Yanlış hatırlamıyorsam, "kurgusal hikâyelerin içine giremediği" çünkü onların "gerçek olmadığı" gibi bir şeyler söylemişti. Hatta onunla ilgili yazılardan birisi retorik bir soruyla bitiyordu: "Hepsi uydurma. Hepsi sahte. Ne gibi bir önemi olabilir ki?"

Yani evet, bu evlilik daha ilk günden bitmeye mahkûmmuş.

Bundan daha büyük uyarı işaretleri olup olmadığını bilmiyorum.

Her neyse, kadın şimdi buradaydı. Charlie'nin evinde.

"Burada ne işi var?" diye sordum. Boşanmamışlar mıydı?

"Cuthbert'i almaya geldi," diye yanıtladı Charlie.

"Öyle pat diye evine girebiliyor mu?" diye sordum.

"Şifreyi hâlâ biliyor."

Bu aklımdakileri cevaplamaktan ziyade yeni sorular doğurdu ama neyse. "Aranız iyi değil sanıyordum."

"Değil."

Derken Charlie benim duymadığım bir ses duyarak doğruldu. Gözleri, *aman Tanrım, bu tarafa geliyor,* der gibi açıldı.

Gerçekten de ben susunca onu duyabildik. Telefonda biriyle konuşuyor olmalıydı. "Arabası burada," diyordu. "Ama kapıyı açmıyor."

Sonra tekrar seslendi: "Charlie? Evde misin?"

Charlie'ye, *belki de teslim olsak iyi olur* der gibi baktım.

O da bana, *asla teslim olma* der gibi baktı.

Eski karısının anahtarları mutfak tezgâhına bıraktığını, ardından evin başka bir bölümüne doğru ilerlediğini duydum.

Kadının sesi uzaklaşırken, "Kaçsak mı buradan?" diye fısıldadım.

"Nereye?" diye fısıldadı Charlie. "Her an geri dönebilir."

"Ona mesaj at! Dışarı çıktığını söyle."

"Durduk yere konumumu bildiren bir mesaj mı atayım yani?" dedi Charlie. "Ben ona *hiç* mesaj atmam ki."

"Ne yani, sen ona mesaj atacaksın ve o da, *bu çok komik, Charlie bana hiç mesaj atmaz, kesin kilerde saklanıyor* mu diyecek?"

"Sadece bunun tuhaf kaçacağını söylüyorum."

"Bütün bu hadise tuhaf zaten!"

Charlie sonunda pes ederek telefonunu çıkarmak için elini cebine attı. Ama bir süre aradıktan sonra başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Telefon yanımda değil."

Tam o sırada eski karısının geri geldiğini duyduk. "Kesin benden kaçıyor," diyordu. Sonra bir süre duraksadı. "Ama çok tuhaf. İçerisi felaket. Yemek masasının her tarafında bir şeyler var. Hani sanki yeniden yazmaya başlamış gibi. Sonra lavabodaki bulaşıklar. Ha, bir de –ıyyyy- bir kutu Twinkies var. Ortaokul öğrencisi gibi beslenerek sağlığını nasıl koruyabilir ki?" Bir duraksama daha. Ardından, "Açıkçası eşyalar da hiç onunkilere benzemiyor. Mutfak masasında *bir buket çiçek* var," dedi.

Charlie'yle nefeslerimizi tutarak birbirimize baktık. Saklanma eylemi bizi birleştirmişti. Bir yandan da kadının tezgâhın

üzerinden anahtarlarını aldığını duyduk ve uzaklaşan ayak seslerini dinledik.

Dış kapının ardından kapandığını duyar duymaz aynı anda yabani atlar gibi kilerin kapısından dışarı fırladık. Kimseye hayrı dokunmayacak bir hızla hareket etmiştik ve nasıl olduğundan hâlâ tam emin değilim ama kapının hemen önünde öylece yere bırakılmış bir market poşetine ayağımı geçirmeyi başardım. Sanırım bir ayağım poşete, diğer ayağım da poşete takılmıştı. Tam o esnada Charlie artık ne olduğunu asla öğrenemeyeceğimiz bir şey sormak için bana dönmüştü.

Hatırladıklarım şöyle: Ben tam birileri ayakkabı bağcıklarımı birbirine bağlamış gibi bir hisse kapılırken Charlie arkasını dönüyor ve ben doğruca göğsüne çarparak onu sırtüstü yere deviriyorum.

Ardından yere düşüyoruz.

Hem de epey sertçe.

Dizimin arduvaz fayanslara çekiç gibi indiğini hissettiğim sırada Charlie de bir dizi *off* ve *küt* sesi eşliğinde yere çarptı.

Sonra yan dönüp acıyla inleyerek elini kuyruk sokumuna götürdü.

Ben de yüzüm koltuk altına gelecek şekilde düşmüştüm, dolayısıyla yüzünü görebilmek için doğrulup hafifçe yana kaydım.

"İyi misin?" diye sordum.

Charlie'nin yüzü kıpkırmızıydı ve şahdamarı dışarı fırlamış gibiydi. Tek söyleyebildiği, "Siktiiiiiir, acıyor," oldu.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim! Kuyruk sokumunun üstüne mi düştün? Bir kere izciyken benim de başıma gelmişti. Bu zemin de pek yumuşak sayılmaz bu arada. Hiç esneme payı yok." Onaylamak ister gibi zemine vurdum. "Sence kırılmış mıdır?"

"Zemin mi?" diye inledi Charli sanki kafayı yemişim gibi.

"Kuyruk sokumun!" dedim o benden de beter kafayı yemiş gibi. "Seni hastaneye götüreyim mi? Gerçi kuyruk sokumu kırılınca ne yapıyorlar ki? Alçıya da alamazlar."

Charlie yeniden inlemeye başlamıştı.

"Buz," dedim o an kararlılıkla. Ardından sendeleyerek buzluğa gidip bir paket dondurulmuş sebze aldım ve Charlie'nin kıçına bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlie.

"Dur bi', elini çek," dedim.

"Kıçıma dondurulmuş bezelye koymaya mı çalışıyorsun?"

"Bir kere *jülyen doğranmış karışık sebze* bu, tamam mı?" dedim, *affedersin?* der gibi.

Paketi tutarak, "Çek şunları," dedi.

"Bölgeye buz koymamız gerek!" diye ısrar ettim.

"Emma... Kes şunu. Ben iyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun."

Bu esnada Charlie'nin poposuna erişmek için resmen güreşiyorduk ve ben paketi ondan uzaklaştırmaya çalışırken o da beni engellemek için dönmek gibi parlak bir fikir buldu. Bir de baktım ki paket yırtılmış ve jülyen doğranmış sebzeler mutfağa saçılmış. Sanırım o kargaşada benim dirseğim de daha fazla dayanamadı ve Charlie'nin üzerine düştüm. Yine.

Bir an öylece kalakaldık. Yüz yüze, göz göze, nefeslerimiz birbirine karışır hâlde. İfadelerimiz aynıydı: *Gerçekten oldu mu bu? Hem de yine?*

Derken Charlie sessizliği bozdu: "Hepsini bilerek yaptın, değil mi?"

Bilerek mi? "Hayır, ben..." Etrafıma bakındım. "Market poşetlerinden birine takıldım."

Elimle kanıtı işaret ettim ama Charlie dönüp bakmadı bile.

Hâlâ Charlie'nin üzerindeydim ve kolum gövdesinin altında sıkışmıştı. Charlie gözlerini kapadı. Sonra açtı ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Belki de birbirinin üstüne düşen insanların romantik bir yanı olmadığını kanıtlamak istemişsindir."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu kanıtlamama gerek yok ki. Bu zaten ampirik olarak doğru. Kanıtlanması gerekmiyor."

Ama ben bunu söyler söylemez, tam da o anda, birden birbirimize nasıl karıştığımızın ve birbirimize temas eden her zerremizin farkına vardım. Hâlâ onun üzerinde yattığımın da. Sonra birden *acaba bedenim onun üzerine böyle serilmişken ne hissediyor*, diye düşündüm. Ya da hani Twister gibi oyunlar ve saçma sapan kayak kazaları dışında gündelik hayatta insanların böyle birbirlerinin üzerine yatmasını gerektirecek bir durum olmadığını.

Başka herhangi bir durum, tamamen farklı bir durum olurdu.

Bunu bir kez düşünmeye başlayınca da kafamdan atmayı bir türlü başaramadım.

Ve eğer ortamı doğru okuyorsam Charlie de birden o konuyu aklından *atamamaya* başlamıştı.

Beynimde sorular parıldayan yıldızlar gibi yanıp sönmeye başladı. Oda birden fazla mı sessizleşmişti? Çizilen dizimin sızısı geçecek miydi? Yüzlerimizin birbirine bu kadar yakın olması bedenimde bir tür kimyasal reaksiyona neden oluyor muydu? Belki de en önemlisi: Daha önce başka bir erkekte Charlie Yates'inki kadar gür ve dolgun kirpikler görmüş müydüm ki?

Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

Bir saniye...

Ne düşünüyordum ben?

Gerçekten de bu zamana kadar iki insanın tesadüfen üst üste düşmesinin azıcık bile romantik olmadığında ısrar mı etmiştim?

Çünkü bu *işe yarıyordu.*

Az önce kendimi haksız mı çıkarmıştım ben? Hem de Charlie Yates'in karşısında.

Bu iş hiç iyi bitmeyecekti.

O tuhaf kalbim yeniden deli gibi çarpmaya başlamak için tam da o anı seçti.

"Bu sen misin yoksa ben miyim?" diye sordum.

"Ne?" dedi Charlie.

Ninova

"Çarpıntı."

"Benim çarpıntım falan yok," dedi Charlie.

Elimi göğsüne koydum. "Yoo, var." Sonra adil olmak adına elimi kendi göğsüme götürdüm. "Ama benimki daha fena çarpıyor."

Neden böyle olup duruyordu?

Bir an için kendimi işin bilimsel yönüne kaptırdım ama sonra aşağı baktığımda Charlie'nin sanki dünyadaki en rahatsız edici insanmışım gibi başını iki yana salladığını gördüm. "Emma?" dedi.

"Efendim?" diye karşılık verdim önemli bir şey söyleyebilirmiş gibi.

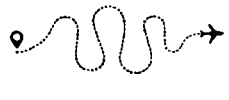
"Artık üstümden çekilir misin?"

Aman Tanrım! Kırık kuyruk sokumu! *Ne halt ediyordum ben?*

Ancak ben daha ayağa kalkamadan mutfağın diğer ucundan ikimizi de bir süre daha yerimize mıhlayan bir ses duyduk. Bir kadının sinirli bir okul müdiresini andıran sesi: "Neler oluyor burada?"

Sonraki saniye içinde -ki bana on saat sürmüş gibi geldi- Charlie'nin yüzündeki o alaycı *bu an için çok sağ ol* ifadesini görmeme bile gerek kalmadan gelenin tabii ki karısı olduğunu anladım.

Pardon. *Eski* karısı.

Charlie ve ben panikle doğrulurken -Charlie artık kuyruk sokumunu *tutmuyordu*- kadın bir çift yaramaz ergeni basmış gibi kollarını kavuşturmuş, bekliyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Yüzünü tanıyordum tabii ki. Onu Charlie'yle birlikte pek çok kırmızı halı fotoğrafında görmüştüm. Her seferinde siyah bir elbise ve insan üstü topuklular giyerdi, ki zaten onlarsız

da gayet uzundu. İkisi de hiçbir şey, aralarındaki o aşılması imkânsız boy farkı bile onları korkutamazmış gibi gülümserdi. Kadının düz, siyah saçları her zamanki gibi ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Şimdi de o zamanki gibi uzun boylu, entelektüel ve çekici bir kadın gibi zarif görünüyordu.

Yani demem o ki benim tam tersimdi.

Kısa boylu sayılmazdım ama kesinlikle uzun da değildim. Üstelik *entelektüele* gelene kadar beni tanımlayacak belki bin farklı kelime söylerdiniz. Hiç beceremeyeceğim bir şey varsa o da *zarif* olmaktı. Kıvırcık saçlarım bunu garantiliyordu.

"Biz sadece..." Charlie bana baktı. "...araştırma yapıyoruz."

Kadın kollarını kavuşturdu ve yere dağılmış sebzelere baktı. "Artık böyle mi deniyor?"

Charlie'nin yüzündeki o ifade de neydi? Daha önce hiç görmemiştim. Utanmış mıydı? Suçluluk mu duyuyordu? İkisi arasında benim anlayamadığım bir şeyler dönüyordu.

Eski eş bana bakıp köprücük kemiğine dokundu. "Ben Margaux," dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi.

"Ben..." diye başladım.

Ancak Charlie araya girdi: "O da bir yazar işte. Buraya biraz... bir şeyler yazmaya gelmişti."

Vay be. Ne zekice bir ünvandı ama. *Bir yazar işte.*

Margaux sanki *sen öyle diyorsan* dermiş gibi başını hafifçe yana eğdi. Sonra, "Bu gece Cuthbert'i almaya geldiğimde birlikte yemek yiyecektik, Charlie. Unuttun mu?" dedi.

"Tabii ki unutmadım," diye karşılık verdi Charlie.

Şey, diye düşündüm. Bu gece asıl *biz* yemek yiyecektik. Charlie neden bahsediyordu?

"Biz de şimdi bitiriyorduk," diye açıkladı Charlie, Margaux'ya. Sanki çok önemli bir iş üzerinde epeydir kafa patlatıyormuşuz gibi.

Margaux başıyla onaylarken, *izin veriyorum* der gibi bir hava yayıyordu.

Sonra Charlie'yi baştan aşağı bir süzdü. "Geç kaldık zaten," dedi sonra. "O yüzden..."

Charlie, "Tamam," dedi. Sonra sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. "Sen artık gitsen iyi olur. Senin arabanın... şeyi vardı... lastiği patlaktı. İstersen benim Blazer'ı al, şeyde geri getirirsin, yarınki çalışmamıza gelirken."

Sanırım bütün o *birlikte yaşama* olayını eski eşten saklıyorduk.

"Uber çağırabilirim," dedim.

"Hayır," diye atladı Charlie. Benden bir an önce kurtulmaya tuhaf derecede hevesliydi. "Blazer daha hızlı olur."

"Peki o zaman," dedim.

Kendimi neden bu kadar reddedilmiş hissediyordum? Charlie'nin eski karısıyla yemeğe gitmeye hakkı vardı tabii ki. Bizim bir planımız falan yoktu sonuçta. Sadece birlikte yememiz olağan bir şeye dönüşmüştü. Üstelik eski karısına hayatının her detayını anlatmak zorunda da değildi. Belki de ben üzerinde durmak istemediği o detaylardan biriydim. Bu normaldi. Gayet makuldü. Hem zaten benim hakkımda yanlış bir şey de söylememişti.

Evet, yazarın biriydi işte.

Tam olarak öyleydim.

Peki, o zaman Charlie'nin o uzun boylu, zayıf, düz saçlı, manikür ve pedikürü kusursuz kadınla geceye akmak için *beni sepetlemesi* neden bu kadar koyuyordu.

Neyse, bunu sonra düşünürdüm.

Gitmemi bekliyorlardı.

"Yazı gereçlerimin çoğunu burada bırakıyorum," dedim rolümü abartmamaya çalışarak. "Sonuçta geri döndüğümde yine bir şeyler yazacağız. Yarın yani." Korkunç bir diyalogdu bu.

"Anahtarlar holdeki masada," dedi Charlie.

Bunu biliyordum zaten. Ama yine de, "Aa," dedim sanki ilk kez duyuyormuşum gibi. Sonra onlara doğru, bir anda

Ninova

seçilmeyen kız konumuna *düşmemiş* biri gibi davranmaya çalışarak belli belirsiz bir el salladım ve "Görüşürüüüz!" dedim. Bunu öyle yapmacık bir neşeyle söyledim ki hafiften delirmiş bir kadına da benzedim.

Arabaya doğru ilerledim ama sonra çantamı unuttuğumu fark ettim. Hemen bir U dönüşüyle çantamı almak için tekrar eve girdim. Tam yemek masasından çantamı alıp çıkacakken hâlâ mutfakta duran Charlie ve dehşetengiz Margaux'ya kulak misafiri oldum. Benim hakkımda konuşuyorlardı.

Şunu da eklemek isterim: Margaux, Charlie'nin kuyruk sokumuna bir paket dondurulmuş mısır bastırıyordu.

Charlie ise direnmiyordu.

Karısının donmuş sebzelerine bir itirazı yoktu demek.

Eski karısının.

"Bunun bir araştırmadan fazlası olduğu açık," diyordu Margaux. Sesinde alaycı bir tını vardı.

"Sen araştırmadan ne anlarsın ki?" dedi Charlie.

"Ortamı okumak için yazar olmana gerek yok."

Charlie işlemi devralmak için elini dondurulmuş mısır torbasının üzerine koydu ve bir adım gerileyip tezgâha yaslandı. "Ortamı falan okuma, tamam mı? Hiçbir şey okuma."

"Ben onaylıyorum. Kadın büyüleyici. O çılgın saçlara bayıldım."

"Onun saçlarına çılgın deme."

"Bu kadar huysuzlanman da haklılığımı kanıtlıyor."

"Bu konuda haklı -ya da haksız- olamazsın, Margaux."

"Bak, ben sadece ondan hoşlandığının açık olduğunu söylüyorum."

"Ondan *hoşlanmıyorum!*" dedi Charlie.

Ama Margaux'nun sesinden alaycılık akıyordu. "Bundan emin misin?"

"O benim üstüme düştü, tamam mı? Böyle şeyler olur! Bazen uzaydaki cisimler birbirleriyle çarpışır!"

"Her zaman," dedi Margaux. Durumdan keyif aldığı açıktı ve ima onu *mest etmişti.*

"Ben hiçbir şey yapmadım!" dedi Charlie. Doğru, yapmamıştı.

"Seni destekliyorum," diye karşılık verdi Margaux. "İlişkimizin hayaletini serbest bırakmanın vakti geldi de geçiyor."

"Hayalet falan yok. Destekleyecek bir şey de yok," diye diretti Charlie, sanki hayatında daha saçma bir şey duymamış gibi. "O hiç kimse değil. Sadece bir yazar işte. Hatta başarısız bir yazar. Logan'ın benden birlikte çalışmamı istediği, trajik bir geçmişi olan biri. Kısa bir süreliğine çalışacağız. Bir iyilik olarak. İşi yok, parası yok, hiçbir şeyi yok. İşimiz biter bitmez gidecek ve bir daha onu hiç görmeyeceğim. O yüzden bunu bir mesele hâline getirme, tamam mı?"

Hiç kıpırdamadan bekledim.

Sözleri kötü olabilirdi ama ses tonu daha da beterdi.

İnsanda gözlerini devirme arzusu uyandıran. Sıcaklıktan yoksun. Feci hâlde küçümseyici. Sanki dünyada benden daha önemsiz, daha az ilgi çekecek bir şey yokmuş gibi.

Aslında tam bir yazarlık dersiydi: Önemsenmemek, küçümsenmekten beterdir. Başka bir hâletiruhiyede olsam bir an durup düşünebilirdim: Elbette *önemsenmemek* daha kötüdür. Kayda değer bile bulunmadığın anlamına gelir. Sinirlenmeye bile değmeyecek biri olduğuna. *Resmen hiç kimse değilsin* demektir.

Charlie benimle ilgili gerçekten böyle mi hissediyordu?

Charlie'nin alametifarikasını düşündüm. Önemsediği şeyleri önemsemiyormuş gibi yapmakta ne kadar iyi olduğunu.

Yine rol yaptığını umut etmek istedim.

Ama mesele şu ki hiç de öyleymiş gibi görünmüyordu.

Daha da önemlisi: Hangisi daha muhtemeldi? Charlie için önemli biri olmam mı? Yoksa kendimi önemli olduğuma inandırmak için karmaşık duygusal manevralar yapmam mı?

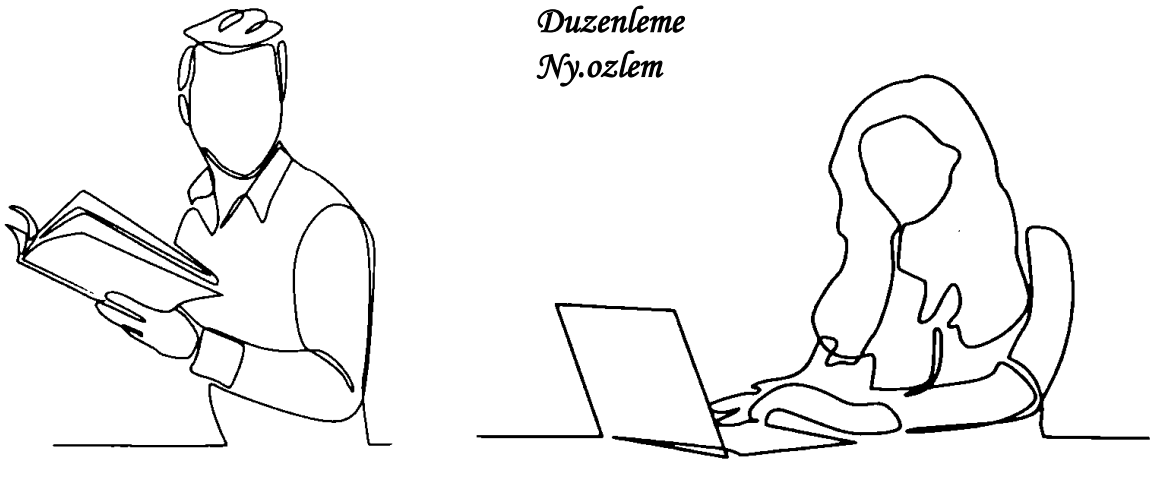
Birleşmek istemeyen ya da buna ihtiyacı olmayan noktaları birleştirmek.

Neticede bu gibi lafları ilk kez etmiyordu. İlk geldiğim gün Logan'a da aynılarını söylemişti. Bunda şaşıracak bir yan olmamalıydı. Fakat tüm bunlar, Charlie yazdıklarımı okuyup yanında kalmamı istemeden önceydi. Birlikte çalışmaya başlamadan önce. Ve birlikte yaşamaya. Bayıldığımda beni ayıltmasından, kalp krizi geçirdiğimi sandığımda Google'da araştırma yapmasından ve *göz kamaştırıcı* ifadesini kullanmasından önce. Onun için değişen bir şey yok muydu? Hiçbir şey mi değişmemişti?

Bir yazar işte. Başarısız bir yazar.

Şayet rol yapıyorsa yanlış meslek seçmiş demekti.

Kesin olan bir şey vardı, ki o da bunun cevabını öğrenmek üzere burada beklemeyeceğimdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

- 17 -

Her şey bir yana, ertesi gün doğum günümdü. İçimde yoğun bir ev özlemiyle uyandım.

Bir gece önce gece yarısına kadar araba sürmüştüm. Hani reddedildikten sonra bağımsızlığınızı öfkeyle kucaklarsınız ya, öyle: *İyi. Neyse ne. Umurumda değil zaten.*

Müziği köklemiş, camları indirmiştim. Charlie'nin bütün benzinini bitirdim ve depoyu tekrar doldurmadım. Charlie bana ulaşmak isterse ulaşamasın diye telefonumu da kapamıştım.

Yatağa girene kadar da açmadım.

O zaman da yalnızca Sylvie'den, babamdan ya da umursadığım insanlardan mesaj gelmiş mi diye baktım. Gerçi o sırada göz ucuyla Charlie'den de bir şey gelmediğini fark ettim.

Özel olarak kontrol ettiğim falan yoktu tabii.

Her şey çok tuhaftı. Charlie'nin söylediklerinin canımı bu kadar yakmaması gerekirdi. Üç hafta öncesine kadar bu herifi tanımıyordum bile. O zamanlar hayatım gayet iyiydi ve -kayıtlara geçsin diye söylüyorum- hâlâ da iyi sayılırdı. Hatta büyük resme bakarsak *iyinin de ötesindeydi.* Babamın sağlığı yerindeydi. Sylvie görevlerini başarıyla yerine getiriyordu. Ben LA'de yanına bile yaklaşamayacağımı sandığım bir hayalin içinde yaşıyordum.

Durum tam da Logan'ın plakasında yazdığı gibiydi: KILL N IT.

O da her ne demekse.

Minnettar olmalıydım! Keyfim yerinde olmalıydı! Mutlu olmalıydım!

Ama sabahın ilk ışıkları içeri süzülürken ben tüm bunların tam tersiydim.

Evde olsam erkenden uyanıp bir sabah yüzüşüyle kendime gelirdim. Sonra eve döner ve konserve bisküviden donut yapardım. Ailemizin standart doğum günü sabahı yemeğiydi. El yapımı çikolata sosu ve pasta süsü kullanırdım. Babam da rastgele seçilmiş birkaç çılgın enstrümandan oluşan bir orkestrayla "Mutlu Yıllar Sana" şarkısının değişik bir versiyonunu çalardı. Ardından hep birlikte şarkıyı söyler, çılgınca, doğaçlama şeyler katardık.

Her sene yaptığımız gibi.

Büyük bir mesele değildi. Sadece doğum gününe başlamanın tatlı bir yoluydu. Charlie Yates'in malikânesinde kendimi tek başıma bulana kadar değerini hiç anlamadığım bir yöntem.

Tek başıma ve *yazarın biri işte* olarak.

Her neyse, bu sabahki havuz saati için Charlie'yi uyandırmayacaktım. Aslında epeyce yol katetmişti. Her seferinde bir alt basamağa ine ine sonunda havuzun içinde ayakta durmaya, ardından da yürümeye geçmişti. Artık sabahları yaptığı şey buydu: Havuzun sığ tarafında, beline kadar gelen suyun içinde bir uçtan bir uca, ben turlarımı bitirene kadar arka arkaya yürümek.

Onun orada olması beni rahatsız etmiyordu. Çoğu zaman.

Ama bugün durum farklıydı. Bugün kendime hediyem kendi başıma yapacağım bir sabah yüzüşüydü. O korkunç eski karısıyla baş başa yemeğe çıkabiliyorsa ben de sabah yüzmemi onsuz yapabilirdim. Huysuz, havuz fobisi olan ve sabah uyandığında saçları yana yapışmış yazarlar olmayacaktı.

Havuza giderken ilk fark ettiğim şey, Cuthbert'in hangarının mutfak masasında olmamasıydı. Margaux onu gerçekten de geri almıştı. Ki bu da günü daha hüzünlü hâle getirdi. İlk başta Charlie'nin bir kobay faresi beslemesi çok tuhaf gelmişti ama şimdi o farenin yokluğu daha da tuhaf geliyordu.

İnsanın bakış açısının bu denli değişebilmesi hayret vericiydi gerçekten.

Fark ettiğim ikinci şeyse, Charlie'nin tahminlerimin aksine uyumadığıydı.

Çoktan uyanmıştı.

Üstelik giyinmişti.

Dahası mutfakta... bir şeyler yapıyordu.

Üzerine önlük geçirmişti. Ocakta kızartma yağının altını yakmıştı. Zeminse sanki paketini fırın eldiveniyle açmış gibi pudra şekeriyle doluydu.

Yanına yaklaşarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Charlie ancak o zaman bana doğru döndü ve elinde silindir şeklinde bir konserve bisküvi kutusu tuttuğunu da o zaman fark ettim.

Konserve bisküvi derken ne demek istediğimi anladınız, değil mi? Sahiden de teneke kutuda değil aslında. Kaşığın bir ucuyla açtığınız kartondan bir tüpün içindeler. Onları gördünüz mü hiç? Soruyorum çünkü hep herkesin bildiğini varsaymışımdır. Ta ki Charlie'nin hâlini görene kadar: bir elinde bisküvi tüpü... diğerinde *konserve açacağıyla.*

Konserve açacağı, bisküvi kutusunun metal kapağına saplanmış hâldeydi.

Charlie gözlerimi dikip baktığımı görünce iki elini kaldırarak tuttuklarına baktı. Sonra sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Kim tasarlıyor ki bunları, değil mi ama?"

Nihova

Gördüğüm şeyi yanlış görmüşüm gibi başımı hafifçe yana eğdim.

Yani sonuçta talimatlar *etiketin üstünde yazıyordu.*

"Kapağını açabiliyorum," diye devam etti Charlie sahiden de şaşkına dönmüş gibi. "Ama bisküvileri bir türlü içinden çıkaramıyorum." Arkasına dönüp üstü bisküvi cesetleriyle kaplı tezgâhı gösterdi. Bisküvilerin kimine çatal saplamış, kimini maşayla ezmişti. Hepsi cinayete kurban gittikleri noktada öylece yatıyordu.

"Tavan lambasındaki o şey bisküvi hamuru mu?" diye sordum.

Charlie ciddiyetle başını kaldırıp baktı. "Bir kaldıraç problemi yaşadım da."

"Bu kaldıraçtan daha ciddi bir mesele."

"Bunun daha iyi bir yöntemi olmalı, değil mi?" dedi Charlie. Bunun olup olmadığından hâlâ emin değil gibiydi ve evet, kesinlikle çok daha iyi bir yöntemi vardı.

Hatırlatma: Bu adam *Rolling Stone*'un kapağına çıktı. Hem de iki kez.

Bisküvi kutusuna kaşlarını çatarak baktı. "Garajdan baltayı mı getirsem acaba?"

"Şu an ne oluyor burada?" diye sordum.

Charlie duraksadı. "Sana kahvaltı hazırlıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bugün senin doğum günün," dedi Charlie.

"Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

"Baban bana e-posta attı."

"Babam senin e-posta adresini nereden bulmuş ki?" Charlie'nin e-posta adresi kimsede yoktu. *Ben* bile yeni öğrenmiştim.

"Logan'dan almış," dedi Charlie.

"İyi de... neden?"

"Bana bu tarifi gönderdi. Konserve bisküvi donutları yapmam için."

Bir saniye. Babam, Charlie Yates'in vicdanına oynayıp onu bana doğum günü donut'ı yapmaya mı zorlamıştı? Benim *sadece bir yazar* olduğumu bilmiyor muydu?

Başımı iki yana salladım. "Aman Tanrım. Kusura bakma," dedim.

Ben ona doğru yaklaşırken Charlie kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Babamın saçmalıkları için," dedim boğazım sıkışırken. "Bunu yapmamalıydı."

"Yapmamalı mıydı?"

"Vicdanına oynayıp seni bana donut yapmaya zorlamamalıydı," dedim paketi Charlie'nin elinden alarak. "Babam sadece... beni seviyor," dedim. "Herkesin de sevdiğini sanıyor."

Bisküvileri çöp kutusuna fırlattım. Mutfağın karşısından üç sayılık bir atış.

"Hey!" dedi Charlie. "Şurada bir şeyler yapıyoruz herhalde!"

"Hiçbir şey yapma," dedim. "Bu meseleyi kapıyorum."

"İyi de üç paket pudra şekeri aldım ben," dedi Charlie, sanki bu bir karşı argüman olabilirmiş gibi.

Bense çoktan uzaklaşmaya başlamıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Charlie.

Yani... Üzerimde mayo vardı. Havuza doğru yürüyordum. Ama tamam. "Yüzmeye gidiyorum," dedim. "Tek başıma." Sonra mutfağa şöyle bir baktım ve "Burayı olduğu gibi bırak. İşim bitince ben temizlerim," dedim.

Charlie elbette *olduğu gibi bırakmadı.*

Pamuklu bornozuma sarılmış, saçlarımı havluyla kurutup nemli bir topuz yapmış hâlde yüzmeden döndüğümde istediğim kadar ferahlamamıştım ve mutfak... *daha da beterdi.*

Tezgâhın her tarafı pasta süsü ve sanki kutusu patlamış gibi kakao tozu doluydu, hemen her yüzeyde açık bisküvi kutuları ve hamur parçaları, havadaysa duman kalıntıları vardı. Charlie bir iki şeyi ateşe vermiş gibi görünüyordu.

Ancak küçük mutfak masasının üzerinde başarılı sayılabilecek donutlarla dolu derli toplu bir tabak duruyordu. Üstlerinde de mum vardı.

Görev tamamlanmıştı.

Charlie içeri girdiğimi görür görmez bir kutu kibrit kapıp mumları yakmaya kalktı ama onu durdurdum.

"Lütfen bana o bisküvileri çöp kutusundan geri çıkardığını söyleme."

"Yok yahu," dedi Charlie. Buzdolabına doğru ilerleyip kapağını açtı. "Panikle otuz kutu falan almışım."

Gerçekten de buzdolabının lafları silindir şeklinde bisküvi kutularıyla doluydu ve muhtemelen bize ömrümüzün sonuna kadar yetecek kadar donut yapabilirdik.

"Sana yapma demedim mi ben?" diye sordum.

Charlie duraksayıp yüzümü inceledi. "Pek mutlu görünmüyorsun. Mesele nedir? Aslında içten içe donuttan nefret ediyorsun ama bunu bir türlü babana söyleyemedin ve sonra da her şey donutlardan ibaret hâle geldi gibi bir şey mi?"

"Donuta bayılırım," dedim başımı iki yana sallayarak.

"O zaman *doğum günlerinden* mi nefret ediyorsun?"

"Doğum günlerine de bayılırım."

"Ne oluyor peki?"

"Ben sadece..." Ne diyebilirdim ki? "Çalışmaya başlasak iyi olacak."

Of, hayır ya. Gözlerim mi doluyordu benim? Hem de Charlie Yates'in benim için *bir yazar işte* demesi yüzünden? Bu doğru olamazdı. Evi falan özlemiştim herhalde. Ya da yorulmuştum. Ya da belki de bir yaş daha aldığımızda ve zamanın acımasız akışıyla, ölümün kaçınılmazlığıyla yüz yüze geldiğimizde

Ninova

hepimizin duyduğu hisleri duyuyordum. Değil mi? Bu normal bir doğum günü zırlamasından ibaret olmalıydı. Herkes doğum günlerinde istemsizce ağlardı, değil mi?

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Arkamı dönüp gidecek oldum ama Charlie bileğimden yakalayıp beni durdurdu.

"Hey..." dedi.

Gözyaşlarını geldikleri yere geri tıkmaya çalışarak ona baktım.

"Bu acaba..." diye başladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Mesele şey olamaz, değil mi? Yani dün... Margaux'yla buluşmam. Hı?"

"Galiba evimi özledim," dedim ikimizi de kandırmaya çalışarak.

Ama Charlie her ihtimale karşı devam etti: "Çünkü o görüşme bir randevu falan değildi. Bir toplantıydı. Bir kontrol. Beni terk ettiği için, yani daha doğrusu terk ettiği için değil de zamanlamasından ötürü pişmanlık duyduğundan birkaç ayda bir bu görüşmeleri yapmaya zorluyor beni. Çünkü kendi kendime bakabileceğim ve tekrar hastalanmayacağım konusunda bana güvenmiyor. Haksız da sayılmaz doğrusu. Arada çıkıp geliyor, beni dışarı sürüklüyor, bir masaya oturtuyor ve sağlığıma dikkat ediyor muyum, ediyorsam ne kadar ediyorum diye sorguya çekiyor. Sağlık istatistikleriyle dolu tablolar çıkarıp kontrol randevularıma gidip gitmediğimi teyit ediyor. Bunların hiçbiri benimle ilgili değil ama. Kendiyle ilgili. Suçluluk duymasıyla ve seçimleri konusunda kendini daha iyi hissetmenin bir yolunu bulmaya çalışmasıyla. Ben hiç gitmek istemiyorum. Gitmekten korkuyorum. Hiç düşünmek istemediğim iki şey varsa onlar da eski karım ve hasta oluşum."

"Ama tahmin et, ne oldu?" diye devam etti Charlie. "Dün ilk kez bundan korkmadım." Başını hayretle iki yana salladı. Sanki bana imkânsız bir şeyden bahsedermiş gibiydi. Sonra,

"Hatta görüşmenin olacağını tamamen unutmuştum. Seninle takıldım, market arabasını ittim ve hiç Frito turtası yememiş olmanla dalga geçtim. Sonra konserve gıdaları kilere yerleştirdik. Tamamen sıradan ve keyifli bir andı. Ve ben... ne bileyim, mutluydum. Sanırım mutluydum. Sonra oyunbozanların şahı çıkageldi. Seni kilere çekiştirmenin nedeni de *buydu*. Saklanmamın nedeni. Ama o geri gelip bizi görünce ben de sen sıradan bir iş arkadaşımmışsın gibi davrandım. Bunun tek nedeni de seninle ilgili hislerimin onunla ilgili hislerime karışmasını istemedim. Anlatabiliyor muyum?"

Emin değildim. Anlatabiliyor muydu?

Charlie sanki bunu anlamamam gayet mantıklıymış gibi başını salladı. "Nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum. Ama emin olduğum bir şey var. Sana doğum günü donutı yapmamın nedeni babanın vicdanıma oynaması değil. Sana donut yaptım çünkü burada oluşuna minnettarım. Senin burada oluşunun hayatıma kattıklarına. Ayrıca sahiden de mutlu bir doğum günü geçirmeni istiyorum."

Off! İstenmeyen gözyaşlarından biri pıt diye dökülüverdi.

Charlie de refleks olarak uzanıp o gözyaşını sildi. Hani önemsediğiniz birine yapacağınız gibi.

"Ayrıca..." dedi Charlie. "...bu işi başarana kadar yüz kutu bisküvi heba ettim, o yüzden şuradaki ufaklıklar aslında birer mucize."

İnsan duygularının vitesini değiştirmeye çalıştığında ortaya çıkan titrek bir gülümsemeyle Charlie'ye baktım.

İçimi titreten bir şeyler vardı. Belki de onun gözünde sadece bir yazar olmamamdı. Ya da sahiden hayatında olmamdan memnun olması. Ya da onun üzerinde bir etkim olması, tıpkı onun da benim üzerimde etkisi olması gibi.

"En azından birini yemek zorundasın," dedi Charlie daha sonra. Kolunu omzuma atarak beni orada bekleyen donutlara

doğru götürdü. "Bu an için çok fazla konserve bisküvi can verdi."

Bu sefer gerçekten gülümsedim. Kendime rağmen.

Masaya oturdum. Charlie'nin detone sesiyle *Mutlu Yıllar Sana*'nın cırlak bir versiyonunu söylemesine izin verdim. Mumları üfledim. Ama donuttan kibarca bir lokma alana kadar daha iyi hissetmedim...

Çünkü bu donut... *iyiydi.*

Ağzım dolu olmasına rağmen, "Charlie, bu harika," dedim. Bir yandan da inanamıyormuş gibi başımı iki yana sallıyordum.

Yalan söylemiyordum. Dışı çıtır çıtır, içi pofuduktu. Hamurla yağ, yumuşaklıkla çıtır çıtırlık, şekerli tatlılıkla o ekmeksi dokunun mükemmel bir karışımıydı.

Cidden huzurdan bir lokma almak gibiydi.

"Öyle mi?" diye sordu Charlie.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordum.

Charlie de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Baban kolay olduğunu söyledi," dedi. "Beş yüz denemeden sonra sahiden de kolay oldu."

"Hakkını vermişsin," dedim bir lokma daha alırken.

Charlie oturduğu yerde dikleşerek kendiyle gurur duyarmış gibi ağzımdakini çiğnememi izledi. "Sıfırdan yaptığım ilk şey bu."

Başımı yana eğdim. "*Sıfırdan* tam olarak böyle bir şey değil ama boş ver."

"Artık sen de doğum günümde bana bunlardan yapmak zorundasın," dedi Charlie.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum.

Charlie, "Ekim," dedi.

Omuzlarını silktim. "Ben o zamana çoktan gitmiş olurum."

Charlie doğru bir noktaya parmak basmışım gibi başını salladı. Bir süre bana baktı, sonra bir teklifte bulunurmuş gibi, "Sen gitmeden önce kanserden tamamen kurtulacağım," dedi.

Anlamaya çalıştım. "Kanserden mi kurtulacaksın? Ben gitmeden önce?"

"Senin gidişinden birkaç gün önce, aldığım son tedavinin beşinci yıl dönümü," dedi Charlie. "Ancak o zaman resmî olarak iyileşmiş sayılıyorum."

Başımı onaylar gibi sallayarak, "Ya," dedim. Henüz iyileşmemiş olduğunu bilmiyordum. Beş yıl çok uzun bir zamandı.

"Aslına bakarsan doğum gününden çok daha iyi," diye devam etti Charlie. "Ne zaman kontrol muayenesine gitsem kötü haber bekliyorum. Metastaz yaptığını, bir şekilde geri geldiğini falan. Ama sürekli iyi çıkıyorum. Eskiden hasta olduğuma inanamıyordum, şimdiyse iyileştiğime inanamıyorum bir türlü. Margaux da o yüzden geldi işte. Son kontrolü kaçırmamam için."

"Kaçırmayacaksın, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hazırım. Nasıl kutlasam diye düşünüyorum hatta. Bazıları tatile çıkıyorlar. Ya da bir ağaç ekiyorlar. Tanıdığım bir adam dövme yaptırmıştı. Acaba ben de böyle uçuk bir şey mi yapsam diye düşünüyorum. Uçurumdan atlama ya da boğaya binme gibi falan. Ya da köpek balığı kafesine dalma."

"Çok fazla seçenek var.

Gözlerimin içine baktı. "Ama şimdi düşünüyorum da galiba sadece burada takılmak istiyorum. Ev yapımı donut yemek."

Konumuz hâlâ donut mıydı? Bana bakışlarında sanki başka bir şeyden bahsediyormuş gibi bir hava vardı.

Sonra birden, "Aman Tanrım!" dedi. "Krem şantiyi unuttum!"

Buzdolabından bir kavanoz *Reddi-wip* çıkarıp sallayarak masaya döndü. "Baban bunun olmazsa olmaz olduğunu söyledi."

Kapağı çıkarıp kavanozun ucunu donut tabağına doğrulttu.

"Krem şanti bunun için değil," dedim.

Charlie duraksayarak yüzüme baktı.

Ayağa kalkıp kavanozu elinden aldım. Daha sonra elimin tersine bir parça krem şanti sıkıp kavanozu bıraktım. "Bunu yapmak için," dedim. Sonra krem şantili elimi kaldırırken diğer elimle de bileğime vurdum. Krem şanti parçası havaya fırladı, ben de ağzımı açıp altına girdim ve düşen parçayı yakaladım.

Bir an için Charlie'nin yüzünde sanki dünyanın en harika kadınıymışım gibi bir ifade belirdiğine yemin edebilirim.

Ben de bir anlamda buna katılıyordum.

Derken Charlie kavanozu masadan alıp az önce yaptığım şeyi taklit etti. Krem şantiyi dökerken iyiydi ama o kadar yukarı fırlattı ki parça aşağı düşmek yerine tavana yapışıp kaldı.

"Daha yumuşak," dedim.

Bir kez daha denedi. Bu kez güzel bir kavis yakaladı ama krem şanti ağzına değil de yanağına düştü. Charlie yanağını sildikten sonra parmaklarını emdi.

"Bakışlarını ondan hiç ayırma," dedim bir koç edasıyla. "O topak *sen ol!*"

Charlie bir kez daha denedi ve yine ıskaladı. Krem şanti parçaları zemine, tezgâha, masanın üstüne, hatta nasıl olduysa yüzüne epeyce yaklaştıktan hemen sonra bir şekilde pencereye düştü.

Birkaç kez daha gösterdim. "Bütün mesele zamanlama," dedim. "O havaya fırladığı anda pozisyon alman gerek. Baş arkaya! Korkmak yok! Sen bir şampiyonsun!"

Charlie sonunda birini yakalamayı başardığında o kadar heyecanlandı ki bana sarıldı. Ardından da kutudan ağzıma krem şanti sıkmayı teklif etti.

Teklifi zarafetle kabul ettim.

Yapış yapış olmuştuk. Zemin de aynı durumdaydı. Hatta tavan bile yapış yapıştı. Ama sonra temizlendik. Hayat birden inanılmaz güzel gelmeye başlamıştı. İnsanın sonsuza kadar sürmesini isteyeceği denli güzel.

Evimden uzakta geçirdiğim ilk doğum günümdü bu. Charlie, *buradaki varlığıma minnettar olduğu için* bana donut yapmıştı. Resmî olarak iyileşmek üzereydi, her yanımız krem şanti kaplıydı ve bu donutlar konserve bisküviyi açmak için konserve açacağı kullanan bir adamın yaptığına inanmayacağınız kadar güzeldi. İşte tam orada, bir eksiklik ânında, bundan pişman olabileceğimi hiç düşünmeden, "Neden bunu bir yemeğe çevirmiyoruz?" dedim.

"Neyi yemeğe çevirmiyoruz?"

"Kanserden kurtulma yıl dönümünü. Bunu kutlamak için sana mükellef bir sofra hazırlayayım. Tatlı olarak da donut yeriz, olmaz mı?"

Charlie yarısı yenmiş donutı eline alıp kadeh kaldırır gibi tuttu. "Anlaştık o zaman," dedi.

Ben de yarısı yenmiş donutımı onunkine değdirerek, "Anlaştık," dedim.

- 18 -

Charlie'yle dört hafta gece gündüz birlikte yaşadıktan sonra şunu resmî olarak söyleyebilirdim: Birlikte iyiydik.

Birlikte yazmakta da birlikte yaşamakta da.

Her şeyin nasıl başladığını düşününce bütün bu yeniden yazım sürecinin sonsuz çatışma, tartışma ve karşılıklı hakaretler yağdırmayla geçmesini beklerdim. Charlie sıfırdan gelmiş, hiçbir başarısı olmayan birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesine kolaylıkla alınabilirdi. Ayak direyip benimle her konuda mücadele edebilirdi.

Ama... yapmadı.

Ben zırhımı kuşanıp savaşa hazırlanmıştım ama her nasılsa kendimizi bir papatya tarlasında piknik yaparken bulduk.

Bunu açıklayacak birkaç teori geliştirdim. Belki de Charlie senaryosunun gerçekten kötü olduğunu anlamıştı. Belki ben senaryoyu parçalarına ayırırken dürüstlüğümden sahiden hoşlanmıştı. Belki de yazma tarzımdan hoşlandığını söylerken doğruyu söylüyordu. Belki egosu herkesin iddia ettiği kadar keskin değildi.

Belki de onun yazdıklarına delicesine âşık olmamın bir nedeni vardı. Belki de ortak bir dil ritmimiz, mizah anlayışımız ya da düşmandansa dost olmayı kolaylaştıran ahlaki bir duruşumuz vardı.

Ya da belki ikimiz de yazmayı aynı şekilde seviyorduk.

Belki de yazmak bizim ortak sevgi dilimizdi.

Yazarların "yazmayı değil, *yazmış olmayı*" sevdiklerine dair bir espri vardır ve bazı yazarlar için doğru olabilir. Ama benim için de Charlie için de doğru değildi bu. Biz süreci seviyorduk. Kelimeleri seviyorduk. Onlarla oynamayı, yeni bir şeyler denemeyi seviyorduk. Heceleri, ses uyumunu ve ses düşmelerini seviyorduk. Kısa çizgi mi kullansak virgül mü diye karar vermeyi seviyorduk. Hikâyenin nereye gitmesi gerektiğini çözüp onu oraya ulaştırmayı seviyorduk.

Kesinlikle kolay değildi ama eğlenceliydi.

Çalışıyorduk ama oyun oynuyormuş gibi hissediyorduk.

Yani demem o ki, bir gün oturup yazmamız gerekirken Charlie beni Mulhollan Yolu'ndaki çiftçi pazarına götürmek istediğinde ve yol boyunca sürekli senaryo konuşacağımızdan bunun da çalışmak sayılacağını söylediğinde ona inandım. Elbette öyle yapacaktık.

Ama o çiftçi pazarına hiç ulaşamadık.

Yol virajlı ve nefes kesiciydi. 1920'lerde manzaralı bir yol olarak inşa edilmişti ve dünyaca ünlü insanların gizli araç yollarıyla doluydu. Charlie pencereleri açmış, gözlüğünü takmış, 1970'lerden kalma müzikleri son ses açmış ilerlerken keyiften dört köşeydi.

Bense aksine dehşet içindeydim.

Bu yolu kimin tasarladığını bilmiyordum ama güvenlik denen şeyin icadından önce tasarladığı kesindi. *Ya da yol banketlerinin.* Bu yol bir yanındaki derin vadiyle diğer yanındaki alçak kanyon arasında resmen slalom yapıyordu ve yalnızca en ölümcül noktalarda korkuluk vardı. Yolun hemen dibindeki otuz metrelik uçurumlarla dolu virajları dönüp duruyorduk. Şaşkınlık nidaları atıyor, habire irkiliyordum.

İki dar şerit boyunca ilerlerken birden midem bulanmaya başladı. İnişler, çıkışlar, sağa sola dönmeler. İç kulağımın kaldıramayacağı kadar çoktu hepsi. Charlie bir eli direksiyonun

üzerinde, sanki her gün bu yoldan geçermiş gibi korkusuzca sürüyordu.

Gerçi sanırım geçiyordu da.

Charlie bir ara öylesine bakıp da beni korkudan kapı koluna sımsıkı sarılmış hâlde bulunca, "Hollywood Tepeleri'ni sevmedin mi?" diye sordu.

"Ben sıfır rakımlı bir şehirden geliyorum," dedim.

"Endişelenme. Ben bu yoldan hep geçerim."

"Peki, neden daha fazla... korkuluk yok?"

Charlie sorumu duyunca yola bir göz attı ve korkulukların ne kadar zayıf olduğunu ilk kez fark ediyormuş gibi baktı.

"İnsanlar dikkatli davranıyor herhalde," dedi, *aman* der gibi.

Bir tarafa döndüğümüzde sağımızda derin bir vadi beliriyor, ardından öbür tarafa döndüğümüzde solumuzda LA vadisi görünüyordu. Bütün bunlar olurken ben de ön panele abanıyor, ayağımı tekrar tekrar hayali bir fren pedalına basıyordum.

"Korkunç bir yolcusun," dedi Charlie.

"Ben gayet iyi bir yolcuyumdur," dedim. "Normal bir yolda."

"Manzaranın tadını çıkarmaya bak. Az önce Jack Nicholson'ın evinin önünden geçtik."

"Sonra çıkarırım. Hele bir hayatta kalalım da."

"Neden endişelenmemen gerektiğini hemen şimdi öğrenmek ister misin?"

"Nedenmiş?"

"Çünkü seni endişelendiren kötü şey, hiçbir zaman olanların en kötüsü değildir."

Bir süre düşündüm.

"Her zaman beklemediğin başka bir kötülük olur. Değil mi? Yani bu yolun kenarından ölüme uçacağımıza dair endişelenmen, onun yerine kesinlikle bir deprem olacağı anlamına geliyor. Ya da drone saldırısı. Ya da Godzilla."

"İlla kötü bir şey olmak zorundaymış gibi konuşuyorsun."

Charlie omuz silkti. "Kötümserlik her zaman en güvenlisidir."

Tam karşı çıkmaya hazırlandığım esnada -sahiden tam da o esnada- otoyolun kenarındaki alçak çalıların arasından turuncu bir kedi fırladı ve kendini yola, hemen önümüze attı. İlerlediğimiz yolun sol tarafında dik bir yokuş vardı ve sağında da, nasıl desem, *hiçbir şey* yoktu. Yalnızca virajlı bir yol, banket falan hak getire, yolun hemen bitimi pat diye ucu bucağı görünmeyen bir kanyona açılıyordu.

Bizi korumak için yalnızca gülünç derecede alçak bir alüminyum korkuluk vardı.

Kedi yokuştan bir anda inip yolun karşısına geçti, korkuluğun altından fırlayıp gözden kayboldu. Charlie frene bastı ama kedi çoktan gözden kaybolmuştu. Daha biz rahat bir nefes alamadan aynı yerden, tam da aynı çalının arasından başka, daha büyük bir hayvan fırladı.

İlk başta köpek sandım. Sarı labrador boyutunda bir şeydi.

Ama sarı labrador falan değildi.

Charlie bu kez frene iyice asıldı. Öyle bir asıldı ki öne doğru savrulurken emniyet kemerim sopa gibi sertçe bedenime çarptı.

Ardından da kaos koptu.

İkinci hayvan da en az birincisi kadar hızlı hareket etmişti ama çok daha büyük, çok daha hızlı ve bize daha yakındı. Charlie frene basmamış olsa kesin çarpardık.

Kim bilir, belki de ona çarpsak daha kötü olurdu.

Ama bu hâlde de durum yeterince kötüydü.

Öyle keskin bir virajdaydık ki bir anda frenlere asılınca arka tekerlekler hızla döndü. Ardından yetmişlerden kalma koca Blazer sanki bir lunaparktaymışız gibi asfaltın üzerinde 360 derece dönmeye başladı.

Gelmiş geçmiş en berbat lunapark sürüşü.

Pencerenin dışındaki dünya bulanıklaşırken ve Charlie direksiyon hâkimiyetini geri kazanmaya çalışırken ikimizin de çığlık attığını hatırlıyorum. Tekerleklerin asfaltta nasıl

cıyakladığını hatırlıyorum. Charlie mi manevra yaptı yoksa yalnızca kaza fiziği mi, bilmiyorum ama araba kendini toparlarken korkuluğa doğru ilerlediğimizi fark ettim.

Aşağı yukarı altmış santim yüksekliğinde, yönetmeliğe asla ve kat'a uygun olmayan o zavallı korkuluk.

Yolun kenarındaki hiçliğe doğru inen o derin uçurumla aramızdaki tek şey o korkuluktu.

Onun dışında her şey silinip gitti ve sanki biz ona yaklaşmıyormuşuz da o bize yaklaşıyormuş gibi gelmeye başladı.

Derken korkuluğa çarptık. Ön tekerlekler yol kenarına bir bitiş çizgisi gibi çizilmiş o beyaz çizgiyi aştı ve o sırada Blazer'ın burnu bir çatırtıyla metal korkuluğa çarptı. Metal, darbenin etkisiyle bükülürken gök gürültüsünü andıran derin bir inilti koptu.

Blazer'ın ön aksı yol kenarındaki toprak seti aştı ve tam o sırada durduk.

O zavallı korkuluğu küçümsediğim için kendimi kötü hissettim.

Bizi tuttu. Tanrı onu kutsasın, bizi tuttu.

İki dikmeyi tamamen kırdık ama yatay olan kısmı bizi bir ağızlık gibi tuttu ve bırakmadı.

Sonraki sessizlikte, altımızdaki dingilin arasından rüzgâr eserken nasıl bir pozisyonda olduğumuzu ağır ağır idrak ettim: Arka tekerlekler hâlâ yoldaydı, Blazer'in şasisi toprak setin üzerindeydi ve iki ön tekerlek de tamamen boşluktaydı.

Önümüz ve etrafımız tamamen bomboş, engin bir gökyüzünden oluşuyordu. Aşağıdaysa pek göremediğim -ve bakmaya da cesaret edemediğim- vadi vardı.

Bir dipnot olarak gökyüzünün nefes kesici bir manzarası olduğunu da belirtmeliyim. Pamuk gibi bembeyaz bulutlarla süslü bir meneviş mavisi.

"Bunu yaşadık mı gerçekten?" dedim yüksek bir fısıltıyla.

"Eh, iyi haber," dedi Charlie, "köpeğe çarpmadık."

"O bir köpek değildi, Charlie," dedim.

"Değil miydi?" diye sordu Charlie. "Ben büyük danua sandım. Geyik de olabilir.

"Geyik olamayacak kadar *dağ aslanı şeklinde* bir hayvandı."

"Dağ aslanı mı? Saçmalama!"

"Bana dağ aslanlarını öğreten sensin!"

"Evet ama ben sadece seni korkutmaya çalışıyordum."

"Görev başarıyla tamamlandı."

Bu esnada araba biraz hareket etti.

İkimiz de birbirimize b*unu uyduruyor muyuz?* diye soran gözlerle bakarak donup kaldık.

Sonra Charlie sessizce, bir fısıltı hâlinde, "Sanırım dingilin üzerinde yalpalıyoruz," dedi.

"Arabadan inelim," diye fısıldadım. "İnebiliyor muyuz?"

Charlie başını belli belirsiz salladı. "Dışarı çıkmanın bir yolu yok. Yardım çağırmalıyız."

"Telefonun nerede?" diye fısıldadım.

Charlie ağır çekimde Oxford'unun göğüs cebinden telefonunu çıkardı ve 911'i aradı. O, çağrı memuruna bütün sakinliğiyle durumumuzun tüm detaylarını açıklarken öyle donup kalmış hâlde onu dinledim.

Charlie telefonu kapadıktan sonra, "Aşağı yukarı on dakika," dedi fısıldamadan. Ben de bunu normal sesle konuşmamızın sorun olmayacağına yordum. Ben cevap vermeyince Charlie, "İyi ki o korkuluk varmış," dedi.

"Charlie," dedim ben de fısıldamamayı seçerek ama ses tellerimdeki titreşimin aracı kaydırmayacağından yüzde yüz emin değildim. "O şey her an çökebilir."

"Tek yapmamız gereken..." dedi Charlie, çikolatalı süt gibi tatlı bir sesle, "...yardım gelmesini beklemek."

Ancak tam o sırada Charlie, tüm çabalarını baltalayarak öksürdü.

Ardından bir daha öksürdü.

Araba öksürükler yüzünden sallanıyor muydu yoksa benim hayal gücüm müydü, emin değilim ama, "Öksürme, Charlie," dedim.

Charlie karşılık olarak bir kez daha öksürdü.

"Hey," dedim. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Alerjim var," dedi Charlie.

"Neye alerjin var? Ölüme yuvarlanmaya mı?"

"Yuvarlanmayacağız," dedi Charlie, sanki her zamankinden daha gülünç davranıyormuşum gibi. "Ölmeyeceğiz de."

Ancak onun tekrar öksürmesini beklediğimiz o sessizlik sırasında bundan o kadar da emin değildim.

Sonunda, "Az sonra panikleyecekmişim gibi tuhaf bir his var içimde," dedim.

"*Hareketsiz* bir panikleme mi?" diye sordu Charlie. "Yoksa arabayı sarsacak türden bir şey mi?"

"Belirsiz," dedim. "Fakat beklemek beni gerçekten geriyor."

Charlie bir süre beni inceledi, ardından durduk yere, "İlk öpücüğüm yedinci sınıftaydı. Bunu biliyor muydun?"

Nereden bileyim? der gibi kaşlarımı çattım. Sonra da *ne alakası var?* der gibi baktım.

"Kız kardeşimin pijama partisine gelen arkadaşlarından biriydi," dedi. Sonra sanki adını anmak bile aklına bambaşka bir dünya getiriyormuş gibi bir fısıltıyla, "Mary Marino," dedi. "Büyük bir saygıyla şunu da belirtmek isterim ki *efsanevi* memeleri vardı."

"Neden bundan bahsediyoruz?"

Charlie, "Partiden ayrıldı," diye devam etti, "ve benden onu yürüyüşe çıkarmamı istedi, ben de isteğini yerine getirdim. Sonra boş bir parka gidip bir banka yan yana oturduk ve sohbet ettik. Ama neden sohbet ettiğimizi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım bana yaklaşıp durduğu, bana baktığı ve dudaklarını hafifçe büktüğü. Mesajı bir türlü almadım. *Diş telleri mi rahatsız ediyor acaba* diye düşündüm hatta. Sonunda dünyadaki

en beter karın ağrısıymışım gibi bana dönüp, *beni öpecek misin öpmeyecek misin?* diye sordu."

"Sevdim bu kızı," dedim. "Hepimize rol model olabilir."

"Ben de onu öptüm," dedi Charlie. "Bunun üzerine *bu kadar mı?* dedi. Hayal kırıklığına uğradığına eminim ama neyi nasıl farklı yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ben düşünürken geri döneceğini ve kimsenin bir şey çakmaması için on dakika bekleyip öyle gelmemi söyledi."

"Peki, neyi yanlış yaptığını çözdün mü?"

"Sanırım onu büyükannemi öper gibi öpmüştüm."

"Off."

"Senin ilk öpücüğün peki?"

"İkinci sınıf," dedim. "Sokağın karşısındaki çocuk. Benimle birlikte gardırobumun en üst rafına tırmanmasını sağladım, yanağına bir öpücük kondurdum, sonra da sonsuza dek sır olarak saklayacağına yemin ettirdim."

"Ee? Sakladı mı bari?"

"Tamamen unuttu, sayılır mı?"

"Peki. Sıradaki soru," dedi Charlie. "Dikkatimizi dağıtacak ilginç bir şeyler sor bana."

Ben de pat diye, "Bana kanserinden bahset," dedim.

Olabilecek en uygunsuz soruydu. Ölümün eşiğinde olmasak hayatta sormazdım.

"Olur," dedi Charlie fazlasıyla rahat bir tavırla. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ne oldu?"

"Kolumun ön kısmında bir şişlik vardı, ki o bölgede şişlik olması tuhaftı. Yıllık kontrolüm esnasında doktora sordum ama aslında laf olsun diye sormuştum. O sıralar hâlâ insanın kendini yenilmez sandığı yaşlardaydım. Ama doktor kaşlarını çatarak şişliği incelemeye başlayınca anladım."

"Kanser olduğunu mu anladın?"

"Evet. Gerçi ben kötümser bir insanım, o yüzden kendime de güvenemedim. Bu tip durumlarda hep ölümden başlar, sonra yavaş yavaş gerilerim."

"Şimdi de öyle mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü sen buradasın ve iyi olacaksın. Sen iyi olacaksan demek ki ben de iyi olacağım. Yani sıkıntı yok."

"Hayatımda duyduğum en berbat mantık yürütme."

"Mesele şu ki sadece hep öyle yaptığım için endişelendiğimi düşündüm, ortada gerçekten endişelenecek bir şey olduğundan değil."

"Ama haklı çıktın, değil mi?"

Charlie başıyla onayladı. "Biyopsiden kötü sonuç çıktı. Yani ölümden başlamak bu sefer doğru yaklaşım oldu."

"Ama ölmedin."

"Henüz. Bana biraz zaman ver."

"Peki, karın da seni o zaman mı terk etti?"

"Evet," dedi Charlie. "Biyopsi sonuçları çıktığı gün. Durumu kurtarır mı, bilmem ama bunu haftalardır planlıyordu."

"Sen biyopsi sonuçlarını beklerken o seni terk etmeyi mi planlıyordu?"

"Hakkını yemek istemem, ona biyopsiden bahsetmemiştim."

"Ona hiçbir şey söylemedin mi? Şişlikten de mi bahsetmedin? Ya da doktora gittiğinden?"

"Hiçbir şey söylemedim," dedi Charlie.

"Neden?"

"Çünkü bütün bunlar... fazla şahsi geldi."

"Ama insan karısıyla zaten şahsi meseleleri paylaşmaz mı?"

"Bu da sana ilişkimiz hakkında epey bir şey söyler."

"Yakın değil miydiniz?"

"Hayatlarımızda olması gerektiği kadar kesişim noktası yoktu."

"Evlenmenin olayı da o değil mi? Bir kesişim noktası oluşturmak?"

"Sanırım artık evli olmamamızın nedeni de bu."

"Yani..." Duyduklarımı kafamda oturtmaya çalıştım. "Sen ona kanser olduğunu söyledin, o da sana boşanmak istediğini mi söyledi?"

"Aşağı yukarı. Ama o sırada değil. O gece eve geldiğinde ona, *sana söylemem gereken bir şey var,* dedim, o da bana, *benim de sana söylemem gereken bir şey var,* dedi. Ardından bir süre, *önce sen, hayır önce sen,* olayına girdik ve sonunda söyleyeceklerimizi aynı anda söylemeye karar verdik. Ben, *kanserim,* dediğim sırada o da, *boşanmak istiyorum,* dedi."

Yutkundum. "Feciymiş."

"Aynen."

"Sonradan sözlerini geri almak istedi ama ben, *geri alamazsın, söyledin bir kere,* dedim."

"Yani ondan sonra... süreci tek başına mı atlattın?"

"Kız kardeşim bir iki kez gelip kaldı ama babamın sağlığı pek iyi değildi ve seyahat edemiyordu. Logan yardımcı oldu. Jack'le de bir sürü video oyunu oynadık."

"Peki, annen?"

"O ben çocukken çekip gitti." Sonra sanki parçaları ilk kez birleştiriyormuş gibi kaşlarını çatarak, "Hatta ben hastayken," dedi.

"*Hastayken* mi?"

"Bundan hiç bahsetmem."

"Neden?"

"Çünkü yaptığı şey annemin korkunç biri gibi görünmesine neden oluyor. Ama babam da pek öyle rüya gibi bir baba değildi."

"Bana anlatmak zorunda değilsin."

Charlie karar vermeye çalışırmış gibi bana baktı. "Anlatacağım. Sadece bir röportajda falan anlatayım deme."

"Kimse benimle röportaj yapmıyor, Charlie."

Charlie başını yana eğdi. "Henüz," dedi. Sonra devam etti: "Sekiz yaşındaydım ve kafayı Harry Houdini'ye takmıştım. Onunla ilgili şu filmi izlemiştim. Yani suyun altında bütün iplerini çözdüğü film var ya?"

Başımla onayladım.

"Kız kardeşimle babamın kamerasını alıp o filmin çocuk versiyonunu çekmeye karar verdik. Ben numarayı yapacaktım, o da kayda alacaktı. Sahneyi çalıştık, notlar aldık ve bir kronometreyle beş yüz defa falan ipleri çözme alıştırması yaptım. Derken bir gece ellerimle ayaklarımı bağladık ve havuza atladım ama yanlış ipi kullanmışız. Islanır ıslanmaz şişti ve bağları çözemedim. Kardeşimin elinde bir kronometre vardı ve yirmi saniye içinde yüzeye çıkmadığımı görünce babamızı getirmeye koştu. Ama annemle babam şu büyük kavgalarından birini ediyorlardı. Ara sıra öyle kavgaları olurdu. Kardeşim bu yüzden hemen dikkatlerini çekememiş. Babam beni sudan çıkardığında epey bir su yutmuştum ve bayağı histerik durumdaydım."

"Vay be," dedim. "Yüzmemenin nedeni anlaşıldı."

"Birkaç dakika sonra kendime geldim. Beni yatağıma yatırdılar ama gece birden uyandım ve sürekli kusmaya başladım. Meğer *ikincil boğulma* gibi bir şeymiş, ciğerler gecikmeli tepki veriyormuş. Geceyi Çocuk Acil'de sıvı ve oksijen desteği alarak geçirdim. Fakat mesele şu ki o gece annemle babam sıradan bir kavga etmiyordu. Ayrılıyorlardı. Annem gidiyordu. O gece uyanıp da başımda sadece babamı görünce... anladım işte."

İçime dalga dalga bir öfkenin yayıldığını hissettim. "Dur biraz! Annen, *çocuğunun boğulma tehlikesi geçirdiği gece* babanı mı terk etti?"

"Yani onun açısından bakarsak benim de zamanlamam pek iyi değildi."

"Ama... nasıl *yapabilir?*" diye itiraz ettim. Sanki o an yanlış yazılmış bir sahneydi ve onu revize etmemiz gerekiyordu.

Ancak Charlie daha büyük bir aydınlanmanın eşiğindeydi. "Belki de Margaux'ya hasta olduğumu söylemek istememin nedeni budur." Charlie kaşlarını çatarak bana baktı. "Böyle bir şey olabilir mi?"

"Of, evet. Alo? Bir bilinçaltı saçmalığı klasiği. Üniversitede psikoloji dersi almadın mı sen?"

"Yani..." dedi Charlie, hâlâ parçaları birleştirmeye çalışarak. "Annem ben hastayken çekip gitti, karım da ben hastayken çekip gitti."

"Ama şu an *ölüyorsun,*" dedim gözlerimle altımızdaki vadiyi işaret ederek. "Ve hayatındaki bir diğer kadın..." Kendimi işaret ettim. "...hiçbir yere gitmiyor."

Buna ne dersin? dercesine kaşlarımı kaldırdım. Sanki şablonu bozarak onu düzeltiyormuşum gibi.

Ama sonra Charlie, "Yalnızca dışarı çıkamadığın için," dedi.

"Bunu bilemezsin."

Charlie'ye bunu düşünmesi için biraz zaman tanıdım. Şimdiye dek gayet üretken bir ölümün kıyısı tecrübesi oluyordu.

Sonra dikkatimizi başka şeylere verme olayını sürdürmek için, "Benim de annem yok," dedim.

Charlie gözlerimin içine baktı. "Seni terk mi etti?"

"Öldü," dedim. "Babamın yaralandığı şu kamp kazasında."

"Ah," dedi Charlie. Sesi uğultuyu andıracak kadar alçaktı. "Başın sağ olsun."

"Aslında biliyor musun?" dedim. "Sorun değil. Ben iyiyim. Annem öldükten sonra babamın yıllar boyunca tekrar tekrar, *iyi olacağız, bunun nasıl yapılacağını biliyoruz,* dediğini duydum. Haksız da değildi."

"Nasıl... yas tutulacağını mı?"

"Nasıl akışına bırakılacağını."

"Bu kolay değil."

"Değil. Üstelik uzun zaman alıyor. Babam yasın doğal bir süreç olduğunu -insan olmanın bir parçası sayıldığını- ve nihayetinde iyi olacağımızı söylerdi. Başlarda ona inanmadım. Ama haklı çıktı. Artık iyiyiz. Artık onu hatırlamak beni üzmüyor. Onu özlüyorum ama özlemek canımı yakmıyor artık. Sen de önünde sonunda o noktaya geleceksin."

"Baban çok bilge birine benziyor."

Başımı belli belirsiz sallayarak onayladım. "Baba konusunda büyük ikramiyeyi kazandığım bir gerçek." Sonra daha önce hiç yüksek sesle dile getirmediğim bir şey söyledim. Bunu dile getirmek o kadar korkutucuydu ki şu an içinde bulunduğumuz durumu -vadinin üzerindeki boşlukta yalnızca incecik bir korkuluk parçası tarafından tutulmamızı- bile sevimli kılıyordu. "Kamp gezisine gitmeyi ben istemiştim," diye itiraf ettim. "Benim dışımda herkes, annem de dâhil, oylarını sahile gitmekten yana kullanmıştı."

- 19 -

İlk itfaiye aracının oraya gelmesi on saat sürmüş gibi geldi ama aslında yalnızca on dakika sürmüştü.

Uzay-zaman sürekliliğini bölmek için ölümün tepesine tünemek gibisi yoktu.

İtfaiyeciler gelince açık camlardan bizimle konuşarak arka tekerleklerin dingillerine kablolar bağlayacaklarını ve aracı vinçle kaldıracaklarını açıkladılar. Araç sabitlendikten sonra bizi emniyet kemeriyle dışarı çıkaracaklarına söz verdiler.

Sonuç olarak profesyoneller devreye girince işler epey kolaylaştı. O aşamadan sonra karar vermek zorunda kalmadık. Talimatlara uymamız yeterliydi.

Ki biz de öyle yaptık. Seve seve.

Birkaç dakika sonra arabadan sağ salim çıkmıştık.

Blazer da durum göz önüne alındığında pek hasar almış sayılmazdı. Ama yine de bir çekici vasıtasıyla tamirciye götürüldü. Polisler de bizi karakola götürdüler ve oradan bizi alacak birilerini aradık.

Ölmediğimiz resmiyet kazanınca bir anda öyle bir coşkuya kapıldım ki herkese tek tek teşekkür edip ellerini sıktım ve sarıldım.

Başarmıştık. Hayattaydık. Üstelik artık anlatacak bir hikâyemiz vardı.

Ancak Charlie o kadar çabuk toparlanamadı.

Arabada beni sakinleştirmek için fazlasıyla cana yakın davranmıştı. Ancak kurtarılmamızın ardından sessizleşti, kaşlarını çattı ve konuşmak istemedi. Bütün öğleden sonra bu ruh hâlini sürdürdü. Eve döndükten sonra ve hatta akşam yemeği sırasında da.

Üstüne üstlük, sanki yeni olayı buymuş gibi sürekli öksürmeye başlamıştı.

Ki bu da biraz inatçılık ediyormuş hissine kapılmama neden oluyordu.

Benim tek istediğim daha iyi hissetmekken belli ki Charlie'nin tek arzusu daha kötü hissetmekti.

Sürekli konuşmaya, espriler yapmaya, ölmeyişimizi kutlamaya çalıştım.

Bu akşam şehrin öbür ucundaki çizgi dansı dersine katılacağımızı unuttuğuna emindim ve hâletiruhiyesine bakınca ona nasıl hatırlatacağımdan da emin olamıyordum.

Sonunda ikimiz de buna hazırmışız gibi davranmaya karar verdim.

"Hadi," dedim Charlie'ye yemekten sonra.

Masadaki tabakları kaldırıyordu. Beden dilimi okudu. "Neye hadi?"

"Bu akşam çizgi dansı dersi var," dedim.

"Çizgi dansı dersi mi?"

"Senaryo için."

Ancak Charlie başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Evet," diye karşılık verdim. "Dijital takvime yazmıştım."

"Bu akşam çizgi dansı dersine gitmiyoruz," dedi Charlie.

"Nedenmiş?"

"Çünkü bugün neredeyse ölüyorduk!"

"Evet, tamam," dedim. "Ama ölmedik. Üstelik buralarda olması gerektiği gibi bir çizgi dansı bulmak hiç kolay değil."

Charlie'nin teslim olmasını bekledim. Ama öyle bir niyeti yoktu.

O yüzden ben de, "Bir saat içinde başlayacak, çoktan çıkmış olmamız gerekiyordu," diye ekledim.

Saati hatırlatmak ister gibi parmağımla bileğime vurdum.

Ancak Charlie benim coşkuma kapılmadı. Bana boş boş baktı. "Ben çizgi dansı dersine falan gitmem," dedi.

Kahretsin.

"Neden?" diye sordum. Klasik bir taktik hatası: Ona itirazını kuvvetlendirme imkânı vermek.

Ama bu imkânı kullanmadı. "İşte."

"Şu an neden bu kadar sinirlisin?"

"Çünkü bugün seni az kalsın öldürüyordum!"

"İyi de bu benim suçum değil!"

"Ben de sana kızgın değilim zaten!"

"Bak," dedim. "Geçti. Hayattayız. Hadi, dansa gidip bunu kutlayalım."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne? Bir daha hiç mi?"

"Yani... bana bir iki gün ver."

"Ama ders *bu akşam*."

"Umurumda değil."

"Gitmek zorundasın!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Ama o çizgi dansı sahnesi berbat."

"Bu projenin asla hayata geçmeyeceğini unutuyorsun."

"Sen de ne olursa olsun iyi bir senaryo olacağına söz verdiğini unutuyorsun."

"Yeterince iyi."

Gerçekten de ret mi edecekti?

Elimi ona doğrulttum. "Sen bir..." Aradığım ifadeyi bulamadım, ben de kendim uydurmak zorunda kaldım: "*Söz katili misin?* Ha? Öyle misin? Araştırma yapacağını söylemiştin."

"Araştırma için internetten video izleyebilirim."

"Video izlemek aynı şey değil."

Ninova

"Yeterince yakın."

"Neden direniyorsun? Sen saha araştırmasını seversin. Yazdığın her senaryo için bunu yaptın. *Son Silahşor* için Montana'da sığır çobanlığı yaptın! *Cehenneme Altmış Beş Kilometre*'yi yazarken üç ay boyunca yer altı sığınağında yaşadın! *Yıkıcı* için yer çekimsiz ortam alıştırmalarında başın o kadar çok döndü ki üç defa kustun!

Charlie bütün bunları bilmemden etkilenmiş gibiydi. "*Senin bildiğin kadarıyla* üç kere."

"İşte ben de onu diyorum!"

Fakat Charlie başını iki yana salladı. "Onların hepsi farklıydı."

"Neden?"

"Çünkü o filmler önemliydi."

Bunun zekice olduğunu kabul etmem gerek.

İşi buraya ilk getirdiğimde böyle bir yorum beklemiştim. Ancak bu şey üzerine haftalardır çalışıyorduk. Bu karakterlerden gerçek insanlarmış gibi bahsediyorduk. Gerçekten eğlenceli sahneler yazıyorduk. Eğleniyorduk. *Gerçekten birbirimizin üstüne düştükten sonra* yeniden yazdığımız ve artık donmuş sebzelerin de işin içine girdiği o birbirinin üzerine düşme sahnesi? Safi keyifti.

Keyfin hiç mi önemi yoktu?

Galiba yoktu.

İç geçirdim. "İşte senaryon tam da burada sarpa sarıyor."

"Çizgi dansına gitmek istemediğim için mi?"

"Aşka inanmadığın için."

Charlie alaycı bir tavırla güldü. "*Sen* aşka inanıyor musun?"

"Elbette aşka inanıyorum. İnsanın icat ettiği en mükemmel şey. Bu konuda *kitaplar* var." Sonra sanki kitaplar yeterli gelmeyecekmiş gibi devam ettim: "TED konuşmaları var!"

"Madem buna gerçekten inanıyorsun..." dedi Charlie, "...şimdiye kadar çoktan evlenip on çocuk falan yapmış olman gerekmez miydi?"

İşte şimdi belaltı vurmuştu. "Babama bakmam gerekiyor. Evlenip on çocuk yapamam."

Kazanmak ve bu meseleyi tamamen kapamak istediği açıktı. "Ama aşk her şeyin üstesinden gelmez mi? Aşk bir yolunu bulamaz mı? Çizgi filmlerdeki o orman hayvanlarının ortaya çıkıp kendi Mutlu Son'unu bulmana yardım etmeleri gerekmiyor mu?"

Gözlerim parladı. "Romantik komedi terminolojisini bana karşı kullanma!"

"Bunu bana öğreten sensin!"

"Gerçekten bu kadar şüpheci misin?" diye sordum. "Gerçekten de aşkın var olmadığına mı inanıyorsun? Yoksa yalnızca kulağa iyi gelen replikleri mi söylüyorsun? Çünkü aşkın gerçekten de Hallmark'ın kartpostal satmak için uydurduğu bir şey olduğuna inanıyorsan bu senaryoyu hemen şimdi yakmamız gerek. Dünyanın ihtiyacı olan en son şey yeni bir boktan romantik komedi. Çekilsin ya da çekilmesin."

"Ben *hormonların* varlığına inanıyorum," dedi Charlie bunun üzerine. "Nezaketin varlığına inanıyorum. Ve şefkatin. Zaman zaman da fedakârlığın. Özlemin. Ara sıra tüm bunların bir arada karşısına çıkıp insanın aklını bir süreliğine başından alabileceğine inanıyorum. Ama tesadüfi bir şey bu. Hava durumu gibi. Amaç edinilmiş ya da bel bağlamamız gereken bir şey değil. Sen istesen de istemesen de gelir ve gider. Sonra bir gün karına biyopsi sonuçlarını söylersin ve o da sana boşanmak istediğini söyler."

Off.

"Çok katısın," dedim.

"Evet. Kesinlikle. Ama aynı zamanda da realistim."

"Ve yalnızsın."

"Buna itirazım yok. Ama aynı zamanda dürüstüm de. O yüzden de öne çıkıp hayatın aslında öyle işlemediğini bilmeyen ahmak insanlara pamuk şeker hayalleri satmayacağım."

"Hayat nasıl işliyor peki?"

"İnsanlar seni bir süreliğine -onlar için de uygun olduğu sürece- seviyorlar, sonra da yollarına devam ediyorlar."

"Herkes öyle değildir."

"Ama garantisi de yoktur."

"Hiçbir şeyin garantisi yoktur!" dedim. "Hayal kırıklığına uğrama riski yüzünden umuttan tamamen vazgeçmeyi mi tercih edersin?"

"Hayal kırıklığına uğramanın *kesinliği* yüzünden," diye düzeltti Charlie.

İç geçirdim. "Ama sen en başından bunun böyle olduğuna karar verirsen başka türlü olma ihtimalini ortadan kaldırdığını fark etmiyor musun?"

"Kuralları ben koymuyorum."

"Kuralları biz koyarız. Her zaman."

"Ben böyle bir kurmacaya kendimi inandıramam."

Birden afalladım. "İyi de sen... *kurmaca yazarısın.*"

"O tarz bir kurmaca değil sanırım."

"O zaman başka bir şey yazmalısın."

"Başka bir şey yazamam! Hiçbir şey yazamıyorum ki."

"Sorunun da bu işte, tam da bu."

"Bana sorunumun ne olduğunu söyleme."

"*Sorunun...*" dedim. "...her şeye hayır deyip aynı zamanda da evet diyemezsin. Bütün duyguları yok etmeden yalnızca birini yok edemezsin. Diğer bütün duygulardan nefret etmeden *aşktan nefret edemezsin.* Hikâyeler, *yarattıkları duygularla* var olurlar ve sen, o duyguları hissetmeden yazamazsın. Bu senaryo senin için bir fırsat. *Her şeyi* iyi yapabilirsin..." Artık resmen yalvarıyordum. "...ama bunu, ona inanmadan yapamazsın. Kendine hayat vermeden bu hikâyeye hayat veremezsin."

Teklifim buydu. Şansım da buydu.

Ama ıskaladım.

Charlie söylemek istediklerimi anlamayı reddetti. Tepkisi yalnızca küçümseyici bir ses oldu. "Sen de kendime *çizgi dansıyla* hayat vermemi mi istiyorsun?"

Küçümsemeye karşılık vermek neden bu kadar zordu?

Tek bildiğim, elimden gelen en iyi, en içten argüman buydu.

Charlie *buna* kulak tıkamak istiyorsa söylenecek bir şey kalmamıştı.

"Peki," dedim. Bakışlarımı yere eğerek iç geçirdim.

Charlie beni izledi.

"Sen gitmek zorunda değilsin," dedim. "Burada kalabilir ve... bu koca malikânede bir başına ne yapıyorsan onu yapabilirsin. Ama *ben* gideceğim."

Sonra belki onu birazcık mutsuz eder umuduyla, "Ben gidiyorum. Belki bir seksen boyunda bir kovboy bulurum. Nal şeklinde tokası olan bir kemeri, bir atı ve köşeli çenesinde minik bir gamzesi olan şu adamlardan birini. Bana bütün gece bira ısmarlamasına izin veririm. Belki de kocaman bir Sam Elliott bıyığı ve trajik bir geçmişin ardından kırılmış bir kalbi olur. Belki ikimiz güneş doğana dek birbirimizde teselli buluruz."

Tuhaf ama işe yaradı.

Charlie'nin gözleri karardı. "Sakın öyle bir şey yapayım deme."

"Becerebilirsen engelle," diyerek kapıya doğru ilerlemeye başladım. Anahtar askısından anahtarları alırken omzumun üzerinden, "Garajındaki arabalardan birini alıyorum. Yarın görüşürüz. Belki."

Ama ben daha antreye varamadan Charlie'nin arkamdan hızlı adımlarla geldiğini duydum. Yanımdan hızla geçerken anahtarları elimden kaptı ve başının üzerine kaldırarak muzaffer bir edayla bana baktı.

Anahtarları almak için zıpladım ama yetişemedim.

"Pisliğin tekisin," dedim. Sonra taktik değiştirerek açık avucumla omzuna vurdum. "Ver şu anahtarları!"

Ona birkaç kez daha vurdum ama kılı bile kıpırdamayınca -ve ona vurmak bana da kendimi iyi hissettirmeyince- vazgeçtim.

Yenilgiyle telefonumu çıkardım. "İyi, ben de Uber çağırırım."

Charli o sırada kolunu indirdi ve başımı kaldırıp baktığımda anahtarları uzattığını ve onun da yenilmiş gibi bir ifade takındığını gördüm.

Teslim oluyormuş gibi kısık bir sesle, "Ben de geliyorum," dedi.

Öyle ani bir değişimdi ki bunu teyit etmek için, "Nereye geliyorsun?" diye sormak zorunda kaldım.

İkimizin de kaderini mühürlermiş gibi gözlerini kapadı ve "Çizgi dansına," dedi.

Ben daha ona teşekkür mü etsem yoksa tekrar mı vursam karar verememişken gözlerini açtı, bana doğru eğildi, parmağını doğrulttu ve "Bu akşam sana bir seksenlik kovboy falan yok," dedi.

- 20 -

Eğitmenimiz bir seksen boyunda bir kovboy çıktı.

Charlie barın arkasındaki küçük sahnede Wranglers, çizme ve gerçek bir Stetson hasır şapka takmış adamı görünce yüksek sesle, "Of ya. Tam bir dağ köylüsü," dedi.

"Dağlı olduğunu sanmıyorum," dedim. "Bir keresinde bir düğünde dağlının teki beni dansa kaldırmıştı, çok farklı bir havası vardı."

Charlie bana baktı. "Dansa kalktın mı?"

"Sağdıçtı," diye onayladım başımı da sallayarak. "Bana ne dediğini bilmek ister misin?"

Charlie gözlerini kıstı. "İster miyim?"

"Beni otel odasına davet etti ve *kafası kızıl, yatakta kımıl kımıl,* dedi."

"Lütfen bana buna düşmediğini söyle."

Charlie'ye, *hadi ama* der gibi baktım. "Kibarca, *hayır, teşekkürler,* dedim. O da omuz silkerek benim kaybım olduğunu söyledi ve *hayatının yolculuğunu kaçırıyorsun,* dedi."

"Eminim öyledir," dedi Charlie.

"Ama iyi anlamda değil."

"Yine de adamın iyimserliğine hayran kalmışsındır," dedi Charlie.

"Adam o gece bir de kadınlar tuvaletinde bayıldı," diye ekledim. "Sonra da bovling salonunda birileriyle yumruk yumruğa kavga etti. Bir de gelinin annesine çıkma teklif etti."

"Dağlılarla epey bir deneyimin olmuş," dedi Charlie.

Barın girişinde imza attıktan ve en az iki içki kuralı hakkında bilgilendirilerek Gümüş Mermi denen içkiden iki shot içtikten sonra kalabalık dans pistine doğru ilerledik.

Eğitmen ses sistemini kurcalayarak derse başlamaya hazırlanıyordu. Wranglers'ı tam üstüne oturmuştu.

Bu adam dağlının tekiyse bile -odaya bir göz gezdirdim- en azından *ateşli* bir dağlı olduğu konusunda anlaşabilirdik. Muhtemelen büyük çizgi dansı patlamasını yapmayı bekleyen işsiz bir aktördü. Sonra belki de o patlamaya *Charlie'yle ikimizin* vesile olabileceğini fark ettim.

Charlie'yi dirseğimle dürttüm. "Bu adama çizgi dansı sahnelerinde rol vermeliyiz."

Izdırabını yüzüne yansıtmakla meşgul olan Charlie, "Yazarlar filmlerin oyuncu seçimlerine karışmaz. *Cast ajansları* bu yüzden var."

"Eminim *sen* karışabilirsin ama," dedim. "Tabii istersen."

"Bu adam oyuncu değil," dedi Charlie. "Birinin ensest ilişkiden doğma kuzeni."

"O zaman enseste bir puan daha," dedim gözlerimi tekrar eğitmenin olduğu tarafa çevirerek.

"O herife göz mü süzüyorsun sen?" diye sordu Charlie.

Evet. Evet, öyle yapıyordum.

"İnanılmaz," dedi Charlie. "*Kovboy yok* dememiş miydik biz?"

"Bak," dedim. "Bu şeyi..." Eğitmene bir kez daha baktım ve gözlerimi bir süre alamadım. "Bir doksan boyunda, oyun kurucu kalçası olan, uzun boynuz tokalı kemer takıp deve kuşu derisinden çizme giyen bir oduncuyu ben talep etmedim. Ama karşıma çıktı. Ne yapabilirim ki?"

"Seninle ilgili fikirlerim hızla değişiyor," dedi Charlie. "Senin tipin *bu* mu yani?"

"Benim pek çok tipim var, sağ ol. Ateşli kovboylar. Ateşli oduncular. Trajik bir geçmişi olan ateşli kurt adamlar. Ateşli hayaletler."

"Ateşli *hayaletler* mi?"

"Sevdiğim tek hayalet tipi onlar."

"Peki ya ateşli hödükler?" dedi Charlie başıyla eğitmeni işaret ederek. "Ya da ateşli mısır koçanı piposu içenler? Ya da ateşli ağzından nefes alanlar?"

"Bu adam neresinden isterse nefes alabilir," dedim.

Ama bu durum Charlie'yi gerçekten rahatsız ediyordu. "Bu adam..." dedi. "...ateşli falan değil. LA'e çim biçme makinesi sürerek, kızarmış tereyağı ve sincap nugget yiyerek gelmiş biri."

"Onun yemek tercihlerini yargılayabileceğini sanmıyorum, pastırma adam."

"Kendine biraz saygın olsun," dedi Charlie.

O Wranglers'a bir kez daha baktım. "Bana kalırsa kendime gayet de saygılıyım."

Nihayet hazır olan eğitmen tam da o sırada mikrofonlu kulaklığını ayarlayarak kalabalığa döndü. Konuşmaya başlar başlamaz dağlı falan olmadığı ortaya çıktı.

Adam İtalyan'dı.

"*Ciao a tutti*," dedi eğitmen.

Charlie'yle, *ne?!* der gibi birbirimize baktık.

Sonra ikimiz de ders afişinin olduğu panoya baktık. Üzerinde eğitmenin fotoğrafı vardı. Adı Lorenzo Ferrari'ydi ve İtalya'nın Venedik kentinden gelmişti.

"Adam *daha yakışıklı* olmadı mı bir anda?" diye sordum. Etraftaki kadınlara baktığımda onların da kendilerine aynı soruyu sorduklarını fark ettim.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Charlie.

Ama bu sahiden de ezber bozan bir şey olmuştu. Eğitmenimiz dağ köylüsü değildi. Bir dağ köylüsü *kılığına girmiş* muhteşem bir İtalyan rüyasıydı.

Lorenzo insanın içini titreten bir aksanla, "Hoş geldiniz," dedi.

Derse dair açıklamalar yaptı ve bu gece üç basit dans öğreneceğimizi söyledi. İlk önce *öğreteceğini*, sonra da müziği açacağını ve gerçekten dans edeceğimizi anlatıyordu ama bende odak falan kalmamıştı. Sesi derin doku masajı gibi bir şeydi zira.

Güya Charlie'yi buraya çizgi dansının çekici bir şey olmadığını kanıtlamaya getirmiştim, değil mi?

Başaramayacaktım sanırım.

Bunun suçlusu da İtalya'ydı.

Charlie beni girdiğim transtan çıkarmak için omzuma vurarak, "Odaklanmaya çalış," dedi.

Ama size şu kadarını söyleyeyim: Çizgi dansı göründüğü kadar basit bir şey değilmiş.

Hep içten içe gizli bir dans dehası olabileceğime dair bir şüphe beslemişimdir. İlle de *çizgi dansı* olmak zorunda değil ama yıllar yılı mutfakta yemek yaparken yaptığım onca hareketten dolayı *sahiden* dans etmeyi denersem herkesin ağzını açık bırakacağıma dair gizli bir umudum vardı.

Elime geçen fırsatın onuncu dakikasında yanıldığımı kabul ettim.

Gizli bir yeteneğim falan yoktu.

Berbattım.

Hatta bunun için berbattan daha aşağılayıcı bir kelime bulmak gerek.

Lorenzo bize ilk dansın adımlarını öğretirken onu görebildiğim sürece gayet iyi uyum sağlayabiliyordum. Ama bir anda diğer duvara doğru dönünce -ki çizgi dansında sık sık olan bir şey bu- her şeyi unutuveriyordum. Zihnim boşalıyordu. Onu gözümün önünde tutabilmek için boynumu çevirip duruyordum.

Ki bu da pek işe yaramadı.

Elim ayağım birbirine dolanıyor, kendi ayağıma basıp Charlie'ye çarpıyordum. Hatta bazen o kadar sert çarpıyordum ki tekrar öksürmesine neden oluyordum.

"Arkana bakıp durmayı bırak," dedi Charlie.

"Ben görerek öğrenirim."

"Beni izle. Hemen yanındayım."

"İyi de *eğitmen* o," dedim. "Ayrıca İtalyan."

Kanada Vuruşu diye bir dans öğreniyorduk. Kolay başlıyordu. Topuğu değdir, parmak ucunu değdir, ardından tatmin edici bir sesle ayağını yere vur. Ama sonra bir sürü titrek figür işin içine girerek beni afallattı. Ayrıca sağımla solumu hâlâ ayıramayışımla da yüzleşmek zorunda kaldım.

İçerideki en berbat insan ben miydim?

Hem de açık ara.

Vahşice ilerleyip herkese -özellikle de Charlie'ye- çarpan bir çarpışan arabaya dönmüştüm.

Ne zaman ona toslasam, "Off," diyordu.

Ben de, "Affedersin," deyip çarptığım yere hafifçe vuruyordum.

O kadar kötüydüm ki bizzat Lorenzo sahneden inip bana yardım etmeye geldi. Ama o yüz, o omuzlar ve kemer tokasıyla bu kadar yakın olmak durumumu daha da kötüleştirdi.

"Burada şıp diye bir çeyrek dönüş alarak jazz box'a giriliyor," dedi memnuniyetle, sanki bir şeyleri netleştiriyormuş gibi.

Jazz box'ın ne demek olduğunu googlelamam gerekecekti. "Bacaklarım birbirine dolanıp duruyor," dedim.

Bunun üzerine Lorenzo -*Yüce Tanrım!*- bacaklarıma baktı.

Hareketsiz kaldım.

Derken Lorenzo, "Ayakkabının bağcıklarını bağlasan iyi olur," dedi. Ama bunu öyle bir ses tonuyla söyledi ki bir daha ayakkabı bağcıklarına asla aynı şekilde bakamayacağımdan emin oldum.

Kısacık bir an acaba çizgi dansının Adonis'i Lorenzo Ferrari eğilip onları bağlayacak mı diye düşündüm.

Ama başımı eğdiğimde Charlie'nin çoktan işe koyulduğunu gördüm.

Charlie Yates. Bir dizinin üzerine çökmüştü. Hem de benim önümde. Ucuz bir barın zemininde. Huysuzca ama inkâr edilemez bir şefkatle spor ayakkabılarımın bağcıklarına çift düğüm atıyordu.

Yalan söylemeyeceğim. Eğitmenimiz, objektif bakıldığında kaçınılmaz derecede çekici bir adamdı ve bu konuda Charlie'yle dalga geçmekten acayip keyif alıyordum ama... Lorenzo Ferrari'ye ne kadar gözümü dikip bakarsam bakayım içimde ayakkabılarımı bağlayan Charlie Yates manzarasının uyandırdığı hisleri uyandıramazdı.

Orada bir anlığına da olsa müzik yok oldu, Lorenzo yok oldu ve diğer dansçılar silinip gitti. Charlie'yle göz göze geldiğimiz ve göğsümde o zamana kadarki bütün o hızlı çarpışların ve hoplamaların tam tersi bir şey oldu.

Böyle sanki içim... iç çekmiş gibi.

Sanki kalbim bizzat beş buçuk saniyelik bir nefes veriyormuş gibiydi.

Kesinlikle, inkâr edilemez derecede romantik bir şeydi bu.

Ne yaptığı ortada olmasına rağmen, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Aslında, *"Ayakkabılarını bağlıyorum, ahmak,"* gibi ters bir cevap bekliyordum ama Charlie, "Özür diliyorum," dedi.

"Ne için?"

Başını evinin bulunduğu tarafa doğru eğdi. "Daha önce pislik yaptığım için."

"Özür mü diliyorsun? Ucuz bir barda?"

Buraya gelme sebebimiz buydu işte. Kurguyu gerçeğe dönüştürecek olan gerçek an buydu. Hayali şeylerle gerçek olan arasındaki fark buydu.

Dosya kapandı: Bunu senaryoya eklemek zorundaydık.

Ben Charlie'ye bana ne yaptığını tam olarak itiraf etmeden durumu açıklamanın bir yolunu bulur bulmaz.

Lorenzo yardım isteyen bir sonraki kadına doğru hareketlenirken Charlie yeniden ayağa kalktı, başını iki yana salladı ve "Çift düğüm, sadece tavşan kulağı değil," dedi. Sanki bana sürekli bağcık bağlama tüyoları veriyormuş da ben onu hiç dinlemiyormuşum gibi.

Belini büküp öne doğru eğildi ve pantolonunun paçasını kaldırarak bana kendi bağcıklarını gösterdi. Uyulması gereken örnekler olarak ikisi de çift düğümdü.

Aşağı baktığımda ikimizin de aynı ayakkabıyı giydiğini fark ettim. Siyah, kısa bilekli Converse. "Aa, uyumluyuz!" dedim.

"Pek gözlemci biri değilsin," dedi Charlie. "Bu konuda başından beri uyumluyuz."

"Öyle mi?" diye sordum. Bu durum nedense beni etkilemişti. Sanki bir çeşit kadermiş gibi.

Fakat tam o sırada püsküllü, inci çıtçıtlı bluz giymiş olan bir kadın eğilip ayaklarımızı işaret etti. "Onlarla dönemezsiniz," dedi.

İkimiz de başımızı kaldırıp baktık.

"Tabanları kauçuk," diye açıkladı kadın. "Dizlerinizin bükülmesine neden olur."

"Farklı bir ayakkabı mı lazım?" diye sordum kadına. Artık uyumlu olmayacağımız düşüncesi beni tuhaf bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama kadın başını iki yana salladı. "Eski çorapları kesin," dedi. "Sonra da tozluk gibi ayağınızın ön kısmına geçirin."

Şahane der gibi Charlie'ye döndüm. "Ayakkabı tozlukları!" dedim bir elimi beşlik çakmak için kaldırarak.

Ancak Charlie beşlik çakmadı. Başını iki yana salladı.

"Bu araştırmayı yaparım," dedi daha sonra, "bana yüzlerce kez çarpmana izin veririm, o İtalyan herife göz süzmeni izlerim ve bütün gece bağcıklarına çift düğüm atarım..."

Tam o anda birileri arkadan bizi birbirimize itti ve Charlie'nin gözleri bir süre yüzümde dolaşarak daha kısa mesafeye alıştı. Sonra da sözünü tamamladı: "Ama asla..." Etki uyandırmak için duraksadı. "...*asla* ayakkabılarımın üzerine tozluk geçirmem."

Dersin ortasında Lorenzo biraz ara verdi ve Charlie'yle kendimizi barda bulduk.

"Ee, karar nedir?" diye sordu Charlie. "Öyle miymiş?"

"Ne öyle miymiş?" diye sordum.

"Çizgi dansı romantik miymiş? Artık gerçekten yaptık sonuçta. Öyle miymiş?"

"*Sen* ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bilmem. O kelimenin ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim."

"*Romantik* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" dedim. "Ciddi ol biraz."

"Bence gayet ciddiyim. Tam olarak hatırlayamıyormuşum gibi hissediyorum."

"*Âşık olma hissini* hatırlayamıyor musun?"

"Hani bazen bir duyu hafızası olur ya, bilir misin? Hani bir kaşık dondurmayı ağzına götürmenin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışırsın, o hissin zihinsel tecrübesini çağırırsın."

"Evet."

"Bu aşk için de yapılabilir mi?"

"Elbette yapılabilir!"

"Ama... nasıl?"

Gerçek bir soru muydu bu? "Yani işte..." Nasıl yapılırdı sahi? "Sevdiğin birini düşün ve onu... hisset."

"Nasıl bir his?"

"Bana *aşkın* nasıl bir his olduğunu mu soruyorsun?"

"Sadece senin için de bendeki gibi mi diye merak ediyorum."

Samimi görünüyordu, sahiden soruyor gibiydi. *Aşkın neye benzediğini hatırlamıyorken* romantik komedi yazmaya kalkıştığı için onu ayıplayabilirdim.

Ama ben de içtenliğine içtenlikle karşılık vermeyi tercih ettim.

Yemek masamızda oturan babamı, Sylvie'yi ve Salvador'u canlandırdım gözümde. Sonra bu görüntüyü içimde hissettim. "Sıcak bir his," dedim gözlerimi kapayarak. "Umutlu ve nazik bir his. Güneşli. Yatıştırıcı." Sonra *kalp* bahsini açtığım için benimle dalga geçme ve klişe olduğunu söyleme ihtimaline aldırmadan, "Kalbinin ışıldadığını hissediyorsun," diye devam ettim.

Çünkü bu doğruydu. Aynen böyle hissettiriyordu insana.

Bazı klişelerin klişe olmasının bir nedeni vardı.

Charlie'den alaycı bir yorum duymayı bekledim.

Ama gözlerimi açtığımda Charlie başını iki yana sallıyordu. "Ben kalbimi hissedebiliyorum."

Bunun üzerine, belki de aklıma gelen tek cevap bu olduğundan elimi kaldırıp göğsüne götürdüm. "Şimdi hissedebiliyor musun?"

"Evet," dedi Charlie. "Ama ışıldamıyor."

"Ne yapıyor?" diye sordum.

Charlie gerçekten kafa yoruyormuş gibi gözlerini yere eğdi. "Kuşlar intihar eder ya hani, biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Sanmıyorum... Öyle bir şey mi var?"

Charlie kendini toparladı. "Bilirsin. Kuşun biri bir pencerede kendi yansımasını görür ve başka bir kuş olduğunu zanneder. Tekrar tekrar pike yaparak pencereye çarpar, saldırmaya çalışır, en sonunda da kendini öyle feci yaralar ki ölür."

Vay be. Hadi ya. "Yani?"

Charlie başıyla onayladı. "Sanırım kalbim öyle yapıyor."

- 21 -

Bunu itiraf etmek her ne kadar küçük düşürücü olsa da ertesi günün öğle sonrası, Charlie, isteği üzerine senaryo yazdığımız metresle bir toplantısı olduğunu ve benim göz önünde olmamamı söylediğinde garip bir kıskançlık hissettim. Başka bir şeyle karıştırılması mümkün değildi.

"Ben de kalamaz mıyım?" diye sordum.

"İnan bana, kalmak istemezsin."

"Bunu bilemezsin."

"O kadın seni canlı canlı yer," dedi Charlie.

"*Seni* canlı canlı yemiyor ama."

Charlie, "Yemiyor," diye onayladı. "Ama benimle flört ediyor ki bu da aşağı yukarı aynı şey."

Birlikte yazma serüvenimizin altıncı ve son haftasına girmiştik. Bu da Charlie'yi yalnızca beş haftadır tanıdığım anlamına geliyordu. Bütün ömrümün ortasında küçücük bir beş hafta. Kadının birinin Charlie'yle flört etme ihtimali beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? "Bence ikimizin de burada olması gerekiyor gibi," dedim.

Charlie bunun üzerine, "Mesele şu ki..." dedi. "...başka bir mevzu daha var."

"Neymiş?"

"Bahsi geçen şu metres var ya," dedi özür dilercesine omuz silkerek, "T.J. Heywood'un üvey annesi."

Kaşlarımı çattım. "Metres..."

Charlie başını onaylar gibi salladı. "...T.J.'in babasıyla evli ve onu şu United Pictures'taki yöneticiyle aldatıyor."

Durumu sindirmeye çalıştım. "Yani metres, Bayan Jablowmie mi?"

"*Büyük* Bayan Jablowmie," diye düzeltti Charlie. "Şu sırada bir Bayan *T.J.* Jablowmie yok."

"Şaşırtıcı."

Sonra kendimi tutamayıp telefonumu çıkardım ve T.J.'in babasını yanına "+eşi" yazarak arattım. Hâlâ liseye gidiyormuş gibi görünen bir kadının binlerce fotoğrafı çıktı karşıma.

"Kaç yaşında bu kadın?" diye sordum.

"Aslına bakarsan T.J.'den küçük. T.J. bunu sık sık vurguluyor."

"Vay be," dedim. "Kadından nefret etmesine şaşmamalı."

"Nefret mi ediyor?"

"Etmiyor mu?"

Charlie bir süre düşündü. "Evet. Sanırım ediyor."

"Yani..." dedim hâlâ bu bilgileri sindirmeye çalışırken. "Bu ergen kız efsanevi bir yönetmen olan, gayet orta yaşlı Chris Heywood'la evli ama aynı zamanda da şu mafya şeysini yapmak isteyen *daha da* orta yaşlı yöneticiyle yatıyor, öyle mi?"

Charlie başıyla onayladı. "Aşağı yukarı böyle, evet."

"Peki, bu herkesin kabul ettiği bir şey mi?"

"Bu şehirde olabildiği kadar kabul görüyor."

Başımı onaylar gibi salladım. "Kadın aynı anda birden fazla işi yapmakta çok iyi olmalı."

"İşte çekincemiz de bu," dedi Charlie. "T.J.'in de toplantıya gelme ihtimali var."

"Ah," dedim. Charlie gözümde bir anda haklı oluvermişti. Toplantıya katılmama gerek yoktu. "Peki onlarla neden yüz yüze görüşmek zorundasın? E-postayla halledilmiyor mu?"

Charlie omuz silkti. "Kadın eve uğramak istedi," dedi yeterli bir açıklamaymış gibi.

Biraz canım sıkıldı tabii. Hatta epey canım sıkıldı. "Seni baştan çıkarmaya çalışmaz, değil mi?"

"Ne?!" Düşüncesi bile Charlie'nin öksürük krizine tutulmasına neden oldu. "Hayır!" Kendini biraz toplayınca, "Beyninin şartelini indir ve şu kafeye git. Belki Spielberg'e rastlarsın," dedi.

Oraya ilk gittiğimde Charlie, "Bu mekân sektörden insanlarla dolup taşar," demişti ama o zamandan beri birilerini, *herhangi birini* görme umuduyla oraya gidiyordum.

Aramızda tatlı bir şakaya dönüşmüştü bu. Eve döndüğümde Charlie, "Kimleri gördün?" derdi.

"Alfred Hitchcock," derdim. Ya da Robert Altman. Ya da Fellini.

O kadar ciddi olurduk ki gülmezdik bile.

Oysa o mekânda sektörden tek bir kişi bile görmemiştim. Hatta acaba Charlie'nin uydurması mı diye düşünmeye başlamıştım.

Ama Charlie'nin haklı olduğu çıktı ortaya.

O gün Charlie, Metres Jablowmie -ve muhtemelen bizzat Teej'le- takılırken ben de kafeye gitmiş, laptopumda çalışıyor ve sessizce muzlu muffin'imi didikliyordum. Tam o esnada içeri kim girdi dersiniz? Sektördeki insanların kraliçesi... tek ve biricik Donna Cole.

Şaka yapmıyorum. Donna Cole!

Donna Cole! *Hayatımın En Güzel Dönemi*'nin yönetmeni. *Âşıklar*'ın. *Ne Yapsan Olmaz*'ın.

En meşhur veciz sözü -*Öğrenebileceğiniz en hayati şey, kendi hikâyenizi anlatmaktır.*- evdeki hedef tahtamın tam ortasında yer alan Donna Cole. Hemen yanında da beyaz bir Wayman + Micah elbisesi ve yüksekten toplanmış doğal Afro saçlarıyla modanın, bilgeliğin ve romantik komedilerin koruyucu azizi gibi ışıldadığı o ikonik kırmızı halı fotoğrafı.

Ona uzaktan, o kadar uzun zamandır, o kadar delicesine hayrandım ki.

İşte şimdi buradaydı. Yakınımda.

Hem de çok yakınımda.

O kadar yakındı ki onu gördüğüm an nefes almayı bıraktım ve başım dönmeye başlayana kadar da tekrar nefes almayı hatırlayamadım.

Dürüst olmak gerekirse LA'e gelirkenki en büyük hayalim tamamen tesadüfen, hiç takip falan etmeden ona rastlayıp tatlı tatlı sohbet etmek ve *Kazara Deniz Kızı* için bir asansör sunumu yapıp ilgisini çektiğimi görünce de çantamdan bir kopyasını çıkarmaktı.

Bu, sektörün dışında kalan hevesli senaristlerin ortak hayallerinden biridir: Tesadüfen kendi Spielberg'ine rastlamak. Ortak ama aynı zamanda imkânsız. Öyle bir an hemen hemen hiç gerçekleşmez.

Ama... ya gerçekleştiyse?

Olmazdı. Olamazdı.

Gerçi bu, hani belki olur ya diye, doksan üç sayfalık senaryomu, bitirdiğim günden beri sırt çantamda her yere taşımadığım anlamına da gelmiyordu. İmkânsız şeyler, gerçekleşmeye bayılır sonuçta.

Daha önce en kötü ihtimalin o senaryoyu umut bağımlısı bir dengesiz gibi her yere yanımda taşıyıp gösterme imkânı bulamamak olmadığına kanaat getirmiştim. En kötü ihtimal, *gerçekten de Donna Cole'a rastlamak* ama çok erken pes ettiğim için senaryonun yanımda olmamasıydı...

Böylece şansımı elimden kaçırmak.

Umuda fazla tutunmak bir şeydi.

Erkenden pes etmek bambaşka bir şey.

Asansör sunumunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bir asansörde hayallerinizdeki yönetmenle karşılaşırsınız diye hazırladığınız, senaryonuzu özetleyen tek cümlelik bir tanım.

Gerçekte kaç asansör sunumu gerçekleşti -asansörde ya da başka bir yerde-, hiç bilmiyorum ama bunu yazmanın önemli olduğunu biliyorum. Ezberlemenin de. Senaryo yazım kitaplarında sadece buna ayrılmış bölümler var.

Yani sonuçta senaryonuzu *siz* özetleyemiyorsanız kim özetleyecek?

Benim *Kazara Deniz Kızı* için hazırladığım asansör sunumu şöyle: Bir kadın huysuz yeni patronunun teknesinden düşüp de kuyruk çıkardığını görene dek deniz kızı olduğunu bilmiyordur; şimdiyse yeni kimliğini keşfetmeli, hayallerindeki işi elinde tutmalı ve zaman dolup da bacakları sonsuza dek yok olmadan önce patronunu kendine âşık etmelidir.

Bunu izlerdiniz, değil mi? Hiçbir Meryl Streep'e zarar gelmediği sürece.

Üstelik Donna Cole bu filmi *uykusunda bile* çekebilirdi. Jack Sapleton'a slim-fit bir takım elbise giydir, Katie Palmer'a da bir kuyruk tak: Ta-daaam! Bir sonraki yaz hitiniz.

Aslında son zamanlarda yalnızca Marvel filmleri hit oluyor.

Belki de şöyle desek daha iyi: Ta-daaam! Bir sonraki düşük bütçeli, ortalama bir başarı gösterecek, karakter odaklı ve nüfusun önemli bir kısmının seveceği komediniz.

Bu o kadar da büyük bir hayal sayılmazdı, değil mi?

Belki de öyleydi.

Çünkü onca temkinli, amansız, neredeyse mazoşistçe bunca zaman bırakmayı reddettiğim o umut... tam da imkânsız şansımla karşılaştığım gün?

Sırt çantamı Charlie'nin evinde bırakmıştım.

Beş nokta beş saniyelik bir nefes almaya zorladım kendimi.

Donna Cole.

Buradaydı. Sanırım imkânsızlığın da kendi kuralları vardı.

Sevgili Yabancım'ı izlerken hüngür hüngür ağlamıştım. *Gitti Gidiyor*'u resmen satır satır ezberlemiştim. *Her Şeyin En*

İyisi'ne yaptığı o ateşli yeniden çekimin hastasıydım. O kendini beğenmiş eleştirmenler bok yesin.

İşte şimdi *burada*, gerçek dünyada karşımdaydı. Beklediğimden kısaydı ama yine de her nasılsa mümkün olamayacak kadar uzundu, bu dünyadan değilmiş gibiydi ama tamamen normal, ilahi ama fazlasıyla insandı. Gündelik ama şık bir Dior elbise giymişti ve elbette etrafı önemli görünen insanlarla çevriliydi.

Neydi benim şu asansör sunumum? O kadar çok pratik yapmıştım ki resmen beynime kazınmıştı.

Hafızamı altüst ettim. Ama sunumum... gitmişti.

Hızlı düşünmem gerekiyordu.

Ağır ağır, sakince telefonumu çıkarırken gözümü Donna Cole'dan hiç ayırmadım. Her an uçup gidebilecek yabani bir kuşu gözleyen bir vahşi yaşam fotoğrafçısı gibiydim.

Hey, diye bir mesaj attım Charlie'ye. Meşgul müsün?

Cevabı anında geldi.

Ne oldu?

Acil durum

Sorun ne???

Sırt çantama ihtiyacım var. Getirebilir misin? ACİL.

Neredesin?

Kafede.

Sonra... hiçbir cevap gelmedi.

Başka biri telefonla mı aramıştı? Konu ilgisini mi çekmemişti? Bayan Jablowmie'nin avına kurban mı gitmişti?

Toplantısı bitmişti de yola mı çıkmıştı? Yoksa toplantı hâlâ sürüyordu ve ben Donna Cole kaçmadan bir koşu eve gidip dönmeli miydim?

Dizüstü bilgisayarımı kapadım, kalemimin kapağını açtım ve sonra ne yapacağımı bilemeyerek öylece bekledim.

Dakikalar geçti. Donna Cole tezgâhtan siparişini verdi, ardından köşedeki büyük masaya oturdu.

Birkaç dakika daha geçti.

Sonra birkaç dakika daha.

Belki de Charlie gelmeyecekti. Kim bilir o metres şu an ona neler yapıyordu.

Ayağa kalktım. Buna katlanamıyordum. Bir şeyler yapmak zorundaydım.

Fakat tam o sırada kafenin kapısı ardına kadar açıldı ve Charlie içeri daldı. Saçları dağılmış, tişörtü dışarı çıkmıştı, sırt çantam omuzundaydı ve onca yolu koşmuş gibi soluk soluğaydı. Beni görene kadar içeriyi taradı, sonra bana doğru koştu. *Koştu!* "Al," dedi çantayı elime tutuşturarak. "İçinde..." Başını iki yana salladı. "...astım spreyi falan mı var? Neler oluyor? Neye ihtiyacın var? Yaralı mısın?"

Ah. *Tıbbi* bir acil durumum olduğunu sanmıştı.

Tüh.

"Öyle bir şey değil," dedim toparlanmasına yardımcı olmak için ellerimi sallayarak. "Sadece içinde senaryom var."

Charlie bunu duyunca öksürdü. "Neyin?"

"Deniz kızı senaryom."

Başını iki yana salladı. "Senin acil durum dediğin *bu mu?*"

"Evet." Fermuarı açıp senaryoyu çıkardım.

"Ben de sandım ki..." dedi Charlie hâlâ güçlükle soluyarak. "Yaralandın, hastalandın ya da onun gibi bir şey oldu sandım."

Charlie bu düşünce üzerine biraz daha öksürdü.

"Hişş," dedim Donna Cole'un durduğu tarafa bakarak. "Senin bu öksürme olayın ne?"

"Bilerek yapmıyorum," dedi Charlie.

"Fazla performans havası veriyor."

"Dedi toplantımı terk edip buraya koşmama neden olan kadın."

Nedense bu beni bir hayli etkiledi. "Toplantını mı terk ettin?"

"Ölüyorsun sandım. Seni karaya vurmuş bir balık gibi canlandırdım gözümde."

Tuhaf görüntü der gibi başımı yana eğdim. Sonra, "Ben iyiyim," dedim.

"Orası belli."

Yeniden Donna Cole'un tarafına baktım. Tüm bunları sonra açıklayabilirdim. Dönüp hızla, "Nasıl görünüyorum?" diye sordum.

Charlie'nin ifadesindeki şaşkınlık bir derece artarak yerini afallamaya bıraktı. "Nasıl mı *görünüyorsun?*"

Elimle saçlarımı hafifçe kabarttım. "Her şey... yerli yerinde mi? Ponponların hepsi düzenli mi?"

"Aslına bakarsan..." diye başladı Charlie, sonra uzanıp küçük bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırarak, "...gayet sevimli görünüyorsun."

"Aslında *çılgın değil* de işimi görürdü ama *gayet sevimli* de fena değil."

Bir aksiyon filmi kahramanı gibi köşedeki masaya yöneldim. Vakit gelmişti.

"Tekrar çok teşekkürler, Charlie," dedim ve heyecandan parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. Bunun pek de uygun kaçmayabileceği ancak kafeyi yarılamışken aklıma geldi. Ona dönüp *boş ver* dercesine el sallayarak, "Pardon," diye seslendim. "Yanlışlıkla oldu."

Sonra da köşeyi dönüp Donna Cole efsanesinin ve sektörden insanlarla dolu masanın karşısına dikildim. Bu kadar çok insan ne ara toplanmıştı? Hafızam biraz bulanıktı ama Katie Palmer da oradaydı. Bir de trapez sanatçısını anlatan şu filmde başrolü oynayan kız. Hemen her filmde esprili en iyi arkadaş rolünü oynayan kadın. Lanet olsun, adı neydi kadının? Ona bayılıyordum!

Tam o anda aralarında kimi görsem beğenirsiniz? T.J. Heywood. Ters takılmış beyzbol şapkasıyla falan hem de.

Ne *cüretle* en sevdiğim yönetmenin masasına otururdu?

Onu tüm maço enerjisiyle orada görünce gerçekler yüzüme bir tokat gibi çarptı.

Of, siktir.

Hayatımın hayal ettiğim versiyonu değildi bu. O hayalde T.J. Heywood'un ufacık bir rolü bile olamazdı. O hâlde, T.J.'in istediği her yerde olabildiği gerçek hayatta olmalıydım.

Bu grup neyle ilgili toplanmış olabilirdi ki? Tamamı kadınlardan oluşan, sahil-bikini konsepti *Beer Tower III* mi?

Hayır. Donna Cole böyle bir şeye *asla* izin vermezdi.

Yine de net olan bir şey vardı. Bu insanların hepsi gerçekten buradaydı. Bir masada hep birlikte oturuyorlardı. T.J. Heywood'un da orada olmaya izni vardı. Benimse yoktu.

Donup kaldım.

Hatalı hamle.

Şunu da belirtmek isterim ki T.J.'in şapkası dışında oradaki hiç kimse yanlış bir şey yapmıyordu. Sadece kahve içiyorlardı.

Yanlış olan *bendim.*

O anda yön değiştirdim.

Daha bir saniye önce içimi kaplayan bütün o sevinç, Donna Cole'un gerçekten bu kafede olduğu, benim de bu kafede olduğum ama onunla konuşmak için hiçbir gerçek sebebim olmadığı düşüncesiyle silinip gitti. Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu -olsa da umursamazdı- ve masadaki diğer herkes gibi onun da kederli ve umutsuz bir yazar tarafından rahatsız edilmekle ilgilenmediği açıktı.

Öff. O sefil yazar kendini ne sanıyordu ki?

Amy Poehler'in dokuz aylık hamileyken metroda uyuyakalıp da uyandığında karnının üzerinde bir senaryo bulduğuna dair meşhur bir hikâye yok muydu?

Aman Tanrım. O metrodaki insan mıydım ben?

Hayır, ben o metrodaki insan olamazdım.

Ama Donna Cole'un hayatımdan öylece çıkıp gitmesine de izin veremezdim.

Masadaki herkesin elinde bir senaryoyla dalkavuk gibi yanlarında dikilen karakteri görmezden geldiği tuhaf bir lütuf ânı oldu. Topuklarımın üzerinde 180 derece dönüp kaçmam gereken bir an.

Ama gerçekten, ayaklarım hareket etmedi. Sanki bir kaynak makinesiyle zemine sabitlenmiş gibiydi.

Sonra o lütuf ânı sona erdi. Konuşmalar kesildi. Hollywood kraliyet ailesinin parti otobüsünü andıran masadaki herkes bana doğru dönüp sessiz bir koro hâlinde, *sen de kimsin be?* der gibi baktı.

Ayaklarımdan başlayan yakıcı bir aşağılanma hissi bütün bedenimi sardı. Kıyafetlerim ateş gibiydi. Yakam sırılsıklam oldu.

Bir şey, herhangi bir şey söylemem gerekiyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim.

Sonra Donna Cole'un yüzündeki belki de en iyi *cidden mi? Ne alaka?* dermiş gibi diye tarif edilebilecek o ifadeyi görünce bocaladım. Katie Palmer'da da benzer bir ifade vardı. Sonra T.J.'in yüzünde, bu ânın kendi kaba düşüncelerini tatmin edici bir biçimde doğrulayacağını bekleyen zafer kazanmış bir gülümseme gördüm.

Buradan geri dönüş yoktu. Devam ettim: "Ben sadece..."

Sadece ne istiyordum? Donna Cole'a istenmeyen senaryomu kakalamak mı? Beni sevmesi için ona yalvarmak mı? Gözyaşlarına boğulmak mı? Utançtan buhar olup uçmak mı? *Yok olmak mı?*

"Ben sadece..." diye tekrarladım. Sonra, "Aslında şey yapmak istememiştim..." dedim.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" dedi Donna Cole.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Buraya gelirken aklımdan ne geçiyordu ki? Utanç beni boğazımdan yakaladı. Ciğerlerim büzüldü.

Dışarı fırla! Dışarı fırla!

Arkamı dönüp oradan kaçmayı, ardımda yalnızca çizgi filmlerdeki gibi bir utanç dumanı bırakmayı o kadar istiyordum ki. Ama ayaklarım hâlâ kıpırdamıyordu. Acaba tek seçeneğim dizlerimin üstüne çöküp emekleyerek kaçmak mı diye düşünürken... Donna Cole'un bakışları yana kaydı ve yüzünde bir tebessüm belirdi.

Dönüp baktığımda Charlie'nin orada olduğunu gördüm. Elleri ceplerindeydi, saçları on farklı yöne bakıyordu, hâli tavrı umursamazdı ama yüzünde ne kadar tatlı olduğunu gayet iyi biliyormuş gibi kocaman bir gülümseme vardı.

"Charlie!" dedi Donna Cole ayağa kalkıp ona sarılarak.

Charlie, kadını iki yanağından da öperek, "Donna," dedi. "Her zamanki gibi ışıl ışılsın."

Donna memnuniyetle omuz silkerek, "Değil mi?" dedi. Charlie'yi şöyle bir süzdü. "Çok tatlı görünüyorsun."

Charlie başıyla onayladı. "Çizgi dansına başladım."

"Bayıldım," dedi Donna. Sonra ona biraz daha yaklaşarak, "Bu aralar ne yazıyorsun?" diye sordu.

Charlie yüksek sesle ve gururla, "Bir romantik komedi," diye duyurdu.

Donna bir şaşkınlık nidasıyla, "Ne?!" dedi. Hem fazlasıyla şaşırmış hem de keyiflenmişti.

Charlie, *aynen* der gibi başını salladı. Sonra, Tanrı onu kutsasın, beni yanına çekti ve "Bu arkadaşın gözetiminde," dedi.

Charlie, seni öpebilirim. Bir dakika, tüh be! Zaten öptüm.

Bütün gözler bana çevrildi, artık Charlie Yates'in kolunun koruması altındaydım.

"Gerçi..." diye devam etti Charlie, "...sanırım siz zaten tanışıyorsunuz."

Donna Cole bana yeni bir gözle baktı. "Biz de tam... tanışıyorduk."

"Şahane!" dedi Charlie o kocaman *burada hepimiz etkileyici insanlarız* enerjisiyle. "Emma Wheler, seni efsanevi Donna

Cole'la tanıştırayım. Donna Cole, sen de benim yeni favori yazarım Emma Wheeler'la tanış."

Donna Cole başını yana eğdi. "Yeni favori yazarın, öyle mi?"

Bu beyanın ardından Jablowmie'nin yüz ifadesini görmek için *bakmadım* bile.

Charlie bir kaşını kaldırarak başını salladı. *İnansan iyi olur* der gibiydi. Sonra sanki bir fikirden değil de gerçekten bahsedermiş gibi, "Bayağı iyi," dedi.

Donna Cole bir ona bir bana baktı. "Öyle mi?"

Charlie yine başıyla onayladı. Sonra, "Ne zamandır..." deyip sustu, bir saniye düşündü. "Yok, ne zamandır falan değil. Böylesini hiç görmedim."

Donna Cole, *enteresan* der gibi bana baktı. Ardından oturduğu yerde kayıp yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Bize katılsanıza."

"Olmaz," dedi Charlie bana daha sıkı sarılarak. "Bugünlük benim. Ama Logan Scott sana yardımcı olabilir."

Donna Cole onaylar gibi gözlerini kıstı. "Bildiğim iyi oldu."

Charlie masadakilere bakarak, "Her neyse," dedi. "Hepinizi görmek güzeldi."

O sırada komik bir şey oldu: T.J. ayağa kalktı, gruptaki-tek-erkek statüsünü göstermek istiyordu belli ki. Yumruk tokuşturmak için masanın üzerinden uzandı ama dengesini kaybetti ve yumruğu az kalsın Charlie'nin suratına çarpacaktı.

Charlie o sırada eğilip yana kaçtı ve alnı benim elmacık kemiğime çarptı.

Çok sert bir darbe değildi. Ama evet, canım yandı.

Ah gibi bir ses çıkardım ve Charlie bana dönerken ellerimle yüzümü kapadım.

"Of, of, of! Sen iyi misin?"

Charlie ellerimi çekerek yüzümü görmeye çalıştı.

"İyiyim," dedim başımı eğerek. "İyiyim."

Charlie sanki orada başka kimse yokmuş gibi yumuşak bir sesle, "Göster bana," dedi.

Ellerimi çekip yüzümü dikkatle incelemesine izin verdim. O sırada masadaki bütün kahveleri döken T.J. de özürler eşliğinde kâğıt peçetelerle masayı siliyordu.

Kriz sona erince Charlie son hamlesini yaptı. Senaryomu elimden aldı ve sahiplenici bir tavırla, sanki çok değerli ve heyecan verici bir şeymiş, sadece ona aitmiş gibi, bütün gün onu ellerinde tutmanın beklentisiyle acı çekmiş gibi kolunun altına sıkıştırdı.

Daha sonra da parmağıyla beni işaret etti. "Söylemek istediğin şeyi söyledin mi?"

Bu sorunun telepatik bir yanı vardı. Charlie'nin bana ne dediğini tastamam anladım. Birdenbire Donna Cole'a öyle pat diye senaryo uzatmanın pek iyi *olmayacağını* ama ona işlerini ne kadar sevdiğimi söylemenin tamamen -hatta fazlasıyla- yerinde olduğunu idrak ettim. Sonradan Charlie'ye o an sesimi bulmama yardımcı olduğu için yüz kere teşekkür edecektim.

Tabii ya, tabii ya: Çok mantıklıydı.

Biriyle ilk tanışmanız asla bir *rica* olmamalıydı. Daha ziyade siz bir şeyler *vermeliydiniz.*

Benimse Donna Cole'a verebileceğim tek şey hayranlıktı. O da bende bol bol vardı. Dona Cole'la göz göze geldim. "Sadece işlerinizin çok büyük bir hayranı olduğumu söylemek istemiştim," dedim. Sonra da, "*Âşıklar* filmindeki şu fıstık ezmeli sandviç sahnesi başıma gelen en güzel şeydi."

Doğru söylüyordum. Donna bunu duyunca gülümsedi. Başından beri Charlie'yle alakalı olmayan tek tebessümüydü bu.

Charlie beni oradan uzaklaştırmaya çalışırken Donna elini koluma koydu. "Bir saniyeliğine bekler misin?"

Sorun olur mu? der gibi Charlie'ye baktım.

O da, *keyfine bak* der gibi başını salladı. Sonra benim masama bakarak, "Ben şurada beklerim," dedi.

Görüyor musun, Hollywood? Ben artık Charlie Yates'in beklediği biriydim.

Donna Cole, Charlie duyuş mesafesinden çıkana kadar bekledi. Sonra, "Hızlıca bir şey soracağım," dedi.

Başımla onayladım. "Elbette. Ne isterseniz."

Bunun üzerine başını eğdi ve "Charlie Yates sana âşık mı?" dedi.

"Ne?!"

Donna Cole, *ikimiz de elmacık kemiğine nasıl dokunduğunu gördük* der gibi bakarak bekledi.

"Hayır!" dedim sonunda. "Biz sadece... sadece... yazı arkadaşıyız. Birlikte... bir şeyler yazıyoruz."

Anladım der gibi başını salladı. Ancak daha sonra, "Onun bir kadına bu şekilde dokunduğunu ya da bir kadına bu şekilde baktığını hatta bir kadını böyle *kurtardığını* hiç görmedim," dedi. Kısa bir süre düşündü. "Aslına bakarsan *herhangi birini* kurtardığını hiç görmedim. Herhangi bir şekilde. Herhangi bir nedenle."

"Biz öyle değil..." dedim. "Biz sadece..."

Donna masadakilere baktı. "Onu duydunuz, millet. Dedikodu yok."

Ama tabii ki hiçbir şey *dedikodu yok* lafı kadar dedikodu üretmezdi.

Masadakilerin bana gülümseyişlerine bakılırsa Charlie Yates'in dedikodulara konu olan aşkı olmak o kadar da kötü olmayabilirdi. Tabii bunun gerçek olmayışına fazla takılmazsanız.

"Peki o zaman," dedim. "Şey, sizinle tanışmak çok güzeldi."

Donna uzanıp bir elimi iki avucunun arasına aldı. "Seninle tanışmak da çok güzeldi," dedi. "Charlie'nin her arkadaşı sahiden benim de arkadaşımdır." Elimi bırakmadan önce hafifçe sıktı, beni yanağımdan öpmek üzere kendine doğru çekti ve "Onun kalbini kırma, olur mu? Göründüğünden çok daha tatlıdır," diye fısıldadı.

Eve dönerken Charlie, "Ne düşünüyorsun acaba?" diye sordu. Önümde yürüyor ve hayret dolu sorularını arkaya doğru soruyordu. "Orada neler oldu?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Donna Cole..." diye devam etti, "...zeki, başarılı ve işinin zirvesinde bir kadın. Ayrıca seni öldürmeden önce gözünü bile kırpmadan kalbini söküp sünger gibi sıkabilecek biri."

"Gerçekten mi?" dedim. Hedef tahtamdaki kırmızı halı fotoğrafında çok destekleyici görünüyordu.

"Tam olarak değil. Ama yine de bulaşılacak biri değildir."

"Ben ona bulaşmıyordum ki."

"Bulaşmıyor muydun?" diye karşı çıktı Charlie ona yetişeyim diye yavaşlayarak. "Elinde senaryonla, hiçbir planın, stratejin ya da öngörün olmadan, Üçüncü T.J. Heywood Jablowmie'nin orada olacağını bile düşünmeden pat diye kadının masasında bittin ve orada saplantılı bir takipçi gibi dikildin. Bu bulaşmak değil de ne?"

Cümlesinin sonunda yüz yüzeydik. "Bana kızgın gibisin," dedim.

Charlie bunu fark etmemiş gibi başını yana eğdi. Ardından tekrar yürümeye başladı. "Sanırım biraz kızgınım."

"Ben sadece ânı yakalamaya çalışıyordum."

"Ânı yakalamak böyle bir şey değil," dedi Charlie.

"*Sana göre* öyle bir şey değil," diye karşılık verdim.

"Bir kafenin ortasında Donna Cole'un yanına gidip onunla konuşamazsın, Emma. O işler öyle yürümez."

"Hiçbir şey yapmadan duramazdım," dedim.

"Durabilirdin."

"Şansımı denemeliydim," dedim.

"Ama o iş öyle yapılmaz.

"*Sana göre* öyle yapılmaz," dedim. "Sen ünlüsün, havalısın ve seviliyorsun."

"Az önce bana *havalı* mı dedin sen?"

"Şu an bu şehirde üzerinde senin diyaloglarının basılı olduğu tişörtlerle dolaşan insanlar var. Sana senaryo için yalvaran yönetmenler. Donna Cole seni görünce resmen neon tabela gibi ışıl ışıl oldu. Senin için her şey çok kolay. Başından beri de öyle oldu. *Üniversitede* yazdığın bir senaryonun tutması ne büyük bir şans, biliyor musun sen? Ya da *The Destroyers*'ın seni bir anda senaristlerin yıldızı hâline getirmesi? Kimse buralara o kadar kolay ulaşamıyor! Sen resmen tek boynuzlu bir at gibisin. İkimize aynı kurallar işlemiyor. İşler yolunda gitmeyince başka insanların çalışanlarını arayıp *olur böyle şeyler* diyecek çalışanlarım yok benim. Benim için hiçbir şey, hiçbir zaman kolay olmadı. Hep girişken olmak zorundayım. Her fırsatı değerlendirmek zorundayım."

"Ama değerlendirmiyorsun."

"Pardon?"

"Warner Bros. stajı kazanmışsın ama gitmemişsin."

"Gitmeyişimin nedeni girişkenlik eksikliği değil," dedim. "*Gidemedim.* Çünkü o staj belli olduktan hemen sonra babamın acilen yeni bir ameliyata girmesi gerektiğini öğrendik ve ona refakat edebilecek başka kimse yoktu."

Charlie bunu duyunca başını öne eğdi. Benimle ilgili yanlış varsayımlarından pişmanlık duyduğunu görebiliyordum. Keşke bu ânın ufacık bir parçasını haftalar önce, LA'e ilk geldiğim

gün Charlie Yates'in arabasına tıkılıp kalmışken başarmayı yeterince istemediğimi söyleyerek beni azarladığında da görebilseydim.

"Ah," dedi Charlie. Sesinde tatmin edici bir alçakgönüllülük vardı. "Bunu bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun. Nereden bileceksin ki? Sen o sırada ödüllerini çekmecene tıkmakla meşguldün."

Charlie bana baktı.

"Mesele şu ki sen bunu çok kolay elde ettin. Bir keresinde bir ödül töreninde, tam da ödülü alırken çalan telefonunu cevapladığını duydum!"

"Önemli bir aramaydı ama."

Ona ters ters baktım.

"Ayrıca kazara olmuştu," dedi Charlie. "Sesi kısmayı unutmuşum."

"Ama o telefonu *açtın!*"

Doğruya doğru der gibi hafifçe omuzlarını silkti. "Evet, tartışılabilir bir karar olabilir."

"Bence öyle. Ama bu beni hiç şaşırtmadı. Çünkü Kennedy Center'da Terry Gross'la yaptığın ve habire smoothie içtiğin o röportajı izlemiştim."

"Açlığın başıma vurmasına izin mi verseydim?"

"Seyirciye saygı duymalıydın! Terry Gross'a da."

"Ona da ikram ettim," dedi Charlie.

Öfkeyle homurdandım.

"Seyirci bunun komik olduğunu düşündü! Terry Gross da öyle bu arada. Herkes seni sevmeye karar vermişse her şey yanına kâr kalabiliyor. İnsanlar kuralları çiğnemene bayılıyor."

"Söylediğin her şey benim iddiamı destekliyor."

Charlie konuyu özüne döndürmeye karar verdi. "Benim şu Donna Cole meselesinde anlamadığım şu: Neden benden seni onunla tanıştırmamı istemedin?"

Duraksadım.

Bu kez *benim* suskunluğumu dinleme sırası Charlie'ye gelmişti.

Böyle bir şey aklıma bile gelmemişti.

Sonunda, "Böyle bir seçeneğim olduğunu düşünmemiştim," dedim.

"Neden olmasın ki?" diye sordu Charlie.

"Sanırım ben sadece... her şeyi tek başıma halletmeye alıştım."

"Ama yalnız değilsin," dedi Charlie.

Omuz silktim. "Belki şu an, burada değilim. Ama hayatta genel olarak öyleyim."

"Baban var," dedi Charlie.

"Babam yazar değil."

"İyi de ben tam orada duruyordum."

Bunun onu rahatsız etmesini tuhaf bulmuştum. "Bak," dedim. "Tek umudum senin önemsiz olduğu konusunda direttiğin şu senaryoyu yeniden yazmayı bitirmeden önce beni kovmaman."

Charlie kaşlarını çattı.

"Zaten önümüzdeki hafta bitecek."

"Yani sen önümüzdeki haftada sonra... her şeyin biteceğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette," dedim.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

"Eh..." dedim. "...öncelikle tuvaletteki konuşmanı duydum."

Charlie yine kaşlarını çattı. "Bu her ne demekse iyi bir şey olamaz."

"O ilk gün, Logan'la bruncha gittiğimizde. O tuhaf volkanik kayalarla yapılmış lavabonun arkasından. Bu senaryonun en başından ölüme mahkûm olduğunu söyledin. İşimiz bitince ne olacağını biliyorum. Yeni versiyonu şu metrese vereceksin, o senin mafya işine yeşil ışık yakacak, dünya 70'ler özentisi

Nihova

mafyaların bej pantolonlarla tapınağa gittiği bir film daha kazanacak ve ben de kendi bilinmezliğime tek yön bir bilet alacağım."

Charlie hangi kısma itiraz edeceğinden emin olamıyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonunda, "O sözleri duydun ama buna rağmen kaldın mı?"

"Evet."

"İyi de... neden?"

Omuzlarımı silktim. Bunun başka bir cevabı yoktu. "Çünkü ben... seni seviyorum."

Aman Tanrım! Çok yanlış oldu bu!

"Yani *seni* değil!" diye düzelttim hemen. Sesim panikten tizleşti. "Sen değil. Ha yani *sen* olarak sen değil. *Sen* derken *yazdıkların* demek istedim. Hani *yaptığın iş* olarak sen. Çalışman. Hikâyeler! Dehan. *Sen* değil! Yani! Tabii ki değil!" Buralarda bir yerde pes ettim ve mağlup bir iç çekişle sesimi alçalttım. "Anladın sen işte."

"Anladım," dedi Charlie. "Endişelenme."

"Ayrıca..." diye ekledim konuyu değiştirmek için, "...belki fikrini değiştirirsin diye umdum."

"Hangi konuda?"

Şey... Her konuda! Umut! Aşk! İnsan nezaketi! "Romantik komedilerle ilgili," dedim.

Charlie buna yanıt vermedi. Öylece yürümeye devam etti. Ayaklarımız artık tam bir uyum içinde hareket ediyor, asfalta aynı anda basıyordu. Charlie'nin evi de ufukta belirmişti. Ama sonra, eve ulaşmamıza az bir mesafe kala Charlie o kadar tuhaf bir şey söyledi ki bunu günlerce düşünecektim.

Charlie durduk yere, "Donna Cole'un sana ne sorduğunu duydum bu arada," dedi.

"Donna Cole'un bana ne sorduğunu mu?"

"En son hani. Sana âşık olup olmadığımı sordu."

"Ah. Evet. Tuhaf bir andı."

"Endişelenme. Senden hoşlandığı anlamına geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Bilerek öyle yaptı. Bütün masanın seni merak etmesini sağlamak istedi. Seni ilgi odağı yapmak. Seni çözülecek bir gizeme dönüştürmek."

"Vay be," dedim.

"Sana bir iyilik yapıyordu. Statü anlamında."

"Ben de benimle kafa bulduğunu sanmıştım."

"Biraz o da var tabii."

Artık evinin önüne gelmiştik. Charlie bir taşı tekmeleyerek yol boyunca ilerleyişini izledi.

"Değilim bu arada," dedi.

"Ne değilsin?"

"Sana âşık değilim."

"Ha," dedim. Sonra belki sesim garip çıkmışsa diye, "Tabii ki değilsin," diye ekledim.

Charlie, "Google'da arattım," diye devam etti. "Âşık değilmişim."

"Bana âşık olup olmadığını mı arattın?"

"Âşık olmak ne kadar sürer diye arattım."

"Ee?" diye sordum. "Ne kadar sürüyormuş?"

"Seksen sekiz gün," diye yanıtladı Charlie net bir tavırla. "Ama biz birbirimizi otuz bir gündür tanıyoruz. Yani sorun çözüldü."

Charlie bunu neden googlelamıştı ki? Ayrıca o sayıyı hangi çılgın profesör bulmuştu? Hem tam olarak hangi sorunu çözüyorduk?

"Keşke bunu kafedeyken bilseydim," dedim bunun üzerine. "Müthiş bir cevap olurdu."

Ertesi gün öğleden sonra Üçüncü Perde'ye gittik ve Üçüncü Perde'de iki -büyük, aşılması imkânsız- sorun vardı: Sonu tamamen yanlıştı ve öpüşme korkunçtu.

Yeniden yazım işini hemen hemen bitirmiştik. Bir hafta içinde bütün kırtasiye malzemelerimi toplayıp evimin yolunu tutacaktım. Artık bitiş çizgisine doğru dörtnala koşuyorduk. Ancak en zor kısmı sona saklamıştım

En zor kısım derken de *öpüşmekten* bahsediyorum. Aslına bakılırsa tüm o fiziksel yakınlaşmalar. Charlie o kısmı o kadar berbat yazmıştı ki ona doğrusunu nasıl yapacağını açıklamanın bir yolu olmadığını hissediyordum.

Charlie durmadan, "Gayet iyi," diyordu.

Bense, "İyi falan değil," diye diretiyordum. "Tek yazdığın, *Adam içeri dalar. Öpüşürler.* Bu kadar."

"Gayet yeterli."

"Hiç değil."

"Yönetmene ne yapacağını söyleyecek değilim."

"Anlıyorum, sahneyi kare kare tarif etmek bizim işimiz değil. Ama onlara bir şey vermek zorundasın." Bunu zaten biliyordu. İyi bir senaryo, okuyanların zihinlerinde görüntüler uyandırırdı. İyi bir romantik komedi senaryosuysa okurların hissetmesini de sağlamalıydı.

Bilgisayarımı kapıp önüne koydum.

"Ne yapıyorsun?" diye soracak oldu Charlie ama sonra romantik komedilerle dolu sekmeleri gördü. "Bunlar?" diye başladı.

"Filmlerdeki öpüşme sahnelerinden derlemeler," dedim, *yani* der gibi.

Charlie, "Bunları nereden buldun?" diye sordu.

"YouTube'dan," dedim, *e yani* der gibi.

Ama Charlie başını iki yana salladı.

"Bilirsin, en iyilerin derlemesi," dedim ikna etmeye çabalayarak. "*Gelmiş Geçmiş En İyi Öpüşme Sahneleri? Film Tarihinin*

En Şahane Öpüşmeleri? Tüm Zamanların Yeniden İzlemeye Doyamayacağınız Öpüşmeleri?"

"Yeniden izlemeye doyamamak mı?" dedi Charlie bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyormuş gibi.

"Tekrar tekrar izlenen öpüşmeler."

Charlie kaşlarını çattı.

"Sırf o sahne için filmi tekrar izleyeceğin kadar iyi öpüşme sahneleri."

Charlie başını iki yana salladı.

"Filmi bitirmeden önce birkaç kez başa alacağın kadar iyi öpüşme sahneleri."

Charlie artık bana tamamen kafayı yemişim gibi bakıyordu. "Kimse böyle bir şey yapmaz."

"İyi misin sen? *Herkes* yapar bunu."

"Ben hiç, bir öpüşme sahnesini tekrar izlemedim."

"Kendine mutlu olma fırsatı tanımadığın içindir."

Charlie iç geçirdi.

"Bu önemli," dedim.

Charlie gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Senaryonun mevcut hâlinde yalnızca *bir* öpüşme sahnesi var ve o da filmlerdeki öpüşme sahneleri arasında Charlie Brown Noel ağacı gibi görünecek kadar trajik."

YouTube'da dünyanın her yerinden derlenmiş dramatik öpüşme sahnelerinden oluşan devasa bir arşivim var mıydı?

Evet. Herkesin yok mudur?

Gösteriş yapmak gibi bir derdim yok ama bu klipler sanat eseri olsa kendime ait etkileyici bir müzem olurdu.

Dünyanın her yerinden video parçaları vardı elimde: Türkiye, Japonya, Azerbaycan, İzlanda. Âdeta insanlığın öpüşme çabalarının en iyilerini barındıran bir antropoloji koleksiyonuydu. Hepsini tarzına göre kategorilere de ayırmıştım: Kazara, Nazik, Sarhoş, İlk, Sahte, Öfkeli, Pratik, İzinsiz, Unutulmuş ve

Veda Öpücüğü. At Sırtındaki Öpüşmeler, Çatı Katı Öpüşmeleri ve Duvara Dayama kategorilerinden bahsetmiyorum bile.

Charlie hepsini izlerken bir rehine gibi hareketsiz oturdu.

"Bu konuda benimle neden didişiyorsun?" diye sordum.

"Seninle didişmiyorum," dedi Charlie. "Sadece koskoca on sayfalık bir aşk sahnesi yazmayacağım."

"*Bir* sayfa," dedim.

"Sen yaz," dedi.

"Bu işi birlikte yapmamız gerekiyor."

"Ben de düğündeki final sahnesini yeniden yazarım," dedi Charlie kaçabilirmiş gibi.

"Hah," dedim. "*O sahnede de* bir öpüşme olmalı bu arada."

Charlie, *cidden mi?* der gibi omuzlarını düşürdü.

"Evet," dedim. "İlk öpücükler bize nelerin mümkün olduğunu gösterir. Fakat mutlu sona ulaşana kadar mutlu sona ulaşamazlar."

Charlie başını iki yana salladı.

"Biraz dikkatini ver, olur mu?" dedim. "Bir şeyler öğrenebilirsin."

Yanına bir sandalye çekerek ona bütün videoları izlettim. *Büyülü Orman*'daki şelale öpüşmesi. *Ne Yapsan Olmaz*'daki koca stadyumun önündeki öpüşmeyi. Donna Cole'un başyapıtı *Âşıklar*'daki çatı katı öpüşmesini. Ben fiziksel olarak Charlie'ye iyice sokulup kaçmasın diye onu yerine mıhlarken dizüstü bilgisayarımın ekranından sahneleri izledik. İnsanların göllerde, kar fırtınalarında, yanan binalarda ve kurt adama dönüşmeleri esnasında öpüşmelerini izledik. Lens parlamalarını, puslu sabahları ve dökülen yağmuru izledik. Bir mumun usulca eriyişini andıran yavaş, şefkatli öpüşmeleri; taraflardan birinin diğerini sahiplenircesine duvara dayadığı öpüşmeleri izledik. Ağızları, elleri ve geriye eğilmiş boğazları izledik.

Büyük finali Ji Chang Wook'un muhteşem Kore dizisi öpüşmesini izleterek yaptım. Sahneyi yavaşlatıp kare kare

ilerletirken arada durup *nüansları, alt metinleri ve öpüşme yolculuğunun duygusal beden dilini* açıkladım.

O aşamada Charlie artık benimle mücadele etmekten yorulmuştu. "Önce onunla dalga geçermiş gibi yapıyor," dedim. "Sonra ellerini ceplerine koyuyor ve sohbete açık ama maskülen bir duruş takınıyor. Ardından kadın ona bir adım yaklaşıyor, adam da kadına yaklaşıyor. Tüm bu süre boyunca adam hiç ilgilenmiyormuş gibi davranıyor. Ama şuraya bak şimdi: Adam, kadının o kadar yakınına giriyor ki bacakları birbirine değiyor. Adamın gövdesi de kadınınkiyle temas hâlinde. İşin asıl dâhice yanı, adamın ellerinin hâlâ cebinde olması."

Charlie, *bunun ne önemi olabilir ki?* der gibi bana baktı.

"Öpüşmeye başlarken bir erkeğin ellerinin cebinde olması kadar çekici bir şey yok," dedim, *alo?* der gibi.

Charlie kaşlarını çattı.

"Dar balıkçı yakanın da faydası oluyor."

Charlie alaycı bir tavırla, "Öyle desene," dedi.

Ancak burada üstünlük bendeydi. Her seferinde bir öpüşme sahnesiyle dünyayı kurtarıyordum. Ji Chang Wook başını öne eğerken, "Nasıl eğiliyor, baksana," dedim. "Ben bunun maksimum arzunun nihai geometrik açısı olduğuna gayet eminim."

"Bu videoyu kaç kere izledin?"

Burada mesele ben değildim. Meselemiz yazı sanatıydı. İnsan duygularını yakalamaktı. Charlie *sanatını umursamıyor muydu?*

"Yeniden izlememize gerek var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Charlie. "Sanırım anladım."

Ama belli ki anlamamıştı.

Çünkü *anlamış* olsaydı büyük final için eller cepte öpüşme sahnesi kullanmamız gerektiğini söylediğimde bana itiraz ederdi.

"Yönetmene sahneyi nasıl çekeceğini söylemek bizim işimiz değil," deyip duruyordu.

"Adama *ya da kadına* ne yapacağını söylemeyeceğiz," diyordum ben de. "Sadece sahneyi o kadar canlı yazacağız ki o da doğal olarak doğru olanı yapacak."

"Filmlerin nasıl işlediğini bile anlamıyorsun."

"Eh, sen de öpüşme işinden anlamıyorsun."

Günü bitirene kadar, hatta akşam yemeğinin malzemelerini marketten alıp eve dönerken bile bu meseleyi tartıştık. Yemeği pişirirken bile tartıştık. Charlie yanımda dikilip pes etmeye hiç niyeti yokmuş gibi durmadan karşı argümanlar üretiyordu.

Benimle dalga geçiyordu sanki. Beni kışkırtmayı seviyor gibiydi.

Ya da belki de senaryoyu bitirmek bile *istemiyor* gibi.

Sonunda baharatlı tavuğun kızarıp kızarmadığına bakmak üzere fırına doğru eğilirken, "Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun?" dedim. "Birine öpmeye."

"Ne?" Charlie sanki sözcüklerden kaçması gerekiyormuş gibi fiziksel olarak geri çekildi.

"Aynen öyle," dedim fırının kapağını kaparken. Yüksek sesle dile getirince bu fikir daha da hoşuma gitmişti. "Kendine öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatman gerek."

"Öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Charlie saldırıyı bırakıp savunmaya geçerek.

Ne kadar haklı olduğuma her geçen saniye daha da çok inanarak, "Nasıl bir *his* olduğunu," dedim. "Tabii ki izleyenleri alıp götürecek bir öpüşme sahnesi yazamazsın! Kalbin intihar eden kuşlar gibiyken olmaz."

"Sana bunu söylediğime pişman oluyorum galiba."

"Kimi arayabilirsin?" diye sordum sonra. Bu fikir üzerine kafa yormaya hazır hâlde kendimi çekip mutfak tezgâhına oturdum.

Ancak Charlie benim mutfak tezgâhında oturuşuma öylece bakmakla yetindi. "Margaux kimsenin tezgâha oturmasına izin vermezdi."

Bu iyi bir şeymiş gibi başımı salladım. "Bu akşam kuralları yıkıp geçiyoruz, Charlie. Eski sınırlarımızı ardımızda bırakıyoruz. Hadî şimdi bana birkaç isim ver."

"Ne ismi?"

"Öpüşebileceğin insanların isimleri."

Charlie gözlerini kırpıştırdı. "Ne yapabileceğim insanlar?"

"Öpüşmek, öpüşmek," dedim, *programa ayak uydur* der gibi bir tonlamayla. "Hayatında bu konuda sana yardım edecek kadınlar vardır mutlaka. Liseden arkadaşlar. Boşanmış kadınlar. Ya da kırmızı halıda falan birlikte göründüğün oyunculardan birine ne dersin?"

Charlie tamamen afallamıştı. "Benden gerçek insanları öpmemi istiyorsun. Gerçek hayatta, öyle mi?"

"Bir tanesi yeter. Liza McGee'ye ne dersin? Tatlı biri."

Charlie dehşetini gizleyemedi. "O on dokuz yaşında falan!"

Omuz silktim. "Gayet yasal."

"Ciddi olamazsın. Ben bu insanlarla *çalışıyorum.*"

"Charlie, *bu da* iş. Araştırma." Sonra yeni bir itirazla çıkagelmesine fırsat vermeden, "Brooklyn Garcia olur mu?" dedim.

"Daha yeni doğum yaptı! Ayrıca benden nefret ediyor."

Mutfak adasının uzak ucunda bir not defteri gördüm ve almak için uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlie.

"Liste yapıyorum," dedim.

"Teklif edeceğim kadınlar listesi mi?" diye sordu.

"Potansiyel kaynakların listesi," dedim sanki Woodward-Bernstein seviyesi bir iş yapıyormuşum gibi.

Deftere BROOKLYN GARCIA VE LIZA MCGEE yazdım, sonra ikisinin de üstünü çizdim. Ardından kalemimi defterin üzerinde tuttum. "Potansiyeli olanlar üzerine bir beyin fırtınası yapalım."

"Hayatta yapmam," dedi Charlie. "Kadınları pat diye arayıp benimle öpüşmelerini istemeyeceğim."

Ninova

"*Araştırma* için ama!" dedim sanki bu, meseleyi çözüyormuş gibi.

"Bu çok tuhaf."

"Sanat uğruna."

"Bu senaryonun sanatla pek alakası yok."

"Olabilir. Sen ciddiye alırsan." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Eski karına ne dersin?"

"Ne?!"

"Onu daha önce öptün sonuçta," dedim, *abartılacak bir şey değil* der gibi.

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Ben sadece bu zihinsel tıkanmanı aşman için uğraşıyorum."

"Bunun yolu bu değil. Rastgele oyunculardan ya da -Tanrı saklasın- eski karımdan dünya yüzünde başka bir yazar dışında kimsenin anlamayacağı bir şey yapmalarını istemeyeceğim."

Bunu tartışmayı nihayete erdirmek için söylemişti.

Ama sözcükler ağzından dökülür dökülmez ikimiz de bir sonraki önerimin ne olacağını biliyorduk.

"Eh, çözüldü o zaman," dedim.

"Ne çözüldü?" diye sordu Charlie. "Nasıl?"

"Ben," dedim hiç düşünmeden.

"Sen mi?" diye sordu Charlie.

"Başka bir yazar benim işte."

"Ben onu kastet..."

"Bunu başka bir yazardan başka kimsenin anlamayacağını söyledin. Bence sen bunu zaten biliyorsun ama ne olur ne olmaz diye söylüyorum..." Kendimi işaret ettim. "...*ben* başka bir yazarım."

Bir an durup düşünecek vaktim olsa böyle bir şeyi asla -asla- önermezdim. Ama kendimi âna kaptırmıştım. Bütün öğleden sonrayı tartışarak geçirmiştik. Charlie bütün gün öpüşme kavramına, bana ve hatta *bizatihi aşka* burun kıvırıp durmuştu.

Bunu aşmak istiyordum. O inatçı kafasını sarsmak istiyordum. Araştırma için öpüşme fikrim iyi bir fikirdi ama dünyadaki başka herhangi birine kaçıklık gibi geleceğinin de farkındaydım.

Aslında ben bu iş için tam da ideal insandım. Bir sürü araştırma yapmıştım. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyordum. Ayrıca rastgele bir kadına böyle bir teklifle gitme tuhaflığını da masadan kaldırıyordu. *Ben, ona* teklif ediyordum.

Mükemmel bir çözümdü.

Charlie'nin öpüştüğü son insan, kanser olduğunda onu terk eden karısıysa belki de o son çağrışımın yerine konacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Tamam, ben öyle hayalleri süsleyen bir kapak kızı değildim. Ama kanserden iyi olduğum kesindi.

Aslında ona gidip kendine bir sevgili yapmasını söylerdim ama o kadar vaktimiz yoktu.

İhtiyaç hâlinde ben iş görürdüm.

"Bu şahane bir fikir," dedim Charlie'ye.

"Kesinlikle değil."

"İhtiyaç duyduğun atılım bu."

"Benim atılıma falan ihtiyacım yok."

"Bal gibi de var."

Charlie geri çekilmeye başlamıştı. "Emma, bu çılgınlık. Biz beraber çalışıyoruz."

"Aynen işte," dedim. "Zaten bu yüzden mükemmel."

"Değil..." dedi Charlie başını iki yana sallayarak. "Yok..."

"Bunu yapabilirim. Deniz kızı senaryomu yazmak için başkalarına dokunmayı çok seven Karl adında bir eğitmenden iki hafta boyunca tüplü dalış dersleri aldım. Beş dakikalık öpüşme hiçbir şey sayılmaz."

"*Beş dakikalık öpüşme mi?*" dedi Charlie sanki az önce ona maraton koşmayı teklif etmişim gibi.

"Mesele şu ki haklısın."

"Haklı mıyım?"

"Ben gerçekten de bu iş için en doğru seçeneğim. Bunu sorun da etmiyorum. Yapalım gitsin."

Ancak Charlie başını *hayatta olmaz* dercesine hızla iki yana sallamaya devam etti.

"Büyütülecek bir şey değil," dedim.

"Yapamayız," dedi Charlie.

"*Yapabiliriz.*"

Ona doğru bir adım attım ama geriledi. Sonra ben bir adım daha attım, o da bir adım daha geriledi. "Emma? Yapma. Hey... Bu berbat bir fikir. Hey! Ciddiyim."

Charlie bunu söylerken tezgâhın üzerinden bir maşa alıp silah gibi tuttu.

Savunma silahı.

Bu görüntüdeki bir şey beni durdurdu.

Birden sahneyi farklı bir açıdan gördüm: Yırtıcı bir kadın yazar, kendini mutfak eşyalarıyla korumaya çalışan çalışma arkadaşına doğru ilerliyor.

Vay canına. Adamın şakası yoktu. *Sahiden de* beni öpmek istemiyordu.

Hem de hiç.

Bana mutfak maşası çekecek kadar.

Reddedilmenin acısı içimi doldurdu. Bir süre nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek hareketsiz kaldım.

Bakışlarımı öne eğdim. Sonra yere baktım ve "Bu fikir seni gerçekten de dehşete düşürüyor," dedim.

"Dehşet değil..."

"Tiksinti o zaman."

"Hayır, ben..."

Gözlerine bakamıyordum. Onun yerine pencereden dışarı baktım. "Bu kadar tiksindirici bir seçenek olduğumun farkında değildim."

"Yapma, Emma. Öyle değil."

Ama gerçekten de *öyleymiş* gibi görünüyordu. En azından ben öyle hissediyordum.

"Peki," dedim her şeyi yankılar hâlinde hissederek. "Sorun değil."

Arkamı dönüp yürümeye başladım.

Açıkçası nereye gittiğimi bile bilmiyordum.

Berbat bir reddediliş, ha?

Charlie araştırma için bile beni öpmek istemiyor.

Araştırma öpüşmesine bile layık görülmemek için tam olarak ne kadar itici olabilirsin ki?

Bir adam seni öpmek istemediği için silaha sarılıyorsa kim bilir ne kadar da mide bulandırıcısın.

Onca insan dururken *benim kişisel cazibeme değer biçmek* Charlie Yates'e mi kalmış gibi feministçe sorulara daha sonra takılacaktım. Şimdilik net olan tek bir şey vardı: Ben onu öpmeye fazlasıyla istekliydim. Oysa Charlie Yates -kesinlikle, su götürmez bir biçimde- benimle öpüşmek için en ufak bir istek bile *duymuyordu.*

Peki. Peki.

Reddedilmenin acısı yakıcı bir aşağılanmaya dönüştü. Bunu durdurabilmek için tek düşünebildiğim odadan kaçıp gitmekti. Umurumda bile değilmiş gibi yapmak istedim ama kendimi öylesine reddedilmiş hissediyordum ki onu bile yapamadım.

Charlie peşimden gelerek, "Emma," dedi.

"Anlıyorum. Sorun değil," dedim adımlarımı hızlandırarak. "Ben yalnızca... Benim biraz..." Aklım karman çormandı. Neye ihtiyacım vardı? Oradan çekip gitmek için nasıl bir acil mesele uydurabilirdim?

Hiçbir şey yoktu. En azından ikna edici bir şey yoktu.

"Emma," dedi Charlie, *yapma* der gibi bir sesle.

Ne yapma? Kalbinin kırılmasına izin verme? Aşırı tepki verme?

Çekip gitme?

Charlie aradaki mesafeyi kapatıyordu ve bana yetiştiğinde ne yapacağımdan emin değildim.

Kendimi toparlamak, bütün duygularımı bir kayıtsızlık maskesinin ardına gizlemek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Charlie'nin bana vermeye hiç niyeti olmayan o bir dakikaya.

Ki bu da inanılmaz bir kabalıktı.

Saklanmak için bir dakika! Çok şey mi istiyordum?

Ama Charlie tam o sırada kolumu yakalayıp çekiştirdi.

Durdum ve beni döndürmesine izin verdim.

İstesem elinden kurtulup koşmaya başlayabilirdim sanırım. Ama oyun çoktan bitmişti. Ben yazardım, oyuncu değil. Kırgınlığım, hayal kırıklığım ve sayısız kırılganlığım mümkün olan her açıdan görünür durumdaydı.

Yüzümü görmek de Charlie için tüm bunları teyit etti.

Beni okuyuşunu canlı olarak izledim.

"Ben... az önce seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" diye sordu Charlie.

Aşağı baktım. "Hayır," dedim ama bu açık bir *evet*ti.

"Seni kırdım mı?"

Başımı iki yana salladım ama gözlerine bakmadım.

"O araştırma öpücüğünü *gerçekten* istiyor muydun?"

"Hayır." Hiç ikna edici değil.

"Emma..." dedi Charlie tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışarak.

Nihayet bakışlarımı yerden kaldırdım.

Charlie endişeyle öne doğru eğilmişti. Ve hararetle. Ve belki biraz da benim için ne anlama geldiğini yeni yeni fark ederek.

Bir adım ilerledi. Bu kez gerileme sırası bendeydi.

"Şimdi de bana acıyor musun?" diye sordum.

Charlie bir adım daha attı ve ben de bu sefer mutfağın kapı çerçevesine doğru geriledim.

"Sorun değil," diye üsteledim. "Umursamıyorum." Ama o kadar kötü bir yalancıydım ki.

Charlie son bir adım daha attığında gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

Aradaki boşluğu kapayıp öne doğru eğildi. "Seni öpmek istemedim..." diye başladı.

"Evet. Anladım. Teşekkür ederim."

Ama Charlie, sözünü tamamlamasına izin vermediğimi belirtmek ister gibi başını sertçe iki yana salladı. "Araştırma için yani."

Hareketsiz kaldım.

Charlie anlayıp anlamadığımı görmek ister gibi dikkatle izleyerek, "Seni *araştırma için* öpmek istemedim," diye tekrarladı.

Anlamış mıydım?

İkimiz de bundan emin değildik.

Charlie bir saniye daha durdu, yüzümdeki ifadenin anladığımı belli edecek şekilde değişmesini bekledi.

Fakat ben anlamaya korkuyordum. Ya yanlış anladıysam?

Charlie bunun üzerine beklemekten vazgeçti.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine bakabilmem için başımı kaldırdı.

Sonra bakışlarını gözlerimden dudaklarıma çevirdi. Sadece bakmıyordu, *görüyordu da*. Sanki dudaklarımın her şeyini ezberine alıyordu. Renginden dokusuna ve şekline kadar. Sanki bir kuvveti varmış gibi fiziksel bir bakıştı. Dudaklarımı bakışlarının yoğunluğuyla okşadığına yemin edebilirdim.

Ardından bakışlarını hemen önüne odaklayarak biraz daha eğildi.

Beklenti dayanılmazdı.

O gitgide yaklaşırken dudaklarını izledim.

Sonra, tam dudaklarımız temas ettiği anda bir elini saçlarıma götürerek beni kendine çekti.

Ben de kollarımı boynuna doladım.

Öpüşme gerisini ele geçirdi.

Dudakları hem pürüzsüz hem sıkı hem de yumuşacıktı. O sıcaklık ve şefkat bir araya gelerek yeni bir farkındalıkla birleşti: *Bu gerçekten oluyor. Charlie Yates beni öpüyor.* Hülyalı bir coşku tüm duygularımı ele geçirdi, kendimi bir anda rüzgârda savrulan uzun çimenler gibi hissettim.

Charlie tepkimi görmek için hafifçe geri çekilip *iyi miydi?* der gibi baktığında o duyguya kapılmak üzereydim.

Yani. Soru muydu şimdi bu? İyi yerine başka bir kelime bulmalıydık.

Charlie'nin ensesine doğru uzanarak onu geri çektim.

Öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğuna dair Charlie'ye takılan ben miydim?

Çünkü meğer ben zaten hiç bilmiyormuşum.

Öpüşmenin bütün zıtlıkları bir araya getiren bir yanı vardır. İstemek ve elde etmek. Arzulamak ve tatmin etmek. Genelde sürekli birbiriyle çatışan bu karmaşık duygular en sonunda nadir ve enfes bir uyum yakalar.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımı ve kendimi kaybolmuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Temasın ve yakınlığın içinde kaybolduğumu. Kollarımızın birbirimize sımsıkı dolandığını, karşımızdakini kendine iyice çektiğini, keşfe çıktığını hatırlıyorum. Avuçlarımın bulabildikleri her şeyi hissetmeye ne kadar istekli olduğunu hatırlıyorum: Ensesindeki zımparamsı saç kökleri, omuzlarındaki kaslar, tişörtünün altındaki o sağlam gövde.

Gerçek gibiydi.

Ama daha da önemlisi, benim kendimi gerçek hissetmemi sağladı.

O öpücük içimde balı andıran, gergin olan her şeyi yumuşatan, bütün yaraları yatıştıran ve yalnızlığa dair her şeyi sarıp sarmalayan bir sıcaklık belirmesine neden oldu.

Daha önce başka insanlarla randevuya çıkmışlığım vardı. Bir iki ufak tefek ilişkim de oldu. Ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Sonra aniden bir düşünce belirdi: *Bu, aşk olabilir.*

Aman Tanrım. Bu, gerçekten aşk olabilir.

Ama sonra, ben bunun iyi bir şey mi yoksa bir felaket mi olduğuna henüz karar verememişken fırının zamanlayıcısı ötmeye başladı.

Yüksek sesle. Tiz. Israrcı.

Daha fazla görmezden gelemeyene kadar alarma aldırmadık ama daha sonra mecburen ayrıldık. Charlie de en az benim hissettiğim kadar dağılmış görünüyordu.

Ocağa doğru ilerledim ama tezgâhta, hemen gözümün önünde duran fırın eldivenini hemen bulamadım. Yemeğimizi fırından çıkardım ve kendimi toplamaya çalışırken bir süreliğine ocağın üstüne koydum.

Sanırım Charlie de kendini toplamaya çalışıyordu.

Çünkü *az önce yaşadığımız her neyse, ondan sıradan bir akşam yemeğine nasıl geçerim* diye düşünerek ona döndüğümde... Charlie başını ağır ağır öne doğru sallayarak, "Şimdi anladım," dedi.

"Neyi anladın?" diye sordum.

Charlie gözlerimin içine baktı. "Bu hikâyeyi neden tekrar yazdığımızı."

- 23 -

Ertesi sabah FaceTime görüşmemizde Sylvie ve Salvador biraz tedirgindi.

"Yani resmen efsanevi bir öpüşmeden sonra..." dedi Sylvie bir kez daha, "...oturup öylece fırında tavuk mu yediniz?"

"Baharatlı," dedim kendimizi savunmak ister gibi.

"Siz ikiniz... Ne bileyim, duygularınızı falan itiraf etmediniz mi?" diye sordu Sylvie.

Salvador da, "Ya da tutku dolu bir gece geçirmediniz mi?" diye araya girdi.

"Hayır!" dedim. "Hayır. Bir ilk öpücüktü!"

Ama Sylvie bunu saçma buluyordu. "Haftalardır birlikte yaşıyorsunuz."

"Ama profesyonel iş arkadaşları olarak."

"Eee..." dedi Sylvie. "Öpücük gerçek miydi şimdi? Yoksa araştırma için miydi?"

"Gerçekti," dedim.

Sylvie ve Salvador, aşk yüzünden başımda kavak yelleri esiyormuş gibi birbirlerine baktılar. "Emin misin?"

"Benim için gerçekti," dedim. "Onun için de öyleydi. Galiba yani. Sözlü olarak dile getirilmemiş ipuçlarına dayanarak."

Sylvie kaşlarını çattı.

"Beni araştırma için öpmek istemediğini söyledi. Sonra da beni öptü. Yani bu, araştırma olmadığı anlamına geliyor."

Ama Sylvie kaşlarını çatmaya devam etti.

"Ne?"

"Peki, bu da araştırmanın bir parçası olabilir mi?" diye sordu. "Araştırma değilmiş gibi davranmak?"

"Hayır!" dedim. "Saçmalama!" Fakat öte yandan gayet makul bir noktaya parmak basmamış mıydı?

İşe şimdi gereğinden fazla düşünüyorduk.

"Bu çok saçma," dedi Sylvie sonunda. "Gidip sorsana ona."

"Ona sormak mı?" diye cıyakladım dehşetle. "Hayatta olmaz!"

"Öğrenmek istemiyor musun?"

"Hem de ne biçim istiyorum," dedim. "Ama normal insanlar gibi sadece gizliden gizliye takıntı hâline getireceğim."

"Neden karşılıklı oturup konuşamıyorsunuz? Adama ondan hoşlandığını söylesen ve onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrensen?"

"Lütfen ama," dedim. "İnsan ilişkileri o şekilde yürüseydi ben işsiz kalırdım."

Sylvie bir süre düşündükten sonra, "Sanırım B Planı'na geçmenin zamanı geldi."

"B Planı ne?"

"Sana en dar elbisemi ve en şeritten geçilmeyen sandaletlerimi kargoluyorum."

"Ne için?"

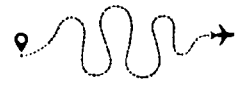
Sylvie, *yok artık* der gibi FaceTime kamerasına eğildi. "Giy de ne oluyor kendi gözlerinle gör."

"Sebepsiz yere dar bir elbise giyip adamın evinde deli gibi dolanayım, öyle mi?"

"*Ateşli* bir deli gibi," diye düzeltti Sylvie. "Kocaman tropik yaprak desenleri olan ipekli kumaştan yapılma, derin V yaka bir kolsuz, uzun elbise. Hayatında hiç böyle bir şey giymemişsindir. Yepyeni bir yanını keşfedeceksin."

"Öyle bir şey giymek için ne gibi bir bahanem olacak peki?" diye sordum.

"Yazar olan sensin," dedi Sylvie. "Uydur işte bir şeyler.

Öff! Tatlı bir öpücüğe aşırı kafa yorarak tadını kaçırmak denince de Sylvie ve ben!

Sadece bir araştırma öpücüğü müydü?

O sırada öyle düşünmemiştim. Ama başka bir şeve evrilmemiş olması bu fikri çürütüyor gibiydi. Çılgınca öpüşmüş... sonra da akşam yemeği yemiştik. O sırada bu o kadar da tuhaf gelmemişti ama üzerine düşündükçe içime bir kurt düşmeye başlıyordu.

Belki de gerçekten öğrenmek istemiyordum.

Charlie'ye fazlasıyla neşeli bir mesaj attım:

Bugün yüzme yok! Rahat rahat uyu!

Sonra duş aldım ve saçlarımı elimden geldiğince toparlayıp biraz eyeliner ve ruj sürdüm. Buna çabalamış gibi görünmeden biraz daha iyi görünmeme yetecek kadar. Sonra on farklı kıyafet deneyip en sonunda her zamanki yazar kılığımla ve çilek desenli kapüşonlumla devam etmeye karar verdim. Böylece bir gece önceki öpüşmemizin Charlie için sadece bir araştırma öpüşmesi olduğu ortaya çıkarsa inkâr edebilirdim.

Benim için araştırma falan değildi.

Ancak Charlie için de öyle olmadığı sürece bunu mümkün değil itiraf etmezdim.

Yazı masamızda yerimi aldım ve Charlie saçına bir şey mi sürdü yoksa sadece ıslak mı, karar veremedim. Tıraş sonrası losyonu mu sürdü yoksa kokan sadece deodorantı mıydı? Bana daha sık mı bakıyordu yoksa her zamanki kadar mı?

Kesin olan tek bir şey vardı: Masada bir buket şakayık duruyordu.

"Ne güzel çiçekler," dedim otururken.

Charlie çiçekleri daha önce fark etmemiş gibi baktı. "Evet."

"Dün de var mıydı bunlar?"

"Sanmıyorum."

"Buraya nasıl geldiklerine dair bir fikrin var mı?"

Charlie başıyla onayladı. "Kahve kalmamıştı, ben de sabah markete gitmek zorunda kaldım."

"Şakayık en sevdiğim çiçektir."

Charlie bunu duyunca başını kaldırıp baktı. "Öyle mi? Tahmin etmiştim."

"Tahmin etmiş miydin?"

"Evet. Çünkü ne zaman markete gitsek onlara özlemle bakıyorsun ama hiç almıyorsun."

Burnumu kırıştırdım. "Bir dalı dokuz dolar falan."

"Yani almak istiyorsun ama fazla mı pahalı geliyor?"

"Sadece insanın kendine alacağı türden çiçekler değil bunlar."

Charlie bir süre sessiz kaldı. Gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm. "O zaman sana bunları almama sevindim."

Bütün gün çalıştık. Charlie adına konuşamam ama o süre boyunca içimde titreşen bir beklenti vardı hep. Dünkü öpüşmemiz, şakayıklar, bilgisayar ekranının üzerinden sürekli bana bakıp durması... Bütün bunlar zihnimin etrafında umuttan kelebekler gibi kanat çırpıyordu.

İşaretlerin hepsi *araştırma değil* diyordu.

Kendimi işe verebilmem bile mucizeydi.

Ama sonra, akşamüzerine doğru Charlie'ye bir telefon geldi.

Telefonu çalmaya başladı ve Charlie cevap vermeden önce bir süre telefona baktı.

"Ben Charlie, buyurun," dedi.

Karşı tarafı yalnızca birkaç saniye dinledikten sonra, her ne duyduysa tepki olarak feci bir öksürük krizine tutuldu. Ağzındakini püskürtmenin tam tersi gibi bir şeydi.

Telefonu elinden bırakmak zorunda kaldı. O derece yoğun bir krizdi.

Telefonu tekrar kulağına götürecek kadar toparlanınca, "Pardon," dedi. "Tekrarlayabilir misiniz?"

Bir dakika boyunca dikkatle dinledi. Dinlerken de beti benzi iyice attı. Bir anda dikkat kesilerek arayanın ne söylediğini çözmeye çalıştım. "Evet, yaptım," dedi Charlie. Artık ayağa kalkmış, evde volta atmaya başlamıştı. "Ama o sadece şey için..." diye başladı, bir süre sonra, "Evet, doğru," dedi. "Benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi? Lütfen bana şaka yaptığınızı söyleyin," dediği esnada bütün vücudu çökmenin eşiğine gelmişti. Sonra Fransız kapılara doğru ilerledi ve -bunu başka türlü tarif etmem mümkün değil- kendini bahçeye attı.

Peşinden gitmeye cesaret edemeyip içeriden izledim.

Ne olduğunu deli gibi merak ediyordum ama havuzun uzak tarafında volta atarak konuştuğundan hiçbir şey duyamadım. Tek yapabildiğim beden dilini izleyip dudaklarını okumaya çalışmak oldu.

İkisi de pek sonuç vermedi.

Biriyle mi tartışıyordu? Birini bir şeyden vazgeçirmeye mi çalışıyordu? Sakin kalmak için çabalıyor ama başaramıyor muydu?

Daha da önemlisi: Mesele neydi? Acaba yöneticinin metresi artık senaryoyu istemediğini mi söylüyordu? Ya da bizzat yapımcı arayıp mafya işini iptal ettiğini mi bildiriyordu? Ya da eski karısı mıydı? Muhasebecisi? Aileyle ilgili kötü haber veren bir akraba?

Daha önce Charlie'yi hiç bu kadar uzak davranırken görmemiştim.

Volta atarak tartışmaya devam ettikçe öksürükleri de artıyor, nefesleri resmen birbirine karışıyordu. Telefon konuşması nihayet sona erdiğinde kolunu indirdi ve telefonun kulağından düşmesine izin vererek kıyamet sonrasını idrak etmeye

çalışırmış gibi öylece dikildi. Sonra da son model telefonunu bahçenin diğer tarafına fırlattı.

Ardından havuz kenarında bir aşağı bir yukarı yürürken saçlarını çekip bıraktı, bir o tarafa bir bu tarafa döndü. Etrafını görmüyor gibiydi.

Her ne olduysa iyi bir şey olmadığı kesindi.

Tam dışarı çıkmaya, iyi olup olmadığını sormaya karar vermiştim ki Charlie son sürat içeri dalıp doğruca içki büfesine yöneldi ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük viski bardağını doldurup tek dikişte bitirdi.

"Charlie?" dedim. "İyi misin?"

Ne soru ama! İyi değildi.

Charlie sesimi duyunca sanki varlığımı bile unutmuş gibi dönüp bana baktı. Bana doğru öyle hızlı ilerledi ki birkaç adım gerilemek zorunda kaldım. Derken beni tutup sımsıkı sarıldı. Sarıldı ve uzun süre bırakmadı. Derin derin nefesler alıp verirken bana, hayata tutunurmuş gibi tutunuyordu.

İşte o an birden aklıma geldi: Yine mi hastalanmıştı?

Ancak ben sorma fırsatı bulamadan gidip kendine yeni bir içki aldı.

"Neler oluyor, Charlie?" diye sordum odanın diğer ucundan. "Yoksa... Hasta mısın? Mesele bu mu?"

Sorduğum soru onu çok öfkelendirdi. "Sana *söyledim*," diye gürledi birden. "*Sadece alerji.*"

"Hayır," dedim. "Hani böyle *bayağı* hasta olmaktan bahsediyorum."

Bazen içinize bir şey doğar ve sonradan haklı çıkarsınız ya hani.

İşte bu o anlardan biri değildi.

Charlie bana yalnızca gözlerinin değil, boynunun ve omuzlarının da dâhil olduğu, Olimpiyat düzeyinde bir göz devirişle karşılık verdi. Sonra da, "Herkes her an ölmez, Emma," dedi.

Sesinde daha önce hiç tanık olmadığım bir burukluk vardı. "Biliyorum. Ben sadece..."

"Senin paranoyak kuruntularını bu meseleye karıştırmayalım, olur mu? Sen çılgınca evhamlarını üzerime yığmadan da yeterince kötü zaten."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Benimle bir ilgisi yoktu ebette. Sadece Charlie'nin gizemli bir kötü ânına denk gelmiştim ve ben de biraz hasar almıştım. Ama kabalığı yine de canımı yaktı. Hafifçe geri çekildi, sonra da, "Sadece iyi olup olmadığını öğrenmek istemiştim," dedim.

"Ne var, biliyor musun? Her şeyi bilmek zorunda değilsin. Evet, benim evimde yaşıyorsun ve evet, birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz. Hatta evet, neredeyse aptallık derecesinde iyi anlaşıyoruz ama bu sana hayatımın her köşesine burnunu sokma hakkı vermez. Bazen baş etmem gereken şeyler olacak ve bunlar seni hiç ilgilendirmeyecek."

"Peki," dedim.

"Harika," dedi.

"Söyleme madem," dedim.

"Söylemeyeceğim zaten," dedi.

"Sadece yardım etmek istemiştim."

"İşte! Yine aynı şey," dedi Charlie. "Senin yardımına ihtiyacım olmadığı gibi yardımını istemiyorum da. Neden kendi işine bakmıyorsun?"

Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti ve onu gece yarısına kadar görmedim.

Bütün günü çalışarak geçirdim ama bir türlü konsantre olamıyor, ne zaman bir araba geçtiğini duysam kapıya koşuyordum. Charlie arabasını almadan çıkmış, cep telefonunu da arka bahçede bırakmıştı. Arabasız ve telefonsuz bir insanın LA'de bu kadar uzun süre ortadan kaybolmasını aklım almıyordu.

Hastalığı nüksetmediyse ne olmuş olabilirdi ki?

Logan'ı aradım ama o da bilmiyordu. Durum değerlendirmesi için Sylvie'yi aradım ama ikimiz de gamlı baykuş gibi çılgınca teoriler üretip durduk. Gizli bir aşktan çocuğu olabilir miydi? Yanlışlıkla cinayetten suçlanıyor olabilir miydi? Mali danışmanları bütün parasını çalmış olabilir miydi?

"Ben paramı eski karısının evlenmesine yatırıyorum," dedi Sylvie.

Ama ben burnumu büzüştürdüm. "Ondan hoşlanmıyor bile. Bak, sana söylüyorum, büyük bir şey bu. *Felaket* bir şey." Ama ne?

Charlie nihayet eve dönüp yirmi kere art arda zili çaldığında kanepede uyuyakalmıştım.

Gerçek olduğunu idrak edemeden önce zil sesini bir süre rüya sandım. Sonra koşup kapıyı açtım.

Galiba ben açtıktan sonra bile zili çalmaya devam etti ama benim tek görebildiğim yüzünün hâliydi. Kan revan içindeydi. Bir gözü şişip morarmış, bir dudağı yarılmış ve yakın zamanda yumruk yemiş, burnundan epey bir kan akmıştı.

"Charlie!" diye haykırdım hâlini görünce. "Ne oldu böyle?"

Ama Charlie bana gözlerini kısarak bakmakla yetindi. "Neye ne oldu?"

"Yüzüne! Biri seni ikiye dört kalasla dövmüş gibisin."

Charlie hafızasını tazelemesi gerekiyormuş gibi yüzüne dokundu. "Ha," dedi. "Bar kavgası."

"Bar kavgası mı?" diye sordum, hayatımda daha saçma bir şey duymamışım gibi. Yazarlar bar kavgalarını *kafalarında kurgularlardı.* Gerçekten kavgaya *girişmezlerdi.*

"Sen neden uyanıksın?" diye sordu Charlie.

"Çünkü az önce sen uyandırdın."

Kendini ararmış gibi etrafına bakındı. "Öyle mi yaptım?"

İç geçirdim. "Evet. Zili on dakika boyunca aralıksız çalarak."

"Korkunç biriyim," dedi Charlie hatırlayarak. "Benden uzak durmak için bir neden daha."

"Kim bir bar kavgasına karışır ki?" diye sordum. "O, televizyona ait bir şey. Gerçek insanların yaptığı gerçek bir şey değil."

Charlie omuzlarını silkti. "Adamın biri Jack Stapleton'a şişirilmiş bir balon dedi."

"Sen de ona *vurdun*, öyle mi?"

"Aslında niyetim *ağız dalaşına* girmekti," dedi Charlie. "Ama adam pek söz cambazı değildi."

"Barın birinde akıl yarıştırmaya mı kalkıştın?"

"Hızla kontrolden çıktı."

"Charlie," dedim. "Ahmağın tekisin."

Charlie katılır gibi başını salladı. "Belki de ben kavga aranıyordum."

"Bar kavgalarına bulaşamayacak kadar ünlüsün sen," dedim.

"Orası magazincilerin takıldığı bir yer değildi."

Charlie zili çalarken kapı çerçevesine yaslanmıştı. İçeri girmek için doğrulmaya çalıştığı anda öne doğru sendeledi, kendini toparlamaya çalıştı ve sonunda bana doğru yığılarak üzerime düştü.

"Hey!" dedim ağırlığını taşımaya çalışarak. "Çekil!"

Boynumun kıvrımına doğru boğuk bir sesle konuşarak benimle pazarlık yapmaya çalıştı: "Otuz saniye." Sonra tepkimi ölçmek için başını kaldırdı. "Tamam mı?"

Bana kararlılıkla bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Ya da belki kararlılık değildi. Belki de sadece bakışlarını odaklamaya çalışıyordu.

"Hadi içeri girelim, Charlie," dedim. "Yüzüne ne yapacağımıza bakmamız gerek."

Ama Charlie kıpırdamadı. "Sürekli insanların birbirinin üstüne düşmesinin romantik olmadığını söylüyorsun ama her zaman öyle çıkıyor."

Kanlı suratı. Şişmiş gözü. Yanaklarındaki çizikler. Üzerinden yayılan içki ve başka insanların sigaralarının kokusu. "Bunun hiçbir romantik tarafı yok," dedim.

Ama doğru söyleyip söylemediğimden emin değildim.

"Tartışılır," dedi Charlie hafiften geveleyerek.

Hemen harekete geçip kolumu kaburgasının etrafına dolayarak onu mutfağa doğru sürüklemeye çalıştım ama ben bunu yapar yapmaz feci hâlde öksürmeye başladı. *Acaba kaburgasını mı kırdı* diye düşündüm.

Ona biraz su içirirken gövdesine elimi bastırarak kırık ya da yaralı bir yeri var mı diye baktım. "Ben iyiyim," deyip duruyordu Charlie. "Kırığım yok."

Daha sonra yüzündeki kanı temizlemek için koca bir rulo kâğıt havluyu bitirdim. Bütün o süre boyunca beni izledi.

"Özür dilerim, bu çok iğrenç," dedi.

"Acaba seni hastaneye mi götürsek?"

"Cesedimi çiğnersin," dedi Charlie.

"Mesele de o ya," dedim.

"Hastanelerden nefret ederim," dedi Charlie.

"Bunun bir önemi yok," dedim.

"Göründüğü kadar kötü değil."

Google'da "Bar kavgasına karışmış birini hastaneye götürmeniz gerektiğini nasıl anlarsınız" yazdım ve kafa travmasına dair endişe verici belirtilerle, aptallık derecesinde sarhoş olmanın belirtilerinin çoğunlukla aynı olduğunu gördüm.

"Gitmem ki," dedi Charlie. "Boşuna aratıyorsun."

"Ona ben karar veririm," dedim otoriter sesimi takınarak.

"Şu yolun ortasına yatan protestocular gibi yaparım. Sen de benim doksan kiloluk bedenimi sürüklemek zorunda kalırsın."

"Olabilir."

"Peki, sana iyi şanslar."

Babamı çeşitli nedenlerle birçok yere sürüklemiştim. "Göründüğümden daha güçlüyümdür."

"İşte..." dedi Charlie daha yumuşak bir sesle, "...buna inanırım."

Yüzünü temizlemeyi bitirdiğimde Charlie çok daha iyi görünüyordu. Şişmiş gözünde, diğer adamın yumruğunun deriyi patlattığı yerde bir kesik vardı. Daha yakından bakmak için eğildim. "Bunlara dikiş attırmalısın."

"Olmaz."

"İz kalabilir."

"O kadar umursamıyorum ki o kadar olur."

İç geçirdim. Sonra da öylece pes ettim. Evet, babama pek çok kez yardım etmiştim ama babam ona yardım etmemi *istiyordu*. Hareket edemeyen bir adamı hastaneye sürüklemek bir şeydi, isteksiz bir adamı sürüklemek bambaşka bir şey.

"İç," dedim, su bardağını doldururken.

Neyse ki içti. Kocaman, dolu dolu yudumlar aldı. Öyle ki su taşıp boynuna doğru aktı.

Biraz *Neosporin* ile yara bandı buldum. İkisini uygularken de "O telefon konuşması neydi, Charlie?" diye sordum.

Charlie başını iki yana salladı. "Sana söyleyemem."

"Söyleyebilirsin ama. Gerçekten söyleyebilirsin."

Ama o başını bir kez daha salladı. "Gizli bilgi."

"Neden?"

"Çünkü hayatını mahvedecek."

"*Hayatımı mı mahvedecek?*" Bu adam ne kadar sarhoştu böyle?

"Ya da belki de *benim* hayatımı mahvedecektir. Ama seni de pek mutlu etmeyecek."

Yara bandını yapıştırdıktan sonra koltuk altına girerek onun için koltuk değneği oldum. Yarı yürüyerek yarı sürükleyerek Charlie'nin yatak odasına doğru ilerledik.

Yatağına ulaşınca kendini nevresimin üzerine sırtüstü bıraktı.

"Pijamalarını giymek ister misin?" diye sordum.

Charlie gözlerini açmadan başını iki yana salladı. Ayakları hâlâ yere basıyordu. Ben de diz çöküp bağcıklarını çözdüm ve ayakkabılarını çıkardım.

İşim bittiğinde Charlie doğrulmuş, bana bakıyordu.

"Galiba..." dedi bir anlığına şaşırtıcı derecede aklı başında görünerek, "...sen şimdiye kadar tanıdığım insanlar arasında en sevdiğimsin."

"Ah," dedim başımı eğerek. "Çok incesin."

"Ayrıca şunu da belirteyim ki..." Bu aşamada o kadar da aklı başında değil gibiydi ve kocaman bir sarhoş jesti yaptı. "...ben herkesi tanırım. Dünyadaki. En sevdiğim sensin. Yedi milyar insan arasında."

Bu durumdaki birinden böyle sözler duymak ne anlama geliyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Acayip çılgınca değil mi?" diye sordu Charlie. Sonra cevabı orada bulabilirmiş gibi yüzümü incelemek üzere öne eğildi. "Seni sadece altı haftadır tanıyorum ama şimdiden sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Altı hafta bazen çok uzun olabilir," dedim.

"Tam altı hafta bile değil," diye düzeltti Charlie. "Otuz yedi gün."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Bir yazara göre sayılarla aran epey iyi."

Charlie cevap vermedi. Bakışları gözlerimden çeneme, elmacık kemiklerime, ağzıma kaydı, sonra aynı yol üzerinden geri

döndü. Beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi hafızasına kazıyordu sanki.

Bir an *acaba beni öpecek mi* diye düşündüm.

Ama onun yerine beni kendine çekip sımsıkı sarıldı.

Bırakmadan önce de kulağıma, "Ne yapacağım ben, Emma?" diye fısıldadı. "Yarın benden o kadar nefret edeceksin ki."

- 24 -

Charlie haklıydı.

Ertesi günün sonunda ondan gerçekten de nefret edecektim.

Ama ilk başta buna inanmadım.

Hatta ondan hoşlanmamayı hayal bile edemiyordum. Kırk sekiz saat içinde beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüp aklımı başımdan aldı, bana şakayık getirdi, sonra da sarhoşken bana arzuyla baktı. Hemen peşinden öfkeli bir çıkış ve bar kavgasının geldiği o gizemli telefon dışında bütün işaretler iyi yöndeydi.

Benimle ilgili olanlar en azından.

Dolayısıyla Charlie ertesi gün öğlene doğru odasından çıktığında çoktan onunla konuşmaya karar vermiştim.

Derbeder görünmesini bekliyordum. Korkunç bir akşamdan kalmalık yaşamamasının imkânı yoktu. Ama masaya geldiğinde tıraş olmuş, duş almış ve bir yazarın olabileceği kadar derlenip toparlanmıştı. Hatta epey şık görünüyordu. Sağ gözündeki morluğu ve kesiği örten yara bandını saymazsak tabii. Patlamış dudağı bile sağlıklı görünüyordu. Dünden sonra nasıl bu kadar güzel görünebilirdi ki?

Yaklaştım ve sandalyesine oturmadan önce onu durdurdum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Yüzünden geçen belli belirsiz o irkilme bir uyarı işaretiydi belki de. Belki akşamdan kalma bir adama teklifte bulunmak iyi bir fikir değildi. Fakat sabahın altısından beri ayaktaydım, üç kere kıyafet değiştirmiş, maskara sürmüştüm. Gergindim ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

Zamanlama konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım zaten.

"Ne oldu?" diye sordu Charlie gözlerime bakmadan.

"Bu sabah uyandığımda, aklımda dün gece bana en sevdiğin insan olduğumu söylemen vardı..." diye başladım.

Charlie, "Öyle mi dedim?" diye araya girdi.

Bu beni biraz sarstı. Dünü... hatırlamıyor muydu? "Evet," dedim bir hatırlama emaresi görme umuduyla onu dikkatle izleyerek. "Bana en sevdiğin insan olduğumu söyledin. Bütün dünyada."

"Bu hiç benlik bir laf değil," dedi Charlie.

"Eh..." dedim. "Söyledin ama."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Bu konuşma daha şimdiden rayından çıkmıştı ama sabahtan beri kurduğum plana o kadar odaklanmıştım ki rotayı değiştirebilecek durumda değildim. Karar verdiğim şeyi yapmak üzere ilerlemeye devam ettim. Ki bu da Charlie'ye ondan hoşlandığımı itiraf etmekti.

"Her neyse," dedim. "Burada seninle birlikte olmayı ve seninle çalışmayı ne kadar sevdiğimi düşünüp duruyorum. Ama mesele sadece çalışmak da değil. Her şey, anlatabiliyor muyum? Market alışverişleri, sabah yüzmeleri, sonra..." Soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyordum. "Saçmalıklar."

Charlie kelime seçimimden hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Saçmalıklar mı?"

Başımla onayladım. "Mesele şu ki geçen gün sen beni öptüğünde... öylesine dolup taştım ki... yani cidden bir hoşlanma hissi ele geçirdi beni. İlk başta hormonlardandır dedim, ya da ne bileyim, öpülmenin kimyasal tepkileridir." Bir an tereddüt

ettikten sonra cümlemi tamamladım: "Aşk departmanında efsanevi bir kuraklıktan sonra yani."

Aşk departmanı mı? Aman Tanrım. Kafamda yazdığım o zarif monolog kesinlikle bu değildi.

"Ama mesele şu ki," diye devam ettim nefes alarak. "Mesele şu ki... geçmedi."

Charlie başını iki yana salladı. "Ne geçmedi?"

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. "Hoşlanma hissi."

Charlie'nin omuzları düştü.

Ki bu pek hayra alamet değildi.

Ama başlamıştım bir kere, sonunu getirmeye niyetliydim.

Devam ettim: "Anladığım kadarıyla sana karşı... birtakım hisler beslemeye başladım. Güçlü hisler. Dikkat dağıtıcı, zihnimi meşgul eden, baş döndürücü, hoşlanmaya benzer bir his."

Charlie, *hasiktir* der gibi gözlerini kapadı.

İtirafıma başlayana kadar onun da bana karşı bir şeyler hissettiğinden çok emindim. Ama gerçekte orada öylece dikilirken umudumun rüzgâra kapılmış karahindibalar gibi dağıldığını hissedebiliyordum.

Yine de devam ettim: "Sen hayatıma girdiğinden beri bana defalarca yardım ettin, arkamı kolladın ve sağlam bir güç kaynağı oldun. Dün o telefon konuşmasında ne oldu, bilmiyorum ama tek bir şeyden eminim. Ben de senin için böyle biri olmak istiyorum."

Charlie sanki hayatta duymak isteyeceği son şeyi söylemişim gibi başını öne eğerek eline dayadı.

"Her ne oluyorsa..." dedim "...yardım etmek istiyorum."

Charlie bunu duyunca başını kaldırdı. Yüzünde yeni bir ifade vardı: Kararlı, soğuk ve tamamen ilgisiz. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bu bir *fikir* değil," dedim belki retoriğe başvurarak bu mücadeleyi kazanabilirmişim gibi. "Bir his."

Fakat Charlie başını iki yana sallamakla yetindi. "Emma, yapamazsın."

Ben de başımı salladım. "Yapamaz mıyım?"

"Bizim öyle bir ilişkimiz olmayacak."

"Ama," dedim. "Şey..." Bunu nasıl tarif edebileceğimi bilmiyordum ama sonunda kararımı verdim. "Geçen günkü o öpüşme?"

Charlie omuzlarını dikleştirdi. "Yanlış bir karardı."

Yanlış karar mı? Neydi bu adam? Hakem falan mı?

Hayatımın en güzel öpüşmesini korumam gerektiğini hissettim. "Bence gayet doğru bir karardı."

Sesi tekdüzeydi artık. "Seni öpmemeliydim."

Gerçekten anlayamıyordum. "Neden?"

"Çünkü biz..." Eliyle beni ve kendisini işaret etti. "...herhangi bir şeye başlayamayız."

"Çok geç!" dedim. "Başladı bile."

"O zaman bitmeli."

"Ya ben bitirmek istemiyorsam?"

"Bir önemi yok."

"Benim için var!"

"Üzgünüm," dedi Charlie. Ama sesi hiç üzgün gelmiyordu.

Yine klasik taktiğine mi başvuruyordu? *Çok fazla önemsediği için* önemsemiyormuş gibi mi yapıyordu? Ama neden böyle bir şey yapsındı ki? Hiçbir gerekçesi yoktu.

"Charlie," dedim gözlerinin içine bakıp ona bir adım yaklaşarak. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey?" dedi Charlie. "Ben sadece... senden o şekilde hoşlanmıyorum."

Boğazımın hayal kırıklığıyla sıkıştığını hissedebiliyordum. "Hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanmıyorum."

"Hiç mi? Sıfır?"

Charlie bana öylece bakmakla yetindi.

"Peki," dedim. "Ama... yani... bana neden benden *o şekilde* hoşlanıyormuşsun gibi geliyor?"

Charlie başını iki yana salladı. "Belki de birlikte yaşadığımız içindir. Belki şahane bir yazma alışkanlığı oturttuk diye. Belki çok uzun zamandır yalnız olduğundan."

"Ben mi... *çok uzun zamandır yalnızım?*" Bu *onun* otobiyografisinin adıydı, benimkinin değil.

"Bilmiyorum, Emma!" dedi Charlie sanki bir şeyler kopmuş gibi. "Hataydı işte. Boktan bir hataydı!"

Bunu duyunca, yani Charlie Yates'in bizim o güzel, ilahi, hayat değiştiren öpüşmemiz için *boktan* dediğini duyunca bir adım geriledim.

Ancak Charlie artık hızını almıştı. "Neler olduğunu bilmiyoruz! Geleceği bilmiyoruz! Sen habire cevap isteyip duruyorsun ama benim hiçbir şeye cevabım yok! Yarın Alaska'ya taşınabilirim! Tekneyle dünya turuna çıkabilirim!" Ellerini, *kim bilir?* der gibi açtı. "Eski karımla tekrar bir araya gelebilirim."

Son söylediği üzerine sebepsizce öksürmeye başladım. Kendimi konuşabilecek kadar toparlar toparlamaz, "Az önce kiminle bir araya geleceğim dedin sen?"

"*Gelebilirim* dedim," diye düzeltti bu önemli bir detaymış gibi.

"Kiminle bir araya?"

Charlie gözünü bile kırpmadan, "Eski karım," dedi.

"Hani şu adi olan mı?" dedim sanki başka eski karıları da varmış gibi.

Charlie başıyla onayladı ama, "Aslında adi değildir," dedi.

"Hani şu kanser teşhisi aldığın gün seni terk eden eski karın."

Bana tuhaf bir ifadeyle baktı. "Evet ama..."

"Hani hiç hoşlanmadığın eski karın?"

Charlie zayıf bir itirazda bulundu: "Orası karışık."

"Kadın ölüm perisiymiş gibi onu görünce mutfak kilerine saklandın be!"

"Evlilikte zaman zaman böyle şeyler olur," dedi Charlie.

"İyi de siz evli bile değilsiniz!"

Neler oluyordu? Neler dönüyordu burada? Kafam çok karışmıştı. On dakika önce benimle aynı hisleri paylaştığına yüzde doksan dokuz emin olduğum bir adamla tarihe geçeceğine emin olduğum o öpüşmenin mutluluğundan uçuyordum, şimdiyse o adam katlanamadığı biriyle yeniden evlenmeyi mi *düşünüyordu?*

İnanılmaz! Ama belki de yalnızca ben inanmak istemiyordum.

Belki de gerçekten çok uzun zamandır yalnız kalmıştım.

"Onunla çıkıyor musun?"

"Kiminle?"

"Adi eski karınla."

"Henüz değil," dedi Charlie. "Ama her an başlayabiliriz."

Ne?

"Hayatımda bir sürü çılgınca şey duydum," dedim bunun üzerine. "Ama bu en çılgını."

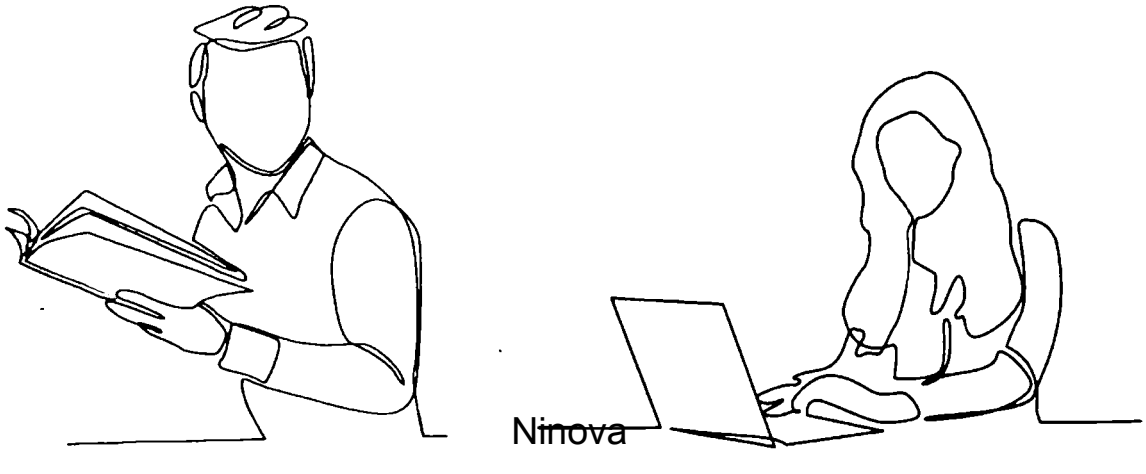
Charlie benimle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. *İkimiz de* şaşkına dönmüşüz gibi.

Ama sanırım buradan çıkarılacak şey, Charlie'nin hayır dediğiydi. Charlie ilgilenmediğini söylemişti. Charlie bunun *yanlış karar* olduğunu söylemişti.

Bu kafa karıştırıcı değildi. Basitti.

Ben Charlie'ye karşı bir şeyler hissediyordum ancak belli ki o bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Dolayısıyla hadise burada noktalanmalıydı.

Ninova

Ünlü bir yazar, birlikte yazacağınız bir günün başında yemek masasında sizi kesin bir dille reddettikten sonra ne olurdu?

Siz, şey...

Yani işte, şey...

Çalışmaya geri dönerdiniz.

Birkaç saniye boyunca her şeyi sindirmeye çalışarak boş boş başınızı sallar... ardından da masanın kendinize ait kısmına doğru ağır ve uzun bir yürüyüşe çıkar, kendi bilgisayarınızın başına resmî bir tavırla oturur ve parmaklarınızı klavyenin tuşlarına götürürdünüz.

Evden çıkıp gitmek ve bir daha geri dönmemek, hatta yol üzerinde çekmecesindeki ödüllerden birini araklamak geçmiş miydi içimden?

Geçmişti.

Ama kaldım. Sözleşme yüzünden.

Tüm bunları yaşadıktan sonra bir de sonunda paranı alamamak zaten kötü olan durumu daha da berbat bir hâle getirirdi. Paramı alana kadar kalmak zorundaysam ben de paramı alana kadar kalırdım.

Başka hiçbir şey olmasa da bir tür güç gösterisi olurdu.

Makul bir insan paramı orantılı taksitlerle öderdi. Toplam paranın yüzde doksanına seve seve çekip giderdim. Buradan bir an önce çıkmak için yüzde onundan vazgeçmeye hazırdım.

Peki, Charlie makul biri miydi?

Açıkçası pek emin değildim. Hiçbir şeyden emin değildim.

Üç gün daha. İşimizin bitmesine üç gün kalmıştı ve Üçüncü Perde'nin büyük bir kısmı hâlâ duruyordu. Gidemezdim. Buradaki işimi aklı başında bir profesyonel gibi bitirecek, sonra da soğukkanlılıkla çekimi alıp evime dönecektim.

Bir insanın sizi düpedüz reddetmesinden sonra yapılabilecek en doğru şey tabii ki o insanı bir daha hiç görmemekti. Ama benim böyle bir seçeneğim olmadığından durumla nasıl başa çıkacağımı çözmem gerekiyordu.

Charlie *Yanlış Karar* Yates'le.

Asıl sinirimi bozan dengesizlikti: İkimiz de benim onu özel, arzulanabilir ve sevilebilir bulduğumu biliyorduk. Onun benimle ilgili buna benzer hisleri *olmadığını* da. Zaten çoğu insanın benimle ilgili böyle hisler beslemediğini söyleyerek kendime moral vermeye çalıştım. Sorun da değildi. Daha önce de karşılıksız aşka düşmüş ve atlatmıştım. Burada sıkıntı kombinasyondu. Onun benim ondan hoşlandığımı bilmesi ama buna rağmen benden hoşlanmaması.

Charlie beni reddetmişti. Bu bir gerçekti ve hiçbir şey onu değiştiremezdi.

Peki, benim buna vereceğim tepki? İşte o benim seçimimdi.

Bunun beni perişan etmesine izin verebilirdim. Bütün gün masanın başında oturup gözümden yaşlar damlarken perişan hâlde Charlie'ye bakabilirdim. Ya da ortada önemli bir mesele yokmuş gibi davranabilirdim.

Bu, *önemli* bir meseleydi.

En azından bana göre.

Ancak son on yıl bana kendimle ilgili bir şey öğrettiyse o da her şeyi atlatabileceğimdi. Ya da en azından aşkın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamayan bir adam tarafından reddedilmeyi atlatabilirdim.

Peki, bu hâlde nasıl çalışacaktım?

Cevabını bulamadığım soru buydu. Kendimi diyaloglara, virgüllere ve karakter gelişimine nasıl verecektim şimdi? Hayali insanlarla ilgili herhangi bir şey, bütün duygusal dünyamı bir pus gibi saran o utanç hissiyle nasıl kıyaslanabilirdi? Ayrıca senaryoda tamamlanması gereken o tek şeyi nasıl tamamlayacaktım? O *lanet olası mutlu sonu* nasıl yazacaktım?

Bunu sormanız iyi oldu, zira googleladım ve artık insanın ruhunu paramparça eden bir reddedilişin ardından iş arkadaşınızla verimli bir yazı gününe nasıl geçiş yapabileceğinize dair birçok tüyom vardı: Göz teması kurun çünkü alfalar öyle yapar. Dik durun çünkü bu gurur hissini çağırır. Gergin olmadığınızı göstermek için hareketlerinizi basit ve direkt tutun. İlgisiz görünmek için kaşlarınızı kaldırın. Derin nefesler alın çünkü o nefesler göğsünüzü şişirir ve ufalanan ruhunuzu gizler.

Hatırlamak için kendime şifreli bir liste hazırladım: Dik dur. Yukarı kaldır. Nefes al. Şişir.

Derken en uç noktayı geçtikten sonra hayal kırıklığının böyle kolayca küçümsemeye dönüşmesine sessizce şükrettim.

Gerçekten mi? *Bu adam mı?*

Çalışmaya başlamadan önce ona kaçamak bir bakış attım. Saçlarının ayrımı sanki kimse ona bunun nasıl yapılacağını öğretmemiş gibi zikzaklıydı. Yakasının yarısı kıvrılmıştı, bir düğmesini yanlış iliklemişti ve üzerindeki Oxford gömleği, en üst düzey ütüsüzlük sınırını yeni baştan tanımlıyordu. Eskiden Charlie'nin bu çamaşır-yıkamakla-uğraşamam havasını kendi kurallarını kendi koyan biri olmasının olumlu bir kanıtı olarak görüyordum. Oysa bugün çok zavallı geliyordu gözüme. *Cidden mi, dostum? Otuzlu yaşlarındasın ve bir gömlek bile ütüleyemiyor musun?* Ayrıca ayakkabısının bağcığı çözülmüştü, tırnakları çiğnenmişti ve bilgisayarda on parmak yazmayı bile bilmiyordu. Gerçekten. İki parmağıyla gagalar gibi yazıyordu. Dikkat çekecek derecede hızlıydı ama olsun: Madem yazar olacaksın,

en azından on parmak öğrenmen gerekmez mi? Asgari yeterlilik sayılmaz mı bu?

Gördünüz mü? O kadar da muhteşem biri değilmiş.

İyiydim.

Bu bir bakıma özgürleştiriciydi.

Buradaki işim bittiğinde hiçbir bağım olmadan evime ve orada her gün yaptığım çok sayıdaki keyifli aktiviteye dönebilirdim.

Artık onlar her neyse.

Belki de gerçekten çizgi dansı dersleri alır ve o kadar harika iş çıkarırdım ki Olimpiyatlar'a katılarak hepimizi şaşırtırdım.

Çizgi dansı için Olimpiyat yapılıyor muydu ki?

Belki de ben başlatırdım.

Özetle: Yalnızca üç gün daha.

Güçlü ol, dedim kendi kendime. *İyisin.*

Ama gözlerim bana ihanet etti. Bedenimin geri kalan her yeri gayet itaatkârdı: Vücudum düzgün ve toparlanmıştı, parmaklarım harıl harıl yazıyordu -gerçi sadece *asdfjkl* tuşlarına tekrar tekrar basıyordum ama olsun- ve kalbim uyuşmuş ama istikrarlı atışlarla yoluna devam ediyordu. Bir tek o asi gözlerim bildiğini okuyordu. O derece ki gözlerimi silebilmek için arka arkaya hapşırmış numarası yapmak zorunda kaldım.

"Alerji," dedim Charliye.

O da, "Berbattır," diye onayladı.

Kaşlar yukarı. Dik otur. Derin nefes al.

Dağılma. Dağılma. Dağılma.

Bütün gün çalıştık ve bir süre sonra, hikâyelerin insanı kurtaran gücüyle, hikâyemiz beni bir akıntıdaki küçük bir kâğıttan gemi gibi çekiştirmeye başladı. O tanıdık akıntının etkisi çok iyi geldi.

Sizi reddeden adamla küçücük bir yere sıkışıp kalmışken iyi olabilmek için bir tüyo daha: Kulaklıklarınızı takıp öfkeli bir ergen gibi gürültülü müzikler dinleyin.

Gürültülü, *havalı* müzikler. Çünkü siz havalı bir insansınız ve sizin değerinizi bilmeyen hiçbir erkek bunu bozamaz.

Hatta şu kadarını söyleyeyim, "Soğukkanlılık" adında bir çalma listem vardı. Son ses onu açtım. Gruplar havalıydı, şarkılar havalıydı ve onları dinlediğim için ben de havalıydım. Charlie Yates'in cehenneme kadar yolu vardı.

Söylememe gerek yok gerçi ama o gün yüksek sesle diyalog okuma olayına girmedik.

Abur cubur paylaşma, sohbet, iş birliği... Hiçbiri yoktu.

Kulaklığımı hiç çıkarmadım. Altı saat boyunca onlara elimi bile sürmeden çalıştım. Tuvalete giderken bile kulağımdaydı.

Çalışmaya devam ederken Charlie'ye kanseri yenişinin beşinci yılı şerefine -*bu akşam*- yapmaya söz verdiğim yemeği iptal edip etmeme konusunda kararsız kaldım.

Bir yandan ne demeye onun için yemek pişirecektim ki? Onu şarküteri etleriyle baş başa bırakıp kendi başıma şatafatlı bir restorana gitmeliydim.

Fakat öte yandan ben çok iyi bir aşçıydım. Bana ilgi göstermeyerek elinden kaçırdığı o sonsuz mutfak hazlarını Charlie'nin gözüne sokmak güzel bir fikir gibi geldi.

Ayrıca resmî olarak kanseri atlatmıştı. Bu benim önemsiz bir reddedilişle ilgili hislerimden çok daha önemliydi. Charlie Yates şu an bana şahsi olarak ne anlam ifade ederse etsin, genel anlamda dünya için anlamını takdir edebilirdim.

Evet, ondan nefret ediyordum. Ama yine de *hayatta olduğuna memnundum.*

Memnun olmak belki biraz güçlü kaçıyor olabilirdi.

Onun varlığını devam ettirmesi fikrini genel olarak destekliyordum diyelim.

Başka bir şey daha söyleyeyim mi? Sylvie o tropikal desenli, ip askılı uzun elbiseyle ipli sandaletlerini sahiden de kargoyla Charlie Yates'in malikânesine yollamıştı. Paket biz çalıştığımız esnada gelmişti ve üzerinde Sylve'den ne selam sabah ne de imza olan bir not vardı: "Onu doğduğuna pişman et."

Bu sözcüklerin görüntüsü hoşuma gitti.

O kadar hoşuma gitti ki soruyu benim adıma cevapladılar.

Bu akşam Charlie'ye o yemeği yapacaktım ve o çılgın tropik desenli elbiseyi giyerek erdemli bir insan gibi Charlie'nin sağlıklı oluşunu kutlayacaktım. Başımı dik tutarak ona öyle leziz yemekler yapacaktım ki hayatı boyunca aklından çıkaramayacaktı.

Bütün bunları yaparken de o elbiseyi giyecektim.

Charlie akşamüzeri dışarı çıktığında o kadar rahatlamıştım ki ona nereye gittiğini sormadım zira gerçekten umursamıyordum.

Ne zaman döneceğini de sormadım.

Evet. Normalde birine yemek yaparken sofrayı kaçta kuracağınızı bilmenin faydası vardır. Ama ona bunu sormak... kendimi zavallı gibi hissetmeme neden olacaktı.

Hem zaten kimin umurundaydı ki? *Neyse ne.*

Genelde saat yedide yemek yerdik, ben de planımı ona göre yaptım.

Markete tek başıma gittim ve ailemdeki herkesin repertuvarımdaki en ağız sulandıran, en tereyağlı, en rahatlatıcı, en hayat değiştiren yemek olduğunu düşündüğü *Beef Wellington* malzemelerinin yanı sıra fırınlamak için birkaç sebze ve Fransa'nın Champagne bölgesinden gelen gerçek şampanya aldım.

Tatlı olarak donut fikrini de bir kenara bırakıp yerine limon ve biberiye aromalı hoş bir tart aldım.

Beef Wellington fırındayken ben de *baloya hazırlanma* enerjisiyle kıyafetimi giydim. "İçeriden Dışarıya Atkuyruğu Topuz"

yapımını bile googleladım ve saçlarımı dize getirmeyi denedim. Gözüme far sürme sürecinde yanımda olması için Sylvie'yle görüntülü bir görüşme yaptım ve voilà:* Üç girişimin ardından Sylvie'nin de Salvador'un da *normalden en az yüzde on daha çekici* bulduğu gözlerim vardı. Sandaletler yarım numara büyüktü ama sorun değildi. Onlarla doğa yürüyüşüne çıkacak değildim sonuçta. Elbiseye gelince: Belden aşağısı yaprak desenli bir kumaş deryasıyken ip-bikini-tarz üst kısmında neredeyse hiçbir şey yoktu. İp askıları iki basit üçgeni tutuyor, ardından çıplak sırtın üzerinde çarpı işareti oluşturuyordu.

Yani özetle Saint-Tropez sahilinde bile iddialı sayılabilecek bir üst ve Maria von Trapp'in perdelerinden bozma *-perde diyorum-* bir etek giyiyordum.

Ama bir şekilde işe yarıyordu demek.

Bedeninin bazı kısımlarını açıkta bırakan bir kıyafet giymek insanın ruhunu sarsıyor muydu? Evet, sarsıyordu. Ama bir yandan da kıyafete bile ihtiyaç duymayacak kadar korkusuz olmak bir tür güç hamlesi sayılır mıydı?

Tuhaf ama evet.

Şöyle diyeyim, çilekli kapüşonlumdan bayağı bir farklıydı.

Sylvie bana zorla grup konuşmamıza ayna selfimi göndertti ve fotoğrafı gördüğünde hemen, **Adamın hayatı kararacak**, diye mesaj attı.

Mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

Ben de zaten Charlie'nin benimle ilgili fikrini değiştirmeye çalışmıyordum.

Sadece hayatını biraz mahvetmekti niyetim. O yüzden verandadaki masayı, eski karısının iç mimarının seçtiği en şık kumaş peçetelerle ve ortam ışığı yaratacak küçük bir mum ordusuyla donattım. Fon müziği için ses sistemini çalıştırmayı öğrendim ve tam güneş batarken her şeyi hazırladım. Charlie

* *Fr.* İşte burada.

eve gelecek ve elleriyle tutamayacağı muhteşem hediyesini görecekti.

Beef Wellington'ı fırından çıkarıp dinlendirdim, önlüğümü çıkardım ve avludaki masaya oturarak sanki bu tropik bitki desenli elbiseyi sürekli giyiyormuşum gibi bir kayıtsızlık pozu takınarak beklemeye başladım.

Bekledim durdum.

Saat yediyi geçti.

Yedi buçuk olduğunda kendimi o kadar acınacak durumda hissediyordum ki bir başkaldırı eylemi olarak şampanya şişesini açtım. Böylece Charlie eve geldiğinde eğleniyormuş gibi görünecektim.

Yanlışlıkla tatlı bir şampanya aldığımı fark edince mutlu oldum.

Tek kelimeyle lezizdi.

Fazla leziz. Saat dokuz olduğunda yanlışlıkla bütün şişeyi bitirmiştim.

Tüh.

Şunu da belirteyim ki öyle sağlam içicilerden değildim ve bütün gece ağzıma tek lokma sürmemiştim. Dolayısıyla boş mideye indirdiğim bir şişe şampanya -*nasıl desem?*- çok fazla gelmişti.

Şişenin dibini gördüğümü fark ettiğimde her şey için çok geçti.

Dünya dönüyor ve dalgalanıyor, uzuvlarım kauçuktan yapılmış gibi geliyordu. Sylvie'nin en sevdiği elbise konusunda dikkatli olmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyordum ama *dikkatli* kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini hatırlamıyordum.

Sarhoş olduğumu ve *ekildiğimi* aynı anda idrak ettim.

Charlie Yates tarafından ekilmiştim.

Sırf intikam için hazırladığım bir yemekte ekilmiştim.

Dakikalar ağır ağır akarken prensip olarak Charlie'ye mesaj atmadım. Önemsiyormuş gibi görünmeyi reddediyordum. Neyse ne. İster gelirdi ister gelmezdi. Benim için fark etmiyordu.

Ama tabii durum aslında öyle değildi.

Bu gece bir zafer kazamaya ihtiyacım vardı. Bunca zahmete girmemin nedeni de buydu. Dünyaya -en çok da kendime- her şeye rağmen hâlâ müthiş olduğumu kanıtlamak.

Ama bu bir zafer değildi. Tam tersiydi.

Nasıl olduysa, tam da bunu düşünürken, havuzun karşısındaki atlama tahtasının beni izlediğini fark ettim.

Daha karar bile vermeden ona doğru yürümeye başladım. Beynim, bedenimin o kadar gerisindeydi ki ne yapmak üzere olduğumu ancak basamakların yarısında fark ettim.

Kuğu dalışı.

Charlie bunu yapamayacağımı söylemişti. Ben de şimdi hepimizi cezalandırmak için bunu yapacaktım.

Kuğu dalışından daha şahane bir şey yoktu.

Lisede sürekli yapardım. Genelde üzerimde sırtı açık bir elbise ve topuklu sandalet olmazdı gerçi. Bir şişe şampanya bitirmiş de olmazdım ama olsun. Becerilerim arasında bu da vardı. Charlie bana o tramplenden atlamayı yasaklamıştı *-yasaklamak!-* ama Charlie şu an burada değildi, değil mi? Bunu yapmamı gerçekten engellemek istiyorsa belki de yemeğe gelmeliydi.

İşte bu tam da ihtiyacım olan isyandı.

Tam bunları düşünerek en üst basamaktan tramplenin üzerine çıktığım anda Charlie'nin arka verandaya adım attığını ve neler olduğunu idrak ederken ağzı beş karış açık bana bakakaldığını fark ettim.

"Emma, ne yapıyorsun?" diye seslendi. Bana doğru gelirken sesine saf panik hâkimdi.

"Kuğu dalışı yapacağım," dedim. Dudaklarım fazlasıyla işlevsiz geliyordu.

Charlie havuzun kenarına gelip yukarı baktı. "Emma, aşağı in."

"İnmek istemiyorum," dedim.

Ancak Charlie hareket etmeye başlamıştı. Basamaklara yaklaştı ve tırmanmaya başladı.

"Beni ektin!" diye bağırdım gökyüzüne doğru.

Charlie basamaklardan, "Ektim mi?" diye cevap verdi.

Basamaklara doğru dönüp onu beklemeye başladım. "Beşinci yıl dönümü yemeğinde. Kanserden kurtuluşun için. Kusursuz sağlık şenliğin için. *Artık hasta değilsin* kutlaman için."

Charlie en tepeye ulaşınca, "O yemeğin yine de olacağından haberim yoktu."

"Neden olmasın? Dijital takvimlerimize yazmıştık!"

"Evet," dedi Charlie. "Ama o öncedendi."

"Neyden önce?"

"Benim Margaux'yla yeniden bir araya gelme ihtimalimin ortaya çıkmasından önce."

"O kadar küçük bir insan mıyım sence?" Bu arada evet, tamamen öyleydim.

"Hayır, ben..."

"Sırf senden hoşlanıyorum -*hoşlanıyordum*- ve sen bana hiç ilgi duymuyorsun diye *senin artık kanser olmamana* sevinemeyeceğimi mi düşündün?"

"Sanırım ben sadece..."

"Neredeydin?" diye sordum.

"Cuthbert'i ziyarete gittim."

İkimizin de bu cevabı sindirebilmesi için bir süre sustum. "Beni bir kobay faresi için mi ektin?"

Fakat Charlie geri basmayı reddetti. "Yine yemeden kesilmiş."

"Ee?"

"İşte Margaux da benden ona şarkı söylememi istedi."

Cidden mi? Hayvanlara karşı müthiş bir şefkat besliyordum falan da *hadi ama*... Burun deliklerimi ardına kadar açan

nefesler alarak Charlie'ye baktım. "Sen bir kemirgene serenat yaparken ben burada üç saattir seni bekliyorum."

"Bu pek adil bir kıyas değil."

İyi. Her neyse. "Sana *Beef Wellington* yaptım!" diye bağırdım. "Bunun bana ne kadara mal olduğunu biliyor musun sen?"

"Hadi, gidip yiyelim," dedi Charlie. Beni aşağı indirmeyi umduğu açıktı. "Hadi, hemen yiyelim."

"Buz gibi oldu artık," dedim. "Mahvoldu."

"Soğuk et lezzetlidir," dedi Charlie. Bir elini de sanki tutarmışım gibi bana uzattı. "İnsanlar sürekli soğuk et yer."

"Cuthbert'e yedir," dedim tramplenin üzerinde zıplayarak.

"Ben... bu..."

"Olay şu ki..." dedim yüzümü tekrar havuza dönerek, "...ben yoluma bakıyorum."

"Emma, bu tarafa gel. *Lütfen,*" dedi Charlie. Sesinde samimi bir korku vardı. Elbette bunun pek önemi yoktu. Sesinde daha pek çok şey duyuyordum.

"*Beef Wellington* benim kuğu dalışım olacaktı..." dedim.

"*Kuğu şarkısı* mı demek istedin?"

Benim laflarımı düzeltme, der gibi baktım ona. Sonra da görmezden geldim. "Ama sanırım artık kuğu dalışının gerçek bir kuğu dalışı olması gerekecek."

"Emma, kuğu dalışı *yapma*!"

"Charlie, bana ne yapacağımı *söyleme!*"

"Emma, sana yalvarıyorum. Buraya gel. Çok dengesiz görünüyorsun."

"Sandaletler yüzünden. Fazla büyük."

"Ayakkabılardan değil. Şaraptan."

"Şampanya," diye düzelttim.

Ama tam o sırada Charlie tramplenin üzerine adım attı. Ağırlığının etkisini hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni almaya geliyorum."

"Öyle bir şey yapma, Charlie. Sen bu şeyden korkuyorsun."

"Senin buradan düşmenden daha çok korkuyorum."

"Düşmem."

Charlie yavaş yavaş bana doğru ilerlemeye başladı.

"Kes şunu!" dedim. "Sen yüsekten korkarsın."

"Ben yüksekten korkmuyorum. Sudan korkuyorum."

Havuzu işaret ettim. "Şuradaki ne sence?"

"Seni burada öylece bırakamam. Gelip seni almak zorundayım."

"Bu çok saçma! Sen yüzemiyorsun bile."

"*Yüzebiliyorum.* Sadece *yüzmüyorum.*"

"Aşağı in," dedim ona. "Bu işi profesyonellere bırak."

"*Sarhoş* profesyonellere mi? Gece elbisesi içinde?"

Gece elbisesi. Onu neredeyse tamamen unutmuştum. Sonra sırf şu an söylemesini isteyeceğim bir şeyler söyleyebilir diye, "Bu şeyin içinde harika görünmüyor muyum?" diye sordum.

Charlie, "Acayip inanılmaz görünüyorsun," diyerek beni şaşırttı.

Vay be. Peki. Bu beklediğimden çok daha iyiydi.

"Emma," dedi Charlie. "Lütfen buraya gel. Sarhoşsun."

"Ben sarhoş değilim," dedim. "Sadece çok içtim."

"Sarhoş olmanın sözlük tanımı da bu zaten."

"Neden bu kadar tartışmacısın?"

"Neden buraya gelmiyorsun?"

"Çünkü..." dedim. "...gelmek istemiyorum."

Onu alt etmek iyi gelmişti. Üzmek. Endişelendirmek. Sylvie'yi büyütürken okuduğum ebeveynlik kitaplarının bahsettiği şu *dikkat çekmeye yönelik davranışlar* bunlar mıydı? Şimdiye kadar hiç anlamamıştım. İyi ya da kötü, birilerinin bütün dikkatini alabilmek güzel bir histi. Özellikle de sizin dikkatinizi çoktan almış birinin.

Bunu ancak sonradan düşündüğümde fark ettim ama Charlie'nin bir şeylerin hiç önemi yokmuş gibi davrandığı kısım var ya? İşte şu an onu yapmıyordu.

Hatta ifadesi kayıtsızın tam tersiydi.

Umursamıyormuş gibi yapmıyordu. Açıkça bana bakıyordu. Hem de çok.

Belki bu da hoşuma gitmişti.

Charlie tramplenin ortasına, korkulukların bittiği noktaya kadar geldi. Korkuluğa tutunan parmakları bembeyaz olmuştu. Diğer elini bana doğru uzattı. Eline öylece baktım. Titriyordu.

Vay be.

Tramplenle onun ödünü koparabilirdim.

Belki de bu bana yeterdi. Ya da belki biraz ayılırdım. Belki de sadece Sylvie'nin elbisesini mahvetmek istememiştim. Sonuçta aşağı inmeye karar verdim.

"Peki," dedim. "Kuğu dalışı yok."

Charlie'nin bedeninin rahat bir nefes verdiğini resmen *hissettim.* "Teşekkürler," dedi biraz daha eğilerek.

Peki neden geri yürümek, yukarı çıkmaktan çok daha zor geliyordu?

Belki de Charlie'nin haklı olduğunu fark ettiğim içindi.

Tramplene çıkan birine göre *fazla* sarhoştum.

Bu kötü bir fikirdi.

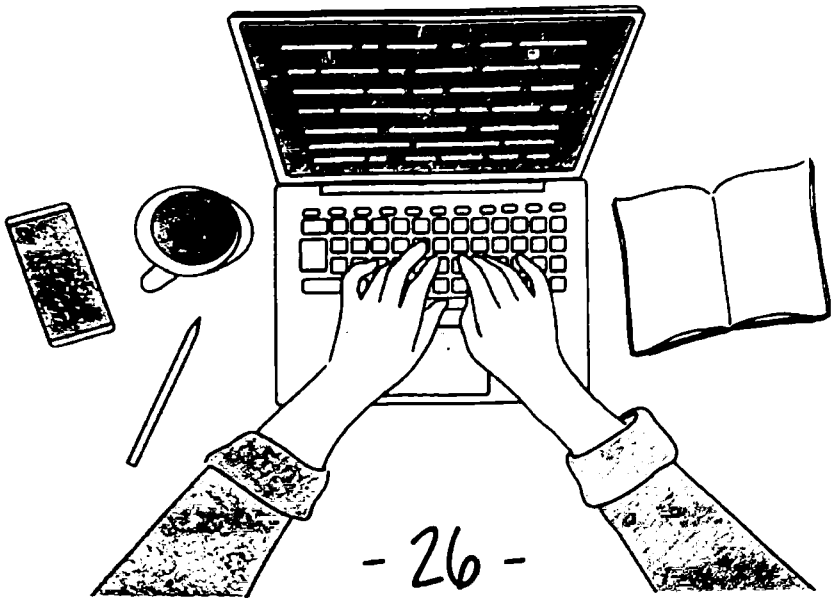
Kötü fikirler, onların ne kadar kötü olduğunu fark ettiğiniz anda göze çok daha korkunç gelir.

Bir adım attım, ardından tahtanın yaylanışını durdurmak için dizlerimi büktüm.

Bir adım daha attım ve yine aynısını yaptım.

Sonra üçüncü adımımı attım... ve muhtemelen alkol yüzündendi ama fazla büyük ayakkabıların da etkisi vardı: Tramplenin tahtası altımda hafifçe yaylandı ve sanırım yukarı doğru gelirken topuğu yana doğru kaydırdı. Ayağıma fazla büyük gelen sandalet zaten yeterince gevşek olduğundan ayakkabının tamamı ayağımın altında yön değiştirdi ve sonra... Özetlemek gerekirse takıldım.

Ve düştüm. Doğruca havuza.

Temelde karın üstü dalıştı ama ben yan düşmüştüm.

O çılgın ayakkabıya takıldım, sonra da havuzu boyladım. Zarifçe de değildi üstelik.

Aşağı inerken her ne yaptıysam -sanırım bu konuda hepimiz hemfikiriz- kuğu dalışı *değildi.*

Detaylar bulanıktı ama biraz çırpınma yaşandı. Biraz da debelenme. Bir de çığlık. Sonra bedenimin yan tarafı suya kardeşimin uzun elbisesinin yan dikişlerini patlatacak kadar sertçe dalarken silah patlamış gibi bir ses.

Acayip acıdı. Nefesimi de kesti. Bir dakika boyunca Maria von Trapp'in perdelerine çaresizce dolanmış hâlde dibe çökmekten başka bir şey yapamadım.

O an Charlie'ye yaşattığım şey için kendimi çok kötü hissettim.

Sudan korkan zavallı Charlie. Merdivenden olabildiğince hızlı adımlarla aşağı inip havuzun kenarında bir aşağı bir yukarı yürürken 911'i arayacak, sonra da suya batıp çıkışlarımı izleyecekti. Beni kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmeyecekti.

Of, Tanrım. İşim bitmişti. Buraya asla zamanında gelemezlerdi.

Buraya kadardı demek. Esther Williams'ın havuzunda ölecek ve ona ayrılmış Wikipedia sayfasında bir dipnot olacaktım: **Başarısız bir senarist, yüzme bilmeyen bir adam tarafından*

ekildikten sonra Williams'ın ikinci malikânesindeki havuzda boğulmuştur. Senaristin son sözleri, "Soğuk Beef Wellington hiç lezzetli değil!" olmuştur.

Sahi son sözlerim *neydi*? Kobay fareleriyle mi alakalıydı?

Artık öğrenemeyecektik.

Bir bakıma tam da bana uygun bir sondu. Belki de deniz kızı senaryom artık satardı. *Gerçek hayattaki bir su faciasından esinlenilmiştir* eklemesiyle.

Ne olursa olsun, Charlie bu ânın ezici suçluluğunu ömür boyu taşıyacaktı. Bir intikam istemiştim, evet ama bu kadarı da fazlaydı.

Zavallı adam.

Ama pişmanlıklarımı sıralamaya, bana bahşedilen nimetler için şükretmeye ya da zihnimde kendi ölüm ilanımı yazmaya başlayamadan bir şey belime sarıldı ve beni yüzeye doğru çekmeye başladı.

Charlie.

Daha doğrusu Charlie'nin kolu.

Belimi sımsıkı sarmıştı ve diğer uzuvları da ikimizi suyun içinde yüzdürüyordu.

Vay anasını.

Charlie havuzun kenarında panikten kafayı yememişti. Benimle birlikte suyun altındaydı.

Sahiden de yüzebiliyordu.

Yüzeye çıktığımız anda öksürdüm, su püskürttüm ve nefes aldım. Charlie beni sırtüstü döndürüp omuzlarımdan tuttu. Bacaklarını altımızda makas gibi açıp kapayarak bizi havuzun sığ kısmındaki basamaklara doğru götürdü.

Beni üstten ikinci basamağa çıkardı. Havuzun kenarına tutundum. Charlie elinden başka bir şey gelmediğinden çıplak omzuma vururken ikimiz de nefes nefeseydik ve öksürüyorduk. Birkaç dakika o şekilde durarak nefesimizi düzene sokmaya

çalıştık. Suyun yüzeyine çarpan tarafım ayak bileğimden omzuma kadar yanıyordu.

Ayılmak için müthiş bir yöntemdi doğrusu.

Ama hayattaydım. Şu sıralar çoktan boğulup gitmiş olmam gerekiyordu, bir anda Charlie'nin çıplak omzuma vuran çıplak avucunun fazlasıyla farkına varmam değil.

"İyi misin?" diye sordu Charlie sonra.

Ona döndüm. "İyiyim," dedim. "*Sen* iyi misin?"

Charlie cevap niyetine biraz daha öksürdü.

"AH, Tanrım," dedim. "Neredeyse boğuluyordun."

Ama Charlie başını iki yana salladı. "İyiyim ben." Kendini toplayınca dönüp bedenimi inceledi. "Ama sen gerçekten de karın üstü daldın."

"*Yan* karın üstü dalış," dedim sanki daha matah bir şeymiş gibi.

"O yükseklikten suya çarparak kaburganı bile kırabilirdin. Hatta..."

"Biliyorum, biliyorum. İç organların bile patlayabilir. Söylemiştin."

Charlie gözlerime baktı. "Kırılan bir yerin var mı?"

"Sadece onurum."

"Neyse," dedi Charlie gözlerinde ancak mikroskopla seçilebilecek bir sevgi ışıltısıyla. "O o kadar da gerekli değil."

"Bir de bana sor."

Bir dakika kadar daha soluk almaya devam ettikten sonra Charlie, "Bunun olacağını biliyordum," dedi.

"Biliyor muydun? Ben bilmiyordum."

Charlie kulağına kaçan suyu çıkarmaya çalıştı. "Daha buraya geldiğin ilk gün ne yapıp edip beni o tramplenden atlatacağını biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Sen tramplenden mi atladın?"

Charlie başıyla onayladı.

"Az önce mi? Peşimden mi atladın? Suya öyle mi girdin?"

Charlie yine başıyla onayladı.

Bu neden bu kadar dokunaklıydı? "Çok etkilendim, Charlie," dedim. "Sudan *korkmasan* bile tramplenler epey korkutucu."

"Katılıyorum."

"Ama sen yine de atladın."

Charlie artık gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu gerçekten çok cesurca," diye devam ettim. "Hayatımı kurtardın. *Su altı kurtarışı* yaptın."

Tüm bu yaşananlarda heyecan verici bir şeyler vardı. Bana doğru eğilişinde, beni incelemesinde, üzerinden sular damlayışında. Ama her nasılsa benim o kadar farkımdaydı ki farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Bana, başka hiçbir şey göremeyecek kadar odaklanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunu derken samimiydim.

Yine de fazla yoğun bir andı. Charlie o ânı bölmek zorunda kaldı. "*Başka* bir yolla ölmeyi deneyemez miydin?"

Burnumu kırıştırdım. "Mümkün olan en berbat yolu tercih ederim. Tarzım bu."

Charlie bana bakarak başını iki yana başladı. "Sakıncası yoksa bir dahaki sefere su dışında herhangi bir şeyle dene."

"Ama..." dedim. "...sana su fobini yenme fırsatı verdim."

Charlie gülümseyerek bakışlarını yere eğdi. "Tam bir baş belasısın."

"Ben bu dediğini *teşekkür ederim* olarak duyuyorum."

Bu esnada bahçe tarafından bir rüzgâr esti ve Charlie kollarımın ürperdiğini gördü. "Üşüyorsun," dedi.

O da çok farklı görünmüyordu. "Sen de."

"Hadi gel," dedi.

"Nereye?"

"İçeri. Kurulanmaya."

Bunu söyledikten sonra kollarını uzatıp beni kucağına alarak sudan çıkardı. Sırılsıklam, derbeder, kadife pantolonlu bir süper kahramana benziyordu.

Charlie beni basamaklardan yukarı, kuru zemine doğru taşırken boynuna doğru, "Bu yapmaktan ziyade yazmamız gereken bir şeymiş gibi geliyor," dedim.

Fakat Charlie, "Nereden başlasam bilmiyorum ki," demekle yetindi.

Beni doğruca kendi odasına götürdü, çarşaf büyüklüğünde bir havluya sardı ve o kuru kıyafetler bulmak için çekmeceleri karıştırırken beni yatağına oturttu. Artık iyiden iyiye titrediğimden hareket etmeden bekledim.

"Önce ben bir hızlıca üstümü değiştireyim," dedi arkamdan, "sonra da seninle ilgileniriz."

Dişlerim hafiften takırdarken, "Peki," dedim.

"Sakın bakma," dedi Charlie. Yalnızca birkaç adım ötedeydi. Dönüp bakmanın çok kolay olduğu bir mesafede.

"Bana bunu söylemene gerek yok," dedim gözlerimi sımsıkı yumarak.

Sonra sürtünme, şapırtı ve gıcırtı seslerini duyabildiğim belirgin bir sessizlik çöktü ortama. Charli -muhtemelen- ıslak kıyafetlerini çıkarıp kurulanıyor ve kuru kıyafetler giyiyordu.

Bakmıyordum. Asla bakmazdım.

İlk başta yani.

Ama sonra Charlie muhtemelen bir çekmeceyi kapatırken parmağını sıkıştırdı, zira hemen ardından çığlık attı ve gözümü açıp baktığımda elini sallayarak oradan oraya zıplıyordu.

Üstsüz olarak.

Pantolonunu giymişti ama... tişörtünü henüz üzerine geçirmemişti.

Dürüst olmak gerekirse biraz şoke oldum.

Elbette birlikte birçok kez yüzmüştük. Dolayısıyla göğsünü, omuzlarını ve bütün... üst kısmını önceden de görmüştüm. Belki de bu kez şartlar yüzünden böyle olmuştu. Yatak odasındaydık, ben henüz ayılmanın kıyısına bile varamamıştım, o ise *daha az önce çırılçıplaktı.*

"*Baktın!*" dedi Charlie hile yapmışım gibi.

"*Çığlık attın!*" diye karşılık verdim mızıkçılık eden oymuş gibi.

"Bir şeyim yoktu."

"Ben bunu nereden bileyim?"

"Gözlerini tekrar kapa," diye komut verdi Charlie.

Ben de, "Sen tişörtünü giy," diye komut verdim.

Ama yine de gözlerimi kapadım ve somurtarak bekledim.

Charlie elinde giymem için getirdiği eşofman takımıyla önüme dikildiğinde gözlerimi bir daha asla açmamaya kısmen kararlıydım.

"Artık açabilirsin," dedi Charlie.

"Sana güvenmiyorum."

Nihayet kirpiklerimin arasından şöyle bir baktığımda Charlie üzerinde HAYALİ ARKADAŞLARIMLA OLMAYI TERCİH EDERİM yazılı bir kapüşonlu giymişti.

"Kimin sözü bu?" diye sordum, yalandan tavır yapmayı bırakıp yüzümü ekşiterek.

"Benim aslında," dedi Charlie. "Bir aile yemeğinde kardeşime söylemiştim, o da bir kapüşonluya bastırmış."

Sonra benim için getirdiğini kaldırdı: YAZARLAR O İŞİ SATIRLARIN ARASINDA HALLEDER.

Cidden mi? der gibi gözlerine baktım.

Charlie omuzlarını silkti. "Kardeşim bana yazar temalı spor kıyafetler verip duruyor."

"Bu biraz... onur kırıcı," dedim.

"Katılıyorum," dedi Charlie. Ardından işimize başlayabilmek için beni ayağa kaldırdı. "Ama polar astarlı."

İtiraz edemeyecek kadar titriyordum. "Peki."

"Al bakalım," dedi takımı uzatarak.

Ama ben başımı iki yana salladım. "Çok üşüyorum."

"Kuruyana kadar ısınamazsın," dedi Charlie.

Titriyordum. Bu kadarından emindim.

Charlie karşısındaki bu ıslak, titreyip duran, hâlâ sarhoş görünen insana baktığında sağlık meselesinden başka bir şey görmüyor olmalıydı. Hiç tereddüt etmedi. "Ben sana yardım edeceğim, tamam mı?" dedi.

"Ne yapmama yardım edeceksin?"

"Üzerini değiştirmene."

"Ne? Olmaz!"

"Bak," dedi Charlie. "Bu şekilde kalamazsın."

"Ben hallederim," dedim titreyen kollarımdan birini kapüşonluya uzatırken.

Ama alır almaz yere düşürdüm. İkimiz de kapüşonlunun düştüğü yere baktık.

"Birileri sana kuru kıyafetler giydirmeli," dedi Charlie yere düşen kıyafeti alarak. "Ben doktormuşum gibi düşün."

"Ama sen doktor değilsin."

"Bunu tramplenimden aşağı fırlamadan önce düşünecektin."

Gerçekten çok üşüyordum.

"Peki," dedim itiraz etmek için makul bir sebep bulamayınca. "Fakat gözlerini kapaman gerek."

"Onu nasıl yapacağım?"

"Yarasalar gibi," dedim. "Yankı yoluyla."

"Emma," dedi Charlie. "Bu hiç..."

"*Beni çıplak görmene* hayatta izin vermem," dedim bunun olmasına izin vermektense hipotermiden ölmeyi göze alacağımı tüm netliğiyle ifade eden bir sesle. "Ayrıca o adi eski karın-yeni kız arkadaşının da bunu yapmanı isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Peki," dedi Charlie. "Gözlerimi kaparım."

"Peki," dedim. "Sakın gizlice bakma."

Charlie'nin bu tir tir titreyen, ıslak, hipoterminin eşiğinde dikilen, tüyleri diken diken olmuş çıplak bedenimi görüp de ikimizin de kaldıramayacağı kadar erotik bulacağını mı düşünmüştüm?

Çünkü benim ısrar ettiğim şey daha beter çıktı.

Charlie gözlerini kapadı -ve hile yapmaya çalıştığını hiç görmedim- ama gözlerini kapayınca da o ıslak, kırışık elbiseyi çıkarmak için elini vücudumun her yerinde gezdirmek zorunda kaldı.

"Sanırım düşerken yırtılmış," dedim.

"Kesinlikle yırtıldı."

"Nereden biliyorsun?"

"Öğrenmek istemezsin."

Aman Tanrım! Charlie ne görmüştü?

En azından şimdilik bakmıyordu.

Ama beni *göremediği* için *hissetmek* zorundaydı. Her yanımı. Önceden varlığını hiç fark etmediğim ya da düşünmediğim yerleri bile: Dirseğimin içi, kalçamın üstü, göbeğimin altındaki yumuşak kabartı ve... kürek kemiklerimin arası. Geri kalan her yerim. Şu kadarını söyleyeyim, o eller *her yerdeydi.* Islak elbisenin düğümlerini çözüyor, daha iyi pozisyon almam için uzuvlarımı oynatıyordu ve bazen farkında olmadan öyle beklenmedik yerlere dokunuyordu ki bambaşka bir ürpertiye neden oluyordu.

Eşofman altını ve sweatshirt'ü kaldırıp aramıza koruyucu bir kalkan koyar gibi önüme tuttum. Ama dokunuşlara fayda etmedi.

Bunu keyfini çıkaramayacak kadar üşüyordum elbette.

Çoğunlukla yani.

Elbise ıslak bir yığın hâlinde Charlie'nin odasının zeminine düşünce iç çamaşırımın lastiğini bulmak için yine ellerini kullanmak zorunda kaldı. O da ayak bileklerime düşünce içinden çıktım. Sonra tekrar yukarı çıkıp straplez sutyenimin kancasını açmak için ellerini tekrar yukarı, belimin arkasına götürdü, ki kancanın mekanizması onu delirtti.

Aslında beni döndürüp işini öyle de halledebilirdi. Ama yapmadı. Beni kollarıyla sardı; o kancaları çekiştirip esnetirken, kirli sakalı yanağımı sıyırırken ve belli belirsiz bir hayal kırıklığının

izlerini taşıyan nefesleri kulağıma çarparken çırılçıplaktım ve titriyordum. Kokusu neye benziyordu? Klasik berber dükkânı tıraş kremi olabilir miydi? Tatlı ama biraz da tuzluydu. O koku her neyse bir kısmını alıp Teksas'a götürebilmek isterdim.

"Bu düzenekten nefret ediyorum," dedi Charlie, bu kadar uzun sürdüğü için özür dilercesine.

Sahiden donuyordum. "İttir, *sonra* çek," dedim titreyen dudaklarımla.

Bütün ıslak kıyafetler çıktıktan sonra eşofman altını Charlie'ye uzatıp sweashirt'ü ellerimde tuttum ve bedenimi örtmeye çalıştım. Charlie eğilip eşofman altını içine girebileceğim şekilde tuttu, sonra da bacaklarımdan yukarı, belime kadar çıkardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Olacağım," dedim.

Sonra gözleri hâlâ kapalıyken onun da içine gireyim diye sweatshirt'ü O şeklinde açtı.

Ben girer girmez de Charlie gözlerini açtı.

"Hey," dedim. "Gözlerini açabileceğini söylemedim."

"Çoraba ihtiyacın var," dedi Charlie tamamen görevine odaklanarak. Çekmecesinden bir çift kalın çorap alıp ayağıma geçirmek için çömeldi. Dengemi sağlayabilmek için onun omzuna yaslandım.

Çorapları giydirmeyi bitirince sanki hiçbir şeye değil de ona şaşırıyormuş gibi yerdeki ıslak, içi boş elbiseye baktı.

"At gitsin," dedim.

Charlie, "Efsane bir elbise bu," diye itiraz etti.

"Artık mahvoldu," dedim. Hem de pek çok açıdan.

Charlie benimle mücadele etmedi. Elbiseyi çöp kutusuna doğru fırlattı ama ıskaladı.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," dedi sonra.

"Neyi?" dedim. "Elbisemi attırmamdan mı bahsediyorsun?"

"Ellerimle kıyafetlerini değiştirmemden bahsediyorum."

"Sızlanmayı kes," dedim. "Keyfin yerinde."

Ama Charlie sızlanmayı keseceğe benzemiyordu. "Klasik Emma işte," dedi. "Senin romantik olmadığını söylediğin ne varsa romantik. İnsanların birbirinin üzerine düşmesi romantik değil dedin ama sonra üstüme düştün ve gayet romantikti. Çizgi dansının romantik olmadığını söyledin ama sonra oraya gittik ve o İtalyan herifi gözlerinle yiyip bitirdin. Öyle ki aklımı kaçıracağım sandın. Şimdi de sanki seni göremezsem sahne 13 yaşından itibaren izlenebilecekmiş gibi seni gözlerim kapalı soymamı istedin ama sırf bu yüzden ellerimi her yerinde gezdirmek zorunda kaldım. Bu da durumu iyileştirmek yerine *çok daha beter etti.*"

Sözleri bitince yeniden ayağa kalktı ve yüz yüze geldik.

Gözleri kararmıştı ve öfkeli görünüyordu.

"Bana mı kızgınsın?" diye sordum.

Hâlâ kızgın görünen Charlie, "Hayır," dedi.

"Senin böyle hislerle işin olmaz sanıyordum," dedim. "Kalbinin intihara meyilli bir kuş olduğunu sanıyordum."

"Ben de bir şeyler hissedebiliyorum, tamam mı?"

"Evet ama *o* hisleri değil. Unuttun mu? Sana aşkın nasıl bir his olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım. Üstelik, gayet açıkça da ifade ettiğin gibi benden o şekilde hoşlanmıyorsun bile. Ayrıca o adi eski karınla tekrar bir araya geliyorsun. Bunların hiçbirinin senin için bir sorun teşkil etmemesi gerek. Sadece mekanik ve örme kumaştan ibaret olmalı."

Charlie sanki söylemek istediği elli farklı şey varmış da hangisini seçeceğine karar veremiyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Ben de yüzümü buruşturarak bekledim.

En sonunda, "Margaux'yla yeniden bir araya geldiğim falan yok, tamam mı?" dedi. "Öyle bir şey olmayacak. Hiçbir zaman da öyle bir ihtimal olmadı."

"Ama olduğunu söyledin."

"*Olabileceğini* söyledim."

"Şimdi de fiil çekimi mi yapıyoruz?"

Charlie, "Mesele şu ki..." diye söze başladı ama sonra kendini susturdu.

Ona bir saniye verdim, ardından, "Ne?" dedim. "Mesele ne?"

Sesini alçalttı. "Mesele şu ki sana bir battaniye bulmamız gerek. Bir de saçını kurutmamız."

"Artık üşümüyorum," dedim.

"Üşüyorsun."

"Hayır, üşümüyorum."

Charlie bakışlarını dudaklarıma çevirdi. "Dudakların mosmor olmuş."

Ben de bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ne olmuş? Seninkiler de öyle."

"Kendi kıyafetlerini giyemeyecek kadar titreyen ben değilim."

"Eh, boş yere deli gibi sinirlenen de ben değilim."

Bunun üzerine birbirimize öylece baktık. Ne için kavga ediyorduk ki biz?

Morarmaya yüz tutmuş dudaklarına bir kez daha baktım, o da benimkilere baktı.

Ondan sonra yapılacak tek bir şey vardı.

Kapüşonlusunu boyun hizasından kavrayıp onu kendime çekerek öptüm.

Kayıtlara geçsin, o da beni öptü.

Hem de coşkuyla.

Dudaklarımız buluştuğu anda beni kendine iyice çekti, ben de ona sımsıkı tutundum ve gözü dönmüş hayvanlar gibi birbirimizi öpmeye başladık. Belki de tamamen fiziksel bir şeydi. Belki de ıslak giysilerinizi çıkarıp uzuvlarınızı kendisine ait polar astarlı eşofmanlara geçirmenize yardımcı olan her erkekle yaşanması kaçınılmaz bir şeydi bu.

Ama umurumda bile değildi.

O benden o şekilde hoşlanmıyordu ama umurumda bile değildi.

İki gün içinde gidecektim ama umurumda bile değildi.

Onun kalbi kendi yansımasını görse saldırırdı ama umurumda değildi.

Şu an burada yaşanan o an -nereden gelirse gelsin, ne anlama gelirse gelsin, nereye varırsa varsın- buna değerdi.

Beni kollarıyla sıkıca kavradı, ben de avuçlarımı çenesinde ve saçlarında gezdirdim. Aklımda o kadar çok soru vardı ki hiçbirine doğru düzgün odaklanamıyordum. Bu öpücük şimdiye dek var olmuş, hatta bundan sonra var olacak tüm öpücükleri yok mu ediyordu? Onun bedenine sızmanın bir yolu var mıydı? Bunun sonsuza dek sürmesini nasıl sağlayabilirdim?

Artık üşümüyordum, orası kesindi.

Öpüşmeyi kesmeden yatağa doğru bir adım attım ve Charlie de peşimden geldi.

Sonra bir adım daha attım ve Charlie yine geldi.

Sonra, bacaklarımın arkası yatağın çerçevesine değdiğinde kollarımı boynuna dolayarak yatağa çıkarken öpüşmeyi hiç kesmeden onu yatağa çekmeye çalıştım.

Fakat Charlie ne yapığımı anlayınca geri çekildi ve temasımızı kesti, beni orada öylece diz çökmüş hâlde bıraktı.

Derin derin soluyarak kendini toparlamaya çalıştı. Sonra, "Emma, yapamayız," dedi.

"Tabii ki yapabiliriz."

"Aramızda hiçbir şey olamayacağını konuşmuştuk."

"Ama yine de sürekli oluyormuş gibi."

"Emma, anlaşmıştık."

"Sen kendi kendine anlaştın," dedim.

Ama Charlie artık aklını başına toplamıştı.

Başını iki yana salladı. "Durmamız gerek."

"Neden?"

"Birincisi, sarhoşsun."

"Tamamen ayığım."

"Bu tam da bir sarhoşun söyleyeceği bir şey."

"Karın üstü dalış beni ayılttı."

"O işler öyle yürümüyor."

"Belki hipotermiden..."

"Sen hipotermi geçirmiyorsun."

"...ya da belki adrenalinden. İnsan vücudunun içinde ne gibi kimyasal reaksiyonlar döndüğünü kim bilir? Ama iyiyim." Kanıtlamak için işaret parmağımı iki defa burnuma değdirdim. "Gördün mü? Çok rahat! İyiyiz. Şu an düz bir çizginin üzerinde de yürüyebilirim. Yanlamasına takla bile atarım. SAT sınavına da girebilirim."

"Emma..." dedi Charlie, "...çiçek tarhının orada yan yatmış boş bir şampanya şişesi var."

"Tamam, kabul ediyorum, bu yüksek miktarda bir alkol," dedim iyice ayık görünmeye çalışarak. "Ama yavaş yavaş, uzun bir süreye yayarak içtim. Tıpkı bir yetişkin gibi." Sonra şevkle, "Fransız bir yetişkin gibi," diye ekledim.

Charlie başını iki yana sallayarak, "Emma," dedi. "Şu an... herhangi bir şeye rıza gösterebilecek durumda değilsin."

Öff. Şimdi de rıza meselesini mi kullanıyordu bana karşı?

Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Belki de kadınsı cazibemi kullanabilirdim.

İyi de benim kadınsı cazibem var mıydı ki?

Olup olmadığını görmeye karar verdim.

"Gel buraya," dedim onu elimle de kendime çağırarak.

Charlie temkinli bir tavırla yaklaştı.

"Bir iki güne gideceğim," dedim. "Bir daha birbirimizi asla görmek zorunda kalmayacağız. O yüzden düşündüm de acaba... şöyle bir şipşak.." Bunu teklif ettiğime hâlâ inanamıyorum. "...yatmaya ne dersin?"

"Ne?!" diye haykırdı Charlie geri çekilerek.

"Bence bu şahane bir fikir," dedim onun tepkisine katılmayı reddederek.

Charlie başını iki yana sallayarak, "Emma," dedi. "Rızanın ne olduğunu sana açıklamama gerek var mı?"

"Kimseye söylemem," dedim abartılı bir tavırla fısıldayarak.

Charlie de benim gibi fısıldayarak, "Söylenecek bir şey olmayacak," dedi.

"Bak," dedim taktik değiştirerek. "Hayatım boyunca gerçekten ama gerçekten yatmak istediğim kimseyle yatma fırsatı bulamadım ben." Şunu netleştireyim, gerçekten ama gerçekten yatmak istediğim biri aslında ümitsizce âşık olmaya başladığım ifadesini karşılıyordu.

Hatta belki de başlamanın çok ötesine geçmiştim.

Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ve..." diye devam ettim, "...seninle yatmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyorum. Bilhassa seninle."

Charlie, *bu nasıl bir kâbus?* iç çekişiyle gözlerini kapadı.

Fakat ben durmadım. Elime bir fırsat geçmişti ve kullanacaktım. "Böyle fırsatların önüme sık sık çıktığı bir hayat sürmüyorum. Belki de bir daha hiç bulamayacağım bir fırsat bu. Yani bana gerçekten bir iyilik yapmış olacaksın. Çıkalım ya da iletişimde kalalım falan demiyorum. Sadece eğlencesine, hı? Küçük bir ziyafet sadece. Bütün güzel tarafları var, endişelerin hiçbiri yok. Zaten hayatımda gerçek romantizme yer yok. Programım çok dolu..." Neyle dolu olduğunu ilk anda bulamadım ama sonra bir şekilde tamamladım: "Endişe ve stresle dolu."

İşte söylemiştim. Sunumumu yapmıştım.

Charlie kısacık bir an için hiç kıpırdamadan durdu ve acaba onu etkilemeyi başardım mı? diye düşündüm.

O yazarlara has, ağırbaşlı yüzünü incelerken içimde bir ümidin titreştiğini hissettim.

Fakat Charlie birden, "Kesinlikle hayır. Hayatta olmaz," dedi.

Fikrini değiştirmesi için ona biraz zaman verdim.

Değiştirmeyince de, "Charlie?" dedim.

"Efendim?"

"Beni neden sevmiyorsun?"

Charlie bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Saçlarım yüzünden mi?" diye sordum hemen kabullenerek. "Kabarıklığı yüzünden mi?"

"Hayır!" dedi Charlie. Sorum onu gücendirmiş gibiydi.

"Rengi mi peki?" Buklelerimden birini çekip değerlendirir gibi baktım. "Anlıyorum. Gözünü falan tırmalıyordur. Fazla geliyordur."

Charlie başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Saçlarını seviyorum."

Vay be. Peki. "Çilekli yazma kapüşonlum mu o zaman?" diye sordum. "Çılgınca olduğunu biliyorum ama onu bana..." Tam burada nefesim aniden tıkandı. "...annem vermişti."

"Çilekli yazma kapüşonlun çok sevimli," dedi Charlie. Sesi şimdi daha yumuşaktı.

Ama ondan bir yanıt almaya kararlıydım. "İlk geldiğimde senaryonu yerlere vurduğum için mi? Senin için pek eğlenceli olmamıştır. Ya da bisküvileri konserve açacağıyla açmaya çalışmanla çok dalga geçtiğim için mi? Mafya filmine gözlerimi devirip durduğum için mi? O konudaki fikrimi tekrar gözden geçirebilirim. Belki de deri İspanyol paçaların hakkını verememişimdir. Çenem çok düşük. Ondan mı? Fazla mı dik kafalıyım? Fazla açık? Ne olduğunu söylersen düzeltmeye çalışabilirim."

"Konuşma artık," dedi Charlie. "Beni deli ediyorsun."

"Yani... düzeltilebilir bir şey değil. Onu mu demek istiyorsun?"

"Düzeltilecek bir şey yok," dedi Charlie. "Düzeltilmesi gereken benim."

Sesinde aşılması imkânsız bir kesinlik vardı.

"Sende ne sorun olduğunu soruyorsun ya," diye devam etti Charlie, "ama aslında bende ne sorun olduğunu sormalısın. Ben bir fırsat falan değilim, Emma. Uyku sorunlarım var. İnsanlardan kaçıyorum. Hayali insanları gerçek insanlardan daha çok seviyorum. Dört yıldır falan hiç çamaşır katlamadım. Bu senin için reddedilmek değil, aksine bir kaçış fırsatı."

Ne yapıyordu bu adam? Beni onu sevmekten vazgeçirmeye mi çalışıyordu?

Bu saydıklarının hiçbiri benim sorun edeceğim şeyler değildi ama... belki de onun bunları böyle listelemesi sorun edeceğim bir şeydi. Benimle o kadar ilgilenmiyor, o kadar ilgilenmiyordu ki yüzüme karşı böyle kendi kusurlarını sayıp duruyordu, öyle mi?

Beş nokta beş saniyelik bir nefes aldım.

"Tamam," dedim başımla da onaylayarak.

"Neye tamam?"

"Tamam, anladım."

"Anladın mı?"

Başımla onayladım. "Beni gerçekten hiç sevmiyorsun." Başımı biraz daha salladım. "Sana daha fazla rahatsızlık vermeyeceğim artık. Kendimi fazla kaptırmışım. Daha önce hiç yazı partnerim olmadı. Ya da herhangi bir erkekle yaşamadım. Muhtemelen..." Burada yine ondan alıntı yaptım: "...birleşmesi gerekmeyen ya da birleştirilmek istemeyen noktaları birleştirdim."

Charlie bakışlarını kaçırdı.

"Hep bir yanlış anlaşılma vardır diye düşünüyordum ama aslında yanlış anlaşılma falan yok. Öyle değil mi?"

Charlie başını onaylar gibi sallarken yeniden gözlerime baktı. "Yanlış anlaşılma yok."

"Benim seni sevdiğimi ve seni istediğimi biliyorsun," dedim. "Senin de benden hoşlandığına dair kapıldığım hislerse

yalnızca benim hüsnükuruntum ve algılarımı çarpıtıyor. Çünkü sen açıkça, dümdüz hayır diyorsun."

Charlie başıyla onaylarken buna gerçekten çok üzülüyormuş gibiydi.

Sonra, "Açıkça, dümdüz hayır diyorum," dedi.

Olması gerektiği gibi utanç içinde kıvranarak uyanma şansı bulamadım.

Charlie Yates'in trampleninden sarhoş hâlde düştükten sonra yine sarhoş hâlde onu beni kurtarmaya zorlayıp ardından da sarhoşken onu -benimle hiç ilgilenmediği çok net olan bir adamı- yatağa atmaya çalıştığım için tarif edilemez bir utançla gözlerimi açma şansım olmadı.

Kafamda utancın yıllarca tereyağı gibi çalkalanıp durmasına yetip de artacak şeyler yapmıştım.

Ama buna hiç fırsatım olmadı.

Çünkü alarmım daha çalmadan Sylvie'den bir telefon aldım.

O eğlenceli FaceTime aramalarından biri değildi. Gerçek, eski usül bir gece yarısı araması.

Gecenin üçünde.

Karanlıkta el yordamıyla telefonu bulup, "Sylvie?" dedim.

"Babam," dedi ve sesindeki o panik her şeyi anlatmaya yetti. "Merdivenden düştü."

"Hangi merdivenden?"

"Bizim apartmanınkinden."

"Beton merdivenlerden mi?"

"Şu anda yoğun bakımda. Kendine gelmiyor. Durumu kötü."

"Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Emma. Eve dönmen gerek."

Zihnim sanki otoyolda birinci viteste ilerlemeye çalışıyormuşum gibi uğulduyordu. "Tamam," dedim. "Ben... Ben biletimi değiştiririm."

"Hayır," dedi Sylvie. "Zaman yok. Bana uçuş bilgilerini gönder. Salvador'un annesi Southwest'te çalışıyor."

"Tamam, tamam," dedim bir yandan da bilgisayarımı açıp onay e-postasını ararken. Maili ona yönlendirdim. "Hallettim. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi havaalanına git," dedi Sylvie. "Hemen."

Duş alacak ya da Charlie'nin YAZARLAR O İŞİ SATIRLARIN ARASINDA HALLEDER yazılı sweatshirt'ünü değiştirecek vakit bile bulamamıştım. Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı her zamanki gibi topladım, neyim var neyim yoksa çantama ve tekerleği hâlâ kırık olan valizime doldurdum, bir Uber çağırdım ve gittim.

Bir not yazacak zamanım bile yoktu.

Charlie hâlâ uyuyordu tabii.

Uber'in arka koltuğuna girerken Sylvie yeni gelişmeleri haber vermek için aradı. "Uçuşunu değiştirdik," dedi. "Oraya ne kadar hızlı varabilirsin?"

"Havaalanına ne kadar hızlı gidebiliriz?" diye sordum şoföre.

"Bir saat on beş dakika," dedi. "Normal şartlarda."

"Bu uçak saat altıda kalkıyor," dedi Sylvie.

"Yeterince zaman yok," dedim.

"Şansını dene," dedi kardeşim. "Ondan sonra gece uçağına kadar hiçbir uçakta yer yok."

Ve o zaman da her şey için çok geç olabilir, demedi.

Kendimi biraz gülünç hissetsem de şoföre, "Çok özür dilerim ama acaba oraya daha hızlı ulaşmamızı sağlayacak herhangi bir kestirme biliyor olabilir misiniz?" diye sordum.

Adam gözlerini yoldan ayırmadı. "Sanmam."

"Uçağıma çok az vakit kaldı," dedim sanki bir ekip olup zamana karşı bir Formula 1 yarışına girebilirmişiz gibi.

"Yolda olduğunu biliyorlar," dedi Sylvie. "Belki de senin için uçağı bekletirler."

"Havayolları insanlar için uçakları bekletmez, Sylvie," dedim. "Yönetmelikleri var. Kuralları. Gereklilikleri. Başka yolcuları!"

"Ama belki de..." diye devam etti Sylvie gerçeğin onu etkilemesine izin vermeden, "...durum düşünüldüğünde..."

"Durum ne? Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Artık zamanımız olduğundan Sylvie derin bir nefes aldı. "Apartmanın merdivenlerinde bir düşme atağı geçirmiş ve epey sert düşmüş."

"O basamakları kullanmaması gerektiğini biliyor!" dedim itiraz eder gibi.

"Asansör servis dışıydı," dedi Sylvie. "Herhalde, altı üstü bir kat, diye düşünmüş olmalı. Ne olabilir ki? diye. Ama oldu işte. Ta sahanlığa kadar düşmüş. Yüzü kesik kesikti ve şişmişti. Alnına dikiş atmak zorunda kaldılar. Kendine hiç benzemiyor. Acilde bir fotoğrafını çektim ama onu sana göndermeye ikna edemedim kendimi. Keşke ben de hiç görmeseydim." Sylvie'nin nefesi kesik kesikti. "Sahanlığa düşünce bilinci kapanmış ve bir türlü kendine gelmemiş. Bayan Otsuka'nın yedi yaşındaki torunu hemen 911'i aramış ve ikisi de bir an bile yanından ayrılmamışlar."

"Yedi yaşındaki torun mu 911'i aramış?"

"Çok olgun bir çocuk."

İçimden Bayan Otsuka'nın torununa teşekkür ettim.

Sylvie devam etti: "Babamın beyin taramalarında subdural bir hematoma rastlandı. Beyinle kafatası arasındaki kanamaya öyle deniyormuş. Ama kafatasından çıkış yokmuş. Yani orada kanama olunca kanın gidebileceği hiçbir yer kalmıyormuş. Baskı çok artarsa beyin hasarına hatta ölüme sebebiyet verebilirmiş."

"Babamın kanaması ne kadar kötü?"

"Pek..." Sylvie duraksadı. "Pek iyi değil. Bize beyin tomografisini gösterdiler. Kan beyninin merkezini tamamen baskılamış. Yani doktor görüntüde kanı kalemiyle yuvarlak içine alıp Kan bu, dedi ve ben Oha, ben bile görebiliyorum, oldum."

"Peki ne yapıyorlar? O kanı oradan nasıl alacaklar?"

Sylvie yanıtı kısa kesti: "Ameliyat." Sonra, "Şu an ameliyatta. Tarama sonuçlarını görür görmez hemen ameliyathaneye aldılar. Dediklerine göre..." Notlarını karıştırırken kâğıtları çevirdiğini duydum. "...burr hole diye bir şey açacaklarmış." Artık elindeki kâğıtlardan okuyor gibiydi. "Kanı boşaltmak için kafatasına küçük bir delik açacaklar."

"Şu an acil ameliyatta mı yani?"

"Bekleyecek zaman yoktu."

"Sen bekleme odasında mısın?"

"Dışarı çıktım. Salvador cep telefonlarının hastane ekipmanlarını bozması olayının doğru olduğunu söyledi."

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bile bilemiyordum. En büyük, en ağır sorum tabii ki babam iyi olacak mı? idi.

Ama o sorunun cevabı da Sylvie'de değildi.

O yüzden aklıma gelen diğer soruyla devam ettim: "Neden Bayan Otsuka'nın torunu?"

"Ne?" diye sordu Sylvie.

"911'i neden Bayan Otsuka'nın torunu aradı da sen ya da Salvador aramadınız?"

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Sylvie?"

Sonra sessiz bir yanıt geldi: "Çünkü biz... biz evde değildik."

"Ne?!" diye bağırdım. Sesim o kadar yüksek çıktı ki şoför dönüp baktı. Sesimi alçaltarak, "Neredeydiniz?" diye sordum.

"Plaja gitmiştik," dedi Sylvie. "Randevudaydık."

Yok artık!

Tamamen lâl olmam nadiren görülen bir durumdur. Ama o an tam da o durumdaydım.

Nihayet konuşabilecek duruma gelince tek yapabildiğim duyduklarımı tekrarlamak oldu. "Plajda mıydınız? Randevuda?"

Sylvie birden gözyaşlarına boğuldu. Sesi boğuk ve titrekti. "Gitmemizi babam söyledi. Gidelim diye ısrar etti. Hatta bizi resmen zorladı!"

"Onun hayatını yedi yaşında bir çocuğa mı emanet ettiniz?"

Sylvie bunu inkâr edemedi.

Devam ettim: "Babana bakarken plaja gidemezsin! Hiçbir yere gidemezsin! Sence ben on yıldır neden hiç eğlenmiyorum? Kötü biri olduğum için mi sence? Eğlenmeyi sevmediğim için mi? Bütün o ilaçlar, çizelgeler, kısmi felç ve Meniere hastalığıyla ilgili sana verdiğim beş kitaptan hangisi sana öylece kalkıp plaja gidebileceğin fikrini verdi? Bunca yıldır kaç kere plaja gittiğimi bilmek ister misin? Sıfır! Sıfır! Sen daha altı haftadır ordasın ve tatil yapmaya mı karar verdin?"

"Tatil yapmıyorduk," dedi Sylvie. "Nişanlanıyorduk."

Durdum.

Sonra, "Nişanlanmak mı?" diye sordum. "Hani evliliğe ilk adım gibi?"

"Evliliğe ilk adım," diye onayladı Sylvie. "Salvador geçen hafta babamın onayını aldı, sonra ikisi kafa kafaya verip bu planı hazırladılar. Çok heyecanlılardı. Tam bir iş birliği içindelerdi. Babam o kadar çok eğleniyordu ki. Sahiden bağ da

kurmuştu. Gerçi ikisinin öyle bir ihtiyacı da yok. Zaten çoktan kanka oldular. Babam, Salvador'a mızıka çalmayı öğretiyor. Oturma odasına bir dart tahtası bile koydular..."

"Bu hiç de iyi bir fikir değil..."

"...Ayrıca Salvador babama bayılıyor. İnsanlarla ilgilenmekte de çok iyi. Çok iyi bir bakıcı. Bizim için evlenip hayatımızı babamın, ailemizin etrafında kurduğumuz ve gelmiş geçmiş en iyi bakıcılar olduğumuz bir hayat düşlüyor. Yapmaya çalıştığımız şey de buydu: Hayatlarımızı birleştirmek için bir adım daha atmak ve hayallerimizi gerçekleştirmek."

"Sonra da plaja gittiniz," dedim daha çok, sonra da babamızı öldürdünüz, der gibi bir tonlamayla.

Bunun biraz sert kaçmış olabileceğini kabul ediyorum.

Sylvie hıçkırıklara boğuldu.

Fakat onu umursamadım.

Belki de ilk defa Sylvie'nin tarafında değildim.

Onunla empati kurmak isterdim. Gerçekten isterdim.

Doğrusu o küçük hayalleri çok tatlıydı. Salvador'la çocukların etrafta koşturduğu, çiftçi pazarına gidilip gelinen ve babamızın mümkün olan en iyi hayatı yaşayabilmesi için modern terapilerin uygulandığı sağlık ve iyilik temalı bir hayat kurmak kimi heyecanlandırmazdı ki?

Başka bir haletiruhiye içinde olsam ben o hayalde yerimi alabilirdim.

Ama şu an -babam acil bir ameliyata alınmışken üzerimde hâlâ Charlie'nin beni utandıran polar astarlı sweatshirt'üyle gitgide yoğunlaşan trafikte havaalanına ulaşmaya çalışırken- herhangi bir şeye iyi tarafından bakmakta zorlanıyordum. Sylvie ve Salvador'un planında tek görebildiğim bencillikti. Bencillik ve kibir. Plaja gitmek istemişler demek. Bunu nasıl yaparlar?

Babamla yaşamayı çekici ve keyifli hâle getirmenin bir yolu olsa benim çoktan bulmuş olabileceğimi bilmiyorlar mıydı?

"Onu yalnız bıraktınız," dedim göğsümde, on yıldır dile getirilmemiş bir gücenmişlikle dolu olduğunu yeni yeni fark ettiğim bir boşlukla. "Plaja gitmek için! O da merdivenden düştü. Şimdi de kafası deliniyor ve ölümle burun buruna. Olay bu kadar basit. Sence bunca yıldır yaptığım şey bu kadar kolay mı yani? Sence ben yaklaşımımda yeterince yaratıcı olamadım mı? Sence benim hiç plaja gitmememin nedeni istememem mi?"

Sylvie cevap vermedi.

"O kahrolası plaja bayılıyorum ben!" dedim bağırır gibi.

Sylvie hâlâ ağlıyordu ama umursamadım.

"O plaja gitmek için her şeyimi verirdim! Ama gitmedim! Çünkü biliyordum ki hayatta kalmış tek ebeveynimizle tam da bu durum arasında duran şey bendim. Yalnızca ben! Bunu sen de biliyordun. Bilmiyor olamazsın. Ama herhalde ben seni mahvettim. İstediğin her şeyi verebilmek için kendimi paraladım ve sanırım sana hayatın böyle bir şey olduğunu öğrettim. Ama başından beri yalan söylüyordum. Hayat hiç de öyle bir şey değil. İstediğin her şeyi alamazsın! Eline istediğini sandığın şeylerden birkaç küçük, kırık dökük parça geçer ve sen kendine tekrar tekrar bu kadarının yeterli olduğunu söyler durursun!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Sylvie.

Ama ben artık iyice coşmuştum. "Kendimi suçlamak o kadar cazip geliyordu ki," diye devam ettim, "senden hiçbir şey feda etmeni istemeyerek ya da kendinden başka kimseyi ama kimseyi düşünmemeni söyleyerek beni yüzüstü bırakmanın yolunu ben açtım. Her zaman yaptığım gibi yine, benim yüzümden, demeyi çok istiyorum. Ama ne var, biliyor musun Sylvie? Bu seferki senin yüzünden. Hiç de karmaşık değil bu. Hiç de kafa karıştırıcı değil. Sana ne yapman gerektiği söylenmişti! Babamı gözünün önünden ayırmayacaktın! Bu kadar basit! Kolay değil ama basit! Ben on yıl boyunca her gün ama her gün yaptım bunu. Senden tek isteğim de altı haftacıktı. Ama belli ki buna bile hakkım yok. Sen stajından vazgeçip sözüm

ona fedakârlık yaparak bana gidip hayallerimi gerçekleştirme izni verdiğini düşünebilirsin. Ama sen işini doğru düzgün yapmazsan ben hayallerimi yaşayamam, değil mi? Babamı yalnız bırakıyorsan, babam kendini yoğun bakımda buluyorsa ve ben sabahın köründe, Charlie'ye neler olduğunu bile anlatmadan Teksas'a dönmek için koşturup duruyorsam, sözleşmemizi hiçe sayıp ödeme bile almamayı göze alıyorsam.... Ha bana izin vermişsin ha vermemişsin, ne fark eder ki!"

Sözcükler ağzımdan döküldüğü anda hemen düzeltmeye girişti m. "Hayır! Bir dakika!" Devam ederken sesim titriyordu. "Daha da beteri! Çünkü sen beni umutlandırdın. Bir şeyler için umutlanmak ve sonra o şeyi elde edememek, hiç umut etmemekten çok daha acı verici."

"Özür dilerim," dedi Sylvie hırıltılı bir sesle.

Fakat ben o kadar öfkeliydim ki umursamadım. "Şu an ne yapacağımı bile bilmiyorum," dedim. "Ama emin olduğum bir şey var. Babam ölürse... senin plaj gezin babamızın ölümüne neden olursa bir daha yüzümü bile göremeyeceksin. Emin ol."

Sanırım Sylvie artık katillikle suçlanmaktan bıkmıştı.

Tuhaf, gergin bir duraksama oldu. Ardından konuştu: "Benim plaj gezim babamızı öldürürse..." dedi. "...ödeşmiş oluruz. Çünkü senin dağ gezin de annemizi öldürdü."

Telefon kapanırken, "Offf," dedi Uber şoförü. "Bayağı sertti."

Sanırım hoparlörde konuşuyorduk. Sonrasındaki uzun, dağınık sessizlikte kardeşimi affedebilir miyim diye düşündüm.

Aile içinde -ömür boyu bir arada olacağınız insanlar arasında- bile oyunbozanlar olabiliyordu. Sylvie'yi hayatı boyunca koşulsuz şartsız sevmiştim. Ama sanırım hiç aklıma gelmeyen bazı koşullar vardı. Çünkü az önce söylediklerini söyleyebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Ama söylemişti. Hayatla ilgili en beter korkumu yüksek sesle dile getirmişti.

Şimdi de onu, bir daha hiç konuşmayarak cezalandırmak istiyordum.

Bunun nihai olmayan planım olmasına izin verdim: İlişkimiz bitmişti. Sonsuza dek.

Ama kendime cayma hakkı da tanımıştım. Çünkü evet, Sylvie'yle ilişkimi sonsuza dek kesmek onu cezalandırırdı ama benim için de bir ceza olurdu bu.

Ben bunlara kafa yorarken şoför aniden fren yapınca telefonum kucağımdan kayarak önümdeki koltuğun sırtına çarptı. Otoyolun ortasında tamamen durduk. Kilometrelerce uzuyormuş gibi görünen bir trafiğin en arkasında hem de.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Biraz trafik var gibi," dedi.

"Onu görüyorum," dedim. "Nedeni ne peki?"

"Emin değilim," dedi.

"Elinizin altında..." diye başladım ama sonra elinde ne olması gerektiğinden emin olamadım. "Bir telsiz falan yok mu?"

"Telsiz mi?" diye sordu aynadan bana bakarak.

"Ya da içeriden bilgi alabileceğiniz bir şey?"

İkimiz de ışıldayan kırmızı stop lambalarına bakarken adam başını iki yana salladı. "Ben de bu kadarını biliyorum."

"Bunun... etrafından dolanmanın bir yolu var mı?"

Şoför kulağını kaşıdı. "Pek sanmıyorum."

"Banketten falan süremez miyiz?"

"Kurallara aykırı," dedi, konu kapandı der gibi.

"Havaalanına gitmem gerek," dedim. "Acilen. Uçağın bir saatten kısa bir süre içinde kalkacak."

Yargılar gibi bir nefes aldı. "Cidden ucu ucuna anca."

"Evet," dedim, biliyorum der gibi. "Acil bir durumum var. Sağlıkla ilgili."

Neden bütün bunları açıklıyordum ki? Onun elinden de hiçbir şey gelmiyordu.

Şoför bu beni biraz neşelendirebilirmiş gibi, "Muhtemelen birazdan açılır," dedi.

Ama neşelenmedim.

Uçağın kalkmasına yirmi dakika kala havaalanına vardık. Uçağım yolcu alımına çoktan başlamıştı. Biniş kartımı çıkardım, valizimi verdim ve gıcırdayıp duran tekerlekli bavulumu peşimden çekerek son sürat ulaştırma güvenlik kontrol noktasına doğru koşmaya başladım.

Oraya vardığımda ilk sıra -kimlik gösterilen- o kadar da kötü değildi. Fakat tarama yapılan ikinci sıra otoyol trafiğinden bile berbattı. Çok sayıda bezgin insan ve yerinde durmayan çocuk öksürüp duruyor ve Escher tablosu gibi birbirinin içine kıvrılan araf benzeri kuyrukta boş boş bakıyordu.

Asla yetişemeyecektim.

Ama yapılabilecek başka ne vardı ki? Sıraya girdim.

Sonra ayakkabılarımı çıkardım. Sanki oyunda beş saniye avantajlı olmak her şeyi değiştirebilirmiş gibi.

Sonra da bir sonraki sıraya girebilmek için sırada bekledim.

Başımı eğip o kalabalığın içinde konuşabileceğim, görevliye benzer birini arandım. Konuşabileceğim kanlı canlı bir insan. Belki de -olur ya- bütün sorunlarımı ya da en azından herhangi birini çözebilecek biri.

Ama insan kaynayan bu devasa mekânda kimse insan gibi görünmüyordu.

Umudum giderek soluyordu.

Uçuşu kesin kaçıracaktım. Bu gece geç saatlerde evde olacaktım. O zaman da -bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum ama- çok geç olabilirdi.

Soluk soluğaydım hatta aşırı hızlı nefes alıyordum. Bir nefesin ne kadar sürmesi gerekiyordu? Beş nokta beş saniye mi? Benimki bir saniye bile sürmüyordu.

Babam ölüyor olabilirdi ve önemli olan tek şey de buydu.

Ama bu tek dehşetin etrafında başka kayıpların kakofonisi hüküm sürüyordu: Havuza düşerken suya çarpan yerlerim morarmıştı, akşamdan kalmaydım, üzerimde hâlâ Charlie'nin sweatshirt'ü vardı. Ruhsuz yolcuların arasında kırık bir bavulla yapayalnızdım ve uçağımı yakalama ihtimalim yoktu. Charlie'yle yaptığım sözleşmeyi bozmuş, uğruna deliler gibi çalıştığım parayı yakmıştım. Potansiyelime ulaşma ihtimalimden bahsetmiyorum bile. Uğruna her şeyimi feda ettiğim canım kardeşim bana hayatımda kendim dışımda kimsenin etmediği acımasız laflar etmişti. O kadar öfkeliydim ki bundan sonra öfke dışında herhangi bir şey hissedebileceğimi hayal bile edemiyordum. Öte yandan yazarlık idolüme ve umutsuz aşkıma beni yatağa atması için yalvardığımı ve... çok sert bir ret yanıtı aldığımı hatırladıkça da hâlâ utançtan kıvranıyordum.

İşte gözyaşları tam da o sırada geldi.

Gözyaşlarının insanı rahatlatması gerekmez mi?

Çünkü bu yaşlar kesinlikle durumu daha da beter bir hâle getirmişti.

Etrafımdaki insanlar bana bakmaya, çocuklar elleriyle beni göstermeye başladılar. Ergenin biri telefonunu çıkarıp video çekti. Ama kimse yardımcı olmaya çalışmadı.

Gerçi yardım edilecek bir şey de yoktu.

Burası gerçek dünyaydı. Polis köpeklerinin motosiklet sürdüğü Richard Scarry resimli çocuk kitapları dünyası değil. Bay Rogers fermuarlı hırkasıyla bir büfenin arkasından fırlayıp bana yardımcı olmayacaktı.

Bunun nasıl bir sona varacağını şimdiden biliyordum.

Uçağımı kaçıracaktım. Kimse umursamayacaktı. Kendimi bildim bileli tutunduğum o neşeli, cıvıl cıvıl, iyimserlik temalı saçmalıklar dönüp dolaşıp o naifliğimden ısıracaktı beni.

Kimlik kontrol noktasına vardığımda diyaframım hıçkırıklarla kasılıyordu. Yine de sıra bana gelince bankoya doğru ilerledim -hâlâ yalınayaktım- ve kimliğimi camın altından ittim. Kadın personel kimliği alıp baktı. Sonra bana baktı. Ardından telsizini kaldırıp bir düğmeye bastı ve alıcıya, "UGİ'den yönetime. Bir süpervizör talep ediyorum," dedi.

Of ya, hayır. Hayır, hayır. Süpervizörle uğraşacak zamanım yoktu. Acaba kimliğimin süresi mi dolmuştu? Bilmediğim bir kuralı mı çiğnemiştim? UGİ kuyruğunda ağlamak, güvenlik için bir kırmızı alarm mıydı?

"Affedersiniz..." diye başladım ama kadın bir parmağını kaldırarak beni susturdu.

Başım belada mıydı?

Bugün daha fazla belayla uğraşamazdım. Kapasitemi çoktan aşmıştım.

Ciddi bir enerji yayan tıknaz, siyahi bir personel geldi ve kadın, kimliğimi incelemesi için ona uzattı.

"Emma Wheeler?" dedi adam kimlikteki fotoğrafımla beni karşılaştırarak. "Houston'a 2401 sayılı uçuş?"

"Evet, bayım," dedim.

"Ben süpervizörüm. Lütfen benimle gelin."

"Bayım, ben... ben uçağıma çok geç kaldım. Her an kalkabilir..."

Ama adam çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Çıplak ayaklarım endüstriyel zeminde şapırdayarak ve şansımıza isyan eden tekerlekli bavulumu gıcırdatarak peşinden gitmekten başka şansım yoktu.

Yolcu kalabalığının etrafından dolandık ve beni önünde YETKİLİ PERSONELDEN BAŞKASI GİREMEZ yazan bir odaya götürdü.

Bu iş hiç de iyiye gitmiyordu.

Ağlamamı yol boyunca bastırmayı başarmıştım ama her an yeniden başlayacak gibiydim. Her şey daha da mı kötüye gidiyordu?

Ancak içeri adım attığımda valizlerin içine bakılan şu aleti gördüm, arkasında da kadın bir görevli duruyordu. Süpervizör kapıyı arkamdan kapadıktan sonra tekerlekli bavulumu taşıma bandına koydu. Ardından bana iki ayak izinin bulunduğu noktada durmamı ve kollarımı iki yana açmamı söyledi. Beni dedektörle kontrol ettikten sonra, "Southwest'ten bir telefon aldık. Pilot, uçağınızı bekletiyor," dedi.

Doğru mu duymuştum ben? "Pilot... Ne?"

Süpervizör cümlemi toparlamama yardım etmeden devam etti: "Ama uzun süre bekletemez. Ancak uçuş sırasında telafi edebileceği kadar bekleme imkânı var."

Ben hâlâ aynı yerdeydim: "Pilot, uçağı mı bekletiyor?"

"Yani güvenlikten geçer geçmez..." diye devam etti adam, "...kapıya doğru koşmanız gerekecek."

Kapıya koşmak mı? Beynim algılamakta zorlanıyordu.

"Anladınız mı?" diye sordu adam gözlerimin içine bakarak. "Koşmak derken aslında depar atmaktan bahsediyorum."

Çok emin değildim. Ama yine de, "Depar. Anladım," dedim.

"30 numaralı kapı. Koridorun en ucunda," dedi. "O yüzden umarım kondisyonunuz iyidir."

"Umarım," dedim.

Kadın görevli çantamı bana uzattı ve süpervizör koridor tarafında kalan kapıyı açtı. Kapıdan çıktım, adamın gözlerinin içine baktım ve bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlayacağını umarak, "Teşekkürler, bayım," dedim.

"Rica ederim," dedi süpervizör sert ama neredeyse şefkatli bir sesle. "Hadi, şimdi harekete geçin."

Ben de öyle yaptım. Ayakkabılarımı göğsüme bastırdım, tekerlekli bavulumu sımsıkı tuttum ve depara kalktım.

Yalınayak.

Brookstone ve Dunkin' Donuts'ın, sonra da Starbucks'ın yanından geçtim. Hamburgercilerin, taco büfelerinin, kitapçıların, duty free mağazalarının, fast food zincirleri ve hipster barlarının yanından geçtim. Etrafta gezinen yolcuların, çocuklu annelerin, tekerlekli sandalyedeki yaşlıların arasından zikzaklar çiziyordum. Bacaklarım zonkluyordu, ayak tabanlarım yerde tuhaf sesler çıkarıyordu, nefesim ciğerlerimi parçalıyor ve gıcırdayan bavul tekerleklerim yanından geçtiğim herkesin başını çevirip bana bakmasına neden oluyordu.

Nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş biri gibi soluk soluğa kapıya yaklaşırken ilk gördüğüm, uçuş numaramın yanında KALKTI yazan dijital bir tabela oldu.

Yavaşladım.

Uçağı kaçırmış mıydım?

Bunca mesafeyi bu hızda koşmuş ve yine de kaçırmış mıydım?

Ama o sırada bir pilot gördüm. Klişe bir film sahnesi gibiydi. Adamın bıyıkları kırlaşmıştı, üzerinde omuz apoletli bembeyaz bir gömlek, başında da pilot şapkası vardı. Kapının önündeki bankonun arkasından çıktı, rahat bir duruşla beni beklemeye başladı.

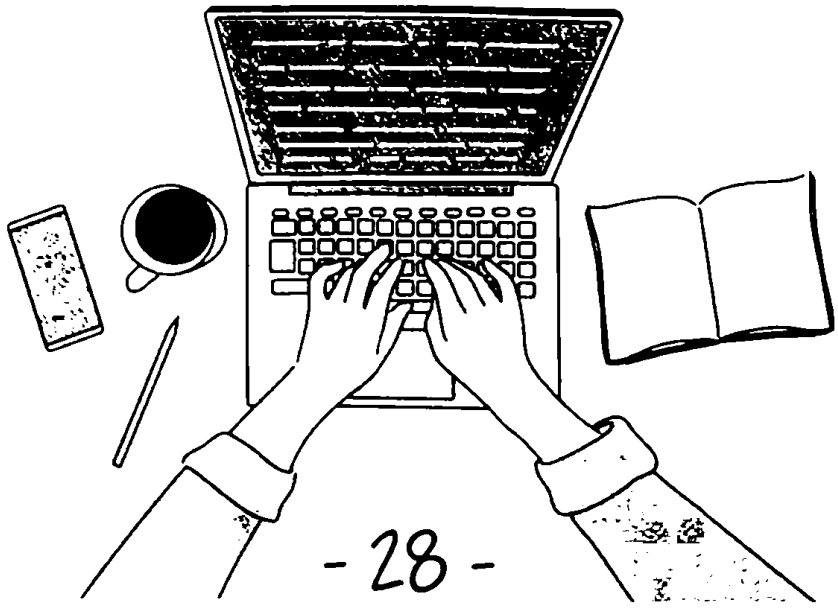
Yeniden hızlandım. Yaklaştığımda adam, "Emma Wheeler?" dedi.

Ciğerlerimde konuşabilecek kadar hava kalmamıştı ama kendimi zorlayarak, "Benim," dedim.

Pilot başıyla onayladı ve "Hadi, uçağa binelim," dedi.

"Çok teşekkür ederim, bayım. Çok geç kaldığımdan o kadar emindim ki."

Adam KALKTI yazan tabelaya baktı, ardından pistte bekleyen uçağa döndü. Sonra o lanet olası tekerlekli bavulumu, bekleyen bir kapı görevlisine uzatarak bana bir baş işareti verdi ve "Onlar bensiz kalkamazdı. Ben de sen gelmeden kalkmazdım," dedi.

- 28 -

Babam ölmedi.

Belki bu spoiler sayılabilir ama hepimiz o kadar çok şey yaşadık ki. Siz de benim kadar endişelenmişseniz diye güzel haberi mümkün olduğunca çabuk öğrenmenizi istedim.

Ameliyat başarılı geçti ve kafatasındaki basınç azalınca babam da hızla iyileşti. Her şeye rağmen. Tüm belirtiler yakın zamanda eski hâline döneceğini gösteriyordu. Ya da işte kafasında bir delik varken olabileceği kadar.

Bütün bunları Bayan Otsuka'nın torununun hızlı düşünmesine ve soğukkanlılığına borçluyduk.

Ne şahane bir yan komşu.

Onlar zamanında çıkmasalardı, biraz daha zaman kaybetmiş olsaydık şimdi çok başka bir hikâye anlatıyor olabilirdim.

Babam kurtulduktan birkaç saat sonra odasında Jell-O yerken bunu ona da söyledim. Sylvie de içerideydi ama ben bakışlarımı ondan kaçırmakta o kadar inat etmiştim ki sonunda kahve alma bahanesiyle dışarı çıktı. Babamın yüzü morluklarla doluydu, kesikleri vardı ve şişmişti. Kısmen tıraş edilmiş başı da sargılar içindeydi. Yüzüne bakmak kolay değildi. Ben de bunun yerine elini sıkıca tutup onu her yerde tanıyacağımı söyledim.

Kucağında, Salvador'un evden getirdiği mavi, pofuduk battaniye vardı. "Seni korkuttuğum için çok üzgünüm, tatlım," dedi.

"Tanrı'ya şükür ki Bayan Otsuka seni bulmuş."

"Bayan Otsuka beni bulmadı, zaten yanımdaydı."

"Düşmenden sonra gelip seni bulduğunu sanıyordum."

Babam başını iki yana salladı. "Düştüğümde yanımdaydı. Basamakları birlikte iniyorduk."

Bu fazla küçük bir detay gibiydi ama peki.

"Hani birinci katta sekiz çocuğu olan perişan öğretmenler var ya?"

"Ben onların üç çocuğu var sanıyordum ama neyse."

"Kenji de yanımızdaydı çünkü biz akşam yemeği yerken çizgi film izlesin diye öğretmenlere bırakacaktık."

Onaylar gibi, gayet makul ama çok da alakalı olmayan bir detay vermiş gibi başımı salladım.

Sonra babam bana beynimde bir ampul yanmasına neden olan komik bir gülümsemeyle baktı.

"Bir dakika!" diye haykırdım iki elimi de ağzıma götürerek. "Siz?.."

Babam bir şey demedi ama gözleri ışıldıyordu.

"Nasıl yani? Sen şimdi?.."

Bu sefer kendinden memnun bir omuz silkişle karşılık verdi.

"Sen?" dedim. "Bayan Otsuka'yla?"

Babam bingo der gibi burnuna dokundu.

"Siz randevuya mı çıkıyordunuz?" diye sordum. "Birbiriniz-le?"

"Evet."

"Çıkıyor musunuz yani? Kız arkadaş erkek arkadaş gibi?"

"Daha çok ikinci baharını yaşayan yol arkadaşları gibi," dedi. "Ama ana fikir doğru."

"Ne zaman oldu bu?"

Babam gülümsemesini bastırmakta zorlandı. "Şey..." dedi, "...biliyorsun. Birkaç yıl önce eşini kaybetti."

"Evet," dedim. "Biliyorum." Sonra kanıtlamak ister gibi, "Bay Otsuka," diye ekledim.

"Aynen," dedi babam. "Ondan sonra da -makul bir süre bekledikten sonra tabii- aramızda küçük bir flörtleşme başlar gibi oldu."

Parçalar zihnimde yavaş yavaş birleşmeye başladı. "Kenji'ye bu yüzden mi mızıka çalmayı öğretiyordun?"

"Evini özlüyordu."

"Bayan Otsuka'nın herkesi yemeğe çağırıp durması da bundan mıydı?"

"O şahane bir aşçı."

"Hobi bahçesinden topladığı çiçeklerle uğrayıp durması da bu yüzden miydi?"

Bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle uğraşmayı bıraktı. "Onun suçu değil," dedi. "Karşı konulmaz biriyim."

"Baba!" dedim başımı onaylar gibi sallayarak. "Çok etkilendim."

"Hâlâ bir şeyler var," dedi hafifçe göz kırparak.

"Senin adına çok sevindim," dedim. Sahiden de sevinmiştim.

"Sürekli ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi babam.

"Ne?"

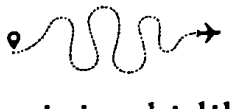
"Annen onu tanısa çok severdi."

Gözlerim yaşardı.

Babam devam etti: "Kenji'yi de. O harika bir çocuk. Sihirbaz olmak istiyor."

"İkisini de çok severdi," dedim. "Senin adına da çok mutlu olurdu."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi babam bu konuya epey kafa yormuş gibi başını sallayarak. "İyi insanlar birbirini buluyor."

Yoğun bakımdaki ebeveyninize birlikte refakatçilik yaparken kız kardeşinizle konuşmamayı sürdürmek epey zordu ama ben kararlıydım.

Bütün sorularımı sanki çevirmenimmiş gibi Salvador'a yöneltiyordum ve Sylvie odaya her girdiğinde bakışlarımı kaçırıyordum. Salvador üzerinden babamız rehabilitasyon merkezine aktarılacak duruma gelene kadar geceleri hastanede nöbetleşe kalmayı kararlaştırdık. Ben ilk gece nöbeti almakta ısrar ettim. Hâlâ duş almamıştım ve üzerimde hâlâ YAZARLAR O İŞİ SATIRLARIN ARASINDA HALLEDER yazılı sweatshirt vardı, ki bu da haksızlığa uğramış olmanın verdiği o keyifli hissi uzatmamı sağlıyordu. Sylvie sadece babamızı öldürmeye teşebbüsten ve bana şimdiye kadar kimsenin söylemediği kabalıkta şeyler söylemekten değil, aynı zamanda eve gidip duş almama da izin vermemekten suçlu olacaktı.

Ne canavar ama!

Ertesi gün Sylvie nöbeti devraldıktan sonra sayamayacağım kadar uzun süredir üzerimde olan kıyafetleri değiştirmek üzere eve gidiyordum ki daire kapımızın önünde dirseklerini dizlerine dayayıp başını öne eğmiş birinin oturduğunu gördüm. Bir süredir orada gibiydi.

Charlie.

Beni görür görmez ayağa fırladı ve cesaret edebildiği kadar yakınıma geldi. Yüzünde sana haber vermeden Teksas'a uçup kapında bittim ifadesi vardı.

Aklıma gelen ilk korkunç düşünce, üzerimde hâlâ onun o gülünç sweatshirt'ü olduğuydu. Bir de duş almadığım. Bir de üzerimde hâlâ iç çamaşırı olmayışı. Saçlarım da muhtemelen elektrik çarpmış gibi görünüyordu.

O kadar utanç vericiydi ki.

Ama ikinci ve daha ağır basan düşüncem, bir dakika ya! Kimin umurunda? oldu.

Charlie sohbete başlamak ister gibi hafifçe elini sallayarak, "Selam," dedi.

Sohbet falan etmeyecektik. "Burada ne işin var, Charlie?"

Söylemek istediği yüzlerce şey varmış ama hiçbirini söyleyemezmiş gibi baktı bana. Tıraş olmamıştı. Saçları karışıklığının zirvesindeydi. Üstelik -yeni fark ediyordum bunu- o da hâlâ birbirimizi son gördüğümüz zamanki kıyafetleriyleydi.

Çok basit bir soru sormuştum ama cevap veremiyordu.

Kelimelerin bir yazarı yüzüstü bırakışını izlemenin insanın içini acıtan bir yanı vardı.

Ama hiç karışmadım.

Charlie sonunda eğilip ayaklarının dibindeki sırt çantasını açtı. İçini bir süre karıştırdıktan sonra çilek desenli kapüşonlumu çıkardı. Sonra doğrulup bana doğru bir adım attı.

Kapüşonluyu bana uzatarak, "Bunu unutmuşsun," dedi.

O kırmızı, pofuduk eski dostu görmek neden içimi bu kadar rahatlatmıştı? Hemen kaptım elbette. Ama bir yandan da, "Buraya bana uğurlu kapüşonlumu vermeye mi geldin?"

"İstersin diye düşündüm."

İsterim diye mi düşünmüştü? Bu yüzden kalkıp ülkenin öbür ucundan buraya mı gelmişti? FedEx'i bu gibi şeyler için icat etmemişler miydi?

"Gerçekten neden buradasın, Charlie?" diye sordum.

"Uyanıp evi boş bulunca çekip gittin sandım. Yani terk edip gitmek gibi. Gerçek anlamda. Ama sonra Logan'dan babanın durumunu öğrendim."

"Aslında sana mesaj atacaktım," dedim özür diler gibi değil de durumu açıklamaya çalışıyormuşum gibi. "Ama her şey çığırından çıktı."

"Elbette. Elbette," dedi Charlie. "Anlıyorum. Ben sadece senin için endişelendim."

"Benim için endişelendin ve uçağa atlayıp Teksas'a mı geldin?"

Charlie evet der gibi başını salladı. "Telefonlarına yanıt vermiyordun."

Elbette vermeyecektim. "Hastanedeydim."

"Baban nasıl?"

"Gayet iyi," dedim. Tabii iyi tanımına göre değişirdi. Ama bu benim hikâyemdi ve istediğim gibi anlatacaktım. "O iyi, ben iyiyim, herkes iyi," dedim. Sonra da "Neden burada olduğunu anlamıyorum," dedim.

"Ben sadece... Kontrol etmek istedim."

"Ha," dedim sırf birini kontrol etmek için ülkenin öbür ucundan çıkıp gelmek kesinlikle delilikmiş gibi bir tonlamayla. "Peki o zaman. Görevini yerine getirdin."

"Dahası da var," diye düzeltti Charlie. "Seni teselli etmek istedim."

"Teselli etmek mi?"

Charlie başıyla onayladı.

"Yapamazsın."

Charlie kaşlarını çattı. "Yapamaz mıyım? Bu kadar mı?"

Omuzlarımı silktim. "Bu kadar."

"Ama zor zamanlar geçiriyorsun," dedi Charlie.

"Farkındayım."

"Tüm bunları tek başına yaşamana izin veremem."

"Elbette verebilirsin."

"Ama..." dedi Charlie, "...vermek istemiyorum."

"Bak," dedim. Onun bu konudaki düşüncelerini gözden geçirmeye yardımcı olamayacak kadar yorgundum ama bir şekilde bunu yapmaya mecbur kalmıştım. "Ben sana senden hoşlandığımı söyledim, sen hayır dedin. Sana açık açık bir teklifte bulundum, ona da hayır dedin. Benimle en fazla iş arkadaşı olarak kalmak istediğini her fırsatta açıkça belirttin. Tamam, bana uyar. Seninle mücadele edecek değilim. Ama iş arkadaşları birlikte çalışır. Onlar arkadaş ya da sırdaş değillerdir. Hele de birbirlerine sweatshirt getirmek için ülkenin diğer ucuna uçmazlar. Birbirimiz için uçağa atlayacağımız bir ilişkimiz yok bizim. Öyle bir ilişkimiz yok." Etkiyi artırmak için durdum. "Çünkü sen öyle istedin."

"Ama o baban hastalanmadan önceydi."

"Bu neden bir şeyleri değiştirsin ki?"

"Senin yanında olmamak istemiyorum."

"Bu süper bir çifte olumsuz."

"Canının yandığını düşünmekten nefret ediyorum."

"İnsanların canı sürekli yanar, Charlie."

"Ama söz konusu olan sensin," dedi sanki ben özel biriymişim gibi.

"Evet. Peki. Benim."

"Yapabileceğim bir şey olmalı."

"Var," dedim. "Gidebilirsin."

Ama Charlie başını iki yana salladı. "Gidemem. Gidebileceğimi sanmıyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Gitmek zorundasın."

"Ama senin... şu an birine ihtiyacın yok mu?"

"Elbette var! Açık değil mi? Herhangi biri. Sen hariç herkes olabilir."

Charlie anlamsız bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı. "Biri neden kimseden iyi değil?

İç geçirdim. Gerçekten de bunu açıklamak zorunda mı kalacaktım?

Belli ki öyleydi.

"Senden gerçekten hoşlanıyordum," dedim. "Ama sen beni epey sert bir biçimde reddettin. Yani seni görmek bana iyi gelmiyor. Hatta kötü geliyor."

Yavaş yavaş idrak edişini izledim.

"Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi Charlie bu fikre alışmaya çalışarak.

"Hiçbir şey yok," diye onayladım.

"Hiçbir şey yok," diye tekrarladı Charlie. "Şey..." Burada cevabımı tahmin ederek yüzünü buruşturdu. "Sarılmak bile mi?"

Ona manidar bir ifadeyle baktım. "İkimizin de tanıdığı meşhur bir yazardan alıntı yapmak gerekirse: Kesinlikle hayır. Hayatta olmaz."

Charlie, anladım der gibi başını salladı.

Ama hâlâ orada oyalanıyordu. Her şeye rağmen çekip gitmeye içi elvermiyormuş gibiydi.

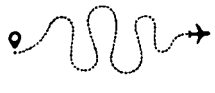
Dürüst olmak gerekirse ben de oyalanıyordum.

Charlie'nin kalması hoşuma gider miydi? O sarılmayı ister miydim? Onu içeri alıp kendimi kollarına atmak istiyor muydum? Onunla ilgili hislerimin, onun benimle aynı hisleri paylaşmadığını öğrenmemden önceki gibi kalmasını ister miydim?

Hepsine evet.

Ama ortada yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Ben kendimi hiç utanmadan tamamen ona sunmuştum ve o da bana açıkça, dümdüz hayır demişti.

"Benim için yapabileceğin tek şey..." dedim bunun üzerine, "...gözümün önünden kaybolman ve her nereye gittiysen orada kalman."

Böylece Charlie gitti.

O gitti ve ben de hayatıma geri döndüm.

LA'deki o gerçek dışı haftalar neredeyse -neredeyse- hiç yaşanmamış gibiydi.

Evde, babama baktığım, Sylvie'yi görmezden geldiğim ve Salvador'un -kanepeye sürülmüş olsa da- hâlâ bizimle yaşadığı evimizde, Bayan Otsuka'yla da yepyeni bir ilişki kurarak kendimi oyalayabiliyordum.

LA daha çok hayal ettiğim bir şeymiş gibi gelmeye başlamıştı.

Babam on gün boyunca hastanede kalmıştı ve -evet, bunun kulağa ne kadar tuhaf geleceğinin farkındayım ama- şaşırtıcı derecede güzel zamanlardı. O hastane gerçekten de olağanüstü

bir yerdi. Mesela babamın ameliyatı, yaptıkları on bininci ameliyat olduğu için VIP odaya geçirilmemiz güzel bir sürpriz olmuştu. Üstelik o oda, yeşil ortamların ameliyat sonuçları üzerine etkilerine dair devam eden bir çalışmanın parçası olduğundan penceresinin pervazı yeşim asmaları, aloe veralar, ananasgiller ve dua çiçekleriyle doluydu. Sylvie'nin tropikal bitki desenli elbisesinin kumaşındakine benzeyen Monstera deliciosa adındaki dev yapraklı bitkiden bahsetmiyorum bile.

Bizden onları sulamamızı istediler, ben de küçük bir sprey şişesi alıp kendime özgü şu çıkartmalı tablolardan birini yaptım.

VIP hayatı sanırım böyle bir şeydi. Hemşirelere her gün acayip lezzetli öğle yemekleri geliyordu ve bizim de eşlik etmemiz konusunda ısrar ediyorlardı. "Çok fazla," diyorlardı. "Ziyan olacak." Böylece sırf kibarlıktan dumanı tüten mis gibi gurme ramenleri, çıtır çıtır yayın balıklı sandviçleri, sulu gurme hamburgerleri, sarımsaklı mayonezi damlayan dönerleri mideye indirmek zorunda kalıyorduk.

Şu kadarını söyleyeyim, hastanenin bu koğuşu krallara layık paket servislerle besleniyordu.

"Çok pahalı değil mi?" diye sorup duruyordum.

"Yöneticiler işte." Hemşireler omuz silkiyordu. "Bizi çok şımartıyorlar."

Ben kimdim ki onlara karşı çıkacaktım.

Babamla ikimiz yıllar boyunca çeşitli hastanelerde epey zaman geçirmiştik. Hatta bazılarını tepeden tırnağa tarif edebilirdim. Fakat daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bitki ha? Hem de bir hastane odasında? Koridorlarda dolaşan masaj terapistleri? Üç tekerlekli scooterlarla dondurma servisi?

Çılgınlık.

Ama elbette hiçbir şikâyetimiz yoktu.

Bayan Otsuka her gün saatlerce yanımızda kalıyor, babamın üzerine titriyor ve ona yeni aldığı İskandinav mitolojisiyle

ilgili kitabı okuyordu. Bu arada Kenji'yle ikimiz de raflardaki bitkilerin arasına koymak için origami hayvanları yapıyorduk. Kurbağalar, tilkiler, balinalar, domuzlar. Bir hayvanat bahçesi dolusu şekli ezbere biliyordu ve bana da sabırla katlamayı öğretiyordu. Onun yaptıkları öğretici videolarda gördüklerinize benzerken benimkiler biraz buruşturulmuş sakız kâğıtlarına benziyorlardı.

Kenji yine de sürekli, "Kesinlikle ilerleme kaydediyorsun," diyordu ve ben de cesaretleniyordum. Gerçi origamide kötü olmak pek umurumda değildi. Umursadığım tek şey birlikte bir proje yapmanın verdiği o dostane duyguydu. Biriyle birlikte bir proje yürütmenin insanı rahatlatan bir yanı vardı. Başkalarıyla bir araya gelmenin insana verdiği güveni veriyordu. Sonuçta en temelde başkalarıyla birlikte olmak, yalnız olmaktan çok daha iyidir.

Yıllardır ilk kez kendimi böylesine bir aile ortamında hissediyordum.

Üstelik çoğu zaman yaptığımız gibi bir yere yetişmeye çalışmak derdi olmayınca normalde konuşulmasını hiç beklemediğiniz konuşmalar da gerçekleşiyordu. Ancak beklemenin her şeyi yavaşlattığı zamanlarda yapılabilecek konuşmalar.

Bir gece geç saatlerde hemşire, babamın ameliyat pansumanını ve yaşamsal bulgularını kontrol edip bizi yalnız bıraktıktan sonra Logan'ın her şeyin başlangıcında Charlie'ye gönderdiği o videoyu babama izletmek geldi aklıma. Başta eğleniriz diye düşünmüştüm, ki eğlendik de. Babamla benim amuda kalkışımız, Sylvie'nin sincabı andıran sesi, annemin Logan'ı azarlaması. Ama kahkahalarımız tükenince geriye yalnızca gözyaşları kaldı.

"Özür dilerim," dedim ikimiz de yanaklarımızı silerken. "Belki de gömüldüğü yerde kalması daha iyi olurdu."

"Hayır, hayır," dedi babam çenesi hâlâ biraz titrerken. "İzlediğime memnunum."

Telefonumu bir kenara bıraktım.

Babam elini kaldırıp başındaki sargıya dokundu. "Bu Sylvie'nin suçu değildi, biliyorsun değil mi?"

Benden bir onay bekliyordu. Ama... yani biraz da onun suçuydu.

Ben cevap vermeyince dönüp gözlerimin içine baktı.

"Onun suçu değildi," dedi. Sonra dikkatimi çekmek için biraz öne doğru eğildi. "Tıpkı kaya düşmesinin de senin suçun olmaması gibi."

Gözlerim doldu. Bakışlarımı kucağıma çevirdim.

"Başı şeyler olur, Emma," dedi babam elime uzanarak. "Kimse geleceği göremez."

Bakışlarımı kaldırmadan, "Ama..." dedim. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Sonra on yıldır içimde fısıltılar hâlinde yankılanan o cümleyi, o derken kimi kastettiğimi açmaya gerek duymadan dile getirdim: "Ama o, plaja gitmek istemişti."

Geceleri beni uykumdan uyandıran, bu düşünceydi. O kadar bencil olmasaydım, her şeyi kendimle ilgili hâle getirmeyip anneme istediğini verseydim o gün o kaya düştüğünde annem binlerce kilometre uzaktaki bir kıyıda çizgili plaj havlusuna uzanmış, kitabını okuyor olacaktı. O kayanın yakınında bile olmayacaktı. Hayatımız keyifle akmaya devam edecekti. Her şey bambaşka olacaktı.

O, plaja gitmek istemişti.

Babam elimi sıktı.

"Senden af dilemek istiyorum," dedim babama.

Bana baktı. "Affedemem."

"Ne?"

"Seni affedemem," dedi. "Çünkü ancak hata yapmış birini affedebilirsin." Elimi kendine doğru çekerek başını iki yana salladı. "Emma. Senin hiçbir hatan yok."

Ancak ben ona karşı çıktım. "Sylvie, annemi benim öldürdüğümü söyledi." Kardeşimin başını belaya sokmaya mı çalışıyordum?

"Ne zaman söyledi bunu?"

"Ben havaalanına yetişmeye çalışırken."

Babam beni inceledi. "Sen de bu yüzden onu sonsuza dek mahkûm edeceksin, öyle mi?"

Hakkı vardı. Sylvie'nin panikle ettiği bir lafa sonsuza dek sımsıkı tutunacak mıydım? Ne anlamı vardı bunun? Kimseye herhangi bir faydası olmazdı. Yine de o bu lafı etmişti ve ben de duymuştum.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Sesimi alçalttım. "Haksız da değil ama." Sonra başından beri hepimizin düşündüğü şeyi söyledim: "Ben kaya tırmanışına gitmek istedim. Israr ettim. Ben öyle yapmasam o kayanın düştüğü yerin yakınlarında bile olmayacaktık. Ben olmasam annem ölmeyecekti."

Ama belli ki hepimiz aynı şeyi düşünmüyormuşuz. Çünkü babam kurduğum mantığı hiç anlamıyormuş gibi iç çekti. "Bu çok mantıksız, Emma," dedi. "Annen orası yerine plaja gitse belki de bir girdaba kapılıp boğulacaktı. Ya da sarhoş bir sürücü sahil yolunda ona çarpacaktı. Ya da bir havai fişek denk gelecekti. Ya da kumulların orada bir yılan tarafından sokulacaktı."

Kaşlarımı çattım.

"Seçimlerimizin bize getirebileceği sonsuz sayıda ihtimalden hangisinin gerçekleşeceğini tahmin etmek imkânsız. Denemeye çalışmak bile insanı felç edebilir."

O an ikimizin de benimle ilgili düşüncelerinde sismik bir kayma oldu.

Ben böyle mi yapıyordum? Tahmin edilemez olanı tahmin etmek, kaçınılmaz olandan kaçınmak için çırpınıp duruyor muydum? Bunca zamandır evde kalmaya gönüllü olmam -hatta dürüst olmam gerekirse bunun rahatlığına sığınmam- bundan

Ninova

mıydı? Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerde, felaketten korunmanın en iyi yolunun hiçbir şey yapmamak olduğunu mu düşünmüştüm?

"Bu şekilde yaşayamazsın, Em," dedi babam.

İnkâr edebilirdim aslında. Ama saat çok geçti. Ortalık sessizdi. Hem zaten gerçekleri dile getiriyordum.

"Başka türlüsünü bilmiyorum," dedim.

Beni inceledi. "Bence Kaliforniya bir başlangıçtı. Hem de pek çok açıdan."

Bunu duyunca yatağın korkuluğunu indirip babama yaklaştım ve başımı onun göğsüne dayadım. Kalbinin yatıştırıcı bir ritimle attığını duyabiliyordum. Bir süre onu dinledikten sonra, "Sen nasıl başarıyorsun?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu babam. Sesi göğsünden boğuk boğuk çıktı.

"İyi olmanın bir yolunu nasıl buluyorsun?"

"Eh," dedi babam kaşlarını çatarak. "Bulmak zorundayım, değil mi?"

Elimi sıktı.

Sonra, "Annen öldükten sonra çok karanlık zamanlar geçirdim. Ama senin ve Sylvie'nin bir şekilde ışığı bulabilmek için bana ihtiyacınız olduğunu biliyordum."

"Karanlık günler geçirdiğini bilmiyordum. Sen hep... iyi gibiydin."

"İyi görünmek görevimdi."

"Bu konuda benimle konuşmak istemedin mi?"

"Çocuktun."

"Sylvie çocuktu," dedim. "Bense..."

"Annesini yeni kaybetmiş bir kız çocuğuydun."

Tamam. Yanlış sayılmazdı.

"Kendime eğer sıkı tutunursam her şeyin iyiye gideceğini söyledim. Ne kadar iyi, bilmiyorum ama daha iyi. İnsan en beterini görünce, biraz daha iyiye razı oluyor."

"Peki ama nasıl? Nasıl tutundun?"

"Her sabah uyandım, her akşam uyudum ve arada kalan zamanda da iyi bir insan olmaya çalıştım."

"Bu kadarcık olamaz," dedim.

Babam yavaşça bir nefes verdi, ardından da, "O arada bir yerde şansım yaver gitti ve kazara bir şey keşfettim."

"Neymiş o?"

"Kendine hayatınla ilgili hangi hikâyeyi anlatırsan o gerçekleşir."

Bu fikri dikkatle değerlendirmek için başımı kaldırdım.

Babam devam etti: "Yani eğer, başıma korkunç bir şey geldi ve hayatımı mahvetti, dersem doğru olan odur. Ama eğer, başıma korkunç bir şey geldi ve ne kadar çılgınca görünürse görünsün beni daha iyiye götürdü, dersem o zaman da doğru olan odur."

"Sen daha iyi olduğuna mı inanıyorsun? Kaya düşmesinden sonra?"

"Öyle olduğumu biliyorum," dedi. Bunu öyle bir inançla söylemişti ki ona inanmamak elde değildi. "Daha bilge, daha nazik, daha komik ve daha şefkatliyim. Tek elimle en az on enstrüman çalabiliyorum." Sağlam elini ikimizin de görebileceği bir yere kaldırdı. "Her şeyin ne kadar kırılgan ve değerli olduğunu daha iyi anlıyorum artık. Daha çok minnet duyuyorum. Bütün küçük lütuflar için. Pencere pervazına konan bir uğur böceği. Çiçek açan bir sukulent. Ağzında resmen dağılan leziz, olgun bir armut."

Belki pek nazik bir soru olmayacaktı ama onu gerçekten anlamak istiyordum. "Peki ama annemi özlemiyor musun?"

Babam hüzünle gülümsedi. "Özlüyorum. Özlemez olur muyum? Öyle ki onu bir saatliğine bile olsa geri getirmek, onu kollarıma alıp sımsıkı sarılmak için bütün bu kişisel gelişimimi gözümü bile kırpmadan feda ederim. Ama öyle bir seçeneğimiz yok. Elimizdekiler var yalnızca."

"Ben de onu özlüyorum," diye fısıldadım.

Babam elimi sıktı. "Çok normal," dedi. "Bir diğer keşfim de bir tutam hüznün mutluluğu daha da güzelleştirdiği."

Babamın ameliyat sonrası durumu stabil bir hâl alınca Sylvie ile Salvador bir açıklama yaptı: Evleniyorlardı.

Sürpriz bir yıldırım nikâhı. Yirmi dört saat içinde. Babamın hastane odasında.

"Kaçıyoruz," diye açıkladı Salvador.

"Ama buraya kaçıyoruz," diye ekledi Sylvie.

Salvador, "Daha fazla beklemek istemedik," dedi.

Sylvie de, "Hayatımıza başlamak istiyoruz," dedi.

"Bir an önce. Gecikmeden."

Elbette isterlerdi.

"Bana uyar," dedi babam.

Bana uyup uymadığından emin değildim. Sylvie benden baş nedimesi olmamı istediğinde tek merak ettiğim bu özel aile etkinliğine hastalık bahanesiyle katılmamanın mümkün olup olmadığıydı.

Kardeşim beni odadan çıkarıp koridora sürüklerken, "Ne?" dedim.

"Senden özür dilememe izin vermelisin," dedi Sylvie.

"Zaten on kere falan özür diledin."

"Ama sen hiçbirini kabul etmedin!"

Haksız değildi.

Sylvie tam da o anda gözyaşlarına boğuldu. "Başka ne yapabilirim, bilmiyorum," dedi. Yüzü şişmeye, sesi çatallanmaya başlamıştı. "Öyle demek istememiştim. Ben sadece, ne bileyim, korkmuştum, bitkindim ve kendimi korumaya çalışıyordum. Öyle düşündüğüm falan yok. Kimse öyle düşünmüyor. Sadece pat diye aklıma geldi, ben de söyledim. Doğru olduğunu düşündüğümden değil, canını acıtacağını bildiğimden."

"Bu durumu daha iyi mi kılıyor?" diye sordum.

"O sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Hiçbir bahanesi yok. Nasıl düzeltebilirim, hiç bilmiyorum. Ama yalvarıyorum, beni affet. Lütfen, lütfen! Sen benim en sevdiğim insansın. Kahramanımsın! Lütfen bana aptalca bir an yüzünden ilişkimizin sonsuza dek zedelendiğini söyleme."

Yani bir noktada onu affetmeyi düşünüyordum zaten. Sadece kendime birkaç yıl zaman tanımayı düşünmüştüm.

Ama şimdi aniden evlenmeye karar vermişti. Hem de ertesi gün. Bu meseleyi hemen şimdi kapamazsa hayatımızın geri kalanını düğün günü ona küs olduğumu bilerek geçirecektik.

Başka bir şansım var mıydı ki?

"Peki," dedim. "Seni affediyorum." Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez doğruluklarını hissettim.

Sylvie kollarını boynuma doladı.

"Ama bir daha bana öyle bir şey söyleyecek olursan Alaska'ya taşınırım, babamı da yanıma alırım."

Bu kadar basitti işte.

Neticede o benim biricik kardeşimdi.

Her neyse, bir anda planlamamız gereken sürpriz bir düğün çıkmıştı.

Açıkçası bir proje sunmuştu bize. Yanıp sönen ışıkları asıp kâğıt peçeteden birkaç gül yapmak için yirmi dört saatimiz vardı. Bayan Otsuka, Sylvie'nin buketini hobi bahçesindeki zenya çiçeklerinden yapmayı önerdi. Sylvie ağlayarak ona sarıldı.

Süpermarketten cupcake ve köpüklü elma şarabı aldık. Babamdan da mızıkasıyla Here Comes the Bride çalmasını istedim.

Sylvie, annemizin kendi düğününde giydiği elbiseyi giydi -gelinlik değildi bu arada, çok sevdiği sade, beyaz bir elbiseydi- ve altına da en sevdiği kovboy çizmelerini geçirdi. Salvador bir ikinci el mağazasından buldukları yakut kırmızısı bir smokin giydi. Babama ameliyat sargılarını gizleyecek küçük, tüvit bir

Ninova

şapka taktık. Hastane önlüğünün üzerine gri bir ceket geçirdi, boynuna da ipek bir fular bağladı. Kenji de kendi üzerine uyan bir takım elbise ve klipsli kravatıyla, yakasına origami çiçeği iliştirerek odada hazır bulunurken Bayan Otsuka, aşkın rengi olarak tanımlanabilecek somon rengi bir pantolonlu takımla katıldı. Ben de Slyvie'in Salvation Army'den üç dolara aldığı kolları volanlı şifon nedime elbisesini giydim.

Töreni hastane papazı gerçekleştirdi. Oldukça kısa ve sevimli bir törendi. Hastane masasındaki annemizin fotoğrafının yanına yanan bir mum koyduk. Babam çiftin ellerini birleştirerek Sylvie'yi koridordan "yürütmüş" oldu. Sylvie ve Salvador yeminlerini yazıp yüksek sesle okudular ve ben... onları yargılamadım diye.

Karmaşık mecazları ve klişeleri yutkunarak geçiştirdim.

Neticede aşk, aşktı.

Yazar olmayanlar için bile.

Sonra o iki çocuk birbirlerini öpüp hayatlarının geri kalanı boyunca birbirlerine göz kulak olacaklarına dair şaşırtıcı, muhteşem, umut dolu sözler verirken... düğünlerde hiç ağlamayan ben iki gözüm iki çeşme ağladım. Ağladım çünkü bu kadarı çok fazlaydı. Ama iyi anlamda. Aynı anda hem minnetten hem üzüntüden hem de sevinçten ağladım. Çünkü annem de burada olsa aynısını yapardı. Kardeşim kendine gerçekten iyi yürekli bir adam bulduğu ve Bayan Otsuka bir ara babamın susadığını hissedip sessizce ona su getirdiği için ağladım. Babam o havalı şapkasıyla acayip tatlı göründüğü ve yüzündeki morluklara rağmen bir gün bile dert çekmemiş bir adam gibi gülümsediği için ağladım. Yeminlerin ortasında Kenji küçük çocuklara has sevimli, gayriihtiyari bir hareketle elimi tuttuğu için ağladım. Hemşirelerin hepsi ağladığı için, kutlanacak bir şeylerin varlığı müthiş bir mucize olduğu için, şu an bir cenazede değil de düğünde olduğumuz için ağladım. Şansımıza, güzelliğe ve nezakete ağladım. Hayatta olmanın büyüsüne.

Sonra bir dans partisi verdik.

Orada, hastane odasında.

Tam kalabalık dağılmaya başlamıştı ki hemşirelerden biri koridora çıktı ve birden Beatles konserindeki bir ergen gibi çığlıklar atmaya başladı.

Hepimiz dışarı fırladık...

Biliyorum, bana inanmayacaksınız ama...

Boş kalmış hemşire bankosunda Levi's 501'i ve vücut boyası olabilecekmiş gibi duran tişörtüyle Jack Stapleton etrafa bakınıyordu.

Hastanenin hemen önündeki billboardlarda gördüğümüz şu adam. O Jack Stapleton.

Ben de herkes gibi Jack Stapleton'ın şehrin hemen dışındaki bir çiftlikte yaşadığını biliyordum. Sağlık çalışanlarının yaptıkları güzel işlere duyduğu minneti belirtmek için bir anda ortaya çıkıp serenat yaptığı bilinen bir şeydi. Yani tamamen imkânsız bir tesadüf sayılmazdı.

En azından diğer imkânsız şeylerden daha imkânsız değildi.

Jack Stapleton, kız kardeşimin son dakikada planlanmış hastane düğününe öylece çıkıp geliverdi. Sonra da kaldı. Oradaki herkesle tek tek karaoke yaptı, ardından gelinle damada kadeh kaldırdı ve yüzlerce selfie çekti. Benimle bile.

Beni hatırlamıyor gibiydi ama sorun değildi.

O gün LA'de karşılaştığımızda benim ona çarpıldığım gibi çarpılmamış olabilirdi.

Derken, Jack Stapleton ardında kendinden geçmiş hemşireler bırakarak gittikten, Bayan Otsuka uyuması için Kenji'yi eve götürdükten, gelinle damat el sallayıp sarılarak koridorda uzaklaşarak gözden kaybolduktan ve babam da geceyi sonlandırmak üzereyken elimi sıktı.

"Çok eğlenceliydi," dedi. "Sırada kim var?"

"Ben değil," dedim.

"Senin yazar ne yapıyor?"

Ninova

"İyi," dedim. Sonra düzelttim: "Yani iyidir herhalde."

"Yazarla hâlâ görüşmüyor musun?"

Omuz silktim. "Hayal kırıklığı oldu."

Babam başıyla onayladı. "Çoğu insan öyledir."

"Ondan hoşlanmıştım," diye açıkladım. "Ama o duygularıma karşılık vermedi."

Babam benim adıma dehşete düştü. "O zaman hayal kırıklığından çok daha beteri! Tam bir budala."

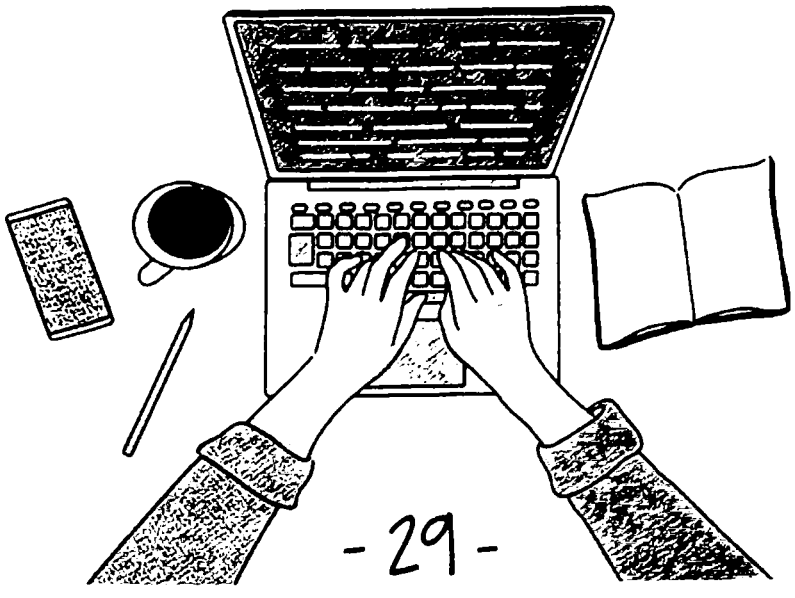
Daha önce budala kelimesinin değerini hiç bilmemişim. "Teşekkürler, baba."

"Sana iyi birini bulacağız, tatlım," dedi babam.

Hiç inanmasam da, "Kesin bulacağız," dedim.

Sonra benim popüler kültürle hiç alakası olmayan canım babam başparmağını on beş dakika kadar önce Jack Stapleton'ın çıktığı kapıya doğru sallayarak, "Şu Jake Singleton denen adama ne dersin? Fena görünmüyor. Bana kalırsa geleceği var," dedi.

İki hafta su gibi akıp geçti.

Sylvie ve Salvador, Galveston Adası'nda kırk sekiz saatlik mini bir balayı yaptılar.

Kenji, bilim müzesindeki deniz biyolojisi yaz kampına katıldı.

Babamsa hastaneden taburcu olup kaslarını güçlendirmek için yatılı bir fizik tedavi merkezine geçti.

Bana gelince...

Ben pek bir şey yapmadım. Charlie Yates işini kabul edince yaz dönemi için öğretmenlik işimden izin almıştım. Dolayısıyla babamı ziyaret edip onun üzerine titremediğim zamanlarda... ara vermeden televizyon izledim. Direkt kavanozdan kaşık kaşık fıstık ezmesi yedim. Pencerenin başında sulanmamış bir ev bitkisi gibi boynumu büktüm.

Tez zamanda hayatımı yoluna koyacaktım. Çok yakında kendimi daha iyi hissedecektim ve beni heyecanlandıracak bir gelecek planı yapacaktım.

Dürüst olmam gerekirse kendimi biraz hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bütün bu umutsuzluk gerekli miydi sahiden?

Bir macera yaşamış, biraz dünyayı görmüştüm. Küçük bir kalp sızısı yaşamıştım. Şimdi bunlardan ders alıp devam etme zamanıydı.

Ama dürüst olayım mı? Harbiden dürüst? Hani ancak sizi yargılamayacağını bildiğiniz birine karşı olabileceğiniz gibi dürüst?

(Lütfen beni yargılamayın bu arada.)

Charlie'yi özlüyordum.

Çok acınası olduğunun farkındaydım. Savunulur yanı yoktu, biliyordum. Benim değerimi bilmeyen bir adamın ardından yas tutmanın saçma olduğunu da biliyordum. Onu özlemek istemiyordum.

İnsanın kendini korumasının bir numaralı kuralı bu değil miydi?

Seni sevmeyen insanları sevme.

O kadar da karmaşık olmadığını söyleyip durdum kendime.

Sadece zordu.

Çünkü her nasılsa onunla birlikteyken her şey daha iyiydi. O basamaklarda oturup huysuzluk ederken yüzmek daha eğlenceliydi. Onunla aşk hakkında tartışıp dururken yazmak daha eğlenceliydi. O beni portakallarla jonglörlük yapışını izlemeye zorlarken market alışverişi yapmak daha eğlenceliydi. O beni... aydınlatıyordu.

Ve ben o ışığı çok özlüyordum.

Ama sanırım bu öğretici bir andı.

İnsanların sizi aydınlatmasını beklerseniz karanlığın insafına kalırsınız.

Logan aradığında oturma odasının zemininde uzanmış, tavan pervanelerinin dönüşünü izleyerek banyoyu temizlemekten olabildiğince kaçmaya çalışıyordum.

"Oturuyor musun?" diye sordu Logan.

"Daha da iyisi," dedim. "Uzanıyorum."

"Harika," dedi Logan. "Kendini hazırla."

Kollarımı zemine dayadım. "Hazırladım."

"Donna Cole," dedi Logan. "Senaryonu istiyor."

Doğruldum. Senaryom mu? Hangi Senaryom? "Kazara Deniz Kızı mı?" diye sordum. O senaryoyu Donna Cole'a hiç vermemiştim ki.

"*Romantik Komediciler*," dedi Logan.

"Pekâlâ, bir yanlışlık olmuş," dedim. "Ben *Romantik Komediciler* diye bir senaryo yazmadım."

"Evet, yazdın."

"Nasıl? Rüyamda mı? Sana söylüyorum, yazmadım."

"Charlie'yle birlikte yazdığın işte."

"İyi de onun adı *Romantik Komediciler* değil. Onun adı..."

"Charlie başlığı değiştirmiş," dedi Logan.

"Ama..."

"Olay örgüsünü de."

"Belli ki."

"Şimdiki hâli..." dedi Logan, "...birlikte senaryo yazarken birbirlerine deli divane âşık olan iki senarist hakkında."

Bu sözcüklerin göğsümde yarattığı tuhaf kıpırtıya aldırmadım. "Bu delilik," dedim ama aslında şahane bir fikirdi.

"Hem de var ya," dedi Logan. "Gerçekten iyi."

"Elbette öyledir. Sonuçta adam Charlie Yates."

"Son yazdığı romantik komediye *insanlığa karşı işlenmiş bir suç* dememişsin gibi konuştun."

"Herkes ikinci bir şansı hak eder."

"Sadakatine bayılıyorum."

"*İnsan* olarak Charlie Yates karmaşık biri," dedim. "Ama *yazar* Charlie Yates hayatımın aşkı."

"İkisi farklı insanlarmış gibi konuşuyorsun."

"Böyle bir şey yapacak zamanı nereden bulmuş ki?"

"Sen onu Teksas'tan kovduktan sonra yazmış."

"Eli bayağı çabukmuş."

"Kafayı taktı mı çok hızlıdır," dedi Logan. "Hizmetlerin için de teşekkürler bu arada."

"Hizmetlerim mi?"

"Yips'ini iyileştirdin."

Öyle mi?

"Artık tıkanıklık falan yok, hatta tam tersi," diye devam etti Logan. Sonra sanki bir afişten okur gibi devam etti: "Charlie Yates geri döndü."

Bunu duyunca içim sızladı. Charlie Yates geri dönmüştü.

"Senaryoyu sana gönderiyorum," dedi Logan. "Bir oku. Keyiften kafayı yiyeceksin. Eğlenceye yazılmış bir aşk mektubu. Ve aşka. Sanırım bir de sana."

"Bana yazılmış bir aşk mektubu olmadığı kesin," dedim. "O kadarından eminim."

"Tahmin et, yazar kim?"

"Tuzaklı bir soru mu bu?"

"Mesajlarını kontrol et."

Giriş sayfasının fotoğrafı gelmişti. Klasik senaryo fontu olan Courier kullanılmıştı:

ROMANTİK KOMEDİCİLER

YAZAN

EMMA WHEELER & CHARLIE YATES

"Ama benim adımın geçmemesi gerekiyordu," dedim. "Ben hayalet yazardım."

"Çok konuşma," dedi Logan. "Bunun tadını çıkar."

Fotoğrafa bakakaldım.

"Charlie senaryoyu bitirir bitirmez Donna Cole'a göndermiş, üzerine de *Sana bir hediye!* diye not düşmüş. Kadın bir saat içinde, *Bunu istiyorum*, diye mail atmış."

"İstiyor muymuş?"

"Ayrıca ikinizle de görüşmek istiyor. LA'de. Perşembe günü."

"LA'de mi?" diye tekrarladım. "Perşembe günü?"

Sanırım LA'e gidiyordum.

Charlie'yi bir daha görmemek buraya kadardı.

- 30 -

Donna Cole'la LA'deki toplantımız çok iyi geçti.

Çok iyi derken kastettiğim de şu: Ben Logan'la birlikte orijinal bir Mies van der Rohe krom ve deri koltukta gergin bir tavırla otururken modern sinemanın ikonlarından biri bir saat boyunca yazdığımdan haberdar bile olmadığım sürpriz bir senaryoyu övüp durdu. Ardından da haklarını almak için bana altı haneli bir rakam teklif etti.

O şekil bir *çok iyi* yani.

Donna Cole'un ofisi, bizim evin tamamından büyüktü bu arada. Masasının arkasındaki duvarda bir Georgia O'Keeffe tablosu vardı. Müzelerdeki dükkânlardan alınmış bir afişten değil, orijinal tablodan bahsediyorum. Kadın korkutucuydu.

Olabilecek en muhteşem biçimde korkutucu.

Ancak Charlie'yi göremedim. Donna Cole inanılmaz yoğun bir kadındı ve programındaki tek boşluk da tesadüfen Charlie'nin bir senaryo ödülü almak üzere Biltmore Oteli'ne gitmesi gereken zamana denk gelmişti.

Bir ödül daha. Daha büyük bir çekmeceye ihtiyacı olacaktı.

Eh, ne yapalım. Evden ayrılmadan önce taç örgü yaptırdığım saçlarım, manikür pedikürüm ve dünyanın parasını verdiğim yeni nemlendiricim boşa gitmişti. Panikle satın altığım üç ayrı kıyafetin -sonunda mavi bir gömlek elbise ve ayağıma tam

olan sandaletlerde karar kılmıştım- boşa gitmesinden bahsetmiyorum bile.

Eh, kendi kaybederdi.

Toplantı bittikten sonra Donna bizi geçirirken suratını asar gibi yaptı: "Charlie Yates'in yeni bir ödül almaya gitmeyi bana tercih etmesine inanamıyorum."

Donna ona uzaktan veda öpücüğü verirken Logan, "Delilik," diyerek onu onayladı.

Sonra Donna dikkatini bana çevirdi ve "Bir daha sakın Charlie'nin sensiz bir şey yazmasına izin verme," dedi.

"Elimden geleni yaparım," derken kendimi bir yalancı gibi hissettim.

Asistanı onu beklese de Donna bizi kapıda durdurdu.

"Neredeyse unutuyordum," dedi.

Logan da ben de geri döndük.

"Henüz resmîleşmedi ama başrol için Jack Stapleton'la anlaştık."

"Jack Stapleton mı?" dedim. "Anlaştınız mı? Başrol olarak mı?"

Logan bunu zaten biliyormuş gibi gülümsedi.

"Tamamen Charlie sayesinde," dedi Donna.

"Ama," dedim, ki bunu bizzat Charlie'den öğrenmiştim. "Ben filmlerde oynayacak oyuncuları yalnızca cast direktörlerinin seçtiğini zannediyordum."

Donna, *elbette öyle* der gibi başını salladıktan sonra, "Yazar ve yıldız ortaklaşa bir işler karıştırmadıkça," dedi.

"Öyle mi yapmışlar?"

"Jack, Charlie için her şeyi yapar," dedi Donna, onay almak için başını Logan'a doğru sallayarak. "Yaşlı bir adama serenat yapmak için Teksas'taki bir hastaneye mi ne gitmişti, değil mi?"

Logan gözlerime bakmadı.

Donna hâlâ detayları hatırlamaya çalışıyordu. "Adam çok hastaymış, yoğun bakımdan yeni çıkmış. Charlie de onun için

bayağı endişeleniyormuş. Jack de pat diye bir uğramayı önermiş. Arada yapar öyle şeyler."

Logan'a baktım.

O da Donna'ya baktı.

"Sonra da..." diye devam etti Donna, Logan'ın bunu muhtemelen bildiğini düşünür gibi gözlerini kısarak, "...hemşireleri toplayıp *lütfen benim sevgili arkadaşıma özel ilgi gösterin*, dememiş miydi?"

Sonunda Logan benim bulunduğum tarafa baktı. "Öyle bir şeylerdi," dedi. "Aynen."

Logan'ın arabasına biner binmez, "Babamdan mı bahsediyordu o?" diye sordum.

Logan emniyet kemeriyle uğraşır gibi yaptı.

"Teksas'taki şu yaşlı adam. O babamdı, öyle değil mi?"

"Bunu söyleme yetkim yok," dedi Logan arabayı çalıştırarak.

Sesimi alçaltarak, "Logan..." dedim, "...sen önce *benim* arkadaşımsın."

Garajdan çıkarken Logan bir süre düşündü. "Peki. Tamam. Jack'ten tesadüfi bir ziyaretmiş gibi göstererek sürpriz yapmasını istedi."

"Jack Stapleton *sürpriz* yapmaz ki. *Yapamaz.* Tam bir kargaşaydı. Hemşirelerden biri bayıldı."

"Sen olsan bayılmaz mıydın?"

"Ama sen bunu önemsiz bir meseleymiş gibi göstermeye çalışıyorsun, oysa *gayet* önemli bir olaydı."

Logan bir süre başını onaylar gibi salladı, sonra, "Charlie sana göz kulak olmak istedi ama sen onu kendinden uzaklaştırdın."

"Benim suçum mu oldu şimdi de?"

"Bak," dedi Logan. "Charlie seninle aynı fikirdeydi. Onun yüzünü bir daha görmemen gerektiğini düşünüyordu. O yüzden de perde arkasından çalıştı."

"Çalışıp ne yaptı?"

Logan bir sırrı ifşa etmeye hazırlandı. "Senin için güzel şeyler yapmaya çalıştı."

"Ne gibi? Nasıl güzel şeyler?"

"Ne bileyim," dedi Logan. "Babanın odasını yükseltmek gibi."

Bu kez tam olarak dönmüş, ona bakıyordum. "O olayı kazandığımızı söylediler! On bininci ameliyatlarını kutluyorlarmış."

"Bunu yediğine inanamıyorum."

"Ne yani, hastaneye bize yalan söylemelerini mi söylemiş? Onlar da öylece söylemişler mi?"

"Hatırı sayılır bir bağış da yaptı tabii."

İşte bu tam bir rezaletti. "Odamızın yükseltilmesi konusunda bizi kandırdı mı yani? Ben de o VIP odayı tesadüfen kazandığımızı zannediyordum. Normal insanlar gibi."

"Ayrıca..." diye devam etti Logan, "...her gün gelen şu havalı yemekler de var."

"Charlie'nin işi miydi? VIP kanadında... yaşam öyle değil miydi?"

Logan başını iki yana salladı. "Hepsi Charlie'nin işiydi. Sen ona gözüne görünmemesini söyledikten sonra otelde bir oda tuttu ve babanın iyi olduğundan emin olana kadar orada kaldı."

"Neden yaptı ki bunu?"

"Sence neden?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Ayrıca o bitki olayı da tamamen onun işi."

"*Bitki* olayı mı?" diye sordum bunun daha ne kadar ileri gideceğini merak edermiş gibi.

"Neden bu kadar kızıyorsun ki? O bitki çalışmaları gerçek. Charlie istatistiklerini ezberden bile sayabilir."

"Bütün o şeyleri yapmak ona düşmez."

"Ona düşmez mi?"

"Evet," diye üsteledim. "Çok uygunsuz bir davranış. Sen bir iş arkadaşının babasını gizlice VIP odaya aldırır mıydın?"

"Ona âşıksam yaptırırdım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "O bana âşık değil," dedim. "Âşık olmadığını kendi söyledi."

Biltmore'un valesinin yanına çekerken Logan yalnızca, "Bunu yediğine de inanamıyorum," dedi.

Logan'ın beni Biltmore'a bırakıp devam edeceğini sanıyordum ama hâlâ başım dönerek araçtan indiğimde o da anahtarlarını valeye uzattı."

"Sen... içeri mi geliyorsun?" diye sordum.

Logan başıyla onayladı. "Balo salonuna gideceğim."

Kaşlarımı çattım. "Balo salonunda ne var?"

Logan gözlerimin içine baktı. "Charlie."

"Ha," dedim. "Tören burada mı?"

Logan başıyla onayladı.

"Bana bu otel odasını ayarlarken Charlie'nin bu gece burada olacağını biliyor muydun?"

Logan yine başıyla onayladı.

"Beni kandırıp törene götürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sen kandırmamı istemiyorsan hayır," dedi Logan.

"İstemiyorum."

"VIP olayını öğrendikten sonra bile mi?"

"Ben ondan böyle bir şey istemedim," dedim. "Ben ondan beni rahat bırakmasını istedim."

"Benimle gelmelisin," dedi Logan balo salonunu işaret ederek. "Charlie için çok şey ifade eder."

Burun deliklerim genişledi. "Charlie beni umursamıyor. Ödülleri de. Onları bir çekmecede tuttuğunu biliyor musun?"

"Evet ama eskiden ödüllerini sergilediği cam kapaklı antika vitrini kırdığı için öyle."

"Ne demek *kırdığı için?*"

"Vitrini itti, o da paramparça oldu," dedi Logan. "Karısı onu terk ettiği gece."

Bir süre idrak etmeye çalıştım.

"O ödülleri önemsiyor," dedi Logan. "Seni de çok önemsiyor bu arada."

Bir anda her şey çok fazla geldi. "Ben pas geçeceğim."

Logan, *gayet makul* der gibi başını salladı. Sonra, "Sana şimdi üç dakikalık bir video göndereceğim ve senden onu hemen izlemeni istiyorum."

Logan'ın video gönderme geçmişi biraz şaibeliydi. "Nasıl bir video?"

"Keşke daha önce gönderseydim dediğim bir video."

"Bu bir cevap sayılmaz."

"Şu an gönderme iznim olmayan bir video," dedi Logan.

"Bu seni daha önce de durdurmadı."

Logan beni duymazdan geldi. "İçinde bilmen gerektiğini düşündüğüm bazı bilgiler var. Baban hastayken tereddütte kaldım. Çok şey yaşadığını biliyorum. Ama sanırım bilmeyi, bilmemeye tercih edersin."

"Neyi bilmeyi, bilmemeye tercih ederim?"

"Bu video senin için. *Sana* çekilmiş. Charlie'den."

"Benim için mi?"

"Sana iletmem için bana gönderdiği bir video. Ama henüz değil. Daha sonra."

"Daha sonra dediğin ne zaman?"

"Sonra işte..." dedi Logan. Ardından cümlesini tamamladı: "O öldükten sonra."

Ölmek mi? "Logan!" dedim, *Neler oluyor be?!* der gibi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"İzle işte," dedi Logan. "Hemen şu an odana çık ve o videoyu izle. Bitirdiğinde fikrini değiştireceğini sanıyorum. Ne olursa olsun Charlie'yi görmek isteyeceğini. Eğer haklıysam balo salonuna gel. Ben sana bir koltuk ayıracağım."

Başka ne yapabilirdim ki? Videoyu izlemek üzere yukarı çıktım.

Otel odamdaki masaya oturdum, bilgisayarımı açtım, dosyaya çift tıkladım. Ekranımda Charlie'nin bir videosu belirdi. Video açılır açılmaz hırpalanmış yüzünden ne zaman çektiğini anladım: O bar kavgasına karıştığı ve eve zilzurna sarhoş döndüğü gece çekilmişti. Hiç açıklamadığı o gizemli telefonu aldıktan sonra. Yatağının kenarına oturmuş, omuzlarını düşürmüştü. Kaydı telefonuyla yapıyordu ve her zamanki gibi dağınık, hatırladığım kadar da sarhoş görünüyordu.

"Emma," dedi Charlie telefonuna. "Şu an bu videoyu izliyorsan -Logan bunu izlemen için sana gönderdiyse- o zaman ben..." Söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Berbat bir film diyaloğunun en berbat hâli gibi geliyor kulağa... ama bunu izliyorsan ben ölmüşüm demektir."

Bu fikri sindirmeye çalışır gibi başını salladı. "Bunu söylemek neden bu kadar garip, bilmiyorum. Sonuçta herkes önünde sonunda ölüyor. Asıl tuhaf olan hepimizin sonsuza dek yaşayacağımızı düşünmemiz." Charlie gözyaşlarını bastırmaya çalışıyormuş gibi tavana baktı. "Yine de biraz daha zamanım olsun isterdim açıkçası. Daha seni yeni buldum. Seni *yeni* buldum. Değil mi?" Charlie gözlerini kapadı ve bir tutam saçını yumruğunun arasına aldı. "Ama... çok geç. Az önce yüzümü temizledin ve beni yatırmaya çalıştın. Ama uyuyamıyorum. Bunu

söyleyene kadar da uyuyamam." Charlie derin bir nefes aldı. "Bu haftaki kontrol tedavimde... akciğer metastazı taraması pozitif çıktı."

Charlie saçlarını bir kez daha yumruklarının arasına alıp bir anlığına gözlerini kapadı.

"Yapılacak başka testler, cevaplanacak başka sorular var," diye devam etti. "Ama ben bu yollardan daha önce de geçtim. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, senin için tek iyi yer... benden *en uzak* yer."

Bakışlarını kaçırdı, derin bir nefes aldı, tuttu, sonra tekrar nefes verdi ve verirken öksürmeye başladı.

Bir dakika, o yüzden mi bu kadar çok öksürüyordu? Alerjiden değil de *akciğer kanseri* yüzünden mi?

"İnanmayacaksın, biliyorum ama..." diye devam etti Charlie, "...daha ilk gün gönlümün sana düşeceğini biliyordum. Bahçemin ortasında Logan'a bağırmaya başlamanın üzerinden daha altmış saniye bile geçmemişken anladım. Hissettim. Bunu çağırdım! O kadar tahmin edilebilirdi ki."

Bir süre durup gözlerini ovuşturdu. Sonra devam etti: "Senden deliler gibi hoşlanıyorum, Emma. Başka bir insandan bu kadar hoşlanmanın mümkün olduğunu bile bilmezdim." Başını iki yana salladı. "Bugüne dek senin de benden hoşlanmandan daha çok istediğim bir şey yoktu." Düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. "Belki de cezam budur. Belki de sen kendini gerçekleştiren kehanetlerinde haklıydın. Tek bildiğim, gerçekten ölmek istemiyorum. Ölmek istememenin nedeni de seninle daha fazla zamanım olsun istemem."

Charlie öksürmek için tekrar ara vermek zorunda kaldı.

Sonra devam etti: "İstediğim tek şey bu. İstemeyi *düşünebildiğim* tek şey bu. Ama bil bakalım ne yapacağım? Bunu aşacağım. Hayatını mahvetmeyeceğim. Hayatımda ilk defa bir başkasını kendi önüme koyacağım." Yine bir tutam saçını tuttu. "Senin hayatın inanılmaz geliyor bana. On yılını babana

bakarak geçirmişsin ve bunu yapabilmek için her şeyden vazgeçmişsin. Bunca zaman içindeki o devasa yeteneği bastırmışsın. Böyle olması o kadar üzücü ki."

Charlie öne doğru kayıp yatağın yanına oturdu.

"Bugün sana yalan söyledim," diye devam etti. "Öyle yapmaya da devam edeceğim. Sana bunlardan hiç bahsetmeyeceğim. Hâlâ bunu yapacak gücüm varken kendi iyiliğin için seni kendimden uzaklaştıracağım. Nedenini biliyorsun. Haklı olduğumu da biliyorsun. Çünkü eğer bu dediğimi yapmazsam babana yaptığın gibi benim de bakımımı üstleneceksin ve ben seni durduran bir diğer şey olmayı reddediyorum. Sen hayatta seni yukarı çıkaracak birine layıksın, aşağı çekecek birine değil. Bana inan. Bunları daha önce de yaşadım. Çok boktan, biliyorum. Ama elimdeki tüm seçenekler boktan. En azından bu, seni özgür kılacak."

Charlie konuşmayı kesti ve başını ellerinin arasına aldı fakat kamera kayıt almaya devam ediyordu.

Başını tekrar kaldırınca doğrudan objektife baktı.

"Çok özür dilerim, Emma," dedi sonra. "Elimden gelse bizim için yüzlerce mutlu son yazardım."

Aşağı, balo salonuna o kadar hızlı indim ki oraya nasıl vardığımı bile tam olarak hatırlamıyorum. Çoğunlukla ağlıyordum. Asansörde sekiz kat boyunca, iki küçük çocuk arkalarına dönüp dönüp bana bakarken ağladım. Kayıt masasına ismimi verirken ağladım. Salonun arka tarafındaki kapalı kapılardan içeri süzülürken ağladım.

Zihnimden geçen düşünceler karmakarışıktı ve hatırlayabildiğim kadarıyla çoğunlukla inkârla alakalıydı. Charlie hasta mıydı yani? Ama hiç hasta gibi görünmüyordu. Daha önce bir sürü hasta insan görmüştüm. O müthiş görünüyordu! Sağlıklı görünüyordu! Bu kabul edilemezdi! Kurtuluşunun beşinci yılını daha yeni kutlamıştı! Yeterince şey yaşamamış mıydı? Bu doğru olamazdı. O *Charlie*'ydi!

Balo salonu karanlıktı ve Charlie sahneye doğru ilerlerken ayağa kalkmış kalabalık alkış tutuyordu. Onu görünce dikkatimi tamamen ona verdim ve gözyaşlarım bir anda durdu.

O buradaydı. Hayattaydı. Salonun diğer ucundaydı.

Charlie, seni akıllara zarar ahmak. Beni kendinden uzaklaştırmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildin?

Ona koşup kollarımı boynuna dolamayı ve bir daha hiç bırakmamayı o kadar çok istiyordum ki... Ama kendimi tuttum ve spot ışıklarının altındaki hâline odaklandım. Şeffaf bir kürsüye doğru ilerleyip seyircilere gözlerini kısarak baktı.

Smokinler içinde Charlie.

Birileri saçını yapmıştı belli ki, hepsi aynı tarafa bakıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel hâliydi bu. Ta ki göğüs cebindeki yeşil beyaz mendili fark edene kadar.

Her zaman kullandığı kare biçimli mendillerden değildi, daha ziyade yelpazeyi andıran üçgenimsi bir şekli vardı.

Kenarları dikişli değil, aksine yırtıktı.

Hatta mendil bile değildi, o şey... Aman Tanrım.

Nefesimi tuttum.

Neredeyse boğulacağım akşam giydiğim tropik desenli elbisenin yeşil-beyaz kumaşından bir parçaydı. Sanki Charlie onu atmak yerine, makas bulmaya bile zahmet etmeden bir parçasını çıplak elleriyle yırtıp katlamış ve bir mendil olduğunu ilan etmiş gibiydi.

Ancak tuhaf bir çekiciliği vardı. Cebine bir demet yeşillik koymuş gibi görünüyordu.

Belki de yeni bir trend başlatırdı.

Kalabalık sakinleşip yerlerine oturdu. Etrafta Logan'ı aradım ve gerçekten de bana yer tuttuğunu gördüm. Ancak diğer tarafında T.J. oturuyordu.

T.J. balo salonuna ters çevrilmiş beyzbol şapkasıyla mı gelmişti?

Sanırım bunun cevabını tahmin edersiniz. Ancak gazeteciliğin bütünselliği namına açıkça dile getireceğim. Evet, kesinlikle öyle gelmişti.

Bana ayrılan koltuğa oturmaktansa salonun arka tarafında dikilmeye karar verdim.

Charlie sahnede boğazını temizledi.

Tam konuşmasına başlayacağını düşündüğümüz sırada pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Sonra yan tarafındaki ses düğmesine dokunarak telefonu mikrofona yasladı ve sesi odayı doldurdu. "Önemli bir telefon bekliyorum da," dedi ve kalabalık samimi kahkahalar attı.

Charlie'nin, "İnsanlar seni sevmeye karar vermişse pek çok şey yanına kâr kalabiliyor," deyişini hatırladım.

Peki, ben onu sevmeye karar vermiş miydim?

Evet, vermiştim.

"Ciddiyim," dedi kalabalığa, telefonu kürsünün tam ortasına bırakırken. "Bütün gün bu telefonu bekledim. Şimdi ararlarsa da açmazsam sabaha kadar beklemek zorunda kalırım ve bunu hiç istemiyorum."

Birkaç samimi kahkaha daha.

"Çalmayacak elbette," dedi. "Bütün gün çalmadı zaten. Şimdiyse burada, kaç? Yirmi dakika mı duracağım? İyi giderse belki otuz?" Kalabalık şaka yapıp yapmadığından emin olamayarak izlemeye devam etti. "Ama çalarsa..." dedi Charlie izleyicilere ciddiyetle göz gezdirerek, "...kesin açacağım." Saatine baktı. "Perşembe günleri geç saatlere kadar açık, o yüzden bir saatim daha var."

Biraz daha kahkaha.

Charlie bunları söyledikten sonra yerleşti, kürsüdeki telefonu son bir kez daha düzeltti, mikrofona doğru eğildi, ellerini pantolonunun cebine koydu, sonra da sahne ışıklarına baktı.

Hepimiz bundan sonra ne gelecek diye bekledik.

Bir odayı nasıl etkisi altına alacağını bildiği muhakkaktı.

"Aslında bambaşka bir konuşma planlamıştım," diye başladı en sonunda. "Ama o konuşma artık ilgimi çekmiyor. Bu gece konuşmak istediğim tek şey fazlasıyla küçümsenen, çokça alay edilen, genellikle değersiz görülen aşk kavramı."

Kalabalık onun enerjisini hissederek bekledi.

"Sekiz hafta önce ben de aşkın kartpostal satmak için Hallmark tarafından uydurulmuş bir şey olduğuna inanan o rezil heriflerdendim. Duygusal bir saadet zinciri olduğunu düşünüyordum. Disney'deki animatörler tarafından kandırılarak inandığımız kurgusal bir şey olduğunu. Bundan kurtulmanın tek yolunun da Aşk Matrisi'nin fişini çekip kendi karanlık,

sevgisiz distopyamızı tüm gerçekliğiyle görmek olduğuna inanıyordum."

Charlie dikkatle onu dinleyen kalabalığa göz gezdirdi.

"Sonra..." diye devam etti, "...bu görüşlerime katılmayan bir kadınla tanıştım. Ama cidden zerrece karşı çıkıyordu. Yüksek sesle ve sık sık. Hani o kadar ki bana bu konuda bir TED konuşması bile izletti."

Salondakiler yine kıkırdadı.

"Benimle tartıştı," diye devam etti Charlie. "Benimle dalga geçti ve bana yanıldığımı o kadar çok söyledi ki... sonunda elbette ona âşık olmaktan başka bir seçeneğim kalmadı."

Salonda yine kıkırtılar yükseldi.

"Adı Emma Wheeler bu arada. Çok başarılı bir senarist olacak. Onunla tanışmadan önce anlatmaya değer yegâne hikâyelerin gerçekçi hikâyeler olduğunu düşünüyordum. Bilirsiniz, zombilerle falan ilgili olanlar."

Kalabalıktan gürültülü bir kahkaha koptu.

"Nasıl oldu da bu kadar şüpheci biri olup çıktım?" diye devam etti Charlie. "Bu konuya çok kafa yordum. Varabildiğim tek sonuç şu: Hayal kırıklığına uğramak insanın canını yakıyor. Öyle çok yakıyor ki umutlarımızı hiç beklememeyi tercih ediyoruz. Üstelik insanı rezil de ediyor, değil mi? En iyisini umacak kadar aptal mısın gerçekten? Zaten bir kere kaybetmişken kazanmaya çalışmak nasıl da acınası, değil mi? İnsanlığın karanlık, kötücül ve tamamen düzeltilemez durumda olduğunu görmemek için ne denli saf olmak gerekir? Ama Emma'nın başından beri buna karşı geliştirdiği argüman -aynen alıntılıyorum- şuydu: Kendimizle ilgili anlattığımız hikâyeler sadece bunlarsa o zaman bunlar elimizdeki yegâne hikâyeler olur."

Kalabalıktan baş onayları ve mırıltılar geldi.

"İşte onun aşkın neden önemli olduğuna dair hızlandırılmış kurs programını aldıktan sonra vardığım yer burası. İnsanlığın en korkunç hâlini hikâye etmek kolaydır ama tek hikâyemiz o

değildir. Zira kendimizin daha iyi hâllerini hayal ettikçe, onlara dönüşebiliriz." Charlie sanki kendine destek olurmuş gibi başını salladı. "Soğuk ve alaycı olmak havalıdır. Umursamazlık müthiştir. Ama bunun biraz da korkakça olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sevgiye ve nezakete dair hikâyeler yazmaya çalıştığınızda sizinle dalga geçilmesi riskini göze alırsınız. Ki bu da sosyal ölümün en berbat biçimi olabilir. Ancak arkadaşım Emma cesur olup denemenin gerçekten önemli olduğu hususunda ısrarını sürdürdü. Ona mümkün olan her açıdan karşı çıktıktan sonra en nihayetinde onun haklı olduğuna karar verdiğimi söylemeye geldim buraya."

Bu, baştan sona benim ne kadar haklı olduğuma dair bir konuşma mıydı?

Yeniden ağlamaya başlamamış olsam *patlamış mısır alayım, lütfen,* diye düşünürdüm.

Ama sonra, Charlie devam edemeden telefonu çaldı.

Önüne baktı.

"Ah, Tanrım," dedi. "İşte. Bahsettiğim arama." Sonra kalabalığa baktı. "Çok özür dilerim," dedi bir parmağını kaldırarak. "Şaka yapmıyordum. Bunu gerçekten de açmam gerek."

Sonra üç yüz civarı konuğun karşısında telefonuna uzandı ve kürsüden -ya da mikrofondan- uzaklaşmayı bile akıl edemeden kulağına götürüp "Alo?" dedi.

"Ben Charlie Yates. Evet."

Dinlerken kısa bir duraksama oldu.

"Ah, Tanrım. Nasıl yani?"

"Diyorsunuz ki üç hafta önce?"

"Anladım. Evet. Tamam. Teşekkür ederim."

Ardından Charlie telefonunu kapatıp cebine koydu, başını kürsüye eğdi ve ağladı.

Hem de epey bir süre.

Charlie *Erkekler Ağlamaz* Yates... ağladı. Bir kürsüde. Smokinler içinde. Üç yüz insanın karşısında. İki eliyle kürsüye

tutunarak, omuzları sarsılarak, nefesleri, hıçkırıkları ve gözyaşları mikrofondan yankılanıp odayı doldurarak. Sanki hepimiz onunla aynı şeyleri yaşıyormuşuz gibi tuhaf bir hisse kapılmıştık.

Hepimiz bir anlamda ağlıyormuşuz gibi. Ama yalnızca birimiz nedenini biliyorduk.

Charlie'nin durduğu yere doğru birkaç adım attım, masaların arasındaki dosdoğru sahneye uzanan bir koridora girdim.

Ama Charlie nihayet başını kaldırıp kalabalığı hatırlayınca ve yüzündeki yaşları smokininin koluna silip konuşmak üzere derin bir nefes alınca sustum. "Bir duyuru yapmam gerek."

Bütün salon kendini hazırladı. Burada gerçek bir şeyler oluyordu.

"Ben, görünüşe göre..." dedi Charlie yeniden derin bir nefes alarak, "...üç hafta önce bronşit olmuşum."

Kalabalık kahkahalara boğuldu ve bu konuşmanın en çarpıcı cümlesiymiş gibi alkışladı. Charlie de gülüyordu ama bir yandan da hâlâ feci hâlde sarsılmış gibi kaşlarını çatmıştı ve gözlerini siliyordu.

"Açıklamam gerekirse..." diye devam etti Charlie, "...üç dakika öncesine kadar metastatik akciğer kanseri olduğumu sanıyordum."

Kahkahalar azalırken kalabalık mırıldanmaya başladı.

Bense hâlâ izlemeye devam ederken hipnotize olmuş gibi ona doğru birkaç adım daha attım.

"Ama sadece bronşitmiş," dedi Charlie daha sonra başını iki yana sallayarak. "O da geçmiş bile. Müthiş bir ters köşe."

Salondakiler kıkırdadı. Ben birkaç adım daha attım.

"Görünüşe göre..." diye devam etti Charlie, "...tarama testinde ciğerlerinizdeki *endişe verici kitle* ile sıradan bir tıkanıklık arasındaki farkı görmek zormuş. Ben de az önce öğrendim. Daha iyi bir görüntüleme çok daha iyi sonuç veriyormuş. Ama benim daha iyi görüntüleme yapılabilecek olan ikinci

muayenem ertelendi çünkü ben dâhice bir kararla onun yerine Teksas'a gittim. Kontrol randevumu astım. Bu arada sonuna kadar değerdi."

Üzerine düşünürmüş gibi başını öne doğru salladı.

Sonra bu kez başını iki yana sallayarak, "Bronşitmiş," dedi. "Yani ölmüyorum."

Charlie derin, beş nokta beş saniyelik bir nefes aldı.

"Şu an neden bu sahnede olduğumu bile hatırlamıyorum. Ya da neden bahsettiğimizi? Kendimize kim olduğumuza dair daha iyi hikâyeler anlatmakla ilgili bir şey miydi? Kendimizi umuttan ve olasılıklardan mahrum bırakmamakla ilgili bir şey mi? Işığın da en az karanlık kadar hatta belki de daha önemli olduğuna dair bir şey miydi? Yoksa sadece Emma Wheeler hakkında kafanızı mı ütülüyordum? Çünkü o gerçekten de..."

Tam o sırada sahne ışıklarının yansımasına adım attım. Beni görebileceği kadar yakına.

Göz göze geldik.

Charlie'nin aklındakiler dört bir yana dağıldı.

Orada öylece durup bana baktı, ben de olduğum yerde öylece durup onun bakışlarına karşılık verdim.

"Çünkü o gerçekten de..." diye tekrar denedi, bu kez daha kısık bir sesle. Sanki artık kendini bile dinlemiyormuş gibiydi. Gözleri her an kaybolabilirmişim gibi bana odaklanmıştı.

"Çünkü..." diye denedi tekrar, "...açıkçası eğer şu an halüsinasyon görmüyorsam... kendisi burada."

İnsanlar beni görebilmek için başlarını çevirdi.

"Gerçekten burada mısın?" diye sordu Charlie mikrofona doğru. Sanki etrafta bizden başka kimse yokmuş gibi kısık ve mahrem bir sesle konuşmuştu.

Başımla onayladım.

Sonra Charlie etrafa göz gezdirdi ve nerede olduğunu hatırladı. Ödül heykelciğini kürsüden aldı. Ardından da hiç duraksamadan ya da nefes almadan konuştu: "Bu inanılmaz ödül

için teşekkür ederim, ifade edemeyeceğim kadar onur duydum ve bu geceyi hiç unutmayacağım."

Sonra doğruca sahnenin ön kısmına doğru ilerledi ve gözlerini üzerimden ayırmadan pat diye aşağı atladı.

On uzun adımda bana ulaştı ve yanıma geldiğinde ödülü, müthiş havalı bir adam gibi elinde unutmuştu.

Bütün salon bizi izliyor, flaşlar patlıyordu.

Ödüle baktım. "Çekmeceye tıkılacak bir ödül daha mı?"

Ancak Charlie gözlerini benden hiç ayırmadan başını iki yana salladı. "Artık ödül çekmecesi yok."

Açıklaması için bekledim.

"Hepsini tek tek çıkarıp cilaladım ve hepsinden özür dileyerek rafa yerleştirdim. Ona bahşedilen lütufların kıymetini bilmeye kararlı bir adam gibi davrandım. Hatta meleğin kırık kanadını bile yapıştırdım."

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Kadın Film Eleşirmenleri Derneği buna çok memnun olacak."

Charlie göz temasını hiç kesmeden başını sahneye doğru eğerek, "Az önce söylediklerimi duydun mu?" diye sordu.

Başımla onaylarken ona doğru bir adım attım.

"Hepsini mi?" diye sordu.

Yine başımı sallayarak bir adım daha attım.

"Peki, ölmediğimi söylediğim kısım?"

Bir baş onayı daha. "Demek senin alerji sandığın öksürükler... aslında bronşitmiş ha?"

"Aynen öyle."

"Yani tarama testine girdiğinde hastaydın ama gerçek test için tekrar gittiğinde iyileşmiştin, öyle mi?"

"Aynen."

"Yani..." dedim, "...sadece teyit etmek için soruyorum: Ölmüyor musun?"

Charlie sanki kendi de buna inanamıyormuş gibi hayretle başını sallayarak onayladı. "Henüz değil."

Bunu sindirmeye çalıştım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Charlie.

"Bana yeniden hasta olduğunu söylemektense kalbimi paramparça etmeyi tercih ettiğini düşünüyorum."

"Doğru. Yine olsa yine yaparım. Çünkü hayatını mahveden başka bir insan olmak *istemiyorum*."

"Hayat mahvetme olayının nasıl işlediğini cidden anlamıyorsun, değil mi?"

"Kendin için doğru olanı yapma konusunda pek güvenilir biri değilsin."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hastasın diye seni asla terk etmezdim."

"Biliyorum. O yüzden önce ben seni terk ettim."

Başımı iki yana salladım. "Logan bana videonu gönderdi. Hani şu sen ölene kadar görmemem gerekeni. Ben de buraya ne olursa olsun benimle birlikte olman için seni zorlamaya geldim."

"Feci bir karar."

"O video da öyle."

"Ama hasta değilmişim. Yani artık önemi yok."

"Bana yalan söylemenin önemi var," dedim.

"Seni yanlış yönlendirdim," dedi Charlie sanki bir farkı varmış gibi.

"Benim evhamlı olduğumu söyledin."

"Evhamlısın zaten."

"Ama sen bunu kötü anlamda söyledin."

Charlie başını eğdi. "Özür dilerim."

"Kendini bana kapadın. Bir yanlış anlaşılma olmadığını söyledin."

"Bir yanlış anlaşılma *yoktu*. En azından benim tarafımda."

"Beni önemsemediğini söyledin."

Ninova

Charlie buna itiraz etti. "*Hiçbir zaman* seni önemsemediğimi söylemedim."

"Söyledin. Aynen aktarıyorum: *Kesinlikle hayır. Hayatta olmaz.*"

"Sana iyilik yapmaya çalışıyordum."

"Boktan bir iyilik."

"Boktan bir durumdu."

"Ama artık daha iyi."

"Evet," dedi Charlie hâlâ inanamıyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Artık daha iyi."

"Teorimi destekleyen bir kanıt daha."

"Hangi teori?"

"Bazen işler iyiye gider."

Charlie bir aydınlaşma yaşıyormuş gibi başını öne doğru salladı. "Sanırım bazen öyle oluyor."

Sonra yere eğilip ödülü saygılı bir tavırla yere bıraktı ve tekrar doğrulup gözlerimin içine baktı.

"Orada söylediğim diğer şeyi de duydun mu?"

"Hangi diğer şey?"

"Sana ne kadar âşık olduğumla ilgili kısım."

"Kulağıma yabancı gelmiyor."

"Sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Yok." Sonra, "Hatta hiç yok," diye ekledim. "Çünkü artık ödeştik."

Bunun üzerine Charlie iki elini de cebine koydu.

Önce bir eline, sonra diğerine baktım, ardından tekrar başımı kaldırdım. "Sen şu an bam Ji Chang Wookluk mu yapıyorsun?"

"O kim, hiç bilmiyorum."

"Hani şu balıkçı yaka kazaklı adam. Elleri cepte öpüşme üstadı."

Charlie burun deliklerindeki gamzeler belirecek şekilde gülümsedi. "O zaman sanırım öyle yapıyorum."

Kendime engel olamayarak, "Daha önce sana burun deliklerine gerçekten bayıldığımı hiç söyledim mi?" diye sordum.

Aman Tanrım. Olacağı buydu zaten. Çehov'un tüfeği teorisi: Eğer ilk bölümde duvarda bir tüfek asılıysa ikinci veya üçüncü bölümde o silah patlar.

Ya da bir dakika. Belki de birinci perde *buydu* ve biz daha her şeye yeni başlıyorduk.

Charlie cevap verir gibi ellerini ceplerinden çıkarmadan bir şampiyon edasıyla yaklaştı, aramızdaki boşluğu tamamen kapadı ve bacaklarını bacaklarıma, göğsünü göğsüme bastırdı. Sonra da dudakları benimkilere bir nefes mesafesi kadar yaklaşana dek başını eğdi.

"Açım nasıl?" diye sordu gerçekten öğrenmek istermiş gibi.

"Çok iyi bir öğrencisin," dedim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Charlie. "En şahanesiyim."

Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı ve bunu yaparken ellerini cebinden çıkararak beni olduğum yerde tutmak için belime sardı.

Kaçmaya çalıştığım falan da yoktu gerçi.

Galiba salonda bir alkış tufanı koptu ama çok da emin değilim. Kameraların o ânı ekrana verdiği hissine de kapılmıştım ama ondan da çok emin değilim. Net olarak hatırladığım tek şey kalbimin kanatlarının göğsümün içinde ardına kadar açıldığı. Sanki en sonunda kanatlarını açıp uçmaya karar vermiş bir kuş gibiydi.

Bu bir mutlu son muydu?

Elbette. Ama aynı zamanda yalnızca bir başlangıçtı. Neticede başlangıçlar ve sonlar her zaman bir şekilde iç içedir.

Buradan sonra bizi ne bekliyor, her şeyi nasıl halledeceğiz ya da gelecek bize ne gösterecek, hiçbir fikrim yoktu. Ama hâlimden memnundum. Hikâyenin tamamını en başından bilemezdik neticede. Ayrıca nereye gittiğimizden çok, oraya nasıl gittiğimiz önemlidir.

Charlie şu anda buradaydı. Ben de buradaydım.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Sana o kadar âşığım ki," dedi Charlie. Nefesi kulağıma çarpıyordu. "Müthiş âşığım."

"Sanırım müthiş için daha iyi bir kelime bulmamız gerekecek," dedim.

Epilog

Sonuç olarak babam haklı çıktı.

Sahiden de hepimiz iyi olmanın bir yolunu bulduk.

Ve bu yalnızca on yılımızı aldı.

Peki, *iyi olmak* ne demek ki? Hayat hep endişeler, mücadeleler, kayıplar, hayal kırıklıkları, gecenin bir yarısı googlelanan tuhaf semptomlarla doludur. Hepsi kurutucudaki çamaşırlar gibi birbirine girip durur. Hiçbirimiz her şeyi sonsuza dek çözdüğümüz ve bir daha hiçbir sorunla karşılaşacağımız bir noktaya ulaşamayız.

Hayat böyle işlemez.

Ama sonsuza dek mutlu yaşamak da öyle bir şey değildir zaten.

Zavallı mutlu sonlar. O kadar yanlış anlaşılıyorlar ki. "Ve sonra sonsuza dek mutlu yaşadılar" lafı, bize bir daha kimsenin başına kötü bir şey gelmeyeceği yalanını satmaya çalışıyormuş gibi davranıyoruz.

Oysa ben o sözleri hiçbir zaman öyle algılamamışımdır. Hep, "Birlikte bir yaşam kurdular, birbirlerine göz kulak oldular ve hayattan olabildiğince keyif aldılar," diye okumuşumdur.

Böyle bir şey mümkün, değil mi?

Saçma değil.

Trajedi kaçınılmazdır. Trajedinin değmediği hiçbir insan yaşamı yoktur.

Asıl mesele, bizim o trajedi karşısında ne yaptığımızdır.

Peki, benim küçük ailem ne yaptı?

Yapabileceğimiz tek şeyi yaptık. Elimizden gelenin en iyisini.

Sylvie de Salvador da sağlık alanında iş buldular. Salvador doktor asistanı ve Sylvie de anestezi hemşiresi olarak. Kaçamak düğünlerinden sonra iki yıl kadar babamla birlikte yaşadılar. Sonunda Bayan Otsuka, babamın yan daireye taşınıp onunla birlikte yaşaması gibi parlak bir fikir attı ortaya.

Babam bu fikre bayıldı ama önce evlenmeleri gerektiğini söyledi.

Bayan Otsuka da seve seve kabul etti.

Hobi bahçesinde küçük bir tören yaptılar, sonra da Salvador babamın tüm enstrümanlarını yan daireye taşımasına yardım etti. Bayan Otsuka'nın sivri köşelere köpüklü yastıklar koymasına bile gerek kalmadı, zira babam onun evinde zaten o kadar çok zaman geçiriyordu ki çoktan yapmıştı.

Babamla evlenerek yoğun bir bakıcılık görevi üstlenmişti. Ama bir keresinde bana buna değdiğini söyledi. Babam onun yalnızlığına iyi geliyormuş. Gölgelerine ışık tutuyormuş. Onu bütün gün, bütün gece güldürüyormuş. Yani Bayan Otsuka'ya göre o babama bakıyor ama babam da ona bakıyordu. Birlikteyken, ayrı ayrı olduklarından çok daha fazla eğlendiklerini görmemek için de kör olmak gerekir.

Babam Japonca öğrenmeye başladı bu arada. Dil konusunda becerikli olduğu çıktı ortaya.

Ayrıca şahane de bir öğretmeni var.

Sylvie ile Salvador, babamın eski odasını misafir odasına çevirdiler. Sylvie boş zamanlarında daireyi yeniden dekore etmeye karar verdi. Çocukluk ranzamızı söktü, duvarın birini tropik bitki desenli bir duvar kâğıdıyla kapladı ve pencere pervazına rengârenk saksılarla sukulentler dizdi. Pinterest sayfası bile açtı.

Sylvie ve Salvador şimdilerde çok çalışıp para biriktiriyorlar ve günün birinde bir sürü çocukla birlikte yaşayabilecekleri büyük bir ev almayı umuyorlar. Hatta Sylvie Google'da o güneş alan, biçimsiz çocukluk evimizi bile arattı ama orası yıkılıp yerine kocaman bir malikâne yapılmış.

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi Sylvie telefonda bu konudan bahsederken. "Belki de hayat bize ilerlememiz gerektiğini söylüyordur."

Kenji her yaz ziyarete gelip bilim müzesindeki kamplara gitmeye devam ediyor. Kenji'nin ikiz kız kardeşleri olduğunu öğrendik, ki uygun yaşa gelince onlar da Kenji'ye katılmaya başladılar. Babam bütün çocukların daireye doluşmasından ve içeriyi yaşam, koşuşturma ve kıkırtılarla doldurmalarından çok hoşlanıyor. Hepsine mızıka çalmayı öğretiyor.

"Çok *fazla* mızıka var," diyor Sylvie. "Her an Bob Dylan'a saygı grubu kurabilirler."

Peki ya ben? Bana ne oldu?

LA'e taşındım ve yazmaya devam ettim.

Bir süreliğine bir dövme dükkânının hemen üstünde küçük bir daire kiraladım.

Olacağına bakın, Charlie'nin evine yürüme mesafesindeydi ama bunun bir tesadüf olduğuna yemin edebilirim. Büyük oranda.

Hayatımda ilk kez yalnız yaşıyordum ve deli gibi yerleşme moduna girdim. Blok baskılı kumaş peçeteler toplamaktan enteresan kahve fincanları stoklamaya ve her tarafı kırlentlerle doldurduğum bir yaşama adım atmıştım.

Yatağımı tamamen onlarla doldurduğumdan şilteyi bulmak zorlaşınca, "Kadınların bu kırlent olayı ne?" diye sordu Charlie.

"Sanırım aradığın sözcük *teşekkürler*," dedim.

Charlie bağımsızlık tutkumu sonuna kadar destekliyordu.

Ama yine de her gün hiç usanmadan... bana evlenme teklif ediyordu.

Ki bu da hoşuma gidiyordu.

Yine de her gün sorusunu geçiştiriyordum.

Yüzümde bir tebessüm belirirken, "Mutlu olmak için evlenmek şart değil," diyordum.

Charlie de buna itiraz etmiyordu.

"Yalnızca sana ait olmak istiyorum," diyordu. "Senin de bana ait olmanı istiyorum."

Sonra onu o kırlentlerle dolu yatağa iterek kimin kime ait olduğu konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmıyordum.

Ama yine de *evet* demeye direniyordum. Ama ancak herkesin sizin evet demek *istediğinizi* bildiği zaman yapabileceğiniz bir şeydi bu. Önünde sonunda evet diyecektiniz.

İşin asıl eğlencesi o beklentiydi.

Yazar olmanın en güzel yanlarından biri işimizin taşınabilir olması. Böylece yazları Houstan'a gidip Sylvie ile Salvador'un misafir odasında kalıyoruz. Tam bir curcuna: Sylvie, Salvador, iki golden retrieverları, babamız, Bayan Otsuka (gerçi bir aile olduktan sonra hepimizden ona ilk adıyla seslenmemizi, Mitsuko dememizi istemişti), üç torunu, Charlie ve ben. Hepimiz daireler arasında gidip geliyor, birbirimize yemek veriyor, çocuk bakıyor, işlere yardımcı oluyor, hobi bahçesinde çalışıyor ve aileler birbirine yakın yerlere doluştuklarında zaman zaman ortaya çıkan o neşeli, gürültücü kinetik enerjiyle uğulduyoruz.

Zaman zaman Jack Stapleton ve tatlı eşi Hannah da bize katılıyor ve torunlar çeşitli dizlerde otururken yemek masasının etrafına doluşuyor, yemekten sonra birkaç doğaçlama şarkı söylüyoruz.

Gerçi babam Jack'e *Jake Singleton* demeyi hiç bırakmadı.

Jack de hiç bozuntuya vermiyor.

Charlie'yle ikimiz çizgi dansı alanında Olimpiyatlar'a katılıp ABD'ye altın madalya getirmeyi başardık mı?

Şey, Olimpiyatlar'da çizgi dansı kategorisi olmadığından, bu dans rekabetten ziyade iş birliğine dayalı olduğundan ve bu tam olarak kazanılabilecek bir şey olmadığından -tabii *orada olmayı* kazanmak olarak görmüyorsanız- ve ben kısa bir süre önce bir denizci adımını denerken bir kasımı yırttığımdan...

Tam olarak beceremedik.

Ama derslere devam ettik.

Fakat bir seksenlik kovboylardan uzak durmak için yakınlardaki bir yaşlılar merkezinin kursuna yazıldık. Seksenlik ihtiyarlar etrafımızda döne döne dans ettiler. Eğitmen de seksen altı yaşında bir kadındı ve kırmızı taşlı botları ve püsküllü ceketiyle taş gibiydi. Her hafta hiç aksatmadan gittik. Charlie'ye herkes bayıldı ve bana da sürekli acıdılar ama bunda bile bir sıcaklık ve şefkat vardı.

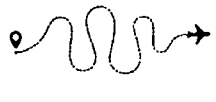
"Ah, tatlım," diyorlardı. "O rumba adımı değil."

Sonra bana ne yapmam gerektiğini gösterdiler. Bir kez daha.

Hiç sorun değildi. Biraz rezil olmak insanı başka hiçbir şeyin başaramayacağı kadar güldürüyor.

Ayrıca *sağ* ve *sol* konusunda da uzmanlaşmaya başladım.

Bir de kayıtlara geçsin, Charlie'ye çarpacak bir bahanem olmasından hiç şikâyetçi değilim.

Charlie ve ben birlikte yazmaya devam ettik mi? Ettik.

Peki, *kadın filmleri* yazmak, Javlowmie'nin öngördüğü gibi Charlie'nin kariyerini bitirdi mi? Charlie yeteneklerini *Beer Tower III*'ün ip bikinili yeniden yapımı -ya da T.J. o gün kafede Donna Cole'la hangi proje için buluşmuşsa onun- için değerlendirse daha iyi durumda mı olurdu? Bu arada Donna Cole o projeyi reddetti. Kesinlikle benim suçum değildi ama T.J. hâlâ öyle olduğu konusunda ısrarcı.

Son karşılaştığımız ödül töreninde sesini alçaltarak, "Beni sabote ettin," dedi. Charlie de tam o sırada, "Sen kendi kendini sabote ettin," diye araya girerek beni başka birine selam vermeye götürdü.

O *başka birin*in adını vermeyeceğim.

Sadece şu kadarını söyleyeyim, Sheryl Sheep'le kafiyeli bir isim.

Peki, T.J. bu kadarıyla ettiğini bulmuş sayılır mıydı? *Bir kez olsun* istediğini elde edemeyerek?

Muhtemelen hayır. Ama bu da bir başlangıçtır.

Rom-Commers'ın durumunu merak ediyorsanız cevabı vermeyi efsanevi gişe rakamlarına bırakacağız. Bütün manşetler "beklenmedik gişe rekoru" ifadesini içeriyordu. Bir de *The Atlantic*'te çıkan "Charlie Yates ve Yazı Partneri Romantik Komedi Türünü Nasıl Diriltiyor?" manşeti vardı. Tamam, benim adım geçmiyordu ama tam sayfa fotoğrafım kullanılmıştı ve olabilecek en dramatik şekilde kabartılan saçlarım sayesinde karenin büyük bir bölümünü kaplıyordum. Aynı sanatçı *Vogue* seçimlerinde de görev almış ve beni gerçek hayatta olduğumdan bin kat havalı göstermişti. Yarısı karenin dışında kalan Charlie ise yan dönmüştü ve hayran hayran bana bakıyordu.

Fotoğrafı gördüğümde, "İlk defa saçlarımı sevdim," dedim.

Charlie de, "Dert değil. Ben ikimizin yerine de seviyorum," dedi.

Ayrıca o röportaj sırasında Charlie her soruyu bana bıraktı ve muhabir ondan cevap almak için dönüp baktığında sadece başını sallayarak, "O ne diyorsa o," dedi. Her seferinde. Kendine has dostane bir tavırla alıntı yapılacak kişinin ben olduğumdan emin oldu.

Yani özetle: Charlie gayet iyi durumda.

Ben de öyle.

Sonunda Charlie'yle evlendim bu arada. Kupa koleksiyonumu da onun malikânesine taşıdım. Ama kahve makinesine el sürmem hâlâ yasak.

İşte hikâye böyle sona erdi: Bir değil, iki değil tam üç düğünle.

Hayatta mutlu olmak için evlenmek mi gerekiyor? Elbette hayır.

Ama gidilebilecek yollardan biri de kesinlikle o.

Babam internet üzerinden otuz beş dolara din adamlığı sertifikası aldı, hepimizin ona Muhterem Baba diye seslenmemiz konusunda diretti, ardından da nikâhımızı kıydı. Bir kez daha hobi bahçesinde toplandık, Mitsuko'nun ejderha yumurtası salatalıklarının tam ortasında. Tam da bir yıl bir hafta önce babamın kendi düğününün yapıldığı noktada.

Annemin en sevdiği çiçek olan kadife çiçeklerinden bir buket taşıdım. Mitsuko, büyük günün bir gün geleceğini bilerek ekip büyütmüş onları. Erkeklerin beyaz keten gömleklerine de yaka çiçeği olarak onlardan iliştirdik. Haziran ayı ceket giyilemeyecek kadar sıcaktı.

Babamın bu sefer resmî yetkisine dayanarak söyleyeceği bir şeyler vardı. Yürütecine yaslanarak bize evlilikle ilgili öğrendiği en akıllıca şeyi söyledi: "İnsanlar sürekli evliliğin zor olduğundan dem vurur." Etrafına bakındı. Ailemiz, Jack Stapleton ve Hannah, Logan ve eşi Nico, Mitsuko'nun yaz tatili için gelmiş olan ailesi ve hobi bahçesinin diğer üyelerinden oluşan küçük bir kalabalık vardı.

Babam devam etti: "Ben buna hiç katılmıyorum. Evliliğin zor olduğunu düşünmüyorum. Hatta doğru evlilik yapmanın her şeyi kolaylaştırdığını düşünüyorum."

Babam herkesin sindirmesi için biraz bekledi.

Sonra devam etti: "Şimdi doğru evlilik nasıl yapılır diye merak ediyorsunuz, değil mi?"

Hepimiz başımızla onayladık.

"Eh, şanslısınız. Çünkü sevgi, öğrenebileceğiniz bir şey. Sevgi, pratik yapabileceğiniz bir şey. Hakkını vermeyi seçebileceğiniz bir şey. Bunuysa şöyle yapabilirsiniz." Yürütecini bırakıp tüm ciddiyetiyle devam etti: "Eşinize kıymet verin."

Etrafına bakındı.

"Bu kadar," dedi sanki işi bitmiş gibi. Sonra, "Ama önce iyi bir insan seçtiğinizden emin olun," diye ekledi. Bunu yaptığımızdan emin olmak için kalabalığı taradı. Sonra, "Ama buradakilerin hepsi iyi insanlar," dedi.

İnsanlar mahcubiyetle gülümsedi.

Babam devam etti: "İyi ve diş macununun kapağını açık bırakan, tuvalet kâğıdını ters takan, bulaşık makinesini karman çorman dolduran kusurlu insanlar bulun. Sonra da onların kıymetini bilin. Onların en iyi, en keyifli, en çekici niteliklerini görme konusunda kendinizi eğitin. Doğru yaptıkları şeylere odaklanın. Minnet duyun ve gerisine gülüp geçin."

Babam bize gülümsedi, sonra bir elini tekrar yürütecine koydu.

"Bu dediklerim çocuklar için de geçerli bu arada. Hatta evcil hayvanlar, garsonlar ve bizzat kendimiz için de," dedi. "İşte bu kadar. Hayatın bütün olayı bu. Hunharca, yüksek sesle, taviz vermeksizin minnet duyun."

Babam bize bakıp *rica ederim* der gibi başını salladı.

Sonra da, "Hadi şimdi şu iki çocuğu evlendirelim," diye bitirdi sözlerini.

Uzun lafın kısası... evet. Bu bir mutlu sondu ve *hâlâ* öyle.

Annemi hâlâ -her an- özlesem de. Babam denge sorunları yaşamaya devam etse ve duşta düşükten sonra yedi dikiş atılması gerekse de, çalamadığı çellosunu hâlâ odanın görebileceği bir köşesinde tutsa da. Sylvie ve Salvador iki yıldır çocuk

yapmaya çalıştıkları hâlde henüz başaramamış olsalar da. Hâlâ gecenin bir yarısı internette "dirsek kanseri" aramaları yapsam da ve eve istediğim sıklıkta gelemesem de, zaman zaman Sylvie'nin yerime geçtiği duygusunu üzerimden atamayarak onu kıskansam da. Hayat hayal kırıklıklarıyla dolu. Metres Jablowmie, Charlie'den istediği senaryoyu alamayınca intikam almak istediğinden mafya filmi hiçbir zaman çekilemeyebilir. T.J. Heywood bulduğu her fırsatta bana gözdağı vermeye devam ediyor. Gelişim göstermeyi inatla reddediyor. Tatlılar tatlısı Mitsuko'nun, kral tırtılları yesin diye ektiği kelebek otlarına böcek ilacı sıkan sinir bozucu bir komşusu var. Kobay faresi Cuthbert depresyondan çıkamadı ve nihayetinde gökkuşağı köprüsünün diğer yakasında kardeşiyle buluştu.

Hayat böyle bir şey işte.

Sahiden de trajedi kaçınılmaz.

Sayısız insan hikâyesi var ama hepsi aynı şekilde bitiyor.

Yani önemli olan *nereye gittiğiniz* olamaz. Asıl mühim olan, oraya *nasıl gittiğiniz.*

Ben bu karara vardım.

Her şey fark ettiğiniz detaylarla ilgili. Tadını çıkardığınız keyiflerle. Vazgeçmeyi reddettiğiniz umutlarla.

Mesele, hayatınızın en iyi hikâyesini yazmak.

Sadece o hayatı nasıl yaşadığınız değil, nasıl anlatmayı seçtiğiniz de önemli.

Ninova

Teşekkür

İş teşekkür kısmını yazmaya geldi mi her zaman paniklerim çünkü önemli insanları atlamaktan korkarım ve her seferinde de mutlaka birilerini atlarım. Her kimseniz, teşekkür ederim ve unuttuğum için çok özür dilerim!

Fazla ilerlemeden, yıllar boyunca destekleri ve el yazısıyla imzaladıkları yılbaşı kartları için Macmillan Audio ekibine içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Emily Dyer, Katy Robitzski, Amber Cortes, Matt DeMazza, Guy Oldfield ve Michelle Altman'a içten teşekkürler.

Macmillan'ın kitaplarım için iki harika seslendirme sanatçısı bulmuş olması -Therese Plummer ve Patti Murin- ve yıllar içinde bana hikâyeler ve notlar kaydetme fırsatları tanımaları gerçekten büyük bir şans. Bu sürecin bir parçası olabildiğim için minnettarım!

Romantik Komediciler, en iyi bildiğim iş (yazar olmak) ile neredeyse hiç bilmediğim bir işi (senaryo yazarlığı) birleştiren bir hikâye. Senaryo yazarlığı dünyasını anlamam için bana vakit ayıran iki arkadaşıma kocaman teşekkürler: Televizyon yazarı ve yapımcısı Alison Schapker (*Alias, Brothers & Sisters, Scandal, Westworld*) ve uzun metraj film senaristi/yönetmeni Vicky Wight (*The Lost Husband, Happiness for Beginners*).

Tıbbi konuları aşmamda bana yardımcı oldukları için Dr. Lindy McGee ve Dr. Rhonda Sherman'a da teşekkür ederim.

Charlie'ye bronşit teşhisi koyduğu için Dr. Mark Brinker'a ayrıca teşekkür ederim. Ayrıca kaygının nasıl işlediği konusunda bana çok değerli bilgiler veren Dr. Jocelyn Abrams'a da minnettarım.

Beni çizgi dansının keyfiyle tanıştıran aile dostumuz Nelda Jasper'a teşekkürler; Cross The Line Dancing Houston'dan Britt Beresik'e de sınıfında beni küçük düşürmediği için (çünkü tıpkı Emma gibi ben de inanılmaz kötüydüm) çok minnettarım. Ayrıca bir yaz tatilinde bana eşlik edip benimle derslere katılan ve ne kadar kötü olduğumu fark ettiğimde bırakmama izin vermeyen kızım Anna'ya ve Anna okula döndükten sonra benimle derse gelmeye başlayan arkadaşım Laura Laux'a da teşekkür ederim. Neşeden bahsetmişken, Janis Goldstein ve kızları Bailey ve Emery'ye de çok teşekkür ederim: kendi kobay fareleri Oli ve Apple'la vakit geçirmeme izin verdikleri ve bana çok şey öğrettikleri için.

Ayrıca Japonya hakkında araştırma yapmama yardımcı olan kayınbiraderim Matt Stein'e de çok şey borçluyum. Kıvırcık saçlarımızla ilgili derin ve anlamlı sohbetlerimiz için sevgili arkadaşım Maria Zerr'e de çok minnettarım. Emma'nın ponponunu sana adıyorum, Maria.

Bu yıl yazarken düşüncelerimi şekillendiren harika kitaplar da oldu. Mary-Frances O'Connor'ın *The Grieving Brain: The Surprising Science of How We Learn from Love and Loss* ve Catherine Price'ın *The Power of Fun: How to Feel Alive Again* kitapları bana çok şey kattı. Ayrıca Judson Brewer'ın *Unwinding Anxiety: New Science Shows How to Break the Cycles of Worry and Fear to Heal Your Mind* adlı kitabını da çok faydalı ve ilham verici buldum.

Yıllar önce bir yolcu için uçağı bekleten isimsiz Southwest Airlines pilotuna da teşekkür etmem gerekiyor, tıpkı kitapta olduğu gibi. Yıllar önce bir yazıda okumuştum ve o zamandan

beri içimi ısıtan bir detay oldu hep. Böyle şeylerin nadiren de olsa yaşandığını bilmek dünyayı biraz daha parlak kılıyor.

Vicky Wight'a zaten teşekkür etmiştim ama bir kez daha teşekkür etmeliyim: *Happiness for Beginners* adlı romanımı Netflix filmine dönüştürdüğü için. Filmin tanıtımında kitabımı da öne çıkardığı için Netflix'ten Melissa Ryan'a da teşekkür ederim. Kitabım, yayımlanmasından yıllar sonra yeni okuyucularına kavuştuğu için çok mutluyum! Pie Lady Books'tan Stephanie Hockersmith ve The Bookcase Beauty'den Katelyn Cole'a Houston'a gelip kutlama yaptıkları için de teşekkür ederim!

Yayın dünyasının en harika insanlarıyla çalışabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Cornerstone Literary'den temsilcim Helen Breitwieser, en başından beri benimleydi ve asla pes etmedi. Kitaplarımın dünyaya ulaşabilmesi için canla başla çalışan St. Martin's Press ekibine içten teşekkürler: Christina Lopez, Katie Bassel, Erica Martirano, Brant Janeway, Kejana Ayala, Lisa Senz ve Anne Marie Tallberg. Kitap kapaklarımın güzelliği için de kapak tasarımcısı Olga Grlic'e ve illüstratör Katie Smith'e teşekkür ederim. Özellikle de parlak ve ilham verici editörüm Jen Enderlin'e kalpten teşekkürler. Keşke "minnettar" kelimesinin daha etkili bir hâli olsaydı.

Son olarak, harika aileme çok sevgiler: Lizzie ve Scott Fletcher'a; Shelley, Matt ve Yazzie Stein'e; Bill Pannill ve Molly Hammond'a. Colorado dağlarında düzenlenen düğünlerinde nikâhlarını kıymamı istedikleri için yeğenim Wiley Fletcher ve eşi Courtney Tee'ye de teşekkür ederim. O gün söylediğim bazı şeyler bu kitaba da girdi. Ve elbette en sonunda, harika çocuklarım Anna ve Thomas'a, efsane annem Deborah Detering'e ve her günü en iyi hâle getiren rüya gibi kocam Gordon Center'a sonsuz teşekkürler.

Ve sana. Tabii ki sana. Bu kitabı okuyorsan teşekkür ederim. Bunu mümkün kılan sensin. Herkes bana, "Yazmaya devam et!" diye yorumlar bırakıyor. Ben de hep şunu düşünüyorum:

Tabii ki edeceğim. Sen de okumaya devam ettiğin sürece. Değil mi? Ben burada olabiliyorsam, sen orada olduğun için buradayım. Kitap yazabiliyorsam, sen okuduğun için yazabiliyorum. Bu yüzden okuduğun ve burada olduğun için teşekkür ederim. Birbirimizi bulduğumuz için minnettarım.

